J.M. DARHOWER

Ya masaldaki yakışıklı prens,
kötü adamın ta kendisiyse...

GÖZLERİNDEKİ *canavar*

YABANCI

Ignazio Vitale iyi bir adam ***değildi.***

Onu ilk gördüğümde tehlikeyi sezmiştim.
Karanlık ve öldürücü... Büyüleyici ve ürkütücü...
İstediğim her şey ve ihtiyacım olan son şey...

Saplantı.

Beni ağına düşürmesi, yatağa atması ve
hayatına dahil etmesi çok uzun sürmedi.
Onun sırları vardı, hayal bile edemeyeceğim sırlar...
Gözlerindeki karanlık, ürkütücü ve heyecan vericiydi.
O, yakışıklı prens maskesi ardına gizlenmiş bir canavardı
ve maskesini çıkardığında her şey değişmişti.

Ondan ***nefret*** etmek istiyordum.
Bazen ediyordum da... Ama bu onu ***sevmeme***
engel olmuyordu.

Çeviren: Arzu Altınanıt

YABANCI
9 786055 016289
23 TL
www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satış: ilknokta.com

Gözlerindeki Canavar
Özgün Adı | *Monster in His Eyes*
J. M. Darhower

YABANCI

Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Düzelti | Gizem Sert
Kapak Uygulama | Şükrü Karakoç
Grafik Uygulama | Kübra Tekeli
Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu
Kapak Görseli | *shutterstock.com*

1. Baskı, Şubat 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-28-9

Türkçe Çeviri © Arzu Altınanıt, 2015
© Yabancı Yayınları, 2015
© Jessica M. Darhower, 2014

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

J. M. Darhower

GÖZLERİNDEKİ CANAVAR

Çeviren

Arzu Altınanıt

Yakışıklı prensini bulduğunu sanan ama düşündüğü kahramanın o olmadığını fark eden herkes...
Bu kitap sizin için...

GİRİŞ

Bir parmak, dokunduğu her noktada içimi ürperterek omurgamın kıvrımlarından yavaş yavaş aşağıya doğru kayıyordu. Uyuyor gibi görünme çabalarıma rağmen tüylerim diken dikendi; yumuşak dokunuş karşısında tepkimi engelleyemiyordum.

Nefesim kesiliyordu.

Neden bunu yapıyordu bana?

Bu yüzden en az ondan nefret ettiğim kadar kendimden de nefret ediyordum. Ve ondan nefret ediyordum... Tanrım, ondan gerçekten nefret ediyordum. Hayatım boyunca herhangi bir şeyden ya da herhangi birinden bu kadar nefret etmemiştim. Saçlarından, gülüşünden, gözlerinden nefret ediyordum. Bana söylediği sözlerden, rahatsız edici ses tonundan nefret ediyordum. Yaptığı şey-

lerden, kişiliğinden nefret ediyordum. Bana davranış biçiminden, bende uyandırdığı duygulardan, ne yapıp edip içimdeki ateşi tutuşturmadan önce en büyük acıyı veren ellerinden nefret ediyordum. İçimde yoğun, hayvansı bir şehveti ve en yalın ıstırapla karışık arzuyu ateşliyordu.

Bundan nefret ediyordum.

Bundan nefret ediyordum.

Bundan ölesiye *nefret ediyordum*!

Parmakları belime ulaştığında külotumun kenarlarında gezinmeye başlamadan önce bir an durdu. Bedenimin canlandığını, sanki ateşlemeyi bilen tek kişi oymuş ve büyük bir ustalıkla bir ateş yakmış gibi alev alev yanmaya başladığımı hissedebiliyordum.

Sırf bu duygulardan kaçabilmek için üzerime benzin döküp kendimi yakarak alevlerin içinde erimek istiyordum ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Bir kül yığınına dönüşsem bile asla kaçamayacaktım. Yörüngesinden çıkmam mümkün değildi. Rüzgâr beni doğrudan ona geri taşırdı.

Hava sanki kapkara dumanla doluymuşçasına ağırdı; belki de ciğerlerim bedenimde gerilmiş diğer tüm kaslar gibi kaskatıydı. Çığlık atmak istiyordum. Kurtulmak istiyordum.

Kaçmak istiyordum.

Ama kaçmıyordum, çünkü eğer kaçarsam beni yakalayacağını biliyordum.

Daha önce de yapmıştı bunu.

Yine yapardı.

Parmağı bir kez daha omurgamda dolanırken bunu hissetmemeyi dileyerek gözlerimi sımsıkı kapattım. Böyle bir şey yok dedim kendi kendime; ben uyuyordum. O

uyuyordu. Bir rüyadan başka bir şey değildi bu. Ya da bir kâbus muydu?

Hayır, bana *gerçekten* dokunmuyordu.

Ama kendimi kandırıyordum. Dokunuşlarının gerçek olduğunun farkındaydım. Bedenimdeki her hücre bana ihanet ederek bu dokunuşla canlanıyor; her sinir ucu birbirlerine değen elektrikli teller gibi kıvılcım saçıyordu. Eğer bu gerçek değilse hiçbir şey gerçek değildi.

Bunun gerçek olmamasını istediğimden de emin değildim.

Parmağı enseme ulaştı ve bir kez daha duraksadı; bu kez daha uzun sürdü. Beş, on, on beş... Sanki bu bir satranç oyunuymuş ve karşı atağı planlayabilirmişim gibi bir sonraki hamlesini düşünerek kafamın içinde saniyeleri sayıyordum.

Oysa bu saçmaydı; hatta merak etmek bile... Şahımı çoktan yemişti. *Şah Mat.*

Parmağı bir kez daha omurgamı takip ederek belime kadar indikten sonra yön değiştirdi. Sıcak tenimde şekiller çizip motifler oluşturarak bütün sırtımı keşfetmeye başladı. Sanki ben canlı bir tuvaldim, o ise bir ressamdı.

Kendimle mücadele ediyor olmama rağmen merakım galip geldi; ne çizdiğini öğrenmek istiyordum. Rastgele yapılan anlamsız çizimler gibi geliyordu ama bu adamı tanıyordum. Yaptığı her şeyin bir nedeni vardı. Her çılgınlığının haklı bir gerekçesi, ağzından çıkan her kelimenin bir anlamı, her davranışının bir amacı vardı.

Ve bu genellikle iyi bir şey olmuyordu.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak sırtımda dans edercesine dolanan parmağının hareketlerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım. Bir zamanlar vaat ettiği muhteşem hayatın

resmini çizerek yalanlarını derimin altına mı sızdırmaya çalışıyordu? Her şeyin daha iyi olacağına yemin ettiği bir aşk mektubu mu yazıyordu?

Belki de fidye mektubu yazıyordu.

Keşke etimden söküp alabileceğim bir ip çiziyor olsaydı da onu asmak için kullanabilseydim. Bunu hak ettiğinden emindim.

Daireler ve kavisler yaparak parmağını kaldırmadan çizdiği izlere dikkat edip nihayet şeklin ne olduğunu anladım. Parmaklarının hareketlerini gözümün önünde canlandırdığımda, el yazısıyla tek bir kelime yazıyor olduğunu fark ettim.

Vitale.

Kısa bir süre önce ona Naz diye hitap etmem konusunda ısrarcı davranmış olsa da adı Ignazio Vitale idi. Ve aklımı başımdan alan, beni elde eden ve eriten kişi Naz'dı. Gerçek Ignazio'yu tanımam uzun sürmemişti ve Vitale ile karşılaştığımda ise kaçıp gitmek için artık çok geçti.

Sanki daha önce kaçabilecekmişim gibi...

1. BÖLÜM

"Of yeter!" Bir kitap masaya öyle hızlı atıldı ki tüm masa sallandı. "Daha fazla dayanamıyorum. Pes ediyorum."

Başımı kaldırmadım; gözlerim metnin bir kısmını tarıyordu, fakat kelimeleri belli belirsiz seçebiliyordum. Onlarca kez göz atmıştım, sanki bilgiyi bu şekilde özümseyebilecekmişim gibi son bir kaç gündür kitap elime yapışıp kalmıştı.

Bir ses, "Bu çok karmaşık," diye devam ederek zaten sağlamak için büyük mücadele verdiğim konsantrasyonumun son kırıntılarını da yok etti. "Yarısı zırvalık."

Bir yandan kitabın sayfasını çevirirken bir yandan mırıldandım. "Bazen sorular karmaşık, cevaplar ise basittir."

"Kim söylemiş bunu? Pluto mu? Valla, Karissa, bu saçmalık kitabımda yok bile."

Bu sözler dikkatimi işimden uzaklaştırdı. Küçük yuvarlak masada karşımda oturmakta olan arkadaşım Melody Carmichael'e bir bakış attım; hayal kırıklığı içinde ahşap sandalyeyi arka ayakları üzerinde sallıyordu. "Pluto değil, Plato."

Yüzünde "aman kimin umurunda" ifadesiyle "bana ne" dercesine elini salladı. "Ne fark eder?"

"Biri filozof, diğeri ise çizgi film karakteri olan bir köpek."

Bunu bile bilmiyorsa sınavda sıçtığının resmiydi... Of... Hem de sadece yarım saat kalmışken.

Bir yığın not kâğıdına göz atarken, "Olabilir, yine de o lanet olası köpeğin insan soyundan gelen o yaşlı serseriden daha anlamlı olduğuna inanmayı tercih ediyorum," dedi. Felsefe, günün son dersi, NYU'daki ilk senemizde ikinci dönemin son vizesiydi ve o kırılma noktasına gelmişti. Normal.

Notlarına baktı, "Asıl şu saçmalığı dinle," diye okumaya başladı. "Erkeklerin çoğu düşmanları tarafından sevilir; dostları ise onlardan nefret eder. Ve düşmanlarıyla dost, dostlarıyla düşman olurlar. Yani... Ne demek şimdi bu?"

Omuz silktim. "Sanırım insanlar insandır demek."

Bakışlarımı tekrar kitabıma çevirip metne göz atmaya başladım.

"Ve bu arada o sözü söyleyen Plato değildi," diyerek bir önceki sorusunu cevapladım. "Dr. Seuss'du."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Artık Dr. Seuss'dan mı alıntı yapıyorsun?"

"O da bir nevi filozof," dedim. "Çalışmalarının çoğu mantık ve akıl, toplum ve insan doğasıyla ilgili. Kitaplarından çok şey öğrenebilirsin."

Melody, sandalyesini tekrar dört ayağı üzerine indirirken, "Olabilir ama ben farklı bir felsefe profesörünü tercih ederim," diye karşı çıktı. Ayaklarını yere vururken çıkarttığı gümbürtü küçük kafede yankılandı. "Bence 'kadınlar, orospu ve düzenbazdan başka bir bok değildir' diyerek en iyi Dre ifade etmiş bunu."*

Aşırı ciddi ses tonu beni güldürdü. "Oysa ben senin Tupac Shakur'a taptığını sanıyordum."

Melody, "Bu adam Pluto'yu utandırdı ama," dedi. Bu kez onu düzeltmemek için kendimi tuttum; hangisinin hangisi olduğunu hatırlayamıyor muydu, yoksa bu konuda ukalalık mı yapıyordu emin değildim. "Korkaklar binlerce kez ölür... cesurlar ise sadece bir kez. Çok anlamlı."

"Bu, Shakespeare," dedim. "Tam olarak Jül Sezar'dan."

"Hadi canım!"

"Evet canım."

Melody bana ters ters bakarak abartılı bir biçimde kitabını tekrar açtı. Pes ettiğini söylemiş olmasına rağmen son dakikada yoğun bir biçimde çalışmaya geri döndü. Felsefeden kalmak üzereydi ve notunu yükseltmek için vizeden iyi bir not alması gerekiyordu. C'nin altında alacağı herhangi bir notla sadece sınıfta kalmayacak, okulla ilişiği de kesilecekti.

Ben mi? Sınıfta kalma tehlikesiyle karşı karşıya olmasam da bursum ayrı bir hikâyeydi. Hepimiz, Melody

---

* Dr. Dre'nin şarkısı Bitches ain't shit but hoes and tricks şarkısına gönderme yapılmıştır. *–çn*

gibi, varlıklı Wall Street bankerlerinin varisleri değildik ve avarelik yapmayı göze alamazdık. Kendi yaşamını bile nasıl sürdürdüğü düşünülürse annem bana destek olacak durumda değildi. Babam ise...

Hepimiz bunlardan birine sahip değildik.

Eğer not ortalamam biraz daha düşerse kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalacaktım. Eğer kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalırsam tam anlamıyla sıçmıştım. İçgüdülerim NYU'nun eğitim ücreti için senet kabul etmeyeceğini söylüyordu.

Melody, dramatik bir eda ile sayfaları çevirirken, "Bu dersi almak kimin parlak fikriydi?" diye mırıldandı.

"Senin," diye cevap verdim. "Kolay olacağını söylemiştin."

"Kolay olması gerekir," diye söylendi. "Alt tarafı felsefe. Sadece düşünceler var; eğer bir şey birinin düşüncesiyse yanlış cevap yoktur, değil mi? Yani rasyonel ve mantıklı olması; anlamlı şeyler içermesi gerekir, bilimimtrak varoşçuluk saçmalıklarını değil."

"Ya, o kadar da kötü değil."

Doğruyu söylemek gerekirse, bütün saçmalıklar bir yana felsefeden hoşlanıyordum. Hatta profesörümüz başka biri olsaydı felsefeyi çok sevebilirdim.

"O kadar kötü değil mi? Çok fazla düşünme gerektiriyor."

Gözlerimi devirerek ders kitabımı kapattım ve arkama yaslandım. Öğrenmeye çalıştığım cümleler kafamda döndükçe daha da anlamsızlaşıyor ve öğrendiklerimi de unutmama neden oluyordu.

Uzanıp naneli sıcak çikolatamı alırken zihnimi boşaltmaya çalışarak etrafıma bir göz attım. Fincan, bir saatten

uzun süredir unutulmuş, öylece durduğu halde hâlâ ılıktı.

Melody, başını iki yana sallayarak, "Bu konuda teksin, Karissa," dedi. "Martta yirmi iki derecelik cehennem sıcakları yaşıyoruz ve sen hâlâ sıcak çikolata ısmarlıyor ve kahrolası bir atkı takıyorsun."

Omuz silkerek fincanımdan bir yudum aldım ve bol kremalı çikolatanın tadını çıkardım. Dar kot pantolon, kazak ve uzun çizmeden oluşan giysilerimle genelde havaya uygun giyinirdim. Tek bir sıcak gün olmasının ve o gün benim dışımdaki herkesin sanki Karayipler'de yaz mevsimiymiş gibi davranmasının suçlusu ben değildim.

Melody'nin hayatının tek amacı topluma uygunsuz davranmaktan dolayı tutuklanmadan ne kadar açık saçık giyinebileceğini keşfetmekmiş gibi görünüyordu. Şu an minnacık bir şort ve göbeği açık bit tişörtle tam da kendinden beklendiği gibiydi. Ona bakmak bile yarı çıplak hissetmeme neden oluyordu.

Elimi kaldırıp yumuşak kumaş üzerinde gezdirirken, "Atkımın nesi varmış?" diye sordum. "En sevdiğim atkım bu."

"Pespembe, çizgilimsi ve atkımtrak." Yüzünü buruşturarak küçümseyen bir edayla atkısını işaret etti. "Aristotle'nin 'gerçekler ne kadar acı olursa olsun kaçış yoktur' derken kast ettiği şeyin bu olduğundan eminim, çünkü bu atkıdan kesinlikle kaçış yok."

Öyle yüksek sesle kahkaha attım ki çevremizde çalışmakta olan insanlar rahatsız oldu. Melody'yi düzeltirken özür diler bir bakış attım onlara. "Bunu söyleyen Sophocles."

Hiç değilse yakın bir şey söylemişti. Gerçekten kaçış

yoksa gerçeği bilmek ne kadar ürkütücü olabilir?

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Melody homurdanarak kitabını ikinci kez sert bir biçimde kapattı ve teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Bu lanet olası sınavdan kalacağım."

Bir saat içinde on altı çoktan seçmeli soru, beş kısa cevap verilecek soru ve iki sayfalık kompozisyon...

Cehennemdeydim.

Her ne kadar gerçek anlamda cehennemde olmasam da, ne zaman sınav kâğıdımdan başımı kaldırıp öne doğru baksam gözlerimin takıldığı eski tahtanın üzerinde asılı panoda yazanlar gerçekten cehennemde olduğum hissiyatını güçlendiriyordu.

Buraya her kim girerse bütün umutlarını terk etsin.

Bu, Dante Alighier'den bir alıntıydı; İlahi Komedya'da cehennemin kapısındaki kitabeydi. Belli ki Profesör Santino bunun komik olduğunu düşünmüştü ama şüphelerimi doğruluyordu.

Bu adam Şeytan'dı.

Kompozisyonu kıçımdan uydurdum ve zamanın dolmasına birkaç dakika kala bitirdim. Sınav kâğıdımı ters çevirerek sıranın üzerine koydum ve arkama yaslandım. Santino'nun 'herkes bitirene kadar kıçınızı kaldırmayın' prensibi vardı, sanki kurallara uyulması gerektiğini yeni öğrenmeye başlayan anaokulu çocuklarıydık.

Dikkat çekmemek için çok yavaş hareket ederek sırt çantamın ön cebine uzandım ve cep telefonumu aldım.

Kucağıma saklayarak zaman geçirmemi sağlayacak dikkat istemeyen bir oyun buldum. Oyunu açar açmaz, son kırk beş dakikadır acıklı iç çekişler dışında hiç bir ses duyulmayan sınıfta herkesi yerinden zıplatacak kadar yüksek, rahatsız edici, tiz bir ses yankılandı.

"Reed."

Başımı kaldırıp kalın gözlük camları arkasından bana bakmakta olan yuvarlak kahverengi gözleriyle karşılaşmadan önce Santino'nun bir şey okumamızı* istediğini sandım. Ama yaklaşık yüz öğrencilik bir sınıfın en arka sırasında oturuyor olmama rağmen doğrudan bana hitap ediyordu: Karissa Reed'e.

Ha siktir. "Efendim?"

"Elinden almadan kaldır onu," diye uyardı.

İkilettirmedim. Gözlerimi ondan ayırmadan anında telefonu bıraktım; elimden kayarak sırt çantamın içine doğru düştü. İtaatkâr tavrımdan tatmin olmuş bir halde sertçe başını sallayarak sınavın bittiğini duyurmak için kafasını çevirdi.

Kâğıtlar toplanır toplanmaz çantamı kaparak ayağa fırladım ve en yakın kapıdan dışarı çıktım.

Melody, yüzünde sanki içi tamamen boşalmış gibi bir ifadeyle koridorda bekliyordu. Bilgelik arayışının hayat dolu insanları boş kabuklara dönüştürdüğünü görmek beni her zaman şaşırtırdı.

"Nasıl geçti?" diye sordum.

"Dante, Bernadette'e karşı duyduğu aşkta ne kadar başarılı olduysa, o kadar başarılı."

---

* Kahramanın soyadı olan 'Reed' ile okumak anlamına gelen 'read' kelimesinin okunuşları aynı olduğundan böyle bir gönderme yapılmış. *–çn*

"Beatrice."

Elini bana doğru salladı. "Bu nasıl geçtiğini özetliyor."

Binadan ışıl ışıl bir Manhattan öğleden sonrasına çıktık. Dışarı çıktığımız anda Melody'nin yüz ifadesi değişti; sınavın kötü anılarını geride bırakırken hüsrana uğramış görüntüsü de yok oldu gitti.

Her şeyi kolayca atlatabilme becerisine hayrandım.

Başını arkaya doğru yatırarak gözlerini kapattı ve gülümseyerek sıcak güneş ışınlarının onu sarıp sarmalamasına izin verdi. "Bir şeyler içmek istiyorum. Bu gece *Timbers'a gidiyor muyuz?*"

Yüzümü ekşittim. Melody o an gözlerini açtı ve yüz ifademi yakaladı.

"Aa, hadi ama!" dedi. "Harika olacak."

"Her zamanki gibi," dedim alaylı bir ses tonuyla. "Burnumdan getireceksin."

Melody beni dürterek bir kahkaha attı. "Ciddiyim. Orada olmalıyız."

"Neden?"

"Çünkü seksenler gecesi."

"Eee? *O yıllarda sen daha doğmamıştın bile.*"

"Bundan daha iyi bir neden olur mu?"

Onu duymazdan gelerek çantamı sırtımdan aldım ve annemi arayıp nasıl olduğunu sormak için elimi kitaplarımın arasına sokuşturup cep telefonumu aradım. Bu hafta onu ziyaret etmemi istiyordu, ancak uzun bir yolculuk yapma havamda değildim... Otobüs bileti için param olmadığından söz etmiyorum bile. Küçük cepleri açarak telefonumu bulmaya çalıştım. Hiçbir yerde bulamayınca içim sıkışmaya başladı. "Siktir... Siktir... Siktir..."

"Ne oldu?" diye sordu Melody. Ben durunca o da dur-

muştu. Sırt çantamı kaldırıma koyarak altını üstüne getirmeye başladım. "Ne arıyorsun?"

"Telefonumu," diye homurdandım. "Onu açtığım için Santino bana bağırınca çantamın içine attım ama burada yok."

Melody, arkasını dönüp yürüdüğümüz mesafeye bakarken, "Yolda falan düşürmedin, değil mi?" diye sordu. "Belki sınıfta bırakmışsındır."

Çantamı kapatıp omzuma takarken, "Olabilir," dedim. "Gidip bakayım. Odada buluşuruz."

Cevap vermesini beklemeden yanından ayrılıp geldiğimiz yolu gerisin geri yürümeye başladım. Yürürken düşmüş olma ihtimaline karşı gözlerim yeri tarıyordu. Binanın içine girerek sınıfa giden koridora saptım. Tam sınıfa girmek üzereyken içeriden Santino'nun sesi çınladı. "Neden burada olduğunu biliyorum."

Kaşlarım çatık bir halde sınıfa girdim; kelimeler dilimin ucundaydı. Telefonum onda mıydı? Masasında oturuyordu; sağında solunda yığınla sınav kâğıdı, elinde bir kalemle gözlerini şanssız bir serserinin kâğıdına dikmiş, kırmızı mürekkeple saldırıyordu ona. *Lütfen benim kâğıdım olmasın.*

Konuşmaya başladım; ağzımdan tam 'telefonum' kelimesi çıkmıştı ki başka bir ses yankılandı sınıfta. "Güzel, çünkü heyheylerim tepemde; zamanımın boşa harcanmasına katlanabilecek durumda değilim."

Ses son derece erkeksi, boğuk ve küçümseyiciydi, insanı ilgi göstermek zorunda bırakan türdendi; her hecesinden karizma akıyordu. Anında sustum; gözlerim sesin sahibini aradı. Arka tarafta, diğer kapıdan fazla uzak olmayan köşede bir adam duruyordu. Görüntüsü, boğuk

sesiyle uyum içindeydi. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı; fazla iri yarı değildi ama muhteşem bir kızılçamın geniş, sağlam gövdesi gibi ihtişamlıydı. Vücuduna mükemmel bir biçimde oturan siyah bir takım elbise giymişti. Tüyler ürpertici olsa da duruşunda bir tür rahatlık vardı. Sadece kendinden emin görünmekle kalmıyordu.

Kontrolün tamamen kendisinde olduğunun farkındaydı.

Adam güçlü adımlarla sınıfı boydan boya geçip Santino'nun oturduğu yere doğru yürümeye başlayınca görünmeden koridora doğru geri bir adım attım. Oradan uzaklaşmayı, daha sonra gelmeyi düşündüm; olacaklara engel olmak istemiyordum, kahretsin... Telefonuma gerçekten ihtiyacım vardı.

Ve her zamanki gibi lanet merakım galip geldi. Bu adam ne istiyordu?

Sanki adamın tehditkâr tonu onu hiç etkilememiş gibi ilgisiz bir sesle, "Bende değil," dedi Santino. "Henüz elime geçmedi."

"Duymak istediğim cevap bu değil."

Santino daha ağzını açamadan sessiz salonda zemini titreten hafif bir uğultu yankılandı. Bakışlarımı o tarafa çevirdiğimde sınavda oturduğum sıranın altında duran telefonum dikkatimi çekti. Onu görünce içimi bir rahatlık kapladı ama anında yerini yoğun bir endişeye bıraktı. Adam başını sesin geldiği yöne doğru çevirdi; bir an için profilini gördüm. Yüzünü tamamen kapıya dönmeden önce kısa bir süre durarak telefonumun uğultusunu dinledi.

Yani bana dönmeden önce...

Gizlice dinlerken yakalanmak istemediğimden hızla görüş alanının dışına kaçtım.

Telefonum susana, her kim aradıysa kapatana kadar gergin sessizlik sürdü.

Bir süre sonra, "Yine geleceğim," dedi adam.

"Biliyorum." Santino'nun sesi o kadar alçak çıkmıştı ki zar zor duymuştum. "Geleceğini biliyorum."

Ayak sesleri bir kez daha sınıfta yankılanarak benim olduğum yöne doğru ilerlemeye başladı. Korkuyla arkamı dönüp, parmak ucunda koşmaya çalışarak uzun koridordan geçip köşeyi döndüm ve durdum.

Ne yapacağımı düşünerek duvara yaslandım; ardından eğilip, sanki bir şeyle meşgulmüşüm gibi etrafımla ilgilenmez bir ifadeyle çantamı karıştırmaya başladım. Koridorda bana doğru gelen ayak seslerini duyuyordum, ön kapıya yaklaşıyordu. Güçlü adımlarının sesi karşısında kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Yavaş yavaş benim bulunduğum koridora döndü. Bakışlarım o yana doğru kaydı; gözlerimi parlak siyah ayakkabılarına dikmiştim. Adımları yavaşlayıp tam önümde tamamen durunca ödüm koptu.

"Senin mi?"

Başımı kaldırdım ve o an yüzünü ilk kez gördüm. Ha siktir! Hayalimde canlandırdığım kişi değildi ama bu kadar etkileyici birinde olmasını beklediğim her şeye sahipti. Tahminimden yaşlıydı; en az otuz yaşındaydı, hatta belki de kırkına yaklaşmıştı ama teninde gençlere özgü bir ışıltı vardı. Kirli sakallıydı, sanki birkaç gündür tıraş olmakla uğraşmamış gibi görünüyordu. Kahverengi saçları ne kısa ne de uzundu. İnatçı bir tutam bukle geriye doğru atılmıştı. Onu düzeltmek için uzun zaman mı harcamış, yataktan öylece mi çıkıp gelmiş belli değildi.

Ne olursa olsun etkilenmiştim.

Belki de... muhtemelen, *n'olur olmasın*, benden çok yaşlıydı, buna rağmen aşırı yakışıklı olduğunu kabul etmeliydim. Gerçekten o kadar yakışıklıydı ki ona arzu dolu gözlerle bakmaktan kendimi alamıyordum. Gözlerim onun ışıl ışıl mavi gözleriyle buluşmadan önce uzun bir süre, onu akla gelebilecek her biçimde gözlerimle becerdim.

Tek kaşını kaldırarak baktı bana. Bu kadar seksi olmasaydı bu hareketi komik bile olabilirdi.

Bir kez daha, "Senin mi?" diye sordu.

O âna kadar elinde bir şey tutuyor olduğunu fark etmemiştim bile. Avucunun içindeki parlak pembe kaplı telefonumu görünce donakaldım. Telefonum avucunun içinde ufacık duruyordu; parmakları güçlü, parmak uçları nasırlıydı ve ellerinin üzerinde yara izleri vardı. Ne iş yaptığını bilmiyordum ama ellerini kullandığı bir iş yaptığı kesindi.

Hem de çok.

"Ah, şey, evet." Telefonumu almak üzere uzandım ama bir an duraksadım. "Bunu nasıl...?"

Sorumu bitirmedim; o da cevaplamadı. Onun yerine dudakları pis bir sırıtışla hafifçe kıvrılıp yanaklarındaki gamzeler ortaya çıkarken elini indirdi. Bir süre öylece durup bana tepeden baktı; benden en az on beş santim daha uzundu. Sanki her hücremi inceliyormuş gibi dik dik bakıyordu bana.

Bakışları kadar sert bir biçimde telefonumu verdi.

Başını iki yana sallayarak döndü ve tek bir kelime dahi etmeden uzaklaştı.

Bip sesinden sonra iç çekerek, "Merhaba, benim," dedim. Dünya üzerinde kasetli eski moda telesekreter kullanan muhtemelen bir tek annem kalmıştı. "Beni aramışsın. Fırsat bulunca ararsın. Seni seviyorum."

Telefonu kapattığımda Melody bir kahkaha attı. Aynanın önünde dikilmiş saçını düzeltiyordu. Ben henüz gitmeyi kabul etmemiş olsam da o, Timbers'taki gece için çoktan giyinmişti. Fosforlu renkler ve Olivia Newton John klibinden fırlamış gibi duran saç bandıyla komik görünüyordu. "Anne Reed nasılmış?"

Omuz silkerek telefonu yatağa fırlattım. Telefonum sınıftayken arayan oymuş.

Melody hiç bir açıklama beklemeden bana dönerek konuyu değiştirdi. "Ne giyiyorsun?"

"Hmm..." Kendime şöyle bir baktım. "Kıyafet."

"Şu andan söz etmiyorum. Akşama ne giyeceksin diyorum."

"Kıyafet," diye tekrarladım. Başka ne bok giyilir ki? "Muhtemelen bir kot ve..."

Melody sözümü keserek "Kot mu?" diye iç çekti. "Yoo, hayır, olmaz... Bu olmaz."

Doğrudan dolabıma giderek kapağı açıp kıyafetlerimi karıştırmaya başladı. Fazla bir şey yoktu; en azından onun dolabıyla kıyaslandığında... İki haftada bir çamaşır yıkamasam çıplak kalırdım. Oysa onun dolabında bir seneden fazlasına yetecek kadar kıyafet olduğundan emindim.

Sağa sola savrulmuş kirli çamaşırlar bunu kanıtlıyordu. İkimizin yatağının arasında üç metreden az mesafe vardı ve odanın kendine ait bölümünde her yer rastgele sağa sola atılmış, giysi yığınlarıyla doluydu; bana ait bö-

lüm ise en azından bir şeylerin üzerine basmadan kapıya gidilebilecek kadar topluydu.

Birbirimizden ancak bu kadar farklı olabilirdik. Melody bir kasırgaydı, ben ise Milli Muhafız rolünü üstlenmeyi ve onun dağınıklığını toplamayı hiç itiraz etmeden kabullenmiştim.

Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyor olduğumuza inanmak güçtü. Yılın başında, birbirimize tamamen yabancıyken oda arkadaşı olmuş ve bir gömme dolap ebatlarında olan odada birlikte yaşamayı kabullenmiştik. Melody, bunu kişilik gelişimi için yaptığını söylüyordu. Bana gelince, benim başka şansım yoktu.

Manhattan'da bir dönemi dört bin dolara başka nerede yaşayacaktım? *Hiçbir yerde.*

Melody, "Burada doğru düzgün hiçbir şeyin yok," diye söylenerek dolabımı bırakıp şifoniyerimi karıştırmaya başladı. Az önceki hayal kırıklığının üzerine burada da hiçbir şey bulamadı. Aramaktan vazgeçip kendi bölümüne döndü ve dolabını açarak kumaş yığınlarıyla boğuşmaya başladı. "Şanslısın, aynı beden giyiyoruz."

Benim kalçam ve baldırlarım biraz daha genişti ama bu konuyu ne zaman açsam, sanki böbürleniyormuşum gibi dalga geçerdi benimle. Melody, dümdüz sarı saçları ve yemyeşil gözleriyle tepeden tırnağa muhteşemdi. Victoria's Secret mankenlerine benziyordu.

Neon Barbie* gibi görünmediği zamanlar tabii ki.

Giysilerin arasından bir şey çekip çıkardı ve bana doğru fırlattı. Yüzümü buruşturdum. Likra kumaştan daracık bir tulumdu bu. "Her şeye hazırsın, değil mi?"

Tüm dikkatini tekrar aynaya vererek, "Öyle olmalı-

* Aşırı parlak renkler giyen kız –*çn*

sın," dedi. "Hayatın karşına ne çıkaracağını asla bilemezsin."

Bu sözler beni bir saat öncesine, felsefe sınıfında karşılaştığım iri yarı seksi adama götürdü. Melody'e bundan bahsetmemiştim. Neden bilmiyordum. Belki de bir önemi olmadığı içindi.

Ya da belki bir önemi olabilmesini çok istediğim içindi.

Sebebi ne olursa olsun onu zihnime hapsetmiş, sadece bana ait olan bir yerde, içimde saklamıştım. Hakkında konuşmak bunu gerçek kılacaktı, oysa ben içimin durulmasını beklemek istiyordum.

Gerçek, asla hayal kadar etkileyici olamazdı.

Saatler sonra üzerimde kendimi vakumlu paket içindeki bir sosis gibi hissetmeme neden olan, bedenimi sımsıkı saran siyah tulumla aynanın önünde dikiliyordum. Üstünde büyük beden fuşya renkli bir gömlek vardı ve tek omzu düşük duruyordu. Kıyafet mavi bir çift tozlukla tamamlanıyordu. Eğer ayağımda sivri burunlu, yüksek topuklu, siyah ayakkabılar; dağınık bir topuzla tepeme toplanmış dalgalı kahverengi saçlarım ve suratımda bir ton makyaj olmasaydı spora gidecek gibi göründüğüm söylenebilirdi.

Aynadaki görüntüme bakarak, "Palyaço Bozo'ya* benzedim," diye mızmızlandım. 1983 yılında Cyndi Lauper ne düşünmüş olursa olsun parlak mavi göz farıyla fuşya renkli ruj bir arada hiç hoş durmuyordu.

Melody, kırıta kırıta yanımdan geçerken popoma bir şaplak indirerek, "Seksi görünüyorsun," dedi ve kapıya doğru ilerledi. Belki de beşinci kez üzerini değiştirmiş ve abartılı, mavi bir balo elbisesinde karar kılmıştı. "Haydi, parti zamanı!"

* 1960'larda Amerika'da çok popüler olan bir palyaço. *–çn*

Ivır zıvırımı aldım; cebim olmadığı için sutyenime tıkıştırdım ve fikrimi değiştirmeden çıkmak için Melody'nin peşinden gittim. Timbers, yurt binasından sadece bir blok uzakta, sabahın dördünde yalpalaya yalpalaya geri dönülebilecek mesafedeydi. Hava kararmış; güneşin batmasıyla hava soğumaya başlamıştı. İşte şimdi tam bir mart havasına benzemişti. Bu, Melody'nin umurunda değildi ama ben titriyordum.

Adımlarım yavaşladı. "Atkımı alsam iyi olur."

Melody, kolunu bana dolayarak, "Aaaa... lüüütfenn ama," dedi. "Kıyafetine uymaz."

"Bu kıyafete hiçbir şey uymaz," diye cevap verdim.

Melody, bana matrak bir bakış atarak kahkaha ile güldü ve yolumuza devam ettik. Müzik, Timbers'dan dışarı taşıyordu; saat henüz dokuzu çeyrek geçe olduğu halde capcanlıydı. Pis tuğla binanın yanında uzanan kuyruğa girip beklemeye başladık; Melody saçlarını kabartıyor, saç bandı olarak kullandığı kocaman fiyongu düzeltiyordu. Sıra bize geldiğinde sutyenimden kimliğimi çıkardım; yoğun bir Long Island aksanıyla konuşan ve çam yarması gibi bir adam olan kapıdaki fedaiye uzattım. Önce kimliğime, sonra bana bakarak geri verdi.

Ben kimliğimi sutyenime geri sokarken adam keçeli bir kalem çıkardı ve kapağını ağzıyla çekip açtı. Kalemi bana doğru salladığında kokusu burun deliklerimi yaktı. Tenime büyük, siyah X'ler çizebilsin diye elimi uzattım.

Onlara bakarak içeri girdim.

Melody ise küf yeşili bir bileklik almıştı. Gülümseyerek kaldırıp bana gösterdi. Sadece on dokuz yaşındaydı; benden fazla büyük değildi yani. Ama sahte kimliği onu yirmi bir yaş kategorisine sokuyordu.

Kahkahalarla gülerek kolunu tekrar bana dolayıp beni içeri sürüklerken dil çıkardım ona. Barın her yanı seksenlerin unutulmaz anılarıyla süslenmişti; duvarlarda film posterleri asılıydı ve büyük bir televizyon ekranında sessiz bir şekilde Kahvaltı Kulübü yayınlanıyordu.

Hoparlörlerden bangır bangır New Kids on the Block yayılan dans pistine doğru ilerledik. Yapılı saçlar, deri ceketlerle dolu rengârenk bir denizde kaybolmuş gibiydik. Her taraf pop yıldızlarına özenen kızlar ve siyah gözlüklü ciğeri beş para etmez adamlarla doluydu. Kendimize zorla yol açarak kalabalığın arasına karışırken müzik sürekli değişip yeni şarkılarla devam ediyordu. Vanilla Ice'tan Mc Hammer'a, Madonna'dan Poison'a kadar çalan parçaların basları kan gibi damarlarımda dolanıyor; seksenlerde-doğmadık-ama-kahretsin-bunları-hâlâ-seviyoruz havasındaki aşırı canlı kolejli kalabalık tarafından avaz avaz söylenen sözleri adrenalinimi gitgide arttırıyordu. Sanki zamanda geri gitmiştik ve on yıl kadar önceye, daha önce hiç dokunamadığımız bir âna izlerimizi bırakıyorduk.

Melody, bazılarını kendisinin aldığı, diğerleri kulüpteki gecenin burada sona ermeyeceğini ümit eden erkekler tarafından ısmarlanan içkileri birbiri ardına getiriyordu. Yarısının nereden geldiğini ve hatta ne olduğunu bilmiyordum; dürüst olmak gerekirse parasını veren ben olmadığım sürece umurumda da değildi.

Damarlarımdaki alkol miktarı yavaş yavaş artıyordu; iki ayağımın üzerinde durmaya çalışarak döne döne, hoplaya zıplaya ve kahkahalar ata ata kalbim yerinden çıkacakmışçasına dans ederken kimseye çaktırmadan beni daha fazlasına teşvik edecek yudumlar alıyordum.

Sonunda arkadaşımı gözden kaybettiğimde ter için-

de kalmıştım; tabanlarımdan ateş çıkıyordu ve ayakkabılarım ayağımı vuruyordu. Onu son gördüğümde, Top Gun'dan fırlamış gibi görünen Maverick kılıklı bir çocukla yiyişircesine konuşuyordu ve tehlikeli bölgeye giden yolu çoktan yarılamışlardı.

Siyah çarpı işaretleri hâlâ çok belirgindi; azıcık bile dağılmamıştı. Buna rağmen içmiyormuş gibi görünmeyi uzun süre önce bırakmış, Maverick'in ısmarladığı yarım bardak bir şeyi elimde tutuyordum.

Maverick, bardağı arkadaşımın elinden kapmama pek mutlu olmamıştı.

İçkimi yudumlarken, abartılı mavi balo elbisesini arayarak etrafıma bakınıyordum ama ortalıkta yoktu. Ne dans pistindeydi ne barda ne de tuvalet kuyruğunda. İçerideki hava bunaltıcı ve ağırdı, sanki yeterince oksijen alamıyormuşum gibi başım dönüyordu. İç çekerek bir dikişte içkimi bitirdim ve bardağı atıp insanları ite kaka kendime yol açarak kapıya doğru yürümeye başladım.

Dışarı çıktığımda kaldırımda durup derin derin nefes aldım; hava o kadar soğuktu ki bedenim ani ısı değişikliğine alışırken tenime küçücük iğneler saplanıyormuş gibi hissediyordum. Saat epey geçti. Tahminen sabahın biri ya da ikisiydi; sokaklar hâlâ cıvıl cıvıldı ama giriş kuyruğunda sadece bir kaç kişi kalmıştı.

Melody dışarıda da değildi.

Fedai, garip bir biçimde bana bakıyordu. Elimi sutyenime sokup Melody'i aramak için telefonumu çıkarırken kapıdan ve ondan uzaklaştım. Telefonum kimlik kartımla birlikte elimden kaydı; ikisi de yere düştü. Nefesimi tutmuş, telefonumun büyük bir çatırtıyla kaldırıma çarpmasına bakakalmıştım.

Onu yerden almak için çömelirken, "Hayır, hayır, hayır," diye söyleniyordum. Ortasında boydan boya uzanan çatlağı görünce yüzümü buruşturdum. "Of, siktir!"

Suratımı bir karış ekşitmiş bir halde kimliğime doğru uzandım ama benden önce biri aldı onu. Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım; karşımda meraklı fedaiyi görmeyi bekliyordum.

Gördüğüm şey karşısında neredeyse bayılıyordum.

Bu, *oydu.*

İşte karşımdaydı; bir seksen beşlik boyu ve olağanüstü görüntüsündeki birkaç ufak değişiklik dışında, birkaç saat önceki haliyle, yine siyahlar içinde orada dikiliyordu. Endişelenmem gerekirdi ama sadece ensemden aşağıya doğru hafifçe ürperdim. Yaklaşık iki milyon kişinin yaşadığı bir şehirde onunla ikinci kez karşılaşma olasılığı bile sıfıra yakınken, bir günde iki kez karşılaşmış olmanın ne kadar garip olduğunun farkındaydım.

Belki kaderdi bu.

Veya belki de başım dertteydi.

Orada öylece durmuş kimliğime bakıyordu, ardından mavi gözleri bana doğru kaydı. Başım dönerek sendeleye sendeleye tekrar ayağa kalktım; çevremdeki diğer bütün görüntüler yok olmuştu. Doğru düzgün düşünemiyordum; alkol etkisini göstermeye başlamıştı. Daha önce de içmiştim ama bu... bu tanıdık bir sarhoşluk değildi. Başım dönüyordu, ter içindeydim ve kusacak gibi hissediyordum. Kahretsin!

Lütfen kusma.

Bakışları benden uzaklaşıp bir kez daha kimliğime dönerken, "Berbat bir fotoğraf bu," diye mırıldandım. Bir süre, kaldırıma yığılıp kalmamaya çalışırken bana bit-

mez tükenmez gibi gelen bir süre fotoğrafa baktı ve sonra kimliği bana uzattı.

"Fotoğrafta bir sorun yok, Karissa."

Nihayet endişe tüm bedenimi kaplarken kimliği elinden çekip aldım. "Nasıl...?" Başımı iki yana salladım; bu hareket daha da sarhoş etti beni. Bir saniye kadar gözlerim karardı, o an kendime gelememekten korktum. "Adımı nereden biliyorsun?"

Sesim gergin ve boğuk çıkmıştı. Görüşüm bulanmış olmasına rağmen alnının şaşkınlıkla kırıştığını görebiliyordum. "Ehliyetinde yazıyor."

Haa! Bunu yüksek sesle söylemeye çalışmıştım ama dudaklarım artık kımıldamıyordu. Hızla gözlerimi kırpıştırarak derin derin nefes almaya çalıştım; işe yaramadı. Halihazırda dibe doğru gidiyorken aldığım hiçbir soluk beni yüzeyde tutmaya yeterli değildi. Bacaklarım boşaldı, her şey karardı.

BAM...

2. BÖLÜM

Mis gibi bir koku.

Yavaş yavaş kendime gelirken tüm duyularıma sızarak çevreliyordu beni. Toprağımsı, ormanımsı, suyumsu, hafif tatlımsı ama her şeyiyle erkeksi kokuyordu. Hafif bir esintiyle beni sarıp sarmalıyor gibiydi; tenimde hissedebiliyordum. Ilık ve mis kokulu...

Tanrım, parfümdü bu.

Bunu fark ettiğim anda gözlerim yavaş yavaş açıldı: Kendime geldiğimde koku artmıştı. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra tanımadığım beyaz bir tavan gördüm. Tam tepemde bir fan sürekli dönüyordu; ayarı o kadar düşüktü ki pervaneyi gözlerimle takip edebiliyor-

dum. Rüzgârı yüzüme esiyordu. Oda loştu, camdan hafif bir ışık süzülüyordu.

Zeminin bir bölümünü kaplayan yumuşak, turuncu ışıltıdan şafak vakti olduğunu düşündüm.

Yoksa alacakaranlık mıydı?

Kalbim deli gibi çarpıyordu; her atışı acı veriyordu, sanki etkisi tüm bedenimde hissediliyordu. Her yanım ağrıyordu; başım kalp atışımla uyumlu olarak zonkluyordu. İçim umursamamaya, geri itmeye çalıştığım ama başaramadığım bir korkuyla doluydu. Nerede olduğum, buraya nasıl geldiğim ve ne kadar süredir burada olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zihnim bulanık, aklım karışıktı ve acılar içindeydim.

Ve sidik torbam patlayacakmış gibi hissediyordum.

Yataktan yavaş yavaş doğruldum. Battal boy bir yataktı; daha önce yattığım tüm yataklardan çok daha büyüktü. Yumuşacıktı, bulutların üzerindeymiş hissi veriyordu; yastıklar ve çarşaf baş döndürücü bir kokuyla sarıp sarmalanmıştı. Her şey parlak beyaz, yepyeni ve tertemizdi. Her şey o kadar kişiliksiz görünüyordu ki bir otel odasında olmadığımı düşündüren tek şey civarda boktan bir banyo olmamasıydı.

Herhangi bir ses duymak için kulak kabartım ama vantilatörün hafif vınlaması dışında ölüm sessizliği hâkimdi. Bütünüyle giyinik olduğumu, dün gece giydiğim iğrenç seksenler kıyafetinin hâlâ üzerimde olduğunu görünce korkum biraz hafifledi.

Dün geceydi, değil mi?

Ne yapacağıma kafa patlatırken uzakta yankılanan ayak seslerini duydum; yaklaştıkça daha etkili ve sert gelmeye başladı. Kapı kolu çevrilip kapı açılırken nefesimi tutup bekledim.

Siktir!

Siktir!

Siktir!

Nasıl bir belaya bulaşmıştım?

Onu gördüğüm anda anılar yavaş yavaş canlanmaya başladı. Bar, dans edişim, içki içmem, Melody'i ararken dışarı çıkmam ve Melody yerine karşımda nasıl olduysa onu bulmam... Ona baktığımı, onunla konuştuğumu hatırlıyordum, sonrası... yoktu.

Hatırlamıyordum.

Üzerinde onu son gördüğüm kıyafetin aynısı vardı. Sanki üzerini değiştirmemişti.

Ya da gardırobu sadece siyah takım elbiselerden oluşuyordu.

Beni otururken görünce bir an kapıda duraksadı. Eli hâlâ kapı tokmağındaydı ama sonra tokmağı bırakarak bana doğru bir kaç adım attı. Giysilerim hâlâ üzerimde olduğu halde, içgüdüsel olarak battaniyeyi tutup boynuma kadar çektim.

Bu hareketim onu ikinci kez duraksattı. Durdu, bana baktı ama bir şey söylemedi.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi, nasıl hissetmem gerektiğini ya da ne bok düşüneceğimi bilmiyordum. Dolayısıyla ben de gözümü ona diktim. *Utanç verici.*

Bir süre sonra dudağının kenarı aniden yukarı kıvrılarak derin gamzesini ortaya çıkardı. "Uyanmışsın."

"Uyandım."

Iyyk, sesim çatlak çıkmıştı; boğazım kurumuş gibiydi.

"Endişelendim," dedi. "Bir süredir kendinde değildin."

"Burası neresi?" Endişe içinde odaya göz attım. "Neredeyiz?"

"Benim evim."

Onun evi. Aman Tanrım... "Buraya nasıl...?"

"Haplanmıştın."

Bu sözler beni olduğum yere mıhladı: Midem bulanmaya başlamıştı. Bön bön ona baktım. Haplanmak mı? *Uyuşturucu mu verilmişti bana*? Korku bir kez daha o kadar hızla yüzeye çıktı ki acımasızca yükseldiğini ve safranın boğazımı yakmaya başladığını hissediyordum. "İçkime ilaç mı koydun yoksa?"

İfadesi birden değişti, az önce eğleniyor gibi görünen tavrı benim sorum üzerine birden yok olmuştu. Çenesi kasıldı, gözleri kısıldı ve kanımı donduracak bir öfkeyle bana bakarken burnundan soluyordu. "Sana hiçbir şey yapmadım."

"Ben, şey... Öyle demek istemedim." Bacaklarımı karnıma çekerek onun bu tavrından kaçabilmek için kendime sarıldım. "Bilmiyordum."

"Tesadüfen seninle karşılaştığımda lafları ağzında geveliyor ve zor ayakta duruyordun," dedi. "Zor nefes alıyordun, gözlerin boş boş bakıyordu; perişan bir haldeydin ve ne dediğin anlaşılmıyordu. Kaldırıma yığıldın kaldın, nabzın çok yavaştı. Tek eksiğin 'haplandı' tabelasıydı, tatlım."

'Tatlım' kelimesi ağzından çok rahat çıkmıştı ama içinde fazla bir sıcaklık yoktu. Buz gibi ses tonu sırtımın ürpermesine neden oldu. Bu adam çok etkileyiciydi.

"Yani... haptan yığıldığımı görünce beni... hmm... evine getirdin, öyle mi?" diye sordum kuşkulu bir ses tonuyla.

Sorgulayıcı bir ifadeyle tek kaşını kaldırarak, "Başka ne yapabilirdim?" dedi. "Yaşın tutmadığı halde içmişken seni hastaneye ya da polise mi götürseydim?"

"Evime götürebilirdin."

"Götürebilirdim... Nerede olduğunu bilseydim. Yalnızdın ve ehliyetin şehir dışındaki bir posta kutusuna kayıtlı. Seni Syracuse'daki bir posta kutusuna atmam hoş olmazdı, değil mi?"

"Olmazdı," dedim. Bu gelmemişti aklıma. Adresimi değiştirme zahmetine girmemiştim. On altı yaşımda ehliyetimi aldıktan hemen sonra Syracuse'dan ayrılmıştım.

"Bu yüzden seni buraya getirdim," diye devam etti. "Çünkü seni orada bırakmaya vicdanım el vermezdi."

Gözlerimi dikmiş ona bakıyor, söylediklerini algılamaya çalışıyordum. Oraya nasıl geldiğimle ilgili hiçbir şey hatırlamadan, bir yabancının evinde, hatta yatağında olduğum gerçeğini yok sayarak garip bir biçimde rahatlamış hissettim. Eğer söyledikleri doğruysa, yardıma muhtaç bir genç kız olma fikrini benimsemesem bile, o benim kurtarıcım... parlak zırhlı şövalyem oluyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. "Şey... Ben Karissa."

Adımı biliyordu ama o an yapılacak en iyi şey kendimi tanıtmakmış gibi geldi bana. Benim için bir yabancı olmaktan çıkarsa durum daha az garip olabilirdi.

"Ben de Ignazio."

Bu benzersiz isim karşısında şaşkın bir ifadeyle kaşım çatıldı; bu tepkim karşısında sert ifadesi yumuşadı. Tekrar gülümsedi, hatta bu kez hafif bir kahkaha attı.

"Eğer istersen bana Naz diyebilirsin," dedi.

"Naz." Bu isim kulağıma tuhaf geldi. "Daha önce bir Naz ile tanışmadım hiç."

"Benzersiz olduğumu düşünmek hoşuma gider."

Dikkatle bana baktı ve ben bir kez daha ne diyeceğimi bilemedim, son derece erkeksi kokan çarşafına sarınmış

öylece oturuyor, kokusunu içime çekecek kadar yaklaşsam kendinin de bu çarşaflar gibi kokacağını hayal ediyordum. Kalp atışlarım yavaşlamış, endişem azalmış olmasına rağmen başım çatlıyordu.

Hâlâ çişim olduğundan söz etmiyorum bile.

"Şey..." Yanaklarım kızardı. "Banyoyu kullanabilir miyim?"

Bakışlarını benden çekip arkasındaki kapıya doğru dönerken başını salladı. "Koridorun sonunda. Soldaki son kapı."

Yataktan kalktım, bacaklarım titriyordu. Aman Tanrım, ne kadar süredir kendimde değildim? Başımı eğip Naz'a bakmadan hızla yanından geçip banyoya gittim. Banyo kocamandı; yatak odası gibi burada da her şey parlak beyazdı ve çıplak ayaklarım altındaki mermer döşeme buz gibiydi. Işığı açtığımda gözlerim yandı ve gözlerimi kısarak aydınlığa alışmaya çalıştım. Ardından işimi görürken gözüm aynadaki yansımama takılınca homurdandım.

Ceset gibi görünüyordum.

Gözlerim kan çanağı gibiydi ve makyajım bütün yüzüme bulaşmış, tenimde büyük siyah bir leke bırakmıştı. Saçım, kafamın tepesinde öyle düğüm düğüm olmuştu ki içinde kuşlar yuva yapabilirdi ve üzerimde hâlâ kahrolası tulum vardı.

Yüzümü ekşiterek kendime çeki düzen vermeye çalıştım. Yüzüme su attım, ellerimle saçlarımı düzelttim ama pek işe yaramadı. Sonunda pes ederek geri döndüm; acele etmeden yürüyordum.

Nasıl göründüğümü bildiğimden onunla tekrar yüz yüze gelmeye hevesli değildim.

Hâlâ yatak odası kapısının hemen yanında duruyordu,

elleri ceplerindeydi; son derece rahat bir görüntüsü vardı. Evinde... Yatak odasında yabancı bir kız olmasından hiç rahatsız değildi.

Onu rahatsız eden herhangi bir şey var mıydı acaba?

Kapıya yaklaştığımda dönüp gözlerimin içine baktı. Kapıda durdum; o odaya geri dönmeyecektim.

Felaket görüntümü açıklama ihtiyacı duyarak, kendimi işaret edip, "Genelde böyle görünmem," dedim.

Tekrar gülümsedi. Güzel bir gülüşü vardı; sıcak ama fazla samimi olmayan türden... Gerçekti, hiçbir zorlama yoktu. Yapmacık değildi. Bu adam hakkında bir şey bilmiyordum ama istemediği bir şeyi yapacak bir tipe benzemiyordu.

Beni baştan aşağı süzüp yanaklarımın tekrar kızarmasına neden olurken, "Ben de öyle düşündüm," dedi. "Seksenler gecesi, değil mi?."

"Evet."

"O yılları yaşamış bir adam olarak çoğunluğun böyle giyinmediğini söyleyebilirim."

"Ah, biliyorum. Beyazlatılmış kotlar ve vatkalar modaydı, değil mi?"

"Evet."

Yaşını tahmin etmeye çalışarak süzdüm onu. Gülümsediğinde göz kenarları çizgi çizgi oluyordu ama herhangi bir kırışıklık görmedim. "Yani seksenleri iyi hatırlıyorsun, öyle mi?"

"Oldukça iyi."

"O yıllarda kaç yaşındaydın?"

Şu an kaç yaşında olduğunu sormaktan daha kibardı bu, değil mi?

Yüzünden ne iş çevirdiğimi anladığını belli eden alaycı bir ifade geldi geçti. "Sence kaç yaşındaydım?"

Bir an durdum. "Yeni yetme bir genç?"

"Yaklaştın."

Midem sıkıştı. Ha? "Daha yaşlı?"

"Daha genç."

Ahh.

"Yani şu an yaklaşık..." Kafamda hesaplamaya çalışıyordum ama aklım hâlâ çalışmıyordu. "Kırklarında mısın?"

Ha siktir, kırk yaşında.

"Otuz sekiz yaşındayım."

Benim yaşımın iki katıydı.

Kendimi yetersiz hissederek, "Teşekkür ederim, Naz," dedim. Koca adamdı ve muhtemelen aptal, aciz, küçük bir kızdan fazlası değildim onun için. "Gerçekten çok teşekkür ederim."

Sadece başını salladı.

Bakışlarımı ondan ayırıp odaya göz gezdirerek eksik eşyalarımı aradım ama ortada görünmüyorlardı.

Son birkaç dakikadır oda oldukça aydınlanmış, her şey yumuşacık bir ışıltıyla kaplanmıştı. Hâlâ erkendi ama Melody ortada olmadığımı şimdiye dek fark etmiş olmalıydı.

"Telefonumun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Başını sallayarak cebinden çıkardı. "Onu kaybetmeyi alışkanlık haline getirmişsin gibi görünüyor."

Telefonu ondan alırken, "Evet, sanırım öyle," dedim. "Benim olduğunu nereden anladın?"

"Elindeydi."

"Hayır, ondan önce," dedim. "Profesör Santino'nun sınıfındayken."

"Ha. Sorduğunu duydum."

"Beni duydun mu yani?"

"Duydum," dedi. "Kapıdan girdin ve 'telefonum,' dedin."

Telefonumu sımsıkı tutmuş, başparmağımı ekrandaki çatlakta dolaştırırken inanmaz gözlerle ona baktım. Tüm kalbimle hâlâ çalışıyor olduğunu ümit ediyordum, çünkü yenisini alacak param yoktu. Lanet olası faturayı bile zar zor ödüyordum. "Kulakların çok iyi duyuyor olmalı."

"Öyle," dedi bana doğru yürürken. Kolu benim koluma sürtünerek yanımdan geçerken öylece durdum. Yatağına sindiği gibi üzerine de sinen tanıdık parfüm kokusu havayı doldurdu. "Benim gözümden kolay kolay bir şey kaçmaz, Karissa."

Yürüyerek uzaklaştı; koridorda gözden kaybolup birkaç basamak inene kadar onu seyrettim. Sonra telefonuma dönerek açmaya çalıştım ama şarjı bitmişti; ekran kapkara duruyordu. İç çekerek kafamı kaldırdım. Naz'ın arkasından alt kata inmekten başka seçeneğim yoktu. İki katlı ev çok geniş ama oldukça boştu; bütün mobilyalar tamdı, ancak hemen hemen hiç süs eşyası yoktu. Ağır ağır yürüyerek geçerken odaları inceliyordum. Oturma odasında ayakkabılarımı gördüm ve ayağıma geçirdim. Şimdi bulmam gereken tek şey kimlik kartımdı.

Naz, sanki zihnimi okumuş gibi ehliyetimi masadan alıp, "Burada," diyerek bana doğru uzattı. Sanırım üzerindeki her şey bu kadardı."

"Bu kadardı," diye karşılık verdim. "Ben... Şey... Gitsem iyi olur."

Gergin bir biçimde kapıya doğru döndüm. Naz, bo-

ğazını temizleyerek, "Seni götürmemi ister misin?" diye sordu.

Bir an durdum. "Götürmek mi?"

O âna kadar *herhangi bir yerde* olabileceğim gelmemişti aklıma.

Naz, "Evet," dedi. "Seni şehir merkezine bırakabilirim."

Siktir! Manhattan'da değil miydim yani?

"Hmm... Evet... Elbette. Olur."

Kentin güneybatı ucunda, üst düzey gelir seviyesine sahip insanların yaşadığı bir semt olan Brooklyn'de olduğumuz çıktı ortaya. Naz'ın evi o caddedeki diğer evlerin çoğundan büyüktü. Bunu karşılayabilmek için ne iş yaptığını merak ettim. Ama sormadım. Beyaz atlı prensimin bir tür hükümdarlığın gerçek varisi olduğunu anlamadan da kendimi yeterince yabancı hissediyordum zaten.

Garaj girişinde pırıl pırıl siyah bir Mercedes park etmişti. Naz anahtarlarındaki düğmeye basınca kükreyerek çalışmaya başladı. Arabayla mükemmel bir uyum içindeydi; ikisi de etkileyici ve şahaneydi. Yolcu koltuğuna oturunca kendimi daha da küçük hissettim. Konuşmadan Brooklyn caddelerinde ilerliyorduk.

Nihayet, "Aç mısın?" diye sordu ve cevap vermemi beklemeden direksiyonu Starbucks'ın arabaya servis bölümüne kırdı. "Ne istersin?"

Bir şey istemediğimi söylemek istiyordum ama midem gurulduyordu ve eminim bunu duyabiliyordu. Çark dişlilerinin gıcırtısı gibi bir ses çıkıyordu. "Sen ne yiyeceksen."

Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Ya hiçbir şey yemeyeceksem?"

"O zaman al bir şeyler... Çikolatalı bir şeyler."

Kahkaha atarak sipariş vermek için camı indirdi. Bol kremalı ve şekerli iki kahve ve çikolatalı muffin ısmarladı. Benimkini uzattığında teşekkür ettim, o da önemi yok anlamında omuz silkti.

Tekrar yola çıkınca, "Eee, seni nereye bırakıyorum?" diye sordu.

"NYU," dedim. "Yurtta kalıyorum."

Aşağı Manhattan'da bizim bulunduğumuz yere arabayla gitmek yirmi dakika sürüyordu. Muffinimden bir ısırık aldım ve kendimi düşürdüğüm durum dışında bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalışarak kahvemi yudumladım.

Oraya gidene kadar değersiz, sokaktan toplanmış yardıma muhtaç biri gibi hissettim. Naz, bir süre sonra köşeyi dönüp yandaki park yerine girerek girişi kapatacak biçimde durdu.

Emniyet kemerimi açıp kapı koluna uzanırken gergin bir ses tonuyla "Tekrar teşekkür ederim," dedim. "Hem de çok."

Cevap vermesine fırsat vermedim... Laf olsun diye bir şeyler söylemek zorunda bırakmak rahatsız edici bir durum olurdu. Kahvemi alarak arabadan indim ve kapıyı kapattım. Henüz yürümeye başlamıştım ki pencere açılıp, "Karissa," diye seslenen sesi duyuldu.

Bu işi benim için neden kolaylaştırmadığını merak ederek arkamı döndüm ve camdan dışarı uzanan elinde pembe bir şey görünce donakaldım.

Telefonum.

Gerçekten mi?

İç çekerek geri geldim ve açık cama uzanarak telefo-

numu ondan aldım. Uzaklaşmaya çalıştım ama elimi yakalayıp sımsıkı tuttu. Canım acımıyordu, fakat olduğum yere mıhlanıp kalmıştım. Teni sıcacık ve dokunuşu sertti.

"Bir tavsiye ister misin?" dedi. "Kime güveneceğine dikkat et. Yanında her zaman seni kurtaracak biri olmayabilir."

"Ben, şey..." Bu sözler ürperticiydi. Ne diyeceğimi bilemedim. "Tamam."

Elimi bırakarak vites kolunu kavrayıp arabayı geri vitese aldı. Birkaç adım geri atarak araçtan uzaklaştım.

"Fırsat bulduğunda beni ara ,"dedi. "Üzerinde bu kıyafetler olmadan neye benzediğini görmek hoş olur."

"Karissa, benim, annen... Telefonunu duymadım; kusura bakma..."

"Merhaba ufaklık, fırsat bulunca beni ara."

"Karissa, seni merak etmeye başladım... Beni ara, lütfen."

"Karissa Maria, hemen beni aramazsan yemin ederim..."

"Bu kadar yeter. Cezalısın. Ömür boyu."

İç çekerek telefonu kapattım ve ekrana baktım. Şükürler olsun ki fişe takıp şarj ettiğimde çalışmaya başlamıştı. Bağrış çağrış hayata geri döndü: Birkaçı nerede olduğumu merak eden Melody'den, çoğu annemden otuz iki cevapsız çağrı vardı. Annem birkaç saatlik süre içinde ricadan yalvarmaya; yalvarmadan tehdide uzanan bir sürü mesaj bırakmıştı.

Polisi arayıp kayıp olduğumu bildirmemiş olmasına şaşırdım.

Tekrar düşününce... Muhtemelen onu da yapmıştı.

Eğer yılın en koruyucu annesi ödülü verilse, kazanan şüphesiz Carrie Reed olurdu. On sekiz yıl boyunca beni kilit altında tutmuş, ne zaman gözünün önünden uzun süre uzaklaşsam sinir krizinin eşiğine gelmişti. Baloncuklu naylona sarılmış, üzerinde 'Kırılabilir-ellemeyin, kırmayın' yazan bir paket gibiydim. O kadar çok yer değiştirmiştik ki hiç uzun süreli arkadaşım olmamıştı. Yerinde duramayan biriydi; hayatında sürekli bir yenilik olmalıydı. Yeni bir kasaba, yeni bir hobi, yeni insanlar... Oysa ben yuvam diyebileceğim bir yere sahip olmaktan başka bir şey istemiyordum.

Oradan oraya taşınmamıza, hemen hemen yer yıl her şeye baştan başlamamıza ve yaşadığımız birçok yerde evde öğrenim görmeme rağmen notlarım NYU'nun yedek listesine girmeye yeterli olmuştu. Tam ümitsizliğe kapılıp vazgeçmek üzereydim ki bir yer açıldı ve okula kabul edildim.

Anneme söylediğimde ağlamıştı. Mutlu olduğu için ağladığını sanmıştım ama o hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ederken New York'a taşınma fikrini tekrar gözden geçirmem için yalvarmıştı. Kalbimin sesini dinlemem ve hayallerimin peşinden gitmem gerektiğini söylemiştim. Sonunda pes etmişti ama yanından ayrılmamı asla tam olarak kabullenemedi.

Sanırım terk edilme korkusu... O hamileyken babam evi terk etmişti ve bence o günden sonra annem eskisi gibi olmamıştı. Bir zamanlar bir fotoğraf gördüğümü hatırlıyorum hayal meyal. Bıyıklı bir yüzün olduğu eski, Polaroid bir fotoğraftı bu. Altında kargacık burgacık bir yazıyla yazılmış bir isim vardı: John. Benim umurumda

değildi; hiç sahip olmadığım birini özleyemem, tanımadığım birinin yasını tutamam. Ama annemin bu boşluğu hissettiğinin farkındaydım.

Bunu biliyordum, çünkü ağladığını, babam her neredeyse oradan onu duyabilecekmiş gibi yatak odasında fısır fısır onunla konuştuğunu duymuştum.

Ona sahip olamamıştı, bu yüzden bu boşluğu benimle telafi ediyordu.

Parmağımı bile kıpırdatamayacak kadar yorgun bir halde yatağıma uzandım. Yatağım çamaşır deterjanı gibi baygın kokuyordu ama ben Naz gibi kokuyordum. Onun çarşaflarına dolanarak uyuduğum için koku giysilerime sinmişti. Duş almaya ya da üzerimi değiştirmeye üşenmemin nedenlerinden biri buydu, diğeri ise ne yapacağım konusunda doğru dürüst düşünemiyor olmamdı. Naz'ın söyledikleri bir şarkıdan diğerine atlayarak tekrar tekrar çalınan bir CD gibi beynimin içinde dönüp durdukça annemin mesajları zihnimden uçup gidiyordu.

Üzerinde bu kıyafetler olmadan neye benzediğini görmek hoş olur. Naz arabasıyla uzaklaşıp trafikte gözden kaybolurken ağzım bir karış açık bakakalmıştım. Bu komik seksenler giysileri dışında bir kıyafetle de görmüştü beni; ilk gördüğünde üzerimde normal bir giysi vardı.

On üçüncü kattaki odama çıkmak için asansöre bindiğimde bu kelimelerin altında yatan anlam kafama dank etti. *Üzerinde bu kıyafetler olmadan neye benzediğini görmek hoş olur.*

Siktir! Çıplak görmeyi mi kast etmişti?

Öylesine irkildim ki yine telefonumu düşürdüm.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım ve iç çekerek telefonumu alıp telefon rehberime girdim. An-

nem polisi aramadan önce ben onu aramalıydım. Onu 'Mom'* diye kaydetmiştim; tam numarasını çevirecektim ki gözlerim alttaki isme kaydı. Naz.

Ekrana bakakaldım. Dün bir ara numarasını telefonuma kaydetmişti. Bunu hatırlamıyordum ama dün gece ile ilgili birçok şeyi hatırlamadığım düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değildi. Nasıl olup da hiçbir şey olmamış gibi onu arayacağımı düşündüğünü merak ettim, yine de o an içimde bir şeyler kıpırdanmaya başladı; heyecanla karışık bir endişe duygusuydu bu. İçim pır pır ediyordu. Çığlık atmak, haykırmak, kusmak istiyordum. Başta zararsız bir maceraydı ama şimdi... Şimdi onu arayabilirdim.

Hayır, Tanrım... Olmaz... Yapamam. Onu arayamam.

Yoksa arayabilir miyim?

Telefonum çalmaya başladığında içsel bir ikilem yaşıyor, hislerime mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyordum. Ben onu aramaya fırsat bulamadan ekranda annemin adı belirdi. Telefonu açarak kulağıma götürdüm. "Merhaba Anne. Ben de tam seni arayacaktım."

"Karissa, nerelerdesin? Çok merak ettim."

"Ben, hmm..." Dün gece içmeye gittim, kendimi kaybedecek kadar sarhoş oldum ve akşamdan kalma bir halde yabancı bir adamın yatağında uyandım. Yani New York'a taşındığımda başıma gelmesinden endişelendiğin her şey gerçekleşti. Oysa bunun sadece filmlerde olduğunu söylemiştim sana. "Dün telefonumu düşürdüm ve bozuldu. Az önce açabildim."

En azından bu doğruydu.

"Sana bir şey oldu sandım."

"Ben iyiyim Anne," dedim. "Daha önceki gün konuş-

*Anne. Alfabetik sıralama yüzünden değiştirilmemiştir. –*çn*

tuk ya da ondan bir gün önce. Bana bir şey olmaz, merak etme."

Derin bir nefes aldı. Söylediklerime karşı çıkmadı ama rahatlamadığını biliyordum. Konuyu değiştirerek Watertown'da neler olup bittiğini ve yeni açtığı çiçekçide işlerin nasıl gittiğini sordum.

En uzun süre yaşadığımız ve nihayet yuva hissi vermeye başlayan tek yer Watertown'dı. On altıncı doğum günümden hemen sonra Syracuse'dan oraya taşınmıştık ve annem hâlâ oradaydı.

Şimdilik.

Yavaş yavaş baharın geldiğinden, çiçeklerin yakında açacağından söz ederek lafı uzattıkça uzattı. Dinlemeye çalışıyorum ama anlattıkları bir kulağımdan girip ötekinden çıkıyordu. Bir kaç dakika sonra bir şeyler mırıldanarak annemi dinlediğimi belli etmeye çalışırken, kapı hızla açıldı ve eşikte Melody belirdi. Beni görünce gözlerini kocaman açarak bir kez daha baktı. Gözlerindeki soru işaretlerini görebiliyor ve en fazla yirmi saniye içinde sorgulamanın başlayacağını biliyordum.

Bu işin ben telefondayken olmasını istemediğim için, "Anne, kapatmak zorundayım," dedim. "Sonra ararım, tamam mı?"

Sanki kapatmak istemiyormuş gibi bir an durarak, "Tamam," diye cevap verdi. "Seni seviyorum, Karissa."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu henüz kapatmış, parmağım hâlâ ekrandayken soru yağmuru başladı ve soruları bitmek bilmedi. "Ne oldu? Nereye gittin? Neredeydin? Neden aramadın? Ve ne halt etmeye hâlâ bunları giyiyorsun?"

Gözlerimi devirerek doğruldum. Odaya girer girmez

avuç dolusu ilaç içtiğim halde başım hâlâ zonkluyordu. İçkiyi fazla kaçırdığım için daha önce de böyle olmuştum ama bu seferki çok fazlaydı. Kolay kolay atlatamayacakmışım gibi görünen bir uyuşukluk hissediyordum.

"Önce sen anlat," dedim. "Timbers'ta ne oldu?"

"Biriyle tanıştım. Sıra sende."

Ben kafamı toparlamaya çalışırken Melody açıklama bekleyerek dikkatle bana bakıyordu.

"Aynen," dedim. "Ben de biriyle tanıştım.

Gözleri kocaman oldu. "Gerçekten mi? Kim?"

"Biri işte," dedim ama ağzımdan dökülen kelimelere ben bile inanmamıştım. Bu adam kesinlikle herhangi biri değildi. "Pilot kılıklı o ahmakla mı gittin yoksa?"

Sanki beni biraz daha zorlayıp zorlamamayı düşünüyormuş gibi, bir şey söylemeden bir süre baktı bana. Neyse ki konuyu uzatmadı. "Evet. Adı Pat ya da Pete'di. Ya da öyle bir şey. Hatırlamıyorum. Yoksa Parker mıydı? Her neyse... Önce yiyiştik, sonra sızıp kaldık."

"Aynen," dedim tekrar. "Yiyişme kısmı hariç."

"Yani biriyle eve gittin ve... sızıp kaldın, öyle mi?"

"Aşağı yukarı."

"Vayyy! Bu büyük bir hayal kırıklığı."

Ayağa kalkıp gerinirken hafif bir kahkaha attım ve telefonumu tekrar şarja taktım. "Evet, epey garip bir sabah oldu. Haydi, şu Pat-Pete-Parker ya da adı 'her neyse'yi anlat bakalım."

Melody anında konuyu değiştirerek, ben duş almak için eşyalarımı hazırlarken adı her neyse o olan adamı anlatmaya başladı. Böylece Naz konusu kapandı. Aksi

takdirde cevaplarını bilmediğim sayısız soru soracaktı.

"Off, akşam fazla kaçırmışım," dedi sonunda. "Sen nasılsın?"

"Berbat," diye cevap verdim. "Sanırım dün akşamki içkilerden birinin içinde bir şey vardı... Bir uyku ilacı ya da öyle bir şey. Bilmiyorum. Her şey bulanık."

Ödü kopmuş bir halde bana baktı. "Bu korkunç. Emin misin?"

"Oldukça." Duraksadım. "Sanırım en sonuncusunda... Adı her neyse onun ısmarladığında."

"Hadi canım," dedi. "Tam bir beyefendiydi. Başka biri olmalı."

"Olabilir," diye mırıldandım. "Ama yine de dikkatli ol. Ne olur, ne olmaz."

3. BÖLÜM

Melody abartılı bir biçimde suratını asarak, "Gelemeyeceğine emin misin?" diye sordu. Tam karşımda oturuyordu; etrafı yığın yığın kıyafetlerle doluydu ama bu kez bir sebebi vardı. Yerde, ayaklarının dibinde, doldurulmayı bekleyen boş bir valiz duruyordu.

"Eminim," dedim. "Eğer gelebilseydim gelirdim ama gelemem."

"Eğer sorun paraysa..."

Cümlesini bitirmeden gözlerimi kısarak susturdum onu. "Gelemem."

Üzüntüyle acıma arası bir ifadeyle suratını buruşturdu. İkisini de hissettiğinin farkındaydım. Günlerden pa-

zardı ve bahar tatili resmi olarak yarın başlıyordu. Vizeleri atlatmıştık, dolayısıyla önümüzdeki hafta dersler başlayana kadar rahattık. Melody, daha önce karşılaştığım ama sokakta görsem tanımayacağım birkaç eski lise arkadaşıyla Aruba'ya gidiyordu. Aralarında sadece Melody üniversiteye gitmek için New York'a gelmişti.

Arada bir bana yemek ısmarlamasına ya da gece dışarı çıkarken beni de yanında sürüklemesine ses çıkarmıyordum ama bir Karayip tatilini kabul edemezdim. Biraz destek almakla yardıma muhtaç bir zavallı olmak arasında ince bir çizgi vardı ki hafta başında zaten bu çizgiyi aştığımı hissediyordum.

Bu ondan da fazlaydı.

Gidemezdim.

"Pasaportum olmadığını söyledim sana."

"Ben de onun yerine Florida'ya gidebileceğimizi söylemiştim."

"Ve ben de sana 'benim yüzümden planını değiştirmene izin vermem,' demiştim," dedim. "O yüzden git ve tadını çıkar. Ben de buralarda takılacağım: Bakarsın sağda solda dilenir, biraz para kazanırım."

Giysilerini valizine tıkarken kahkahalarla güldü. "Anneni görmeye gitmek istemiyor musun?"

"Hayır, birkaç hafta sonra Paskalya tatilinde gideceğim zaten."

Melody, valiz hazırlama faslını bitirdiğinde yanına benim toplamda sahip olduğumdan daha fazla giysi aldığını görebiliyordum. Ardından kalkıp kendini benim yanıma, yatağa attı. Derin ve abartılı bir iç çekişle kollarını bana doladı. "Seni özleyeceğim, Kissimmee! Bensiz fazla eğlenme."

Bu hitap tarzına kahkahalarla gülmeye başladım. Bir gün annemin bana böyle hitap ettiğini duymuş ve diline dolamıştı. "Eğlenmemeye çalışırım. Ama bu kadar şamata bir yerde zor olabilir. Yani... Boş koridorlar, bomboş sınıflar ve kapalı bir kütüphane ile biraz zor."

"Kulağa hoş geliyor," dedi. "Kalamıyor olmam çok kötü."

"Evet, çok kötü... Bütün eğlenceyi kaçıracaksın."

Melody, gülerek yanağıma yarım yamalak bir öpücük kondurdu ve son dakikada alacağı şeyleri de valizine tıkıştırıp her şeyini toparladı. Tam işi bitmişti ki aşağıda bir arabanın onu beklediği haberini vermek için telefonu çaldı.

"Seni her gün arayacağım," dedi. "Hatta saatte bir."

"Lütfen yapma," diye cevap verdim. "Annem yapıyor zaten."

Bir kahkaha attı ve valizini çekiştirerek odadan çıktı. Açıkçası bir kez bile arayacağını sanmıyordum.

Koca bir hafta.

Bomboş yedi gün.

Melody gideli henüz bir dakika bile olmamıştı ve ben deli gibi sıkılmıştım.

O dışarı çıkıp kapı arkasından kapanır kapanmaz kitabımı bir kenara atarak yatağıma uzandım. Ardından ortalığı toparladım, kitap okudum; midem guruldamaya başlamadan önce biraz daha ortalık toparladım. Odadaki dolaptan bir paket Ramen noodle kaptım ve yurttaki herkesin ortak kullandığı küçük mutfağa gittim. Benim gibi hiçbir yere gitmeyen birkaç öğrenci dışında binanın çoğu boştu. Bir tencereye su doldurup ocağa koydum. Suyun

kaynamasını beklerken telefonumu çıkarıp annemi aradım.

Cevap yoktu.

İç çekerek kısa bir mesaj bıraktım. Ben cevap vermediğim zaman kafayı yiyen biri için aramalarım çok sık telesekretere düşüyordu. Telefonu kapatarak tezgâha yaslandım ve ekrana baktım; gözlerim onun adının altındaki isme kaydı.

Naz.

Onu arayabilirdim. Sonuçta numarasını telefonuma kendi kaydetmiş ve aramamı söylemişti. Eğer aramamı istemeseydi bunu yapmazdı, değil mi?

Ama ne diyecektim? Merhaba, beni hatırladın mı? Hani şu sokaktan topladığın zil zurna sarhoş, kafasının kıyak olduğunun farkında bile olmayan kız. Götürebileceğin başka bir yer olmadığı için evine götürmek zorunda kaldığın kız var ya, işte o. Hani ertesi sabah kahvaltı ısmarladığın, cebinde bir kuruş bile olmadığı için kendi kahvaltısının parasını vermeyi teklif edemeyen o kız.

Hatırladın mı?

Eğer hatırlıyorsan çok özür dilerim.

Homurdanarak göz ucuyla tencereye baktım. Dibinde hafif hafif baloncuklar oluşmaya başlamıştı. Bir an önce kaynasa iyi olurdu.

Bakışlarım tekrar telefonuma, onun ismine kaydı. Aramamak kabalık olmaz mıydı? Ne de olsa bana yardım etmişti.

Tencereye bir bakış daha attım. Hâlâ kaynamamıştı. *Siktir.*

Tekrar telefonuma baktım. Parmağımla ismine dokundum ve kararımdan vazgeçmeden arama tuşuna bastım;

bunu yapmasaydım vazgeçeceğimi biliyordum. Telefonu kulağıma götürerek dinlemeye başladım. İlk zil o kadar yüksek geldi ki sesi sanki tüm bedenimde yankılandı ve içimi düğüm düğüm etti. Kusacakmış gibi hissediyordum: Oturmam gerekliydi. Gözlerim mutfakta dolaştı ama genellikle burada olan sandalye görünürde yoktu.

Lanet olası hırsızlar.

Tir tir titriyordum; çok heyecanlıydım. Tam kapatıyordum ki bir cızırtı duyuldu ve zilin sesinin yarısında telefon açıldı. Sonsuza dek sürmüş hissi veren kısa bir sessizlikten sonra onun sesi yankılandı. "Alo."

Siktir, siktir, siktir... Niye böyle bir şey yaptım ki?

"Şey, merhaba, ben... hmm..."

"Karissa."

Sert ve alçak bir ses tonuyla söylediği ismim onun dudaklarından dökülünce güzel bir melodi gibi gelmişti bana. Tekrar, tekrar söylemesini istiyordum. "Hatırlıyorsun."

"Elbette," dedi. "Nasılsın?"

"Daha iyi." Beni son gördüğünden çok daha iyiydim. "Sadece teşekkür etmek istedim."

"Aradığına sevindim. Yine telefonunu kaybetmiş olabileceğini düşünüyordum."

"Hayır. Hâlâ duruyor," dedim. "En azından şimdilik."

Öyle bir kahkaha patlattık ki beni gülümsetti ve az da olsa rahatlamamı sağladı. "Güzel."

"Yani söylediğim gibi bir kez daha teşekkür etmek istedim; yaptığın her şey için... Kulüpte yaptıkların, arabayla bırakman, telefonum. Gerçekten minnettarım. Hakkını ödeyemem..."

"Ödeyebilirsin."

Bu söz üzerine kalakaldım. "Ödeyebilir miyim?"

"Evet," dedi.

"Hmm. Ne kadar?" diye sordum. "Fazla param yok."

Tekrar bir kahkaha attı; bu kez ses biraz daha yüksekti. "Senden para istemiyorum, Karissa. Bende fazlasıyla var."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Seni."

Bu tek kelimeyi o kadar kendinden emin söylemişti ki ne diyeceğimi bilmez bir halde öylece bakakaldım. "Beni mi?"

"Seni yemeğe çıkarma teklifimi kabul et," dedi. "Böylece ödeşmiş oluruz."

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Yarım saatte hazır olacağını söyle."

"Şimdi mi?" diye sordum şaşırmış bir ifadeyle.

Beni şimdi yemeğe mi çıkarmak istiyordu?

"Neden olmasın?" diye sordu. "Şu andan daha iyi zaman yoktur."

Şu andan daha iyi çok sayıda zaman sayabilirdim... Üzerimde Kırpık desenli pijama pantolonumun, ayağımda pembe pofuduk terliklerimin olmadığı, saçlarımın karman çorman tepemde toplanmadığı zamanlar... "Bilmiyorum."

"Bak ne diyeceğim," dedi. "Yarım saat içinde park yerinin girişinde, seni bıraktığım yerde olacağım. Eğer orada olursan nereye istersen oraya götürürüm seni. Eğer olmazsan çeker giderim."

Cevabımı beklemeden telefonu kapattı. Çağrı sonlandırıldı. Öylece durup düşündükten sonra arkamı döndüm. Bir kez daha vazgeçme fırsatı vermemiştim kendi-

me. Ocağı kapattım ve henüz kaynamış suyu üzerinde bırakarak hemen mutfaktan çıkıp koşar adımlarla odama gittim.

Otuz dakika. Tüm sürem buydu.

Dolabıma daldım ve giyecek bir şey bulmak için eşyalarımı sağa sola atmaya başladım. Gömlekleri askılarından çıkararak önüme tutup aynada kendime baktım; her birini fırlatıp attım. Beş dakikadan kısa sürede dolabımda neyim var neyim yoksa alt üst etmiş, Melody'nin dağınıklığını gölgede bırakacak biçimde her şeyi odanın bana ait tarafına yığmıştım.

Melody'nin dolabına gittim ve derin bir nefes alarak içine daldım. Onun kıyafetleri benimkilerden daha modaya uygundu, daha dekolteydi ve hiç benim tarzım değildi. Önce askıdakileri karıştırdım, sonra çekmecelerinin altını üstüne getirdim. Birkaç giysi giyip çıkardıktan sonra dolabın en arkasından bulup çıkardığım uzun kollu, siyah, triko bir elbisede karar kıldım.

Artık karar vermek zorundaydım, çünkü on beş dakikam kalmıştı. Saçlarımı açıp parmaklarımı arasından geçirerek şekil vermeye çalıştım. Bütün gün toplu durduğundan dalgalanmıştı ama düzleştirmek için yapabileceğim bir şey yoktu. Dudaklarıma hafif parlatıcı, kirpiklerime biraz rimel sürdüm. Çizmelerimi ayağıma geçirmeden önce parfüm sıkacak zamanı zor buldum.

Yatağa oturarak saate baktım ve gerildim. Vakit gelmiş geçiyordu.

Neredeyse depar atarak odadan çıktım, asansöre binip aşağıya indim ve koşarak dışarı çıktım. Park yerine çıkan köşeyi döndüğümde nefes nefeseydim. Adımlarım

yavaşladı ve gözlerim az ileride rölantide çalışan siyah Mercedes'e takılınca duraksadım.

İçimde bir şeyler yükseldi; kelebekler, sanki kanatlarını yeni keşfetmişler gibi, birden uçuşmaya başladılar. Sürücü kapısı açılıp Naz dışarı çıkarken ayaklarım tekrar hareket etti. Yine takım elbise giymişti; baştan aşağı siyahlar içindeydi ve kan kırmızısı bir kravat takmıştı. Bakışlarım geniş göğsünde alev alev yanan renge kaydı.

Naz, kapımı açmak için yolcu tarafına dolandı.

Anladım ki masallarda anlatılanlar doğruymuş.

Beyaz Atlı Prensler gerçekten görgülüymüş.

Koltuğa otururken kendimi kontrol etmeye çalışarak ona gülümsedim ve o, yerine geçmek için arabanın etrafından dolanırken derin bir nefes aldım. Eli vites kolunda kısa bir an durarak beni baştan aşağı süzdü. Bu ilgiden bütün bedenimin kızardığını hissettim; az makyaj yapmış olduğuma lanet ediyordum. Gerginliğimin yüzümden okunduğunun farkındaydım.

Memnuniyet pırıltıları dolu ışıl ışıl mavi gözleriyle gözlerimin içine baktı. Ardından başını çevirip hiçbir şey söylemeden arabayı geri vitese taktı.

Ağır ağır trafiğe karışırken, "Nereye gitmek istersin?" diye sordu.

"Fark etmez," dedim. "İstediğin yere."

"Kararsız gibisin."

"Sanırım öyleyim."

Cevabım onu güldürdü.

"Sadece herhangi bir tercihim yok," diye açıkladım. "Bu akşam Ramen noodle yiyecektim, gideceğimiz her yer ondan daha iyi bir alternatif olacaktır."

"Neden onu yiyecektin?"

"Çünkü odadaki yiyecek tek şey oydu," dedim. "Üstelik o kadar da kötü değil. Yirmi sent civarında. Günde sadece bir dolara bununla karnını doyurabilirsin."

Göz ucuyla bana baktı; anladığım kadarıyla bu konudan benim kadar etkilenmemişti.

"Hiç denedin mi?" diye sordum merakla.

"Hayır," diye cevap verdi. "O zevkten mahrum kaldım."

"O zaman, sana Ramen noodle yapmam şart."

Tek kaşını kaldırarak bana garip bir bakış attı. "Bunu aklımda tutacağım, ama bu gece değil. Bu gece seni yemeğe çıkarıyorum. Lezzetli 'noodle' teklifinin beklemesi gerekecek."

O kadar utandım ki yüzümün yandığını hissettim. Neyim vardı benim? Ne diye lanet olası Ramen noodle konusunda gevezelik yapıp duruyordum? Oradan kaçıp gitmek, şık deri koltuğun içine girip gözden kaybolmak ve bir daha asla ortaya çıkmamak istiyordum. "Bana kulak asma. Aptalın tekiyim."

"Hayır, değilsin. Sadece gerginsin."

"O kadar belli mi?"

"İnsanların içini okumakta iyiyimdir. Konumum gereği."

"Ne konumu?"

"İş."

"Ne iş yapıyorsun peki?"

"Biraz o, biraz bu," diye cevap verdi. "Serbest çalışıyorum."

Dikkatle baktım ona. Bu, kesinlikle benim sorumu cevaplamıyordu.

Bir kez daha göz ucuyla baktı bana. Şaşkınlığımı fark

etmek zor olmasa gerekti... Belki de gerçekten insanların içini okumakta çok iyiydi... Çünkü açıklama getirmeyi uygun buldu.

"Diyelim ki bir şirketin çözümlenmesi gereken bir sorunu var... Örneğin küçülmeye gidiyorlar ve insanları işten çıkarmaları gerek. Bazıları bu pis işi kendileri yapmak istemediğinden dışarıdan birinin bunu yapmasını tercih eder. Kendi elleri temiz kalsın isterler. Bu yüzden, işi halletmesi için, o alanda uzmanlaşmış bağımsız biriyle anlaşırlar."

"Peki, senin uzmanlık alanın ne?"

"İnsanlarla ilgilenmek. Bazı şeyleri bulmak," dedi.

Bu sözleri beni anında Santino'nun sınıfına ve o öğleden sonra duyduklarıma geri götürdü. 'Neden burada olduğunu biliyorum.'

"Felsefe profesörümden ne istiyordun?"

Yüzünde, anında yok ettiği bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Cevap vermedi. Bir süre sonra tüm dikkatini yola vererek başını iki yana salladı. "İşim hakkında bilgi veremem."

Öyle olsun.

Central Park civarında, haftalar öncesinden rezervasyon yaptırmanız gereken türden bir restorana götürdü beni. Burasını duymuştum ama böylesi zengin bir ortamda hiç bulunmamıştım; pahalı zevklerine rağmen Melody'nin de bulunduğunu sanmıyordum. Naz, arabayı valeye teslim etti. Gergin bir ifadeyle etrafıma bakarak arabadan indim. Giyinik olduğum halde fazlasıyla çıplak hissediyordum.

Ona tam masa bulmamızın mümkün olmayacağını söyleyecekken beklemekte olan çiftlerin yanından geçerek beni içeri soktu. Görevli kadın başını kaldırıp baktı.

"Randevunuz var mı, bayım?"

"Hayır."

Kadın, "Bu gece tamamıyla doluyuz," dedi, ardından sanki bir kez daha kontrol ediyormuş gibi rezervasyon defterinin sayfalarını çevirerek, "Hatta hafta boyunca hiç yer yok," diye devam etti.

Naz, "Bana bir iyilik yap," diye karşılık verdi. "Bir koşu şefin yanına git ve Vitale'nin selamı olduğunu söyle."

Görevli kadın bunu yapamayacağını söylemek ister gibiydi ama kendinden bu kadar emin biriyle tartışmak imkânsızdı. İsteksiz bir ifadeyle izin isteyerek yanımızdan ayrıldı ve mutfağa girdi. Bir dakika bile geçmeden elinde iki menü ve yüzünde zoraki bir gülümsemeyle geri döndü. "Yanılmışım. İki kişilik bir masamız varmış."

Naz, "Ben de öyle düşünmüştüm," diyerek elini sırtıma koyup kadının arkasından beni yönlendirdi. Az önce onun neden olduğu gibi bir olay daha yaratmak istemediğimden sesimi çıkarmadan denileni yaptım. Bekleyen herkes sanki üzerimizde bomba varmış gibi bakıyordu bize.

Naz, karşımdaki sandalyede yerini alırken ben de görevli kadının çektiği sandalyeye oturdum.

Kadın yanımızdan ayrılınca ağzım bir karış açık Naz'a baktım. "Bunu nasıl başardın?"

"Neyi nasıl başardım?"

"Bu kadar çabuk masa bulmayı."

"Önceden aramıştım."

"Yani?"

"Yani şefi tanıyorum," diye cevap verdi. "Bana bir iyilik borcu vardı."

Garson yanımıza geldiğinde bir süre sessiz kaldım. Ne içmeyi arzu ettiğimizi sorunca, "Su," diye mırıldanıyordum ki Naz müdahale etti. "Bize en iyi şampanyanı getir."

Garson ikimize de bir bakış attı; kimliğimi sormasını bekliyordum ama sormadı. Onun yerine Naz'ın isteğini yerine getirmek için hızla yanımızdan uzaklaştı. İnsanların ona nasıl tepki verdiğini izlemek hem etkileyici hem de ürkütücüydü.

"Bunu nasıl başardın gerçekten?" diye sordum.

"Söyledim ya."

"Ne zaman aradın? Ben görmedim."

"Seni almadan önce aramıştım."

İnanmadığımı belli edercesine başımı iki yana salladım. "Ama nereye gitmek isteyeceğimi bilmiyordun."

"Bilmiyor muydum?" Sorgular bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Sana söyledim Karissa. İnsanların içini okurum. Sen, kendini akışa bırakıp rüzgârın seni götürdüğü yere gitmeye meyilli birisin. Ben de yere iniş yapacağın uygun bir yer seçtim."

Bu adamı neredeyse hiç tanımıyordum ama o beni daha önce kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyor gibiydi. Daha ben bir adım bile atmadan ne yapacağımı tahmin ediyordu.

Garson bir şişe şampanya ile geri döndü; bardaklarımızı doldurmak üzere hamle yaptığında Naz şişeyi elinden alıp bu işi kendisinin yapacağını söyledi. Menüyü alarak incelemeye başladım; yiyecek listesine göz atarken midem sıkıştı.

Burada yazan haltların yarısının ne olduğunu bilmiyordum.

Garson, siparişleri almak için, ikinci kez geldiğinde hâlâ menüye bakıyordum. Naz masanın öbür tarafından bana bir bakış attı; dudakları, halimle eğleniyormuşçasına kıvrılmıştı. Menüyü elimden alarak kendisininkiyle birlikte garsona uzattı. "Sadece gurme tabağı alacağız."

"İkisinden de birer tane mi?"

Naz, "Hayır," diye cevap verdi. "Hangisi olursa olsun ama ikisinin de aynı olduğundan emin ol. Şefin hangisini benim yiyeceğimi bilmemesini tercih ederim."

Garson başıyla onaylayıp uzaklaşırken dikkatle Naz'a baktım. "Neden şefin bilmesini istemiyorsun?"

"Çünkü hangisinin benim olduğunu bilirse içine zehir koyabilir."

Bir kahkaha attım. "Fazla paranoyak değil misin?"

"Paranoya değil," diye cevap verdi şampanya kadehine uzanıp bir yudum alırken. "Sadece tedbir ki senin de tedbirli olman gerekir. İnsanlara güvenemezsin, Karissa. Bunu öğrenmedin mi henüz?"

"Ama sana güvenmemi istiyorsun."

"Hiçbir zaman bana güvenmeni istemedim senden." Zoraki bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Sadece benimle yemeğe çıkmanı istedim."

Tabak dört çeşitten oluşuyordu; deniz ürünleri, biftek, salata ve adını bile bilmediğim bir şey daha. Masada havyar da vardı. İğrenç. Üçüncü çeşitte tıka basa doymuştum ama tatlıyı geri çevirmedim ve bol çikolatalı sufleyi keyifle yedim. Naz, kendisininkine dokunmadan şampanyasını yudumlamaya devam etti.

Neredeyse bir şişe şampanyayı bitirmiştik. Naz kadehlerimizi sürekli dolduruyordu. Çakırkeyif olmuştum ve

bedenim tüy gibi hafiflemişti. Adeta gökyüzünde süzülüyordum.

Bir daha yere inmek istemiyordum.

Naz, dikkatle beni inceleyerek, "Güzel mi?" diye sordu. İlgisinin artık beni utandıramayacağı kadar kafayı bulmuştum.

"Muhteşem," dedim. "Yediğim en iyi sufle."

"Daha önce çok sufle yedin mi?

"Hayır. Hiç yemedim."

Kahkaha atarak kendi suflesini bana doğru itti. "Benimkini de yiyebilirsin."

"Yok, almayayım."

"Doydun mu?"

"Yok, seninkinin zehirli olmasından korkuyorum."

Elbette şaka yapıyordum ama o, böyle bir şey olabileceğini gerçekten düşünüyormuş gibi bir ifadeyle tek omzunu kaldırdı.

Kaşığımı bıraktım; bir lokma daha yiyecek halim kalmamıştı. Hesap geldi ve cüzdanını çıkarırken çevirip bir göz attı. İçkimden bir yudum alırken göz ucuyla baktım; neredeyse boğuluyordum.

Hesap bin iki yüz dolardan fazlaydı. *Yok artık!* Bir tomar para çıkarıp, tamı tamına yüz dolar da bahşiş bırakırken göz ucuyla onu seyrediyordum; gelen hesaptan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Delilik bu," dedim dişlerimin arasından. "Bu kadar parayla hemen hemen bir yıl karnımı doyurabilirdim."

"Sadece o noodlelardan yersen üç yıl," diye cevap verdi.

"Niye bu kadar pahalı cidden?"

"İyi yemek genelde pahalıdır."

Dudak büktüm. "Taco Bell'e gidebilirdik. Ben orada da keyif alırdım, sen de bin papel kârda olurdun."

"Herkes en az bir kez şımartılmalı," dedi. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Evet."

"O zaman değer."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Hesabın hemen hemen yarısının şampanyaya ait olduğunu düşünerek kadehi alıp son damlasına kadar içmeye karar verdim. Naz, kendi kadehine bir yudumluk koyduktan sonra geri kalanını benimkine boşalttı. Kadehim tekrar ağzına kadar dolmuştu.

Bir yudum aldım. "Hani bilmesem beni sarhoş etmeye çalışıyorsun derdim."

"Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim?"

"Bilmem," dedim. "Açık söylemek gerekirse seni fazla tanımıyorum."

"Senin kendin hakkında anlattıklarından daha fazlasını anlattım."

Gözlerimi devirdim. "Sen benim hakkımda her şeyi biliyor gibisin."

"Okula neden gittiğini bile bilmiyorum."

"Hmm... Eğer onu bulursan bana da söyle, çünkü o, benim için de hâlâ net değil."

"Öyle mi? Olsun, henüz gençsin. Önünde çok zaman var."

"Annem de aynı şeyi söylüyor."

"Annen." Meraklı gözlerle bana baktı. "Ailenle yakın mısın?"

"Sadece o ve ben," dedim. "Sahip olduğum tek aile o...

Hayatım boyunca sahip olduğum tek aile. Bekâr bir annenin tek çocuğuyum."

Naz'ın kaşları çatıldı. "Baban yok mu?"

"Hayır," dedim. "Ben doğmadan önce annemi bırakıp gitmiş. Annem bu konuda konuşmaktan hoşlanmaz, o yüzden nedenini bilmiyorum."

"Bunu yapmasının tek bir nedeni vardır."

"Nedir o?"

"Korkağın tekidir." Ses tonu buz gibi ve ciddiydi. "Gerçek bir erkek ailesini asla terk etmez."

"Evet, haklı olabilirsin," diye cevap verdim.

"Ama hayatımızda tek önemli olan onlar değil," diye devam etti. "Doğduğumuz aile elbette önemli ama sahip olduğumuz tek varlık onlar değil. Bizi biz yapan her şey onlar değil. Yaşamın bir noktasında kendi aileni oluşturursun. En güzeli de bu."

Hafifçe gülümsedim. "Senin geniş bir ailen mi var?"

"Evet," dedi. "Ama çoğuyla kan bağım yok."

Düşünme tarzında, dünyaya bakışında huzur verici bir şeyler vardı. Sadece ona verilenlerle yetinmiyordu.

Bir süre sonra kadehimi işaret ederek "Bitir şunu," dedi.

Sandalyeme yaslandım ve şampanyamı yudumlamaya başladım. "Evet, kesinlikle beni sarhoş etmeye çalışıyorsun."

Masaya doğru eğilip bana yaklaşarak, "Evet," diye cevap verdi. "Benimle birlikte eve gelmeye seni başka türlü nasıl ikna edebilirim?"

Son söylediği sırtımın hafifçe ürpermesine neden oldu.

Bunun heyecandan mı, yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyordum. "Sorman yeterdi."

Gözlerini bana dikti; dikkatle beni süzerken yüz ifadesi ciddileşti ve kısık bir ses tonuyla konuştu. "Benimle eve gel, Karissa."

Zor nefes alıyordum. "Bu bir soru değil."

"Fark etmez," dedi. "Ne olursa olsun. Benimle eve gel."

4. BÖLÜM

Onunla eve gittim.

Altıncı hissim dâhil, her şey gitmememi söylüyordu. Naz'ın insanlara güvenme konusundaki sözleri bile beni durdurmaya yetmeliydi.

Ama yine de onunla eve gittim.

Ne diyebilirim ki?

Çığlık çığlığa kendini duyurmaya çalışan tüm uyarılar bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Güçlü, kibar, muhteşem ve cömertti. Ben ise çakır keyiftim ve bir şeye... onun bende uyandırdığı şeye, güçlü ve ilkel bir hisse deli gibi muhtaçtım. İçimdeki hayvani duyguları tetikliyordu.

Ama onun bakışlarında gördüğüm şeyle kıyaslan-

dığında benim duygularım hiçbir şeydi. Evde baş başa kaldığımız anda bana döndü. İçerideki hava ağır, onun bakışları karanlıktı. Loş ışığın altında gözlerinin mavisi, gece yarısı mavisi gibiydi. Onu ilk kez görüyormuş gibiydim; karşımda sanki bambaşka bir yaratık vardı.

O, vahşi bir hayvandı. Bir canavar...

Ve beni parçalamak istiyormuş gibi bakıyordu.

Bana doğru bir adım attı. Sesi alçak ve boğuktu. "Daha önce bir erkekle birlikte oldun mu, Karissa?"

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Başımı sallayarak, "Daha önce seviştim," dedim.

Ayakkabılarının ucu benimkilere değecek biçimde tam önümde durup dikkatle bana tepeden bakarak, "Bunu sormuyorum," diye cevap verdi. "Bacaklarının arasında bir iki kez gidip gelmiş çocuklar umurumda değil. Bir erkekle birlikte olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Bir an duraksadım, ardından başımı hafifçe iki yana salladım. Eğer erkek derken kast ettiği kendisi gibi biriyse, bir erkekle birlikte olmak böyle duygular yaşatıyorsa olmamıştım. Partilerde birileriyle yatmıştım ve hatta Watertown'dayken eski bir Chevrolet'nin arka koltuğunda bekâretimi bozan bir erkek arkadaşım olmuştu. Ama şu an ikimizin arasında olan şeyi daha önce hiç hissetmemiştim.

Bir tür elektrik akımıydı bu.

Yüzümü ellerinin arasına alarak başımı yukarı doğru kaldırdı; gözlerinin içine bakmaktan başka şansım kalmamıştı. Başparmağını alt dudağımda gezdirdikten sonra sanki öpecekmiş gibi bana doğru eğildiğinde titrek bir nefes verdim. Ama öpmedi, öylece durup baktı. Bakışları

içimi kavuruyor, ruhuma işliyor ve beni bir esir gibi ele geçiriyordu.

Gönüllü bir esirdim.

"Korkmana gerek yok," dedi. "Canını yakmayacağım."

Sonra beni öptü. Dudakları yumuşacıktı; öyle yumuşaktı ki sanki kadife gibiydi ve geri kalan kısmındaki sertlikle tam bir tezat içindeydi. Öpüşü çok yumuşaktı; öyle yumuşaktı ki sanki dudaklarıma değen sadece istekle içime çektiğim nefesiydi. Hafifçe inlerken onun fısıltıyla söylediğini zar zor duydum. "Sen istemediğin sürece."

Başını geri çektiğinde yüzünü hafif bir gülümseme kaplamıştı. Tehlikeyi hissetmem gerekirdi. Kapıdan koşarak çıkıp oradan uzaklaşabileceğim kadar uzaklaşmam gerekirdi ama yapamadım. O, bir adım geri atıp beni serbest bıraktığında titreyerek orada öyle dikilmek dışında bir şey yapamadım. Bir süre dikkatle bana baktı; bakışları tüm bedenimde dolaşırken gülümsemesi arttı.

Yeni oyuncağı olmuş bir çocuk gibiydi ve paketten çıkarır çıkarmaz beni kırmayacağını ummak dışında bir şey yapamıyordum.

Tekrar bana yaklaştı ve dudakları bir kez daha benim dudaklarımla birleşirken elleriyle bedenimi keşfetmeye başladı. Dokunuşunda bir dakika önceki inceliğinden eser yoktu. Elleriyle beni kendine doğru çekerek sımsıkı kavradı; sert öpüşüyle nefesimi kesiyordu. Kalçalarımdan tutup beni kaldırdığında nefesim kesildi. Bacaklarımı beline, kollarımı boynuna dolayıp ona sarılarak sımsıkı tutundum.

Güçlüydü; hem de umduğumdan çok daha güçlü... Sanki tüy kadar hafifmişim gibi taşıyarak üst kattaki

yatak odasına götürdü beni. İçeri girer girmez ayağıyla kapıyı kapatıp dudakları hâlâ dudaklarımda beni yatağa taşıdı.

Tertemiz beyaz çarşafın üzerine beni sırt üstü yatırdı ve tüm ağırlığıyla beni ezercesine üzerime uzandı. Göğsüm sıkışmıştı. Ciğerlerim yanıyordu; midemdeki kelebekler uçmaya hazır bir halde deli gibi kanat çırpıyorlardı.

Dudaklarını ağzımdan uzaklaştırıp çenemde gezdirerek boynuma indiğinde tüm bedenimi daha önce hiç tatmadığım bir heyecan sardı. Elleriyle elbisemi yukarı çekip göğsüme kadar sıyırırken öpüyor, yalıyor, dişlerini tenime sürüyordu.

Hiç de seksi olmayan düz beyaz, pamuklu külot giymiş olduğum gerçeğiyle yüzleşmeye fırsatım olamadan elini ince kumaşın altına kaydırmış, parmak uçlarını klitorisimde dolaştırmaya başlamıştı bile.

Yaklaşan bir fırtınanın habercisi olan zevk titreşimleri içimde dolanırken, fark etmeden inledim ve elimde olmadan sırtım yay gibi gerildi.

Bir girdaba kapılmıştım. O kadar hızla artık toprağı göremeyecek kadar yukarı çıkmıştım ki bunu tanımlayacak, açıklayacak başka bir yol yoktu. Giysilerimi yırtarcasına çıkaran elleri tüm bedenimde dolanıyor, dudaklarıyla çıplak tenimin her noktasını keşfediyordu.

Aniden elbisemi çıkarıp odanın bir köşesine fırlattı. Alev alev yakan öpücüklerle karnıma doğru inmeye başladığında elbise henüz yere düşmüştü. Ellerini sırtıma kaydırarak yırtarcasına sutyenimi çıkardı.

Külotumu iki yanından kavrayıp aşağıya çekerken istem dışı kalçalarımı kaldırdım. Dizlerim, birer mıknatıs gibi kendiliğinden birbirine yapıştı; Naz oturur gibi

doğrulurken çıplak bedenimi onun bakışlarından korumak istercesine utanarak ellerimle memelerimi kapattım. Dikkatle bana baktı; orada nasıl uzandığımı gördüğünde bir saniye tereddüt etmiş gibi görünse de bu durum, onu gömleğini çıkarmaktan alıkoymadı. Elleri hızla pantolonuna kaydı; kemeri açtı, fermuarı indirirken çıkan ses, sessiz odada yankılandı.

Kalbim öncekinden de hızlı atmaya başlamıştı; öyle deli gibi atıyordu ki pantolonuyla birlikte boxerını da indirip benim kadar çıplak kaldığında görüşüm bulanıklaşmıştı.

Bakamıyordum.

Bakamazdım.

Kendime engel olamıyordum.

Bakacaktım.

Bakmak zorundaydım.

Bacaklarımı birbirinden ayırarak aralarına doğru bir hamle yaptı. Bakışlarım önce geniş göğsüne ve oradan muhteşem karnından aşağıya doğru inen belli belirsiz kılları takip ederek doğrudan aletine kaydı. Onu gördüğümde gözlerim kocaman açıldı.

Bunu mu benim içime sokmayı düşünüyordu?

Bir an göz ucuyla, karanlıkta aletini kavrayıp okşayan belli belirsiz bir siluet gördüm. Ardından bana dayadı. Başını klitorisime sürtmeye başladığında gözlerim kendiliğinden kapandı; her yanım elektriğe tutulmuş gibi titriyordu.

Bedeniyle bütün bedenimi örterek yavaş hareketlerle aletini ilk kez içime doğru bastırırken, "Sana nazik davranacağım," dedi.

Bir yanım, *davranma,* diye çığlıklar atıyor, içimdeki

hayvan dışarı çıkmak için uğraşıyordu ama bunu dillendirmekten ölesiye korkarak o kelimeyi yuttum. Ne kast ettiğini bilmiyordum ama dönüşü olmayan o yola çoktan girmiştim. Tekrar bakire gibi hissediyordum kendimi; tek fark o zamanlar bu kadar gergin değildim. O zamanlar tenimi okşamalarına izin verip bedenimi teslim ediyordum sadece... ama bu adamın benimle çok fazlasını yapmayı planladığını hissediyordum.

Geri çekildikten sonra işkence edercesine yavaş bir biçimde tekrar içime girerek bedenimin ona uyum sağlamasını bekledi, ama bunun mümkün olduğunu sanmıyordum. Asla ona ayak uydurabileceğimi sanmıyordum.

"Eğer durmamı istersen söylemen yeter," dedi. "Hemen dururum."

"Şey..." Sesim gergindi, fısıltı halinde çıkmıştı. "Yani güvenli kelime ya da ona benzer bir şeye ihtiyacım var mı?"

Filmler izlemiş, kitaplar okumuştum ve bu adamın ne derece sapıklaşabileceğinden emin değildim.

Henüz yarıya kadar içime girmişken durdu ve geri çekilerek kaşlarını kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki alaycı pırıltıları görebiliyordum; canavar sorum karşısında şaşırmıştı. "Olsun ister misin?"

"Ben, şey... İhtiyacım var mı?"

İçime yarı girmiş bir halde, bir an düşünür gibi oldu; ardından başını iki yana sallayarak bu kez biraz daha sert bir biçimde aletini içime itti. Nefesim kesildi.

Gülümsemesini bastırarak, "Bu seferlik yok," dedi. "Sadece gevşe, Karissa."

Denedim.

Lanet olsun! Gerçekten denedim.

Ama ben gevşemeye başlar başlamaz, Naz, bacaklarımı yukarı kaldırıp içimi tamamen doldurarak gidip gelmeye başladı. Nefes nefese kalmıştım, beni öpmek için öne eğildiğinde, ellerimi saçlarında gezdirmeye başladım; hafif dalgalı saçları şaşılacak derecede yumuşaktı. Dudakları benim dudaklarımda sert bir biçimde gidip geliyordu, öylesine sertti ki zar zor nefes alabiliyordum. Boğazımdan yükselen garip sesleri, doymak bilmez öpücüklerle susturuyordu, temposunu arttırdıkça daha çok inliyordum.

Bir kez daha.

Ve bir kez daha.

Ve bir kez daha.

En başta sorduğu sorudan dolayı bunu tahmin etmiştim, ama içime girip beni kolları arasına aldığında ve nefes alamayacak kadar sımsıkı sarıp hızlı hızlı gidip gelerek aklımı başımdan alacak kadar sert becermeye başladığı anda ne kaçırdığımın farkına vardım. Meğer bundan önceki her şey bir çocuk işiymiş; bu adam ise birinci ligdi.

Gerçek anlamda beceriyordu beni, sanki tek ihtiyacı buymuş, benim içimde olmak onun için her şeyden önemliymiş gibi beceriyordu ve vücudumun her hücresi daha fazlası için ona yalvarıyordu. Elleri bedenimde mucizeler yaratıyor, klitorisimi okşamak için aramıza giriyordu. Tek bir dokunuşla her yanımı ateşliyordu. Etrafında daireler çizerek onu okşadıkça bedenim geriliyordu. Baskının gitgide arttığını hissediyordum; infilak etmek üzereydim.

Aldığım hazdan içimde fırtınalar kopuyordu. Bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Sanki her yanımda havai fişekler patlıyordu; daha önce gördüklerim sıradan parıltılarmış

meğer. Sırtımı yay gibi kaldırıp memelerimi onun göğsüne yaslayarak çığlık attım. Altında kıvrandığımı, aletini sıkıp bıraktığımı hissedebiliyordum. Tam boşalmak üzereydim ki içimden çıkarak geri çekildi. Bir an her şeyi kaybetmiş olma duygusuyla buz kestim. Soğukluk dışında hiçbir şey hissetmiyordum; etrafımda sadece hava vardı. Ne bir sıcaklık ne de o.

Ne de herhangi bir şey.

Orgazm hissi tam hedefe ulaşırken bir anda uçup gitmiş, havai fişekler patlamadan karanlık gökyüzünde vızıldayarak yok olmuştu.

Siktir. Hayır. Hayır. Hayır. Bunu yapma bana.

Yatak hafif sallandığında gözlerimi aniden açtım. Ne olduğunu anlamadan Naz bacaklarımı iki yana açıp dilini yavaş yavaş klitorisimde gezdirmeye başladı.

Aman Tanrım. Bekle. Evet. Evet. Evet.

Başı kalçalarımın arasında, yalıyor, emiyor, parmağını içime daldırıp çıkarıyordu. Nefes nefese kalmıştım. Ellerimi saçlarında dolaştırmaya başladım; zevkten tir tir titreyerek bir tutam bukleyi kavradım. Uçup giden hazın tekrar beni ele geçirmesi birkaç saniye sürdü; üstelik tüm bedenimi alev alev yakacak kadar da yoğun bir biçimde.

Sarsıla sarsıla boşaldım, zevkten kıvranıyordum; sırtımı yay gibi gererken bir çığlık attım. Bırakmadı, durmadı; diliyle klitorisimde daireler çizmeye devam etti. Ardından parmağımı içime daldırırken emmeye başladı.

Heyecan yavaş yavaş azalırken, kendime gelmek için nefes nefese sırtüstü yatağa uzandım ama dinlenmeye vaktim yoktu. Dudakları dudaklarımı bulurken tekrar içime girmiş, şiddetle gidip gelmeye başlamıştı. Bir an

bile düşünmeden, hiç duraksamadan onu deli gibi öpmeye başladığımda dudakları dudaklarımda gülümsedi.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu. Sesi, sanki yeterince nefes alamıyormuş gibi zor çıkıyordu. "Kendi tadını alabiliyor musun?"

Bir an utandım; yüzüme ateş basmasına yetecek bir süreydi bu. Naz beni tekrar tekrar öpüyordu. Kendi tadımı alabiliyordum ama bunu kafama takacak halde değildim, çünkü az önceki kadar çılgınca beceriyordu beni. Kasıkları benimkilere çarpıyor; boğazımdan çıkmasına engel olamadığım sesleri öpücükleriyle boğuyordu. Çılgınca, acımasızca gidip gelirken hızlı hızlı soluduğunu duyabiliyordum.

Ve sonra aletini içimden çıkararak üzerimden kalktı. Bu kez dizlerinin üzerine çökmüş durumda aletini sımsıkı kavrayıp sıvazlamaya başladı. Başı arkaya eğilmiş, gözleri kapalıydı. Ay ışığı altındaki görüntüsünden büyülenmiş bir halde, onu boşalırken seyrettim. Sıvazlaması yavaşladı, ardından durdu ve derin derin nefes alırken göğsü inip kalkarak öylece oturdu.

Çok güzeldi.

Başka nasıl tarif edilirdi ki bu?

Naz, bir sanat eseriydi; her anlamda kendinden emindi ve bunun için haklı nedenleri vardı. Naz, tepemde çelikten kule gibi yükselirken vücudum pelte gibi öylece yatıyordum. Aniden güçsüz, aciz ve son derece savunmasız kalmıştım. Her şey onun insafına kalmıştı; onun emrine amadeydim. Ve o, en ufak bir hasar almamıştı.

Becerilmiştim.

Hem bedenen.

Hem de ruhen.

Bu adam her anlamda becermişti beni.

Yardıma muhtaç bir zavallı değildim artık.

Kaliteli bir orospuydum.

Alkolün etkisi yavaş yavaş geçiyordu. Ter içinde ve yapış yapıştım; zihnimdeki bulanıklık yok olurken bacaklarımın arasındaki acı artıyordu. Meğer vücudumdaki her hücre bunun için yanıp tutuşuyor, Naz'a özlem duyuyormuş. Beyin hücrelerim dışında...

Aptal beyin hücreleri...

Şampanyanın neden olduğu bulanıklıkta kaybolup gitmişlerdi ama şimdi geri dönmek istiyorlar ve lanet olası sağduyularıyla şu an yaşadığım keyfi bozmaya çalışıyorlardı.

Endişe yüzünden midem bulanıyordu; bastırmaya çalıştığım ama boğazımı yakan, dilimde sanki bir pilin ucunu yalamışım gibi, bakırımsı acı bir tat bırakan türden bir bulantıydı bu.

Asit gibiydi. Saf bir asit gibi. Bünyemden atmak istiyordum.

Vakit geçti, sanırım gece yarısını geçmişti. Emin değildim. Odada banyo olmadığı gibi, lanet olası bir saat de yoktu. Uyuyamayacak kadar gergin, çarşaflara sarılmış bir halde saatlerdir onun yatağında yatıyormuşum gibi hissediyordum. Naz yanımdaydı ama bana dokunmuyordu. Çıplak bedenlerimiz arasında en fazla on beş san-

timetre olmasına rağmen birden benden kilometrelerce uzaklaşmıştı.

Naz ile geçirdiğim her saniyeyi tekrar tekrar zihnimde canlandırarak ne yapmam, ne düşünmem konusunda kafa patlatırken odada garip bir zil sesi yankılandı. Boğuk, neredeyse Mors Alfabesi gibi bir dizi bip sesiydi bu. Naz, birden yataktan fırladı; yerdeki pantolonunun ceplerini yokladı. Cep telefonunu çıkararak ekrana bir göz attıktan sonra sert bir, "Alo," diyerek cevap verdi.

Telefondaki her kimse ona bir şeyler anlatırken kapıya doğru yürüyüp koridora çıkarken derin bir iç çekişle, "Hayır, henüz almadım ama peşindeyim," dedi.

Daha fazlasını duymadım, karanlıkta koridorda gezinerek duyma menzilimin dışına çıktığından kelimeleri seçemiyordum. Gizlice dinlemeye ya da onun gibi bir şey yapmaya çalışmıyordum. Bir süre sonra geri dönüp sessizce yatak odasına girdi ve telefonunu yerdeki giysilerinin üzerine fırlattı.

Tekrar yanıma uzanırken yatak sallandı. Bu kez ellerini bana uzatarak sımsıkı sarıldı ve beni kendine doğru çekti. Sanki tüy gibi hafifmişim gibi beni kollarına doğru çekerken gücüne bir kez daha şaşırdım. Kendimi oradan oraya sürüklenen bez bir bebek gibi hissettim.

Saçımı kenara çekerek boynumdan öptü. Bu öpücükte gerginliğimi hafifleten bir şeyler vardı. Garipti belki ama kendimi güvende hissediyordum, tıpkı kozasına sarılmış ve kanatlarını açmak için bekleyen bir tırtıl gibi.

"Hâlâ uyanık olmana şaşırdım," dedi alçak bir ses tonuyla. "Belki de bu kadar nazik davranmamalıydım sana."

O anki ruh halime rağmen bu söylediğine gülümse-

dim. Sessiz kaldığında Naz'ı anlayamıyordum. Kendime dikkat etmezsem bu adam beni perişan edecekti.

"Saat kaç?" diye sordum.

"İki."

Nee? "Gitsem iyi olur."

"Neden?"

"Çünkü çok geç oldu."

"Yani?"

"Yani..." Nedenini bilmiyordum. "Sadece düşündüm ki..."

Elleri bedenimden yavaş yavaş aşağıya, bacaklarım arasındaki ağrıya doğru kayarken, "Az düşün, çok hisset," diye mırıldandı kulağıma.

İç çekerek gözlerimi kapattım. Tek bir kelime bile edemeyecek duruma gelmiştim. Beni kendisine yapıştırmış bir halde elleri bedenimde dolaşıyor, klitorisimi okşuyordu. Nefesimin iniltilere dönüşmesi sadece bir kaç saniye aldı.

"İşte böyle," diye fısıldadı. "Sadece hisset."

Hissediyordum. Her hücremde hissediyordum. Baskı o kadar arttı ki artık dayanacak halim kalmamıştı. "Lütfen. Durma."

"Nasıl istersen."

"Oh Tanrım. Evet, Evet. Lütfen..." Soluğum kesilmiş, her yanım zevkten kıvranırken sesim gerginleşmişti. "Dur... ma."

"Durayım mı?"

Durdu.

Lanet olsun *durdu.*

Kaçıp gitmeden son bir dokunuş için kıvranarak kalçamı kımıldatıp, "Hayır, hayır, hayır," diye mızmızlandım.

Kulağımın dibinde gülerek elleri tekrar hareket etmeye ve okşamaya başladı. Boşlamanın hazzıyla bedenim yay gibi gerilirken dudakları boynumda gezinmeye başladı. Nefes nefese kaldım; dudaklarımdan anlamsız kelimeler dökülüyordu. Bir süre sonra haz yavaş yavaş azaldığında durdu; bu kez gerçekten... Eli bacaklarımın arasındaki noktayı avuçlamış halde hareketsiz kaldı.

Elini yavaş yavaş tekrar göğsümden yukarı doğru çıkarırken, "Ne istediğini bilen kadınları severim," dedi. Bu sözleri beni şaşırttı, elini ağzıma götürünce daha da şaşırdım. Parmak uçlarıyla alt dudağımı okşadıktan sonra işaret parmağını ağzıma sokup dilime sürttü. "Tadı cennet bahçesinden koparılmış meyvelere benzediğinde daha da hoşuma gider."

Ensemden omuzlarıma doğru öperek ilerledi ve omuzlarımın arasına gelip duraksadığında ürperdim. Elini ağzımdan çekerken dudakları orada geziniyordu.

"Kal," dedi. "Sabah ben götürürüm seni. Benim de o tarafa gitmem gerek zaten."

"Tamam," diye fısıldadım ama o cevabımı beklememişti. Elini bedenimden çekmiş, yanımdan uzaklaşıp uyumak için arkasını döndüğünde yarattığı boşluk her yanımı sarmıştı.

Eğer ben kaliteli bir orospu değilsem, neydim bilmiyorum.

Uykum kaçmıştı ama sonunda uyumayı başardım. Uyandığımda pencereden süzülen gün ışığı yatak odasını epey aydınlatmıştı. Saatin kaç olduğu konusunda yine hiçbir fikrim yoktu ama bir şeyi biliyordum.

Yalnızdım.

Bacaklarımın arası hâlâ acıyordu. Berbat bir haldeydim ve çırılçıplaktım.

Ama yalnızdım.

Gözlerimi ovuşturarak yataktan çıktım; dün gece çıkarılıp yere fırlatılmış ve karman çorman bir halde hâlâ orada duran giysilerimi buldum. Sutyenimi taktım, külotumu giydikten sonra elbiseyi aldım. Tersyüz ederek düzeltmeye çalışırken gözüme bir şey takıldı.

Yırtılmıştı.

Sanki Naz, iki eliyle çekip parçalamıştı; örgü dokusu gevşemiş ve kenarları sökülmüştü.

Dehşete kapılmış bir halde bakakaldım. "Siktir!"

"Bir sorun mu var?"

Bu ses beni o kadar korkuttu ki bir çığlık atarak zıpladım; elbise az kalsın elimden düşüyordu. Kapıya doğru dönünce Naz'ın orada durduğunu gördüm. Siyah saçları ıslaktı; çıplak göğsünde su damlaları vardı. Birden onları yalamak isteği duydum.

Uff! Lanet! Hormonlar!

Duştan yeni çıkmıştı; üzerinde siyah boxerı dışında bir şey yoktu. Onu baştan aşağıya süzerken bir an için şaşkınlıktan dilim tutuldu. Onu ilk defa üzerinde takım elbisesi olmadan, bu kadar net görüyordum. Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu ama daha fazlası da vardı; daha dikkat çekici şeyler; dün gece göremediğim şeyler. Eski yaralar, kavga izleri, kulağa fısıldanmış bir sır gibi ışıkta gümüş gibi parlayan ve karanlıkta yok olan derin yara izleriyle doluydu.

İtici durmuyordu ama biraz sinir bozucuydu. Bu ada-

mın neler yaşadığını merak ediyordum. Sanki savaştan çıkmış gibi görünüyordu.

Ben bir şey söylemeyince, daha yüksek bir sesle, "Bir sorun mu var?" diye sordu tekrar. Bakışlarım göğsünden uzaklaştı.

Elbiseyi üzerime geçirirken, "Evet," diye mırıldandım. İyi ki ayıktım da külotumun *hiç de* seksi olmadığının farkındaydım. "Nasıl olduysa elbisem yırtılmış."

Beni baştan aşağı süzdükten sonra gösterdiğim yırtığa dikti gözlerini. "Elbiseni mahvetmek istememiştim."

Ellerimi saçlarımda gezdirip, kendime çekidüzen vermeye çalışırken, "Aslında oda arkadaşımın elbisesi," dedim. "Dolabından ödünç almıştım."

"Yaa. Sorun değil, telafi ederim."

"Nasıl?"

Bir omuz silkerek kapıyı itip bana doğru geldi. "Bir biçimde."

Yanımdan geçerek dolabına gitti. Dolabın içi giysi doluydu; siyah takımdan çok daha fazlası vardı ama her zamanki gibi tutup çıkardığı siyah bir takımdı. Kendine çekidüzen vermesindeki rahatlığa büyülenmiş bir halde onu seyrediyordum.

Beni en şaşırtan şey saçlarının hemen kuruması ve ellemeye bile gerek kalmadan mükemmel şekil alması oldu. Şanslı piç.

Hazırlanması bittikten sonra siyah kravatını boynuna dolayıp bağlarken bana döndü. "Neden arkadaşının elbisesini giyiyorsun?"

Üzerimdeki elbiseye bir bakış attım. "Çünkü güzel duruyor."

"Kesinlikle," dedi. "Ama kendi elbiselerinin nesi var?"

"Hiçbir şeyi ama beni yemeğe götüreceğini söylediğin için ona uygun bir şey giymem gerekiyordu."

"Senin yemeğe çıkmaya uygun elbisen yok mu?"

"Bin iki yüz dolarlık yemek için yok."

Askıdan ceketini alırken başını salladı. "Seni öyle bir yere götüreceğimi bilmiyordun ki."

"Belki de biliyordum... Belki ben de insanların içini okumakta iyiyimdir."

"Değilsin." Sadece kendi anladığı bir şakaya tepki veriyormuşçasına başını iki yana sallarken kendinden emin bir ifadeyle sırıttı. Ufak bir kahkaha attı. Bu ses o gülüşün nedeninin ben olabileceğini hissettirdi bana. "İnsanların içini okumakta çok kötüsün Karissa. *Çok kötü.*"

Ceketini giydi, önünü ilikledi. Sonra tekrar bana döndü.

"Ama elbise sana çok yakışmış," dedi. "Bunu giymene sevindim."

"Ben... Şey... Teşekkür ederim." Elim ayağım karışmış, nutkum tutulmuştu. Birden küçücük bir kız gibi hissetmiş, bu iltifat karşısında kızarmıştım. "Sadece güzel görünmek istemiştim."

"Neden?"

Neden mi? Nasıl bir soruydu bu?

'Yemek için' kelimeleri geldi dilimin ucuna ama doğru kelimeler bunlar değildi. Bu sözler acı bir yalanın buruk tadını barındırıyor, yalnızca altında yatan sebebi gizliyordu. Neden yemek değildi, ona güzel görünmek istemiştim.

Neden oydu.

Cevap vermedim ama yüzündeki ifadeden cevabı bildiği belliydi.

Bu adamın bilmediği herhangi bir şey var mıydı?

Bana doğru bir adım attı ve uzanarak hafifçe kolumu okşadı. "Söylediğim gibi, çok yakışmış. Yırtılmış olması yazık. Ama telafi edeceğim."

"Bunu yapmana gerek yok," dedim. "Nereden aldığını bile bilmiyorum, ne kadar süre önce aldığını da... Ve hatta böyle bir elbisesi olduğunu hatırlayıp hatırlamadığından bile emin değilim."

Cevabımı duyduğunu belli edecek hiçbir tepki vermeden kasılarak yanımdan geçip kapıya doğru yürümeye başladı. "Haydi, seni eve bırakayım. Kısa bir süre içinde şehirde olmam gerek."

Beni orada öylece bırakarak dışarı çıktı. Çizmelerimi giyerken bir şey unutmadığımdan emin olmak için etrafa göz attıktan sonra peşinden dışarı çıktım. Anahtarlarını almış, sokak kapısını ardına kadar açmış öylece duruyor ve beni bekliyordu.

Manhattan'a kadar yolculuk çok sıkıcı geçti. Kendimi arabadan atmak istiyordum; ne söyleyeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyordum. O da aklından neler geçtiğiyle ilgili en ufak bir ipucu vermiyordu bana.

Biz ne yapıyorduk böyle?

Bu adam zorla hayatıma girmiş; düşündüğüm, hissettiğim ya da inandığım her şeyi yerle bir ederek parçalarını tekrar bir araya getirmeye çalışan bir enkaza çevirmişti beni. İlk kez gün ışığına çıkmak gibiydi bu ve şimdi beni tekrar karanlığa götürüyordu.

Yeniden gün ışığını hissedebilecek miydim?

Bunun sona ermesini istemiyordum ama 'Bu neyin nesi?' sorusunu da zihnimden söküp atamıyordum.

Naz, yurda giden caddeye yaklaştığında, "İyi misin?" diye sordu.

Zoraki bir gülümsemeyle "İyiyim," diye cevap verdim. "Neden?"

"Keyfin kaçık görünüyorsun."

"Yoo. Sadece... düşünüyordum."

"Ha."

Başka bir şey söylemedi. Ha. Hepsi bu.

Ne anlama geliyordu bu siktiğimin 'Ha'sı?

Yurt binasının yanından geçip bir kez daha park yerinin girişinde yavaşladığında midem sıkışmaya başlamıştı. Mutsuzluğumu saklamanın en iyisi olacağını düşünerek araba henüz tam olarak durmadan kapı koluna uzanmıştım ki Naz, elini uzatıp bileğimi sımsıkı yakaladı. Canım acımamıştı ama sert tutuşu beni olduğum yere mıhlamıştı.

"Fazla düşünmemek konusunda ne demiştim sana?"

Dikkatle ona baktım. Az düşün, çok hisset. "Biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Ben sadece... Sadece ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum."

Çünkü mantıklı olan bu, Karissa.

"O zaman düşünme," dedi. "Kafa yorma. Sadece neyse onu yaşa."

"Ne peki?"

Omuz silkti.

Hepsi bu.

Eli gitgide gevşedi; geri çekerken parmakları okşar gibi kaydı tenimden ve sonra tekrar vites kolunu kavradı.

Bunu, artık inmem için bir işaret olarak aldım.

Kapıyı açarak indim ve tekrar kapıyı kapattım. Camını aşağıya indirip, "Karissa," diye seslendiğini duyduğumda henüz birkaç adım uzaklaşmıştım.

Gözlerimi kapatırken ayaklarım birbirine dolandı. Bu adam benimle dalga geçiyordu. Öyle olmalıydı. Bu kez telefonumu unutmadığımdan son derece emin bir halde ona doğru döndüm. O lanet olası şeyi yanıma alıp almadığımı bile hatırlamıyordum. "Efendim?"

"Bu akşam yemeğe ne dersin?" diye sordu.

Dik dik baktım ona. "Ne?"

"Yemek," dedi. "Sekiz buçuk uygun mu?"

Tekrar, "Ne?" derken gözlerim kocaman açılmıştı.

Dudaklarında alaycı hafif bir gülümseme belirdi ama cevap vermedi. Arabayı geri vitese takarak hareket etti. Şaşkınlıktan donakalmış bir halde arabasıyla trafikte gözden kaybolana kadar onu seyrettim.

Bu adam ciddi miydi?

5. BÖLÜM

Annem, tüm gece boyunca onlarca mesaj bırakmıştı. Merak etmesini istemediğimden onu aradım ve çiçekçi dükkânı hakkındaki gevezeliklerini yarım yamalak dinledim. Onu üzmeden kapatabileceğim kadar çabuk kapatarak telefonu fırlattım ve saate bir göz attım.

Neredeyse öğlen olmuştu.

Her şeyi enine boyuna düşünecek, bunun gerçek olduğuna, hayal gücümün bir ürünü olmadığına kendimi ikna edecek sekiz buçuk saatim var demekti bu.

Biraz cesaret toplamak için sekiz buçuk saatim vardı.

Bir şeyler giymek için sekiz buçuk saatim vardı.

Bu, hayatımın en uzun sekiz buçuk saatiydi.

Duş aldım, hazırlandım. Bugün saçıma şekil verecek ve makyaj yapacak zamanım vardı. Yine 'ne giyeceğim stresi' yaşadım; sonunda pembe dar bir kot pantolon ve ona uygun bol siyah bir bluz geçirdim üzerime. Çok şık değildi ama en azından bana aitti. Bin iki yüz dolarlık yemeğe uygun olmasa da belki yarısı kadar bir yere uyardı.

Ya da yarısının yarısı.

Odada aşağı yukarı dolanırken sürekli aynaya bakıyor, saate göz atıyor ve sabırsızlıkla bekliyordum. Ne erken inmek istiyordum aşağıya ne de geç kalmak. Saat sekiz buçuğa gelmek üzereyken heyecandan o kadar bitap düşmüştüm ki ayaküstü bir şeyler atıştırmaya bile uygun olmadığıma emindim.

Bu kez telefonumu yanıma alıp almadığımı kontrol ettikten sonra içimde kabaran endişeyi bastırmaya çalışarak dışarı çıktım. Asansöre bindiğimde kalbim küt küt atıyordu. Lobiye varınca derin bir nefes alarak asansörden indim.

Başım önde yürüyüp park yerine çıkan köşeyi döndüm. Mercedes'i görmeyi bekliyordum ama orada değildi. Bir an durdum. O sırada önümdeki tuğla duvara yaslanmış, elleri cebinde son derece rahat bir ifadeyle duran Naz'ı gördüm.

Gözlerimi kırpıştırdım; hazırlıksız yakalanmıştım. "Hey, merhaba."

Duvardan uzaklaşıp bana doğru yürürken, "Merhaba," dedi.

"Hmm... Yemek teklifi hâlâ geçerli mi?"

"Öyle olduğunu umarım," dedi. "Çok açım ve dün bana verdiğin yemek yapma sözünü çok net hatırlıyorum."

Bunu duyunca bir kahkaha attım ama yüzündeki ciddi ifadeyi fark edince ben de aniden ciddileştim. "Şaka yapıyorsun."

Hayır, öyle görünmüyordu. Tekrar düşündüğümde, bana yemek için geri geleceğini söylediğini, yemeğe bir yerlere götüreceğim demediğini istemeyerek de olsa kabul ettim. Kendimi garip bir şekilde kandırılmış hissediyordum ama bu yanlış anlama tamamen benim hatamdı. "Senin evine mi gidiyoruz o zaman?"

"Dün gece oradaydık," dedi. "Ayrıca eğer yanılmıyorsam noodle vardı sende. Yani hazır buradayken, diyorum ki..."

Yurdu işaret etti.

Yukarı mı gelmek istiyordu?

İlk başta reddetmeyi düşündüm ama herhangi bir bahane uydurmak için kafam fazlasıyla karışıktı. Ayrıca itirazıma kulak asacağından da şüpheliydim. İçimden bir ses nasıl olsa kendi bildiğini yapacak diyordu.

Kenara çekilerek gelmesini işaret ettim. "Önden buyur."

Naz'ın arkasından eski yurt binasına girerken nedense az öncekinden daha gergindim. Burası benim alanımdı, benim yuvam... Ya da yuvam olabilecek kadar yuvamdı. Buna rağmen kendimi oraya ait hissetmiyordum, sanki kendi bedenimde bir yabancıydım ve onu içeri davet ederek kendi özelimin istila edilmesine izin veriyordum.

Oysa Naz gayet rahat görünüyordu. Yüz ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmayan bir adamdan daha huzursuz edici bir şey yoktu. Asansöre bindik ve Naz arkasına yaslanarak on üçüncü katın düğmesine basmamı seyretti.

"On üçüncü kat," dedi düşünceli bir ifadeyle. "İyi ki batıl inançların yok."

"Değil mi? Bir de on üç numaralı odada kaldığımı düşünürsek."

Yukarıya çıkana kadar başka hiçbir şey söylemedi ama koridorun en sonuna sıkıştırılmış 1313 numaralı odanın önüne gelince bir kahkaha attı. Anahtarımı çıkarıp kapıyı açarak içeri girmesi için ardına kadar ittim.

İçerisi tam bir felaketti.

Kapıdan girer girmez durup etrafa göz gezdirirken, "Güzelmiş," dedi. Ses tonu samimiydi ama ben, Bay Kral Olmaya Uygun'un iki küçük yataklı, büyükçe bir dolaptan farksız bir yeri güzel bulacağını hayal bile edemiyordum.

"Çok küçük," dedim.

Başını iki yana salladı. "Samimi bir havası var."

"Gerçek şu ki darmadağınık."

"İşte buna itiraz etmeyeceğim." Sanki kıyaslıyormuş gibi önce benim, ardından Melody'nin tarafına baktı. Neresinin bana ait olduğunu söylememi beklemedi. Anında benim tarafıma geçerek eşyalarıma göz atmaya başladı.

Ellerimi sımsıkı kavuşturmuş kapıda öylece duruyordum. Fazla eşyam yoktu ama sahip olduklarım benim için önemliydi. Dün akşam sevişmiştik ve onu içime alırken çok gergindim, yine de bununla kıyaslandığında o hiçbir şeydi. Şu an tenimin altındakileri inceliyormuş gibi hissediyordum.

Ya güzel bulmazsa?

"İstersen bir yere otur ya da ne istersen onu yap," diye mırıldandım. "Kendini evinde hisset ya da işte her neyse."

Tek kaşını kaldırdı. "Her neyse mi?"

"Yani... Şey... Burada ne işimiz olduğunu ya da gerçekte ne istediğini bilmiyorum..." Ya da ne söylediğimi. Beni tüketiyordu. "Dün gece sana olan borcumu ödedim, biliyorsun... Yaptığın her şeyin karşılığını ödedim, söylediğin gibi ama..."

"Ama ne?"

"Ama... Bilmiyorum..."

"Ne düşünmen gerektiğini bilmiyorsun."

Başımı salladım.

Bana doğru bir adım atarken kulaklarına inanmazmış gibi bir kahkaha attı. "Bu yüzden mi yaptın, Karissa? Bedel ödemek için mi? Bir çeşit teşekkür hediyesi olarak mı? Bana borçlu olduğunu düşündüğün için önüme bir kemik atarak gönlümü mü aldın? Kendini bana borçlu mu hissettin?"

Cevap vermek için ağzımı açtım... Ne demek için bilmiyorum ama o konuşmama izin vermedi. Elini kaldırıp işaret parmağını dudağıma dayadı. Yumuşak bir dokunuştu bu; parmak ucu neredeyse bana dokunmuyordu ama bu hareket daha konuşmaya başlamadan susturdu beni.

"Eğer bu yüzden yaptıysan hemen giderim," diye devam etti. "Hemen bu odadan çıkar giderim. Kadınları bana borçlu oldukları için becermem... İstediğim için; benim onlara, onların bana ihtiyacı olduğu için beceririm. Bir şekilde soyunmanı sağlayıp birbirimize tıpkı *Temel İçgüdü*'deki gibi kıyak yapabilmemiz için sinsi planlar yaparak yemek ısmarlamadım sana. Karşılığını almak, seni yatağıma atmak için para harcamıyorum. Ama eğer sen böyle hissediyor, bunu devam ettirmek zorunda olduğun

bir tür çarpık iş ilişkisi olarak görüyorsan hemen giderim."

Arkasını dönerken telaşla, "Yapma," dedim. "Gitme. Ben sadece bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun?"

"Neden?"

"Ne neden?"

"Neden ben?"

Kısa bir an bana dikkatle baktı. "Neden sen olmayasın?"

Söylediği benim sorumun cevabı değildi ama endişemi biraz azalttı; belki de benim gördüğüm kusurları o göremiyordu. Belki de aynada gördüğüm, annesinin küçük bir evde, her şeyden soyutlayarak aşırı koruma altında yetiştirdiği küçük kızla, onun baktığı kadın aynı kişi değildi. Belki ikimizden biri gerçek beni görmüyordu ve belki bu oydu...

Ya da belki ben.

"Eee, noodle ister misin?" diyerek konuyu değiştirdim. "Gerçekten yapmamı istiyor musun?"

"İstiyorum," dedi.

İç çekerek, Melody ile paylaştığım dolaba gittim; yiyecek ne var diye bir göz attım. Fazla bir şey yoktu. Haftalardır ikimiz de alışverişe gitmemiştik. "Ne tür istersin?"

"Noodle ne tür olursa ondan."

"Farklı türleri var." Birkaç paket alıp gösterdim. "Etli, tavuklu, karidesli..."

Yüzünde kararsız bir ifade belirdi. "Senin en çok sevdiğinden ver."

Pembe paketi aldım. Karidesli.

Ardından onu odadan çıkarıp küçük mutfağa götür-

düm. Dün koyduğum tencere hâlâ ocağın üzerindeydi; içindeki su olduğu gibi duruyordu ve bir gün önce öylece bıraktığım noodle paketi hâlâ tezgâhın üzerindeydi. Dünkü paketi attım; tencereyi çalkalayarak temiz su koydum ve kaynaması için ocağa yerleştirdim.

Mutfakta eski bir ocak, hemen hemen boş bir buzdolabı, ortak alınmış birkaç tencere ve tavanın durduğu dolaplar dışında hiçbir şey yoktu. Bu konuda bir şeyler söylemesini bekliyordum ama söylemedi. Tezgâha dayandı ve kollarını göğsünde kavuşturarak beklemeye başladı.

Ben gözlerimi tencereye dikmiş, suyun kaynamasını beklerken onun da gözlerini bana dikmiş bir halde beni izlediğini hissedebiliyordum. 'Başında beklenen su asla kaynamaz' deyişini biliyordum ama tencereden gözlerimi alamıyordum. Kabarcıklar çıkmaya başlar başlamaz *noodle*ı içine attım; kendimi aptal gibi hissediyordum. Bunu gerçekten yapıyor muydum? Boğazımı temizledim. "Şimdi birkaç dakika kaynatmamız gerek."

"Hımm." Tezgâhtan uzaklaşıp arkadan bana o kadar yaklaştı ki omzumun üzerinden tencereye bakarken tenimde nefesini hissedebiliyordum. "Tadını ne veriyor?"

"Bu," dedim gümüşi, kare sos paketini göstererek.

Paketi elimden aldı. "Peki, neden prezervatife benziyor bu paket?"

*Noodle*ı karıştırırken, "Güzel soru," dedim. "Bilmiyorum."

Üzerinde 'karidesli' dışında bir şey yazmayan paketi evire çevire incelerken, "İçinde ne var?" diye sordu. "Hiç değilse bunu biliyor musun?"

"Bol miktarda sodyum. Yaklaşık aynı miktarda MSG*"

* Monosodyum glutamat. *–çn*

Gözleri paketle benim aramda gidip geldi. "İşte şimdi beni zehirlemeye çalışıyor olabileceğini düşünmeye başladım."

"Biraz tuz seni öldürmez."

"Ben yaşlı bir adamım, Karissa. Öldürebilir."

"O kadar yaşlı değilsin," dedim ona dönerek. Gülümserken göz kenarlarının kırıştığını fark ettim. "Yani... Evet, benden yaşlısın ama o kadar da değil. Yaşlı indiriminden yararlanamazsın. Sadece zorlasan babam olacak yaştasın."

Bu kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yüz ifadesi değişti. Sanki üzerine bir bidon benzin dökülmüştü ve içinde başlayan yangın bütün gülümsemesini alıp götürmüştü. Bunu bakışlarında görebiliyordum. Gözleri kısılmış, parlak mavi renk kararmış ve sanki fırtına patlamak üzereymiş gibi bulutlanmış ve bulanıklaşmıştı. Bana doğru ani bir adım attığında kaslarım gerildi. Fark etmeden bir adım geri attım; ocaktan yükselen ısının belimi sardığını hissettim.

Yanmak istemiyordum.

"Baban mı?" diye sordu, sesi alçaktı. "Bana baktığında gördüğün bu mu?"

"Ne? Elbette hayır." Söylediklerimin kulağa nasıl gelmiş olduğunu fark ederek yüzümü buruşturdum. *Siktir.* "Yani sadece yaşının benim yaşımın iki katı olduğunu söylemeye çalışıyordum... Kötü bir şey olduğunu değil... Sadece... biraz yaşlısın."

Onu üzdüğüm için kendimi lanetleyerek gözlerinin içine baktım. Tek bir kelime etmedi, sadece bakışlarıma karşılık verdi. Yüz ifadesi bir taş kadar sertti. Saniyeler,

ömür boyu sürmüş gibi gelen saniyeler sonra kapıda bir hareket dikkatimi çekti.

Dönüp baktığımda havalı havalı yürüyen bir kız içeri girmek üzereydi. Onu koridorda ve kısa asansör yolculuklarında görmüşlüğüm vardı ama konuşup konuşmadığımızı hatırlamıyordum. Elinde bir kutu çorba vardı. Başını kaldırıp baktı ve bizi gördüğünde şaşırdığını belli eden hafif bir ses çıkarttı. "Ah, pardon. Birileri olacağını düşünmemiştim."

Heyecandan midem kasılmıştı, kalbim küt küt atıyordu. Uygunsuz bir durumda yakalanmış, kız görmemesi gereken bir şeyin üstüne gelmiş, hakkımda bilmemesi gereken şeyleri biliyormuş gibi hissediyordum. Bu aptalcaydı ama bütün yaşamımı annemin beynime kazıdığı mahremiyet ve görgü kavramlarıyla geçirdikten sonra ifşa olmuş gibi hissediyordum. Naz'ın bu kadar yakınımda olması öyle baş döndürücüydü ki sanki kolumda iğne ile yakalanmıştım.

O, bir uyuşturucuydu; hem de bağımlılık yapan türden... Ve bunun kurtulabileceğim bir alışkanlık olduğundan emin değildim. Tek bir vuruş yetmişti. Güçlü ve aşırı mutluluk veren tek bir vuruş. Müptela olmuştum.

Naz, tam önümde, en ufak bir tepki göstermeden, öylece duruyordu. Gözlerindeki ateş yok olmuştu; tavrı son derece rahattı.

Kız, "Daha sonra tekrar gelirim," dedi. "Özür dilerim."

Bunun sorun olmadığını söylemeyi bile düşünemeden kız gitti. Terbiyeme ne olmuştu böyle?

Naz'a arkamı dönüp ocağa baktım ve lapa olmadan *noodle*ın altını kapattım. İç çekerek Naz'ın uzattığı sos paketini aldım.

Sosu tencereye döküp karıştırırken, "Kızdın mı?" diye sordum.

Sakin bir sesle, "Hayır," diye cevap verdi. "Sadece burada bulunmam yanlış mı acaba diye düşünüyorum."

"Misafire izin var," dedim. Lobide kimliğini gösterip, imza atması şartıyla... Ama yine de burada olmasında yanlış bir şey yoktu.

"Kastettiğim bu değil."

İki kâse alıp *noodle*ı eşit olarak pay ettikten sonra ona döndüm. Bütün öfkesi geçmişti ama gerçekten aklı karışmış görünüyordu. "Bu kadar genç olmam seni rahatsız ediyor mu?"

Kuşku dolu gözlerle bana baktı. "Etseydi burada olmazdım."

"Tamam, o zaman," dedim. "Yanlış olan bir şey yok."

İkna olmuş görünmüyordu ama konuyu uzatmadı. Etrafı şöyle bir temizledikten sonra elimizde kâselerle mutfaktan çıkıp odama doğru yürümeye başladık. Plastik bir çatal verdim ona; bir tane de kendime alarak yatağımın kenarına oturdum. Yanıma oturmasını bekliyordum ya da en azından masamdaki sandalyeye. Ama o, şifonyerime yaslanarak tepemde dikildi.

Yemeği göz ardı edemeyecek kadar aç olduğumdan birkaç lokma attım ağzıma. O ise çatalıyla *noodle*ını karıştırıp duruyordu. Bir yandan yerken bir yandan onu izliyordum. İlk lokmayı ağzına götürdüğünde kendi kendime gülümsedim. Bu küçük ve deneme niteliğinde bir lokmaydı. Çiğneyip yutarken yüzünü buruşturdu. Gözlerini kâseye dikmiş bir halde bir lokma daha alarak yutmaya çalıştı.

Daha fazla yemedi.

*Noodle*ını birkaç dakika daha karıştırarak yemeğimi bitirmem için bana zaman verdikten sonra kâseyi arkasındaki şifonyerin üstüne koydu ve bakışlarını bana çevirdi.

Yanıma gelip boş kâseyi elimden alarak masaya koydu. Çenemi tutup başımı kendisine doğru kaldırdı. Başparmağını alt dudağımda gezdiriyordu. Kısa bir süre sessiz durduktan sonra, "Sadece bir aptal seninle birlikte olmaktan rahatsızlık duyar," diye fısıldadı.

Bu sözleri üzerine bir an kalbim duracakmış gibi hissettim. Eğilip, yumuşak ve nazik bir biçimde tekrar tekrar beni öptüğünde nefesim kesildi. Kısa bir an geri çekildi; benim hareket etmeme izin vermiyordu. Oysa ben bu anın sona ermesine hazır değildim. İçgüdüsel olarak elimi başına götürüp parmaklarımı saçlarında gezdirerek devam etmesi için yalvardım adeta. Karşı koymadı, pis pis sırıttı ve daha bastırarak beni öpmeye başladı.

Yumuşak ve nazik dudaklar sert ve istekli dudaklara dönüşmüştü; az önce tüy gibi hafif olan öpücükler vahşileşmişti. Hangisini tercih ettiğimi bilmiyordum. Biri kalbimi titretiyor, diğeri ise bütün bedenimi alev alev yakıyordu.

Nefes alma ihtiyacı duyarak gözlerimi açıp kısacık bir süre geri çekildim. Başımı kaldırıp ona baktığımda dudaklarında anlamlı bir gülümsemeyle, "Komşuların odalarında mı?" diye sordu.

"Hayır, değiller. Yani gördüğümüz o kız dışında, o da koridorun diğer ucunda zaten."

"Güzel."

Beni tekrar öpmeye başladığında, "Neden?" diye sordum.

"Kimsenin bizi duymayacağından emin olmak istedim sadece," diye cevap verdi.

Omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayıldığını hissettim. Aniden beni yatağıma atılmış temiz giysilerin üzerine yatırıp bedeniyle bütün bedenimi kapladığında tir tir titriyordum. Bütün ağırlığıyla beni ezerken öpücükleri ciğerlerimdeki bütün havayı çalıyordu.

Üzerimdekileri çıkaran elleri haşindi. Bunları da yırtmazsa şanslıydım. Beni soyarak her şeyi fırlatıp attıktan sonra aynı hızla kendi üzerindekileri çıkardı. Göğüs hizamdan kavrayarak hızla küçük yatağa çekti ve uyum sağlamam için bana zaman vermeden bacaklarımın arasına yerleşip içime girdi.

Öyle sert, öyle derine girdi ki acısı bıçak gibi mideme saplandı. Kazığa oturtulmuş gibi hissettim. Nefesim kesildi; tırnaklarımı tenine geçirerek sırtına yapıştım. Ben çığlık atınca bir an durdu ama sadece birkaç saniye sürdü bu, ardından tekrar hızla bastırdı.

Ve bir kez daha.

Ve bir kez daha.

Artık ilk seferki gibi canım yanmıyordu ama yumuşak bir seks değildi bu; hem de hiç... Bedeni ağır, tutuşu sert, tenimi okşayan elleri kabaydı. Sanki bir şey hissetmiyormuşum, bir şey görmüyormuşum, ondan başka bir şey için nefes almıyormuşum, sadece kendini içime daldırdığı anda var oluyormuşum gibi eziyor ve kaplıyordu beni. Işığın açık olduğunu bile zar zor görebiliyordum. Adam, bana sürekli çarpan büyük bir gülleydi ve çok kısa bir süre sonra paramparça olacaktım.

Boşalmak üzereyken kendini geri çekip kalması için

yanıp tutuştuğum yerden birkaç santimetre uzağa, göbeğime yaklaştı.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Kelimeler zor dökülmüştü dudaklarımdan. Nefes nefeseydim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Dizlerinin üzerine çöktü; kendimi birden korunmasız kalmış hissettim. "Uzun süredir kullanıyorum."

Dikkatle bana baktı ve aletini avuçlayıp sıvazlarken duyduğunu belirtircesine başını salladı. Gözlerim erkekliğine kaydı; büyülenmiş bir halde kendini okşamasını seyrediyordum. Uzanıp ona dokunmak, onu hissetmek, kendine verdiği zevki ona vermek arzusuyla parmak uçlarım sızladı ama buna fırsatım olmadı.

Göz açıp kapayıncaya tekrar bacaklarımın arasına girmiş, yavaş yavaş içime itiyordu kendini. Bedeniyle bütün vücudumu bir kez daha kaplayıp az önce bıraktığı yerden devam etmeye başladığında gözlerim titreşerek kapandı.

Bu kez daha uzun süre geldi gitti; her sokuşuyla beni tekrar tekrar bıçaklayarak acıdan kıvrandırıyor, acımasızlığın sınırlarında geziniyordu. Kendimi tutamıyor, kesik kesik, acı dolu çığlıklar atıyordum. Zevk veren, boğuk acı çığlıklarım yankılanıyordu odada. Bu çığlıklar, Naz'ı tahrik ediyor, içinde bir şeyleri canlandırıyor gibi görünüyordu. Her çığlık attığımda gırtlaktan gelen bir inleme sesi çıkarıyordu ve bu ses iğne gibi tenime batıyordu.

Bundan zevk alıyordu.

Boşalmak üzereyken tekrar geri çekildi. Kasti mi yaptı, yoksa içgüdüsel miydi bilmiyorum ama içime değil, göbeğime boşaldı.

Bedenim bir acı yumağıydı, bacaklarımda derman kalmamıştı. Sanki bütün kemiklerim un ufak olmuş gibi his-

sediyordum. Naz, kollarını dolayarak kendisiyle birlikte yatakta döndürdü beni ve arkamdan sımsıkı sarıldı. Burada benden uzaklaşabileceği mesafe yoktu ama bu, onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Burnunu boynuma soktu, ellerini çıplak göbeğime koydu.

Ve öylece uykuya daldım.

Uzun süre sonra kendime geldiğimde oda karanlıktı. Ben uyurken bir ara ışık kapatılmıştı. Hâlâ çıplaktım ama üzerimde battaniye örtülüydü... Pek sık kullanmadığım bir battaniye... Dolapta duran bir battaniye.

Yatak boştu; yanımda kimse yoktu. Boşluğu anında hissetmiştim. Battaniyeyi vücuduma dolayarak doğrulup oturdum. Karanlıkta belli belirsiz bir şekil görünce yerimden sıçradım.

Naz hâlâ buradaydı.

Tamamen giyinik bir halde şifoniyerimin önünde duruyordu ve elinde onun üzerinden almış olduğu bir fotoğraf çerçevesi vardı. Liseden mezun olduğum gün, annemle birlikte çektirdiğimiz fotoğraftı bu. Bir yıldan kısa bir süre önce çekildiğine inanmak zordu.

Çerçeveyi şifonyerin üzerine geri koyarken başını bana doğru çevirdi. "Uyanmışsın."

"Sen de," dedim. "Ne yapıyorsun?"

"Yapmamam gereken şeyi."

"Neymiş o?"

"Düşünmek."

Hafif bir kahkaha atarak battaniyeye daha da sıkı sarınıp karanlıkta yüzünü inceledim. "Ne düşünüyorsun?"

"Senden hoşlandığımı düşünüyorum ve bu, benim için bir sorun."

Ses tonundaki ciddiyet beni tedirgin etti. "Bu, neden bir sorun?"

"Çünkü ben insanlardan hoşlanmam," dedi dobra dobra. "İnsanlarla iş yaparım. O kadar. Herhangi birinden çok ender hoşlanırım... İş olarak görmediğim bir şey dışında onlarla ilgilenmek isteyecek kadar hoşlanmam."

"Bunun neden bir sorun olduğunu anlamadım."

"Çünkü senden hoşlanmamam gerekiyor, Karissa."

Afallamıştım. Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim. "Benden hoşlandığını söylerken kast ettiğin... nedir?"

Sanki sorumun cevabı buymuş gibi, "Senden hoşlanıyorum," dedi tekrar. Bir süre durup şifoniyerin üzerindeki fotoğrafa yeniden baktı. "Sende bir şey var... Çok uzun süredir aradığım bir şey. Her zaman arzu ettiğim bir şey. Ve şimdi buldum onu ve gitmesine izin verip veremeyeceğimi bilmiyorum."

"Verme o zaman," dedim.

"Ne istediğinin farkında değilsin," diye cevap verdi. "Herhangi bir şeyi ortasında bırakıp giden bir adam değilim ben. Eğer biraz daha ileri gidersem, eğer şimdi bırakıp gitmezsem, ileride bunu yapmam mümkün olmayacak."

"Gitmeni istemiyorum," dedim. "Ben de senden hoşlanıyorum."

"Beni tanımıyorsun bile."

Ses tonunda hafif bir öfke, midemin sıkışmasına neden olan sertlik saklıydı.

"Sen de beni tanımıyorsun," dedim. "En sevdiğim rengi bile bilmiyorsun."

"Pembe," dedi. "Seni her gördüğümde üzerinde pembe bir şey vardı... Telefon kılıfın da pembe... Çarşafların da."

Bu çok kolaydı belki de. "En sevdiğim yemek?"

"Büyük bir olasılıkla sen Ramen derdin. Hak ettiğini düşündüğün kadarını kabul ediyorsun ama aslında çok daha fazlasını hak ediyorsun. İster kabul et ister etme. Şımartılmak istiyorsun. Tutkulara teslim olmaktan hoşlanıyorsun. Bu yüzden en sevdiğin çikolata diyorum."

"Ne tür çikolata?"

"Eline hangisi geçerse o."

Tamam, haklıydı... Çikolatayı çok seviyordum. "En sevdiğim film?"

"Peter Pan."

Bir an bile duraklamadan cevap vermişti. Şaşkına dönmüş bir halde ona bakakaldım. "Bunu nasıl bilebildin?"

"Kolay. Kendini hâlâ bir çocuk olarak görüyorsun, bir yetişkin olarak değil. Bir gün büyüyeceğine inanmıyor gibisin." Gözlerini garip bir ifadeyle bana dikerek bir süre sustu. "Yabancı bir adamın, sihir sözü vererek seni kaçırmasından ve bütün gece boyunca bulutların üzerinde uçurmasından söz etmiyorum bile."

"Ben, şey..." Siktir! "Nasıl...?"

Ben mantıklı bir şey söylemek için geveleyip dururken Naz bir kahkaha atarak konuşmaya devam etti. "Rafında çizgi filmin bir kopyası var. Yatağının arkasında Tinker Bell posteri asılı. Zor bir tahmin değildi."

Aptal yerine konmuş gibi hissettim ve odanın bu kadar karanlık olmasına şükrettim. Bu sayede yüzümün kızardığını görememişti. "Peki, ya en sevdiğim...?"

"Ne önemi var." Sözümü kesti ve bir adım atarak yata-

ğa yaklaştı. "Bu oyunu bütün gece oynayabiliriz, Karissa. Ama bunların hiçbir anlamı yok. En sevdiğim renk siyah, en sevdiğim yemek biftek ve eğer bir film seçmem gerekirse bu, *On İki Kızgın Adam* olacaktır. Bunların hiçbiri sana kim olduğum hakkında bir fikir vermez."

"Kimsin o zaman?"

Bana doğru bir adım daha attı; o kadar yakınımdaydı ki gözlerinin maviliğini görebiliyordum. Başını eğerek bana baktığında yüz ifadesi ciddiydi. "Uzak durman gereken biri."

Bu sözler titrememe neden oldu. Buna inanıyordum; karşısındakini söylediği her şeye inandıran bir tarzı vardı. Ama yine de içimde bana ihanet eden duyguyu engelleyemiyordum. Belki de ondan uzak durmam gerekiyordu ama bunu istemiyordum.

Yapabileceğimi sanmıyordum.

Cevap vermek yerine ona doğru uzanarak ellerimi kasıklarında gezdirdim. Hâlâ ona dokunma arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Tepkisi şaşırtıcı derecede hızlıydı; birden elimi yakalayıp sımsıkı tutarak bacağında hareketsiz bıraktı.

Gergin bir ses tonuyla, "Söylemedin deme," dedi. "Seni uyarıyorum. Ben iyi bir adam değilim, Karissa ve asla da olmayacağım. Sakın beni düzeltebileceğini ya da bir gün değişeceğimi düşünme. Öyle bir şey olmayacak. Şunu anlamak zorundasın: Eğer bu iş daha ileri giderse, eğer kalmamı istersen bir gün çekip gitmene izin vermeyeceğim."

Elimi bıraktı. Bir an tereddüt ettim. Sadece birkaç saniye... Bu duyguya, bana şimdiye kadarki en büyük mutluluğu veren şeye teslim olmadan önce bütün hayatım bo-

yunca yaptığım gibi, düşünmekle geçen birkaç saniye... Naz, bana meydan okuyormuş gibi yukarıdan bakarken, bakışlarımız birbirine kilitlenmiş halde geçen bu saniyeler bitmek bilmiyordu. Kararımı, sonucun ne olduğunu duymayı bekliyordu. Sanki ben, on iki kızgın adamdım ve onun hayatı benim elimdeydi.

Elim, yavaş yavaş tekrar kasığına doğru uzanıp erkekliği üzerinde gezinmeye başlayarak kesinleşmiş kararı bildirdi. O, mahkûm edilmemişti ama belki ben edilmiştim.

Aralanmış dudaklarından hafif bir inleme çıkarken gözleri kayarak kapandı ve pantolonunun altındaki organının avucumda sertleştiğini hissetmeye başladığım an anlaşmayı imzaladığımın farkındaydım. *Bu olayın içindeydim.*

Gerek yoktu ama yine de söyledim. "Kal."

Gözleri tekrar açıldı; dudaklarının kenarında beliren bir gülümsemeyle, "Kırmızı," dedi.

Gözlerim kocaman oldu. "Ne?"

"Eğer durmamı istersen kırmızı demen yeterli."

"Kırmızı," diye fısıldadım. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Bunu duyunca gülüşü yok oldu. "Gerekmedikçe söyleme. Eğer geri çekilmemi, yavaşlamamı, sana daha kibar davranmamı istersen sarı dersin. Trafik ışığı gibi. Anladın mı?"

Yüreğim ağzımda başımı salladım. Korkmuyordum ama keşke beni az da olsa germeseydi. Gerçekten güvenli kelimeler vermişti bana. "Beni dövmeye falan kalkmayacaksın, değil mi?"

Hiç duraksamadan, "Hayır," dedi. Sesinde en ufak bir

tereddüt yoktu. "Sana asla vurmam. Ve sen istemedikçe asla canını yakmam."

Böyle bir şey isteyebileceğimi hayal bile edemiyordum ama kasıklarımdaki acı, daha önce içimdeyken canımı nasıl yaktığının anısı sırtımın hiç hissetmediğim bir biçimde ürpermesine neden oldu.

"Sadece her ihtimale karşı," dedi. "Çok sertleşirsem, kendimi kaybedersem ve sen dayanamayacak hale gelirsen diye. Üzülmektense güvende olmak daha iyi, değil mi?"

"Öyle," diye mırıldanarak fermuarına uzandım. Tam aşağıya indirmeye başlamıştım ki elimi yakaladı ve gülerek geri çekti.

"Bu gece değil," dedi elimi bırakmadan. "Gitmeliyim."

Yüzüm asıldı. "Gidiyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi. "Yapmam gereken işler var."

Bakışlarım çalar saatime kaydı. Sabahın biriydi. "Şimdi mi?"

Elimi kaldırıp ufak bir öpücük kondururken bir kez daha, "Evet," dedi. Ardından dudaklarını hafifçe benimkilere dokundurdu ve beni bırakıp arkasını döndü.

Başka hiçbir şey söylemedi.

Kapının ardında gözden kaybolana kadar kuşku dolu bir ifadeyle arkasından baktım.

6. BÖLÜM

Günler geçiyordu.

Bomboş günler...

Düzüşmemizin ağrısı bedenimden yavaş yavaş uzaklaşırken başka bir acı kaplıyordu içimi; günlerdir onun dokunuşunu hissetmemenin acısı... İki tarafı keskin bir kılıç gibiydi, daha önce hiç hissetmediğim garip bir duyguydu bu.

Kendimi boşlukta hissediyordum.

Bu, delilikti. Biliyordum.

Beni delirtiyordu.

Naz, zorla hayatıma girmiş, sonra tatlı bir veda öpücüğü dışında hiçbir şey sunmadan gecenin bir yarısı çıkıp gitmişti.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Kendimle nasıl baş edeceğimi bilmiyordum.

Günlerce kendimi odama kilitlemek ve bir cesaretle sokaklara çıkıp yalnız ve ucuz yemekli dünyama geri dönmek arasında gidip geldim.

Ve süründüm.

Resmen süründüm.

Iyk, acınacak durumdaydım.

Bu, ben değildim. Erkekler yüzünden dağılan, üzülen, strese giren ve sürünen biri değildim.

Öyleyse şimdi niye böyle yapıyordum?

O aşağılık herifin arayacağı umuduyla belki de yüzüncü kez telefonuma baktıktan sonra homurdanarak bir kenara fırlattım onu. Ben onu arayabilirdim. *Aramalıydım da.* Ama öylece oturmuş onun beni aramasını bekliyordum. O tür kızlardan biri haline geliyordum.

Melody'ye benzemeye başlıyordum.

Melody demişken... Ertesi gün geri dönüyordu ve beni bir kez bile aramamıştı. Meşgul olduğunu biliyordum; uzun zamandır tanıdığı arkadaşlarıyla tatildeydi. Bu yüzden şaşırmamıştım ama itiraf ediyorum ki yalnız olduğumu fark etmek canımı acıtıyordu.

Terk edilmiş bir binada tek başıma olduğumdan dolayı böyle hissediyor değildim, 'ortadan kaybolsam kimse fark etmeyecek' türünden bir duyguydu bu.

Odada kulak tırmalayıcı bir zil sesi yankılandı. Hemen telefonuma uzandım; ekrana bakmadan önceki birkaç saniye kalbim durdu sanki. Lütfen Naz olsun. Lütfen Naz olsun. Lütfen Naz olsun.

Annemdi.

Unut gitsin. Elbette biri fark ederdi.

Ve bu kişi, olsa olsa annem olurdu.

İç çekerek kendimi yatağıma atıp telefonu açtım. "Merhaba anne."

"Merhaba, Kissimmee. Nasılsın?"

"İyiyim. Ya sen?"

Sesi iyi geliyordu; Watertown'dan haberler vermeye ve kasaba sakinleriyle ilgili dedikodu yapmaya başlayarak bunu ispat etti. Çoğunu hayal meyal hatırlıyordum ama onu dinledim, ara sıra lafa bile karıştım. Şehre taşınırken onu yalnız bırakacağım için endişeleniyordum, neyse ki gayet iyi idare ediyordu.

Hatta benim bugünkü halimden daha iyi olduğunu söyleyebilirim.

Bir süre sonra, "İyi olduğuna emin misin, tatlım?" diye sordu. "Çok sessizsin."

"Evet. İyiyim. Sadece sıkıldım."

Ve yalnızım.

Ve biraz açım.

Bok gibiyim.

"Bu hafta buraya gelseydin iyi olurdu," dedi. "Birlikte zaman geçirirdik."

"Biliyorum... Yakında görüşeceğiz nasıl olsa."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi. "Neyse, kapatmam gerek. Seni sonra ararım, olur mu?

Kapattık. Telefonumu yatağa fırlatarak tekrar çalmasını beklemeye başladım.

Çalmadı.

Sonunda yemekhane kapanmadan yiyecek bir şeyler almak için alt kata indim. Fazla seçenek yoktu; yurtta takılan tek tük öğrenci geriye doğru dürüst bir şey bırakmamıştı. Tekrar yukarı çıktığımda güneş hâlâ parlıyordu.

Felsefe kitabımı açarak dikkatimi ona vermeye çalıştım ama kitap göğsümde uyuyakaldım.

Geç bir saatte bir ses duyarak uyandım. Oda karanlığa bürünmüştü; yatağımın yanındaki çalışma masamda hafif bir ışık parlıyordu. Telefonum. Uzanarak aldım ve çalmaya devam ederken ekrana bir göz attım.

Naz.

Çekinerek cevap verdim.

"Bugün çok güzel görünüyordun."

Ne bir merhaba ne hal hatır sorma. Afallamıştım. Güzel mi? Bu da nereden çıkmıştı?

Bakışlarım üzerime doğru kaydı. Sanırım iki gündür eski püskü pijamamı üzerimden çıkarmamıştım. "Nereden biliyorsun?"

"Seni gördüm."

Midem sıkıştı. Beni gördü mü? "Nerede?"

"Rüyamda."

Bunu duyduğum anda yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, ama sana geçiriyor olmak istiyorum."

Şiddetli bir kahkaha attım. Bu kelimeler bedenimi alev alev yakmaya yetmişti. Nasıl beceriyordu bunu? Nasıl bu kadar ustaca ve böylesi çabuk cevap verebiliyordu?

"Yine de bugün güzel göründüğünü adım gibi biliyorum," dedi. "Yalan söylemiyordum."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü her zaman güzelsin."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Kekelemeye başladım. Telefonu açalı henüz otuz saniye olmuştu ve ben bu adam yüzünden zırıldayan bir aptala dönmüştüm.

Gerçekten eğlenen bir tonla güldü. "İyi geceler, Karissa."

Cevap vermemi beklemeden kapattı. Telefona bakakaldım; alt dudağımı kemirerek sessiz odamda, "İyi geceler," diye fısıldadım.

Ne kadar aptalca olursa olsun biraz daha iyi hissediyordum.

En azından beni unutmamıştı.

Pazar öğleden sonrası geçmek bilmiyordu. Her dakika bir saat, her saat ise lanet olası koca bir gün gibi uzadıkça uzuyordu. Herkes teker teker geri dönmeye başlamış, henüz akşamüstü olmadan yatakhane oldukça canlanmıştı. İnce duvarlardan yan odadaki arkadaşlarımız her nereye gittilerse oradan döndüklerini duyabiliyordum.

Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Umurumda da değildi.

Çok kötü bir komşuydum.

Kapı hızla ardına kadar açıldığında dizlerimi karnıma çekmiş bir halde, bacaklarıma dayamış olduğum kitaba bakarak yatağımda oturuyordum. Valizlerini sürükleye sürükleye Melody girdi içeri; selam vermek yerine bir of çekti. Eşyalarını kapının yanına fırlatıp yatağına çökerken başımı kaldırıp ona baktım.

"Aman Tanrım, çok yorgunum," dedi.

"Dinlenmiş görünüyorsun," diye karşılık verdim. Gerçekten farklı görünüyordu; güneşin dokunuşu hoş bir ışıltı katmıştı ona. Saçları, güneşten açılmış, neredeyse platin sarısı olmuştu ve teni bronzlaşmıştı.

Bir insanın bir hafta içinde bu kadar değişebilmesi hayret vericiydi.

"Dinlenmiş mi?" Bana bakmak için yatağında yuvarlanarak yan döndü. "Dayak yemiş gibiyim."

"Yedin mi?"

Bu, Melody'nin muzip bir gülümsemeyle cevap vereceği türden muzır bir soruydu. "Bir hanımefendi asla anlatamaz."

Kahkaha atarak kitabımı kapattım ve kenara koydum. "Bu durumda, bir hanımefendi olmaman iyi bir şey."

Melody, şevkle konuya dalmadan önce dilini çıkardı ve ardından seyahatiyle ilgili her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmaya başladı. Bütün maceralarını dinlerken hafif bir kıskançlık duyar gibi oldum ama asıl hissettiğim mutluluktu. Çünkü ne kadar egzotik olursa olsun anlattığı hiçbir şey benim yaşadığım erotizmi geçemiyordu.

Yunuslarla mı yüzdün? Tüple dalış mı yaptın? Muhteşem sahillerde üstsüz mü güneşlendin? Ne olmuş yani? Ben de şehrin en iyi restoranında yemek yedim, bin dolarlık şampanya içtim ve rüyalarımın erkeği tarafından yatakta haşat edildim.

Ona anlatmalıydım. O, benim arkadaşımdı, belki de en iyi arkadaşımdı, muhtemelen tek arkadaşımdı... Ona Naz'dan söz etmem gerekiyordu. O, bana her hovardalığını anlatıyordu ve karşılık olarak benim onunla paylaşacak çok az şeyim vardı.

Ona anlatacaktım.

Anlatmam gerekti.

Bunu yapacaktım.

"Eee, sen ne yaptın bütün hafta?" diye sordu muzır bir edayla.

Şimdi zamanı değildi.

Belki sonra.

"Bildiğin şeyler... Ivır zıvır işler." Aslında bundan çok daha fazlasını...

Benim bu sıradan cevabım karşısında yüzünü buruşturdu ve kendi maceralarına geri döndü. Neredeyse *Girls Gone Wild*'dan* fırlamışçasına geçirdiği haftayı yarım yamalak dinliyordum ki Paul adından birinden söz etmeye başladı.

Sözünü keserek "Paul kim?" diye sordum.

"Paul'u tanıyorsun ya," diye cevap verdi.

Paul Newman mı? Paul Bunyan mı? Peter, Paul ve Mary mi?

Paul adında kimseyi tanımıyordum.

"Hatırlatsana."

Melody gözlerini devirdi. Beni daha iyi görebilmek için yatağında dönüp yüzüstü uzandığında yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. "Timbers'daki çocuk. Hatırladın mı? Bay Top Gun."

"Onun adının Pat olduğunu sanıyordum," dedim. "Ya da Pete."

"Ben de öyle ama değilmiş... Paul'muş. Mükemmeldi. Tek kelimeyle... Her konuda. Daha önce onun gibi biriyle karşılaşmadım."

Kaşlarımı çattım. Paul da nereden çıkmıştı şimdi. "Seninle aynı otelde ya da o civarda bir yerlerde mi kalıyordu yoksa?"

"Ne? Elbette hayır. Herifin birinin gittiğim her yerde karşıma çıkması manyaklık olurdu. Sapıkça bir durum bu."

Bilmez miyim?

"Ama beni aradı," diye devam etti. "Timbers'daki o ge-

* 1929 yapımı bir porno film. –*çn*

ceden sonra aramasını söylemiştim ama açıkçası aramasını beklemiyordum. Ama aradı ve sohbet ettik. Harika biri. Çok ortak noktamız var."

"Harika." Oysa beni rahatsız etmişti ve içki olayından sonra ona güvenmiyordum ama Melody benim uyarılarıma kulak asmamıştı. Mutlu görünüyordu ve bence önemli olan buydu. "Eee, onu tekrar görecek misin?"

"Kesssinnnlikleee." Ona daha fazla soru sormama fırsat kalmadan telefonu çaldı. Melody hızla yataktan fırladı; ok gibi eşyalarının durduğu yere gidip çantasını karıştırmaya başladığında yorgunluğundan eser kalmamıştı. Telefonu çıkarıp baktı ve ciyak ciyak, "Bana mesaj göndermiş," dedi. "'Seksi şey, yerleştin mi,' yazmış. Duydun mu? Bana seksi demiş."

Kendini tekrar yatağına atarken mutluluktan başı dönmüş bir halde kahkahalar atıyordu. Bütün dikkatini telefonuna verip ona cevap yazmaya koyuldu. Bakışlarım oda arkadaşımdan hâlâ yanımdaki çalışma masasında duran kendi telefonuma kaydı.

Bir gün bana da seksi denilecekti.

"Mutluluk."

Santino, elinde en sevdiği ahşap işaret çubuğuyla tahtanın önünde duruyordu. Hançer gibi sivri, metal bir ucu olan uzun, kalın ve tartışmasız kendisinden daha büyük bir sopaydı bu.

Bence bir şeyleri telafi ediyordu.

Sopayı büyük tahtaya vurarak büyük harflerle yazılmış kelimeyi işaret etti. MUTLULUK. Fazla dikkatli din-

lemiyordum. Melody yanımdaki sandalyede yayılarak oturmuş defterinin kenar boşluklarına bir şeyler çiziktirirken benim düşüncelerim oradan oraya geziniyordu. Yan gözle ona baktım; kalpler içinde Paul'un adını yazdığını görünce gözlerimi devirdim.

Santino, gönüllü birileri var mı, diye sınıfa göz gezdirirken, "Kim söz almak ve mutluluğun onun için ne anlama geldiğini söylemek ister?" diye sordu.

Önce, adam ayakkabısının kirli olduğunu ima etse onu boyamayı teklif edecek kadar heveslilerin, ardından da birkaç çekimserin elleri kalktı. Cevaplar bu topluluktan beklenen türdendi, yani biraz materyalizmle süslenmiş bir sürü idealist saçmalıktan ibaretti. Öğrencilerden biri sınıfın bir köşesinden bağırarak açık saçık bir şeyler söyleyip bütün sınıfı güldürünce Santino, bu davranışı kınayan bir ifadeyle elindeki çubuğu gösterdi.

Melody, alçak bir sesle, "Bu boktan sınıftan çıkmak," dedi. "Benim için mutluluk bu."

"Bir de bana sor," diye mırıldandım. "Geçirdiğim en uzun bir saat."

Santino bizden tarafa dönerek, onca öğrenci arasından gözlerini bana dikip, "Ooo, Bayan Reed," dedi. "Duyduğum sizin sesiniz miydi? Cevap vermek ister misiniz?"

Kitapta okuduğum satırları hatırlayarak "Hmm... Gerçek mutluluk; sağlık, huzur ve yaşam sevincine sahip olmaktır," diye cevap verdim. "Yaşıyor olmaya şükretmektir."

Santino, "Doğru," dedi. "Ama sorduğum bu değildi."

Onun bu sert cevabı bir an için hazırlıksız yakaladı beni.

Elindeki çubukla masasının üzerindeki kitaba küt küt

vurarak, "Eğer ders kitabında yazan tanımlamayı isteseydim kendim okurdum," diye devam etti. "Ben *sizin* tanımınızı sordum. Bir dahaki sefere Bayan Carmichael ile dedikodu yapacağınıza dikkatli dinleyin."

"Özür dilerim, efendim."

Kaşlarını kaldırarak dik dik baktı bana. "Evet? Sizin tanımınız nedir?"

"Ben... Hımm..." cevabımı bekleyen sınıf arkadaşlarımın yakıcı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Bilmiyorum."

Santino'nun, "Bilmiyor musunuz?" diyen sesi sınıfta yankılandı. "Neyin sizi mutlu ettiğini bilmiyor musunuz?"

"Yani, elbette biliyorum ama mutluluk gerçek bir şey değildir," dedim. "Bir ruh halidir."

Bu cevap ona yeterli gelmiş gibi görünmüyordu. "Ruh hali midir, yoksa yaradılış mı?"

Kendimi tekrar etmeden önce bir an duraksadım. "Ruh hali. Olaylara nasıl baktığınız ile ilintili bir şey."

Dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı ama bu hoşnutluk ifadesi değildi. Eğer konuşmaya devam edersem küplere binecekmiş gibi görünüyordu. "Felsefe konusundaki derin bilginizi çocuk kitaplarına mı, yoksa sadece mutluluk konusundaki görüşlerinize mi borçlusunuz Bayan Reed?"

Sınıfta yayılan kıkırdamaları duyunca betim benzim attı. Kekeleyerek cevap vermeye çalışırken Santino, benim saçmalamamla daha fazla uğraşamayacağını belli edercesine arkasını döndü ve bir kez daha elindeki çubukla tahtayı işaret etti. "Albert Einstein, onun için mutluluğun bir masa, bir sandalye, bir kâse meyve ve bir keman oldu-

ğunu söylemiştir. Anlaşıldığı üzere herkes farklı biçimde tanımlar bunu... Tanımlamayı becerebilenler elbette."

Utancımdan sandalyemden aşağıya doğru kaydım. O sırada Melody bana doğru eğilerek, "Lütfen, yine Seuss'tan alıntı yaptığını söyleme," dedi.

Elimden geldiğince alçak sesle, "Walt Disney," diye mırıldandım ama Santino'nun bakışları yine bana döndü. Konuştuğumu fark ettiğini sandım.

Bundan birkaç dakika sonra ders sona erdi. Oturduğum yerden kalkarken Santino, "Perşembe gününe kadar gerçek mutluluk kavramını inceleyen iki sayfalık bir yazı istiyorum. Vize notlarınızı ondan sonra vereceğim," dedi.

Biz kapıya doğru yönelirken sınıf homurdanmaya başlamıştı. Melody, çantasını omzuna geçirip iç çekerek arkamdan yürümeye başladı. "Normal bir insan gibi davranıp orgazm olmak diyemedin, değil mi?"

Başımı iki yana sallayarak kahkahalarla güldüm. Bunu dile getiremezdim ama kesinlikle haklıydı. O kelimeden söz edilmesi bile içimin tatlı bir ürpertiyle dolmasına neden olmuş, Naz'ın beni titreterek boşalttığı ana geri götürmüştü.

Hiç kuşkusuz mutluluk buydu.

Cennette olmak buydu.

Bu konuda en iyi Amerikan romanlarından birini yazabilirdim.

"Beni bilirsin," dedim. "Gizemli olmayı severim."

Melody, "Evet, ama yine de dikkatli olmalısın," dedi. "Biliyorsun öğrencilere işkence etmekten zevk alır. Bu, onun için bir ön sevişme gibi. Ve eğer sen bunu sürdürürsen düzülen kişi konumuna düşebilirsin."

Bence zaten o yoldaydım ve bu, onun dersine ilk girdiğim günden beri böyleydi. Listeye bir göz atmış ve her birimizi teker teker onaylar bir edayla ilk ve son yoklamasını yapmıştı. Melody bunun korkutma taktiği olduğu söylemişti. Şeytanın adınızı söylemesinden daha korkutucu bir şey olamazdı. O gün benim ismime geldiğinde bir an durmuş ve gözleriyle beni aramıştı. Diğerlerinin adlarını okurken bir sonrakine geçmeden önce sadece başını sallıyordu ama o öğleden sonra sanki oraya ait olmadığımı biliyormuş gibi bir şekilde dik dik bakmıştı bana.

On dakikalık yolu iki katı uzatarak, yavaş adımlarla dolana dolana yurda gittik. Odaya varır varmaz Melody kendini yatağa atarken benim gözlerim oda telefonuna kaydı; kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. O telefonu hiç kullanmazdık, sadece okul bir mesaj için aradığında aklımıza gelirdi. Ahizeyi kaldırdım ve sesli mesajı dinlemek için düğmeye bastım.

"Emanetinizi almak için öğleden sonra öğrenci işlerine gelmeniz rica olunur. Teşekkür ederiz."

İç çekerek ahizeyi yerine koydum ve kapıya yöneldim. "Hemen geleceğim."

"Nereye gidiyorsun."

"Aşağıda bekleyen bir paket ya da öyle bir şey varmış."

Doğrudan lobiye indim ve gelen şeyi almak için öğrenci işlerinin penceresinin önünde sıramın gelmesini beklemeye başladım. Sıra bana geldiğinde görevli kadına yaklaşarak kimliğimi uzattım. "Bir emanetim olduğuyla ilgili bir mesaj aldım."

Kadın bilgisayarın tuşlarına bastı. "Ah, evet, 1313."

Kadın bankoya uzun saplı güllerle dolu parıltılı bir

vazo koyduğunda pencerenin yanındaki duvara yaslanmış, paketin getirilmesini bekliyordum.

"İşte burada," dedi tatlı tatlı gülümseyerek. "Karissa Reed."

Gözlerim kocaman açılmış bir halde çiçeklere bakakalmıştım. Görebildiğim kadarıyla üç düzine capcanlı pembe tonlarında gül vardı. Bir yanlışlık olduğunu, başka bir şeyle karıştığını düşünüyordum. "Bunların bana geldiğinden emin misiniz?"

Kadın tekrar kontrol ederek, "Evet, kesinlikle," dedi.

Yavaşça elimi uzattım ve aranjmanın ortasına iliştirilmiş kartı aldım. Kartı, küçük zarfından çıkarıp açınca erkek yazısı olduğu çok belli olan bir notla karşılaştım.

Benimle geçirdiğin her gün için bir düzine.
Naz

Afallamıştım. Bakışlarımı tekrar güllere çevirmeden önce bir süre karta bakakaldım. Görevli bayan, sanki vazoyu kapıp onun kafasına fırlatmamdan korkuyormuş gibi pür dikkat bana bakıyordu. Teşekkür etmek için bir şeyler geveledim ve vazoyu alarak oradan ayrıldım.

Tahmin ettiğimden daha ağırdı.

Elimde vazo şaşkına dönmüş bir halde yukarı çıkarken asansördeki bir kızın güller hakkındaki yorumuna kibarca gülümseyerek karşılık verdim. Odaya girdiğimde Melody, elinde o bildik siyah triko elbiseyle yatağının önünde dikiliyordu. "Hey, elbiseme ne olduğunu...?"

Sorusunu bitirmedi ama ben ne sorduğunu biliyordum. Ben mahvettim. Ya da Naz. Yanaklarım kızardı. Off, siktir!

Melody bakışlarını bana çevirdi; elimdeki şatafatlı çiçeklere dik dik bakarken gerildiğini hissettim. "Siktir! Doğum günün falan değil, değil mi? Lütfen doğum gününü unuttuğumu söyleme bana."

Vazoya yer açmak için yatağımın yanındaki çalışma masasının üzerinde duran eşyaları iterken "Hayır," diye fısıldadım. "Sadece bir hediye."

Melodi, elindeki elbisesini tamamen unutup kirli çamaşır yığınına fırlattı ve kuşku dolu gözlerle bana bakmaya başladı. "Çiçekçi dükkânı olan bir anneye sahip olmanın avantajı, değil mi?"

Belli belirsiz omuz silktim.

Onu düzeltmedim.

Çok kötü bir arkadaştım ben.

Bakışları çalışma masamın üzerinde duran çiçeklere kaydı; bir süre konuşmadı. Daha çok soru sormasını bekliyordum ama sormadı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Şanslı karı."

Bir kahkaha attım. Şanslı mı? Olabilir.

Naz kesinlikle böyle hissettirmişti bana.

Melody kendini tekrar yatağa atarak, dersle geçen bir sabah sonrası biraz kestirmek için yastığına sarıldı. Ben ise felsefe kitabımı alıp mutluluk konusundaki ödeve başlayabilmeyi umut ederek yatağıma oturdum. Felakete dönen o dersten sonra Santino'yu etkilemek istiyordum.

Odaklanmaya çabaladım... Çabaladım... Çabaladım... Ama dikkatim sürekli çiçeklere kayıyordu. Hoş kokuları her yere yayılıyor, her nefes aldığımda burnumu gıdıklıyordu. Suratımdaki sırıtmayı engellemek için

dudaklarımı kasıp duruyordum. Gerçek, sanki yüzümde yazıyormuş, yanaklarımın kızarıklığında neon ışıklarıyla yazılmışçasına parlıyormuş gibi hissediyordum.

Bir süre sonra Melody'nin hafif horultusu sessiz odayı doldurdu. Derin uykuda olduğundan emin olmak için ona bir göz attım ve telefonu elime almadan önce kısa bir an düşündüm.

Parmağım rehberde Naz'ın adının üzerinde bir süre durdu. Ardından ara tuşuna bastım. Telefonu kulağıma götürürken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Çaldı.

Çaldı

Ve çaldı.

Tam kapatıyordum ki açıldı ve Naz abartılı bir iç çekişle selamladı beni. "Hey, merhaba."

Sesi çatlak çıkıyordu; her zamankinden daha çatlak...

"Seni uyandırmadım, değil mi?"

"Uyandırdın," diye cevap verdi.

"Çok özür dilerim," dedim. "Uyuduğunu bilmiyordum. Çiçekleri aldım ve teşekkür etmek istedim."

"Ha." Esnediğini duyabiliyordum. "Eline geçti yani."

"Evet." Konuşmaya devam etmeden önce Melody'nin hâlâ uyuduğundan emin olmak için ona doğru bir göz attım. "Ama birlikte iki gece geçirdik."

"İlk geceyi unutuyorsun," dedi. "Ama zil zurna sarhoş olduğun için buna şaşırmadım."

"Ama o gece..." Sesimi daha da alçalttım. "...Anlarsın işte."

Bir kez daha esner gibi bir ses çıkardı ama bu seferki yorgunluktan değildi. Hayal kırıklığıydı. "Benimle seviştiğin için göndermedim onları Karissa. Değerinin bu

olduğunu düşünerek kendini aşağılama. Şükrettiğim için gönderdim."

"Neye şükrediyorsun?"

"Senin varlığına."

"O zaman teşekkür ederim," dedim. "Peki, çiçekleri sevdiğimi nasıl belli ettim? Çiçekli bir tişört mü giydim? Yoksa gül gibi mi kokuyorum? Ya da başka bir şey mi yaptım bu açığı verecek?"

Bir kahkaha attı. "Hayır. Bu kez sadece bir tahmin. Kadınların çoğu çiçekleri sever."

"Muhtemelen ben birçoğundan daha çok severim," dedim. "Annemin işi bu."

"Gerçekten mi?" Ses tonundan gerçekten ilgilendiği belli oluyordu. Bir erkekte çekici bulduğum bir sürü şey vardı ama dinlemesini bilen erkek tamamen farklı bir konumdaydı.

"Evet. Yani zayıf noktam diyebilirim. Yuvamı özlediğimi fark ettiriyorlar."

"Peki, o yuva nerede? Syracuse'deki postane mi?"

Bir kahkaha atarak felsefe kitabımı kenara koyup uzandım. "Yakın sayılır. Yuvam... aslında bilmiyorum. Bütün çocukluğum boyunca o kadar çok yer değiştirdik ki benim için mekânın önemi kalmadı. Önemli olan kişiler. Ya da bir kişi... Nasıl dersen artık."

"Annen çiçekçi mi?" diye sordu.

"Evet."

"Bunu aklımda tutmam gerek," dedi. "Çiçekleri beğendiğine sevindim."

"Çok güzel bir sürprizdi." Bir kez daha dönüp onlara baktım. "Beni unutmuş olabileceğini düşünmeye başlamıştım."

"Neden böyle bir şey düşünesin?"

"Bir süredir senden haber almıyorum," dedim. "Seni görmüyorum."

"Bunun unutmakla ilgisi yok," diye cevap verdi. "İşim çok yoğundu ama sen hep aklımdasın. Ve beni istediğin zaman görebilirsin Karissa. Ne zaman istersen! Söylediğin anda yanındayım."

"Bu gece?" dedim fısıldayarak.

"Hemen olsa nasıl olur?" diye karşılık verdi. "Bir saat içinde orada olabilirim."

Gözlerim hâlâ derin uykuda olan Melody'e kaydı. "Şunu iki saat yapsak?"

"Nasıl istersen," dedi. "Görüşürüz o zaman."

Konuşmayı bitirdi. Telefonumu kenara koydum. Bu kez gülümsememe engel olamıyordum. İçimde kabarmakta olan öyle bir coşku vardı ki patlayacakmışım gibi hissediyordum. Kendimi tutamıyordum; yumruklarımı sıkıp yatağımda tepinerek hafif bir çığlık attım. Ayağa fırlayıp endişeyle odayı kolaçan ettim. Melody'yi uyandırmamaya çalışarak bornozumu kapıp banyoya koştum.

Yıkandım, güzelce ovalandım, tüylerimden arındım ve bu kadar hevesli olduğum için strese girdim. Parmak uçlarım buruşana kadar sıcak duşun altında kaldım. Çıktıktan sonra bolca krem sürerek vücudumun her noktasını hoş kokulu ipeksi bir yumuşaklığa kavuşturdum. Üzerimde bornozum, başımda havlu ile odaya döndüğümde Melody'yi uyanmış, yatağında oturmuş çantasını karıştırırken buldum.

Kafasını bile kaldırmadan, "Merhaba," dedi. "Paul aradı, buluşmak istedi. Bir sonraki derslerimizin sınıfları yan yanaymış."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bu bir mesaj olmalı," dedi gülümseyerek. "Sınıfa kadar birlikte yürüyeceğiz, sonra da yemeğe gideceğiz."

"Harika."

"Bize katılmak ister misin?" Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Konserve bir şeyler ya da yemekhane yemeği yememek hoş olur."

"Evet, ama bu kez beni es geçin," dedim. "Düşündüğün için teşekkürler."

"Emin misin?"

"Eminim. Size iyi eğlenceler."

Eşyaları toplayıp ayağa kalktı. "Yine de eğer fikrini değiştirirsen beni ara; bir yerde buluşuruz, tamam mı?"

"Tamam."

Fikrimi değiştirmeyecektim ama bunu ona söylemedim. Öğleden sonra olmadık bir saatte dışarı çıkmak için neden hazırlandığımı açıklamaya çalışmak zorunda kalmadığıma çok mutlu olmuştum. Ona gerçeği söylemem gerektiğinin farkındaydım. Annemin bana sakın yapma dediği her şeyi yapıyor ve böyle gizlice kaçıp giderek arkadaşlık yasasını da çiğniyordum. *Her zaman en az bir arkadaşın kiminle birlikte olduğunu, ne yaptığını, seni nerede bulabileceklerini bilsin, sakın ama sakın bir arkadaşına haber vermeden bir yerlere gitme.* Bu, tekrar tekrar ihlal ettiğim sessiz bir anlaşmaydı ve ben neden böyle yaptığımı bilmiyordum.

Ama hiçbir şey söyleyemiyordum.

Herhangi birisine anlatmaya hazır değildim.

Sadece bana ait bir şeye sahip olmanın hem heyecan verici hem de ürkütücü bir yanı vardı. Doğduğum günden beri ketum bir hayat yaşıyordum; annemin garip tarzı

yüzünden belirsizliklerle dolu bir hayatım olmuştu ama bu, hiçbir şekilde açıklayamadığım başka bir şeydi. Bu, farklı bir dünyaya adım atmaktı, benimkine hiç benzemeyen, sıradan olmadığım, değerli olduğum bir dünyaydı.

Naz, kendimi güneş gibi hissetmemi sağlıyordu, sanki dünya benim etrafımda dönüyor gibi hissediyordum ve ikimize ait bu evrene herhangi başka birini davet etmeye hazır değildim.

Parıltılı zırhının, karanlığı az da olsa gizlediğinden kuşkulanıyor olsam da, Naz sadece benim şövalyem, korkusuz kahramanımdı.

Bu düşünce beni tedirgin edeceğine meraklandırıyordu.

Üzerime bir kot pantolonla açık pembe bir süveter geçirdim ve bir fular takarak kıyafetimi tamamladım. Ardından açık bıraktığım saçlarımın dalgalarının düzgün durması için biraz zaman harcadım. Makyaj yaptım ve dudaklarıma süveterimle aynı tonda ruj sürdüm. Hazır olur olmaz çantamı kaptım; anahtarlarımı, kimliğimi ve telefonumu unutmadığımdan emin olduktan sonra dışarı çıktım.

Herhangi biriyle karşılaşıp gecikmemek için başım önde yürüyerek dışarı çıktım. Köşeyi dönüp park yerine doğru yürürken siyah Mercedes içeri giriyordu.

Mükemmel zamanlama.

Arabadan inip kapımı açmasını beklemeden kapıyı açıp yanına oturdum. Her zamanki gibi yine siyah bir takım giymiş, koyu renk bir kravat takmıştı ve dalgalı saçları baştan çıkarıcıydı. Tıraş olmamıştı; onu bu kadar sakallı ilk kez görüyordum. Parfümünün erkeksi kokusu arabaya sinmişti.

Arabayı hareket ettirirken yan gözle bana bakıp, "Çok güzel görünüyorsun," dedi. "Aç mısın?"

"Biraz," diye karşılık verdim. "Ama beni yemeğe götürmene gerek yok."

"Saçmalama. Benim de bir şeyler yemem gerek. Ne yemek istersin?" Ben cevap vermeye fırsat bulamadan tekrar lafa girdi. "Sakın 'ne olursa', 'herhangi bir şey' ya da 'fark etmez' deme. Bunlar cevap değil."

"Hımm. Bilmiyorum."

"Bu da cevap değil."

"Tamam. Pizza."

"Eve sipariş mi verelim, giderken mi alalım, yoksa dışarıda mı yiyelim?"

Bir kahkaha attım. "Dışarıda yiyelim bence."

Başıyla beni onaylaydı, sonra konuşmadan araba sürmeye devam etti. Naz, köprüyü geçip beni Brooklyn'e götürürken yan pencereden dışarı bakarak gözümün önünde hızla uçup giden şehri seyretmeye koyuldum. Brooklyn'in içlerinde bilmediğim bir bölgeye doğru ilerliyorduk. Sadece adını duyduğum kötü ve karışık bir mahalleydi burası.

Bazı binaların dışı eski duvar yazılarıyla kaplıydı. Yan sokaklardan birine girip ortasında bir yerde, eski, tuğla bir binanın önünde durdu. Çevredeki diğer binalara çok benziyordu ama bunun önünde bir sürü insan banklara oturmuş sohbet ederek bekleşiyordu.

Naz binanın karşısındaki kaldırımın kenarına, bir ağacın altına park etti. Mekâna dikkatle bakınca burasının bir pizzacı olduğunu fark ettim. Şık bir yer beklemiyordum ama burası... Burası Naz'ın müdavimi olacağı bir yere benzemiyordu.

Yine beni şaşırtmıştı. Arabadan inmeme yardım etti ve elini sırtıma koyarak beni karşıya geçirdi ve pizzacıya doğru yürümeye başladık. Yaklaştığımızda dışarıda oturan insanların boş masa beklemekte olduklarını fark ettim. Bunu ona gösterdiğimde umursamadı.

İçeri girince durup etrafına bakındı. Mekân müşteri doluydu; bir tane bile boş masa yoktu. İçerisi dışarıdan tamamen farklıydı. Köhne bir mahallede gizli bir cevherdi burası. Çok lüks bir yer değildi ama karşıdan bakarken kafamda canlandırdığım türden bir mezbele de değildi.

Naz'ın fark edilmesi sadece birkaç saniye sürdü. Kasıla kasıla oradan oraya koşturan bir adam tesadüfen bizim olduğumuz yöne baktı ve bir kez daha dönüp baktığında koşturmayı bıraktı. "Vitale."

Naz başını eğerek selamladı onu.

"Masa istiyor musun?"

Bir kez daha başını salladı.

"Hemen geliyorum, dostum."

Şaşkına dönmüştüm. Ağzımı açıp bir şey söyleme fırsatım olmadan henüz temizlenmekte olan küçük bir masaya götürüldük. Masa telaşla temizlenene kadar birkaç saniye ayakta bekledikten sonra Naz oturmam için sandalyeyi çekti. Yavaşça oturdum ve o, karşıma yerleşirken garip garip ona bakıyordum.

Menüyü alarak tüm dikkatini ona verdi ama dudaklarının kenarı kendinden memnun bir ifadeyle kıvrılmış, o meşhur gamzesi ortaya çıkmıştı. Hiç bu kadar kibirli görünen biriyle karşılaşmamıştım.

Bu hali neden bu kadar seksi geliyordu bana?

Menüyü alırken, "Yine mi önceden aradın?" diye sordum. "Başka bir iyilik borcu mu?"

Bu sorum üzerine bir kahkaha attı. "Hayır, bu kez değil."

"Nasıl yaptın o zaman?"

"Neyi nasıl yaptım?"

"Neden söz ettiğimi biliyorsun," dedim. "Adama tek bir kelime bile etmedin ve sana anında boş masa buldu."

"Beni tanıyor."

"Bunu fark ettim, Vitale."

Soyadını söylediğim anda irkildi; gözleri menüden ayrılıp bana dikilirken yüz ifadesi düşmüştü. "Bana öyle hitap etme."

Ses tonu sert değildi ama bunu kesinlikle öylesine söylememişti. Bu bir istek ya da rica değildi. Bir emirdi. Bütün vücudum karıncalandı. Gözlerini tekrar elindeki menüye çevirmeden önce hiçbir şey söylemeden dikkatle bana bakarken gözlerindeki o ifade yeniden ortaya çıkmıştı: Menüyü okumadığının farkındaydım. Sanki bakışları menüyü delip geçiyordu.

Bir süre sonra bakışları yeniden bana döndüğünde karanlık ifade yok olmuştu. "Aile dostları. O kadar. Büyük bir aileye sahip olmanın avantajları var. Üstelik sadece restoranlarda işe yaramaz. Gittiğim her yerde işe yarar. Buna alışman lazım, sevgilim."

Menüyü tekrar elime alırken, "Oldukça garip," diye karşılık verdim. "Alışabileceğimi sanmıyorum."

"Alışacaksın," dedi. "Çünkü aynısı sana da olmaya başlayacak."

Bunun üzerine güldüm. "Ya, tabii."

"Ciddiyim," dedi. "Bekle ve gör."

Gözlerimi devirerek bakışlarımı menüye çevirdim ve ne yiyeceğime karar vermek için incelemeye başladım.

Beni yemeğe götürdüğü son seferden farklı olarak bu kez yazanların ne olduğunu biliyordum.

Ben hâlâ karar vermeye çalışırken garson geldi. Naz, kısaca onu selamlayarak bir şişe 2008 Paolo Bea Santa Chiara* ısmarladı. Bunun ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama garson siparişi getirmek için koşar adamlarla ayrıldı yanımızdan. Garip bir dejavu yaşadım. "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

"Seni şımartmaktan keyif alıyorum, Karissa," diye karşılık verdi. "Sarhoş olman ve rahatlaman... sadece bir artı."

Kahkaha atarak şakacı bir ifadeyle masanın altından ona hafif bir tekme attım. Menüyü kapatarak gülümsedi. O sırada garson bir şişe şarapla geri geldi. Garson şarabı açar açmaz Naz şişeyi elinden aldı ve kadehlerimizi doldurarak şişeyi kenara koydu. Ardından siparişimizi verdik; bir margarita pizzayı paylaşmaya karar vermiştik. Şarap açık şeftali rengindeydi ve portakalımsı bir tadı, yumuşak bir içimi vardı.

Naz beni seyrediyordu, bakışları yüzümde gezinirken başka bir adam masamıza yaklaştı. Geriye doğru taranmış saçları ve gür bir bıyığı olan, kısa boyu, tıknaz, yaşlıca bir adamdı bu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, başıyla Naz'ı selamlayıp adıyla hitap etti ona. Soyadıyla. "Vitale."

Naz, benim dışımda birinin ona soyadıyla hitap etmesinden rahatsız olmuyor görünüyordu. "Sinyor Andretti."

Aralarında geçen konuşmadan anlayabildiğim sadece buydu. İki adam koyu bir sohbette dalmıştı; kelimeler

* Bir çeşit beyaz sofra şarabı. –*çn*

akıp gidiyordu, ama her biri bana yabancıydı. Yumuşak tonundan ve kulağa romantik gelen telaffuzdan bu dilin İtalyanca olduğunu tahmin ettim. İkisi de gülümsüyordu; dostane bir hava vardı. Bir süre sonra diğer adam beni işaret ettiğinde Naz bir kahkaha attı. O sırada şarabımdan bir yudum almıştım; bütün ilgi bana dönünce neredeyse boğuluyordum.

"*Si,*" dedi Naz. İşte bunu biliyordum. "O."

Adam bana bakarken yüzü ışıldadı ve hızlı hızlı anlamadığım bir şeyler söyledi. Ardından uzandı ve elimi öptü. "*Sei incantevole!*"*

Gözlerim kocaman açılmış dikkatle ona bakıyordum. Adam elimi bıraktı ve Naz'a dönerek başparmağını kaldırıp beğendiğini belli eden bir işaret yaptıktan sonra hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

"Sen İtalyanca biliyor musun?" dedim şaşkın bir ifade ile.

Naz şarap kadehini kaldırdı. "Biraz anlarım."

"Eee, ne dedi?"

"Çok güzel olduğunu söyledi."

Şaşırmıştım. "Peki, sen ne dedin?"

Naz, "Birçok şey," diye cevap verdi. "Masa için teşekkür ettim ve şarabı çok beğendiğimizi söyledim. Kendisi buranın sahibi. Bana nasıl olduğumu ve senin kim olduğunu sordu. Ben de ona çok iyi olduğumu ve senin özel biri olduğunu söyledim."

Ne dediğini algılamaya çalışarak gözlerinin içine baktım. "Özel mi?"

"Evet, özel," diye cevap verdi. "Niye bu kadar şaşırdın ki?"

---

* Büyüleyicisiniz. Baş döndürücüsünüz. *–çn*

"Her şey o kadar gerçekdışı ki bir gün bu rüyadan uyanmayı bekliyorum."

Şarabından bir yudum aldı ve kadehi masaya koyarak bana doğru eğildi. Bakışları arzu doluydu. "Seni ilk gördüğümde ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Nasıl seninle karşılaşacak kadar şanslı olabilirdim, hem de bu kadar büyük bir şehirde? Rüya görüyor olmalıyım diye düşündüm."

"Beni görünce mi?" Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. "Ama ben sadece... sıradan biriyim."

"Sen özelsin, Karissa. Gerçekten."

Yemeğimiz geldi. Pizzamdan bir ısırık aldım; hamuru çok ince değildi, bol peynirliydi ve sosu çok lezzetliydi. Böylesi ufacık bir mekân için şaşırtıcı derecede lezizdi. Naz'ın neden buraya geldiğini şimdi anlıyordum. Naz, henüz bir dilimi bitirmemişken ben tabağımı silip süpürmüştüm. Sohbet çok keyifliydi ve şarap, sanki bardaklarımızın altları delikmişçesine hızla tükenmekteydi.

Yemek sona ermeden başım dönmeye, vücudum karıncalanmaya başlamıştı. Aramızdaki hava elektrik yüklüydü.

Naz, hesabı ödemek için parayı sayarken, "Buradan çıkmaya hazır mısın?" diye sordu. Ne geldiğini merak ederek çaktırmadan hesaba bir göz attım ve beni son yemeğe götürdüğü yerde ödediği hesabın yanından bile geçmediğini görünce rahatladım.

"Tabii." Şarabımın son yudumunu da mideye indirdikten sonra kadehi masaya koydum. Naz ayağa kalktı ve kolumu tutup kapıya doğru yürürken başıyla garsona selam verdi. İnsanlar, gruplar halinde oyalanarak hâlâ dışarıda masaya bekliyorlardı. "Nereye gidiyoruz?"

Naz, göz ucuyla bana baktı ve karşıya geçerek Mercedes'e doğru yürümeye başladık. Hava kararmaya başlamış; her şey pırıl pırıl pembemsi bir renge bürünmüştü. "Nereye gitmek istersin?"

"Neresi olursa."

"Bu, bir cevap değil."

"Seninle birlikte neresi olursa."

Gülümsedi. "Bu, biraz daha iyi."

Tahmin edileceği gibi onun evine gittik. Beni üst kata çıkarmasını, son kez buradayken olduğu gibi doğrudan yatak odasına sürüklemesini bekliyordum ama o, alt katın ışıklarını açtı. "Film seyretmek ister misin?"

"Hımm. Elbette."

Oturma odasının az ilerisindeki bir kapıyı işaret ederek, "Çalışma odasında birkaç DVD var," dedi. "Gidip bir tane seçsene."

Oturma odasını geçerek gösterdiği kapıya gittim; çalışma odasının girişinde duraksadım. Pencerelerden süzülen ışık loştu ama her şeyi görmeme yetiyordu. Oda kocamandı; Watertown'da annemle yaşadığım evin tamamından daha büyüktü belki de. Aşırı modern ve steril bir ortamı olan evinin geri kalanından farklı olarak çalışma odasının yaşayan bir havası vardı.

Bütün zamanını burada geçirdiğini fark ettim.

Siyah deri koltukların yüzleri kullanılmaktan eskimişti, ahşap sehpalar duvardaki lambriye uygundu. Ortada, kapı girişinden duvara kadar uzanan şarap rengi ve siyah uzun yolluk odayı iki farklı alana ayıran bir paravan görevi görüyor gibiydi.

Bir yanda şömine, her biri kitapla dolu duvar boyunca uzanan ve ortalarında sandalyelerle çevrili bir masa du-

ran altı adet kitaplık vardı. Ofis ve kütüphanenin iç içe geçtiği bir alandı bu. Diğer yanda ise kocaman bir televizyon ve kitapları aratmayacak kadar çok sayıda DVD'nin bulunduğu, şimdiye dek gördüğüm en gösterişli eğlence ünitesi vardı. Yastıklarla dolu, konforlu ve davetkâr koltukların olduğu bir sinema salonuna benziyordu burası.

Bakışlarım odanın iki yanı arasında gidip geldi. Sanki Naz'ın iç dünyasını gizlice gözetliyormuşum gibi hissediyordum.

Tahminimden çok daha karmaşıktı.

Eğlence ünitesine gidip filmlerin adlarına göz attım. Bazılarını biliyordum ama çoğunu duymamıştım. Çok sayıda yabancı, bir sürü siyah-beyaz film ve tek tük kült klasiği vardı. Göreceğimi tahmin ettiğim türden aksiyon filmi yoktu. Ne Zor Ölüm vardı ne Ölümcül Silah ne Terminatör ne de Rambo. Aynı şekilde romantik komedi de yoktu.

Ve hepsi alfabetik sıradaydı. Garip.

O an kitaplarını merak ettim. Arkamdan çalışma odasına giren ayak seslerini duyduğumda böyle bir adam ne okuyor acaba diye düşünüyordum. Ona doğru döndüm; kravatını çözdü, boynundan çıkardı ve siyah deri kanepenin yanındaki sehpaya fırlattı. Ceketini önceden çıkarmıştı; gömleği artık pantolonun içinde değildi ve ayaklarında ayakkabıları yoktu. Üsten iki düğmeyi açtıktan sonra manşet düğmelerini çözerek kollarını dirseklerine kadar sıvadı.

Tanrım, çok seksi görünüyordu; tıraşsız ve üstü başı dağılmış olmasına rağmen hâlâ şıktı. Fiziksel olarak karman çormandı, oysa zihinsel olarak hiçbir şey onu bu duruma sokamazdı.

Yanıma yaklaştığında, "Bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

İç çekerek filmlere geri döndüm. "Özel Bir Kadın yok."

"Hayır." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Maalesef."

Ben bir kez daha filmlere göz atarken arkamdan sokuldu, tek koluyla bana sarılıp kendine doğru çekti. Onun dokunuşuyla eridim; ben kolunu sımsıkı kavradığımda eğilip boynumdan öptü beni. Dudakları yumuşacıktı ve sıcaklığı tenimi yakıyordu. Baştan aşağı ürperdim.

"Seç bir şey," diye fısıldadı. "Doğru dürüst izlemeyeceğiz nasıl olsa."

Bu sözleri üzerine elime ilk gelen filmi aldım. İsmine bakmadım bile. Ben ayakkabılarımı çıkarıp kanepeye yerleşirken Naz filmi DVD oynatıcısına yerleştirdi ve başlattı. Huzurlu bir halde yanıma oturup kollarını bana doladı.

Naz haklıydı. Filmi doğru dürüst izlemedim. Onun izleyip izlemediğini bilmiyordum, çünkü orada uzanırken kollarının arasında uyuyakalmıştım.

Uyandığımda, televizyonun üzerimde parıldayan yumuşak ışığı dışında oda karanlığa bürünmüştü. Çıt çıkmıyordu; film bitmişti.

Üzerime yumuşak ve tüylü siyah bir battaniye örtülmüştü ve kundaktaki bir bebek gibi sarıp sarmalanmıştım. Başımın altında yastıklardan biri vardı ve Naz görünürde yoktu.

Esneyerek oturdum ve gerindim. Nereye kaybolduğunu ve ne kadar süre uyuduğumu merak ederek etrafa bakındım. Gördüğüm kadarıyla odada bir saat yoktu. Bu adam saatin kaç olduğunu nasıl takip ediyordu? Çantamı aldım ve telefonumu çıkardım. Gece yarısıydı.

Melody'den nerede olduğumu soran iki mesaj vardı. Bir saat önce de annem aramıştı. Merak etmemesi için Melody'ye cevap yazıp eski bir arkadaşımla birlikte olduğumu, beni beklememesini söyledim ve telefonu bırakıp ayağa kalktım.

Kapıya doğru yürürken gergindim; Naz'ın evi içinde dolanmamdan rahatsız olmayacağını umut ediyordum. Oturma odasında değildi, mutfakta da yoktu. Bir ses duyma umuduyla kulak kabartıp merdivenleri tırmandım ama hiçbir şey duymadım. Kapısı kapalı odaların önünden geçerek karanlık koridorda banyoya doğru sessizce yürüdüm. Hiçbir ışık, ondan en ufak bir iz yoktu. Koridorda durup iç çektim, tam geri dönüyordum ki bir hareket görerek korkuyla sıçradım. O an biri beni arkamdan kavradı; çığlık attım.

Yanağımda bir nefes hissettim ve kulağımda bir kıkırdama sesi çınladı. "Seni korkuttum mu?"

Ağzımı bile açamadım. Elimi göğsüme bastırdım; zor nefes alıyordum. Naz, beni kendine çevirdi. Karanlıkta yüzünü belli belirsiz seçebiliyordum, bedeni koridorda bir siluet olarak görünüyordu. Kıyafetini değiştirmişti; üzerinde gömlek yoktu, ayakları çıplaktı. Koyu renk eşofman altı dışında bir şey giymemişti.

"Şey, evet," diye kekeledim, bakışlarım çıplak göğsü-

ne kaydı. "Uyandım, sen yoktun. Saat epey geçti ve ben düşündüm ki... hımm... düşündüm ki..."

Siktir, ona bakarken zor konuşuyordum. Artık orada olduklarını bildiğimden bakışlarım bütün bedenine dağılmış, bulutlu bir gökyüzündeki yıldızlar gibi silik görünen yaralara kaydı.

Elleriyle belimi iki yanından kavradı ve beni kendine doğru çekerek yatak odasına sürükledi. "Yatağa gitsek iyi olur diye mi düşündün?"

"Ben... şey..." Yüzüne baktığımda ciddi bir ifade gördüm. "Gitsem iyi olur diye düşündüm."

Hızla kendine doğru çekerek, "İyi olur," dedi. O kadar yakındı ki bedeninin ısısının bütün vücudumu ısıttığını hissediyordum. "Peki, istiyor musun?"

Hayır.

Hayır, istemiyorum.

Kendinden emin sırıtışı cevap vermeme gerek bile olmadığını söylüyordu. Beni yatak odasına doğru sürüklerken en ufak bir direnme göstermedim. Hızla ve kolayca elbiselerimi çıkarıp attı, beni yatağa götürene kadar kendisi de tamamen soyunmuştu.

Beni kucaklayıp kaldırarak yatağının tam ortasına atıp hiç vakit kaybetmeden üzerime uzandığında ciyak ciyak bağırarak kahkaha attım. Dudaklarımı, yanaklarımı, çenemi öpen dudakları boynumdan kayarak göğüslerime indi. Dudakları göğsümü bulup dili meme ucumu emmeye başladığında ellerimi yumuşak saçlarında dolandırarak inledim. Bedenim zevkten yay gibi gerilirken dişleriyle hassas tenimi hafifçe ısırdı.

Yalayarak ve ısırarak karnıma doğru inerken elleri kalçalarımı kavramış, beni yatağa adeta mıhlamıştı. Öyle sert emiyordu ki tenimde hissettiğim iğne gibi küçük batışların daha sonra vücudumda iz bırakacağına emindim.

Bu, umurumda değildi.

Aslında bir yanım bu izi istiyordu.

7. BÖLÜM

Mutluluk, insanların...
...insanlar karar verdiğinde...
...bir çeşit rak kalidir...
...saçmalıktır.

Mutluluk bir saçmalıktır.

Tıpkı bu aptal ödev gibi.

İç çekerek bir satır karalıyor ve sayfayı yırtıp buruşturarak bir kenara atıyordum. Bir saatin büyük bir kısmını bu ödev üzerinde çalışarak geçirmiş ve yarın öğleden sonraya kadar bitirmem gerektiğinden bir şeyler yazmaya gerçekten çabalamıştım ama elimden ancak bu kadarı geliyordu.

Böyle bir şeye inanmıyordum ki.

Saat bir buçuktu ve öğlen civarı geri döndüğümden üzerimde hâlâ dünkü kıyafetler vardı. Duş almam, üzerimi değiştirmem gerekiyordu ama Naz'ın kokusunun üzerimden silineceği düşüncesi bana hiç cazip gelmiyordu. Bölük pörçük uyku yüzünden çok yorgun, sert seks yüzünden ağrı içindeydim ve zamanı birkaç saat geri alıp o karanlığa geri dönmek ve o anları tekrar tekrar yaşamaktan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu.

İşte mutluluk buydu.

Mutluluk nefesin kesilene, konuşamayacak hale gelene kadar becerilmektir. O, seni tekrar tekrar düzer; bir erkek, sadece bedeninde değil, ruhunda da hissedebileceğin kadar sert ve yoğun bir biçimde senin içine girerken köşeye sıkışmış bir domuz gibi ciyaklamaktır. Mutluluk ertesi sabah kendi adını bile zor hatırlayacak bir halde uyanmaktır, çünkü saatler boyu tek önemli isim, boğazın acıyana kadar bağırarak söylediğin, dudaklarından bir çığlık gibi dökülen onun ismi olmuştur.

İçimden bir ses bunun Santino'nun pek hoşuna gitmeyeceğini söylüyordu.

O sayfayı da yırtıp çöp kutusuna, saçma sapan bir şeyler karaladığım diğer sayfaların yanına attım. Gözlerim saate kaydı, bunun sebebi saatin kaç olduğunu bilmemem değil, zamanın yavaş geçmesini istememdi; her tik tak Melody'nin dersten dönüş saatine daha da yaklaştırıyordu beni.

Melody, merak etmemesini söylemiş olduğum halde merak edip bütün gece ve bütün sabah bana mesaj çekmişti. Kendisi bir Gestapo, ben de vatan hainliğinden suçlanan biriymişim gibi bana işkence yapacağı kesindi.

Naz, beni eve getirirken bu konuda endişeliydim. Bana neyim olduğunu sormuştu; nasıl olduysa söyleyebilmiştim. Melody'ye nasıl bir açıklama yapacağım konusunda endişe duyduğumu söylemiştim. O ise sadece omuz silkerek, "ister söyle ister söyleme, nasıl istersen," demişti. Aslında fazla seçeneğim yoktu. Naz, fazla seçenek sunmamıştı bana.

Boynumdaki morluk her şeyi açığa çıkarıyordu zaten.

Mutluluk, kulağınıza müzik gibi gelen ve ruhunuza hitap eden en tatlı kelimelerin dökülduğu yumuşacık bir çift dudak tarafından oraya konan ilk aşk morluğudur.

Evet, evet... Saçma sapan cümleler kurmanıza ve William McGonagall'dan* daha kötü şiir yazmanıza neden olan şey mutluluktur.

Defteri bir kenara atıp abartılı bir iç çekişiyle yatağıma sırt üstü uzandım. Gözlerimi kapar kapamaz kapı hızla ardına kadar açıldı. Başımı o tarafa çevirdiğimde Melody'yi gördüm. Yüzünde korku dolu bir ifadeyle pür dikkat bana bakıyordu. "Aman Tanrım, Kissimmee, ne cehennemdeydin?"

"Şey... Dışarıdaydım."

Çantasını yere atıp yatağıma küt diye otururken, "Hadi ya!" dedi. "Burada olmadığını görünce o kadarını anladım."

"Sana merak etmemeni söylemiştim."

"Evet. Elbette. Sen bütün gece dışarıda kalacaksın ve

* Hiçbir edebi değeri olmayan 200 civarında şiir yazmış ve dünyanın en kötü şairi olarak nam salmış İskoçyalı şair ve aktör. –*çn*

ben merak etmeyeceğim, ha? Sabah sekizdeki dersin için bile geri dönmedin."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum. "Ben o dersten dönene kadar tembel kıçını yataktan kaldırmıyorsun ki."

Ben kahkahalarla gülerken beni dürterek gözlerini devirdi. Yüz ifadesi eğlendiğini belli ediyordu ama bu çok kısa sürdü. Gözleri kocaman açıldı. "O boynundaki morluk mu? Aman Tanrım, öyle."

Yakından bakmaya çalıştı ama meraklı ellerini iterek engelledim onu. "Öyle ise ne olmuş?"

"Dün gece ne yaptın?" diye sordu. "Geçiştirmeye kalkma. Bunu kim yaptı?"

"Önemli bir şey değil," diye cevap verdim. Kelimeler dilimi yakan bir yalandı sanki. "Çocuğun biri işte."

"Çocuğun biri mi?" Ağzı bir karış açık bana bakakalmıştı. "Bana söz etmediğin bir çocuk, ha?"

"Aslında ondan söz etmiştim sana. Timbers'daki gece karşılaştığım çocuğu hatırlıyor musun? Hani evine gittiğim."

Gözlerini kocaman açtı. "Yani onunla seviştin mi?"

"Hayır," dedim duraksayarak. "Yani evet ama o gece değil."

"Ama o geceden sonra yaptın."

"Evet."

Beni kucaklamakla bana tokat atmak arasında kalmış gibiydi; yüz ifadesi gidip geliyordu. Sonunda dayanamadı ve sırıtarak koluma bir yumruk attı. "Seni orospu, seni."

Gülerek ondan uzaklaştım ve kıçına bir tekme savurdum. "Sen kendine bak, sürtük."

Teslim olmuş gibi ellerimi kaldırarak gülmeye başladım. "Tamam. Eee, burada öğrenci falan mı?"

"O, hmm... Öğrenci değil, biri işte."

"En azından adını öğrensem?"

"Naz," diyerek geçiştirmeye çalışırken kaşlarını çatarak baktı bana. "Benden büyük, Brooklyn'de yaşıyor ve serbest meslek sahibi. Başka ne öğrenmek istersin?"

"Bir şey daha var tabii ki." Ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Aleti ne kadar büyük?"

Melody kahkahalarla gülerek ayağa kalkıp kendi tarafına doğru giderken bir tekme daha attım ona. Daha çok soru bekliyordum ve onun da sormak istediği bir sürü soru olduğunu görebiliyordum ama bunları kendine sakladı.

O an böyle bir arkadaşım olduğuna şükrettim.

"Güvende olduğun ve nerede olduğunu bildiğim sürece sorun yok," dedi.

"Tamam, anne."

Bir yastık kapıp bana fırlattı ve anında geri istedi. Ama geri atmadım, onun yerine yastığa sarılıp yatağıma kıvrıldım. Geri veremeyecek kadar miskindim. Melody omuz silkerek yatağına uzandı ve cebinden telefonunu çıkardı. "Bu akşam Paul ile birlikte yemeğe gidiyoruz. Bu kez bizimle gelecek misin?"

"Bakarız," dedim. "Nereye gideceksiniz?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Pizza yiyecek bir yere... Belki farklı bir yere. Şehir merkezinden biraz uzaklaşmak hoş olmaz mı? Geliyor musun?"

Omuz silkerek, "Elbette," dedim. "Aslında hoşuna gidecek bir yer biliyorum."

İnanmaz bir ifadeyle, "Bildiğin bir yer mi var?" diye sordu.

Bir kahkaha attım. "Evet."

Paul, seksenlerden kalma bir dangalak gibi görünmeye çalışmadığı zaman çok daha çekiciydi ama kendini beğenmiş bir havası ve dudaklarına yapışıp kalmış kibirli bir sırıtışı vardı. Üstü açık, tekerlekli tabuta benzer bir Wrangler cip kullanıyordu. Brooklyn'e doğru giderken trafikte makas atarak öyle hızlı yol alıyordu ki arka koltukta otururken saçlarım her yana uçuşuyordu.

Hayatımdan endişe ediyordum ve yolculuğun her saniyesi gelmemiş olmayı dilememe neden oluyordu. Yurtta kalsaydım en azından korkunç ölümüme doğru hızla gidiyor olmayacaktım.

Paul, etrafımızda deli gibi esen rüzgârın sesini bastırmak için, "Bu mekânı duymuştum," diye bağırdı. "Orada masa bulmanın tam bir dert olduğunu söylüyorlar."

"Evet," diye cevap verdim. "Ama kesinlikle değer."

Naz'ın dün gece beni götürdüğü pizzacıya doğru ilerledik ve sokağa park ettik. Melody kulağımın dibinde konuşup dururken Paul önden yürüyordu. Kapının önünde masa bekleyen birkaç kişi vardı ama geçen seferki kadar kalabalık değildi. İçeri girip genç görevliden bir masa istedik. Kızla Paul konuştu; hem de Melody'nin gözü önünde onunla flört ederek. Kız, üç kişilik bir masa için adımızı yazdı.

"Yarım saat-kırk dakika sürer," dedi. "Masanız hazır olunca size haber veririm."

Bankta oturup beklemek üzere kapıya yöneldik. Bir adam bize kapıyı açıp dışarı çıkabilmemiz için tuttu. O an bakışlarımız buluştu. Hemen tanıdım onu... Restoranın sahibiydi... Buraya geldiğimizde Naz'ın konuştuğu adamdı. Yanından geçerken adama kibarca gülümsediğim anda adamın kaşları çatıldı. Hızlı hızlı İtalyanca bir şeyler söyledi, anlamadığım bir şeyler... Ardından kıza yanına gelmesini işaret etti. Ona bir şey söyledi: Son kelime olan 'Vitale'ye kadar yine anlamadığım bir şeyler...

Kız bana baktı. "Vitale'nin özel bir arkadaşı olduğunuzu ve buraya onunla geldiğinizi söylüyor."

Başımı sallayarak onu onaylarken yüzümün kızarmaya başladığını hissettim. "Evet."

Bunun üzerine adamın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi; elimi tutup bir öpücük kondurdu. Şöyle bir dolandıktan sonra kıza dönerek hararetli bir şeyler daha söyledi. Kız başıyla onu onayladı ve adam yanımızdan uzaklaştı.

Az sonra kız elinde üç adet menüyle onu takip etmemizi işaret etti. Melody şaşırmış bir halde bana bakıyordu; üçümüz henüz temizlenmiş bir masaya götürülürken onun bu bakışını umursamadım. Kız bana gülümseyerek menüleri masaya koyarken Melody ve Paul'un karşısına oturdum.

"Bay Andretti, Vitale'ye selamlarını ilettiğini söyledi," dedi kız. "Size iyi baktığı konusunda gözü arkada kalmamalıymış."

"Ah, elbette," dedim. "Ona söylerim."

Naz burada değildi; yakınlarda bir yerde bile değildi ama varlığı hissediliyordu.

Kız yanımızdan uzaklaştı. Başımı kaldırınca arkadaşımın bakışlarıyla karşılaştım. Melody, küçük dilini yutmuş gibiydi. "Bunu nasıl başardın?"

Başımı iki yana sallayarak, "Ben bir şey yapmadım," diye mırıldandım. "Naz yaptı."

Yemek boyunca çok ilgi gördük, siparişlerimiz hiç bekletilmeden getirildi ve masamız donatıldı. Masaya hiçbirimizin sipariş etmediği bir şişe şarap geldi; üstelik kimsenin yaşı sorulmadan. Paul bu ilginin tadını çıkarıyordu ama Melody'nin sorgulayan bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Yemeğimiz bitince Paul hesabı istedi; Melody ise cüzdanını çıkardı. Hepimizin parasını Melody'nin ödeyeceğini fark edince kendimi suçlu hissettim. Masamızı temizlemeye başlamış olan garson gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hesap ödendi."

Melody ağzı açık garsona bakakaldı. "Kim tarafından?"

Garson hesabı ödeyen kişinin adının gizli kalmasını tercih ettiğini söyledi ama beni kandıramamıştı. Kadehimde kalan şarabı hafifçe çalkalayıp kalan son birkaç yudumu kafama dikerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bunu kimin yaptığını kesinlikle biliyordum.

Dışarı çıktıktan sonra restoranın önünde durdum. "Siz gidin, ben başka bir yere gitmeliyim."

Melody'nin kaşları çatıldı. Tam beni sorgulamaya başlamak üzereydi ki Paul kolunu omzuna atıp onu uzaklaştırdı. "Tamam. Sonra görüşürüz."

Ben taksi çağırmak için telefonumu çıkarırken Me-

lody arkasını dönüp, "Odada görüşürüz," diye seslendi. Taksinin gelmesi en fazla bir dakika sürdü; Naz'ın evine varmak ise sadece birkaç dakika. Cebimdeki parayı son kuruşuna kadar taksiye verdim. Kapıyı çaldım. Hava kararmak üzereydi ve siyah Mercedes girişte duruyordu.

Kapı açıldı ve ifadesiz bir yüzle Naz göründü. Bana baktıktan sonra bakışları sokağa döndü. Taksi yeni hareket etmişti. Ardından tekrar bana döndü. Bir süre sadece bana bakarak hiçbir şey söylemeden durdu ve nihayet konuşmaya başladı. "Başka bir erkekle yemek yemişsin. Çok kırıldım."

"Hesabı senin ödediğin düşünüldüğünde o kadar da kırılmış olamazsın," dedim.

Söylediğimi ne onayladı ne de karşı çıktı, sadece sırıtarak kenara çekilip içeri girmemi işaret etti.

Takım elbisesini çıkarmış, pijama denilebilecek ama onun yatarken asla giymediği türden -çünkü Naz çıplak uyurdu- bir şeyler giymiş olduğunu fark edince suratımı asarak, "Birinin beni şehir merkezine götürmesi gerekecek," diye mırıldandım. Nasıl geri döneceğimi hiç düşünmemiştim. "Yani ne zaman uygun olursan... Elbette senin için bir sakıncası yoksa... Aksi takdirde epey yol yürümem gerekecek."

"Sabah götürürüm."

"Sabah mı?"

Uzanıp yüzümü avuçları içine alarak, "Evet," diye cevap verdi. "Bu geceki yemek için bana borçlusun," diye ekledi şakacı bir tonla.

"Disney World."

Washington Meydanı civarında bir kaldırımın orta yerinde adımlarım yavaşladı; Santino'nun sınıfının bulunduğu binaya bir blok mesafedeydik. "Ciddi misin?"

Melody durdu ve dönüp bana baktı. "Evet."

Doğru duyduğumdan emin olmak için, "Disney World ile ilgili bir şeyler mi yazdın?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Bilirsin işte... Mickey Mouse, Donald Duck, köpek Plato falan."

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. "Köpeğe Plato dememiş ol lütfen."

"Elbette hayır." Bir kahkaha attı. "Külkedisi olarak adlandırılan prensesler ve sonsuza dek mutlu yaşamak denilen kavram hakkında bir şeyler yazdım. Yani bu bir bakıma senin hatan, geçenlerde Walt Disney'den alıntı yapmıştın. Bu, beynime kazındı. Ve ayrıca dünyadaki en mutlu yer orası, haksız mıyım? Herkes böyle söylüyor."

"Haklısın," diye cevap vererek tekrar yürümeye başladım. "Herkes böyle söylüyor."

"Neden ki? Sen ne hakkında yazdın?"

Kesinlikle Walt Disney hakkında değildi. "Aristoteles gibi filozoflardan ve onların mutluluk hakkındaki görüşlerinden söz ettim."

Nasıl başladığımı tam olarak hatırlıyordum:

Mutluluk somut bir kavram değildir. Ölçülemez; karın doyurmaz, genellikle işe yaramaz ve bazıları onun tarif edilemeyeceğini savunurlar. Mutluluğu göremez, koklayamaz, tadamaz, duyamaz ya da hissedemezsiniz... Yoksa hissedebilir misiniz?

Kendimce bunun çok güzel olduğunu düşünmüştüm ama ben ne bilirdim ki?

Somurtarak abartılı bir biçimde üfledi. "Eğlenceli tarafı ne bunun?"

"Eğlenceli olması gerekmiyor," diye açıkladım. "Bu, felsefe."

"Neyse ne," dedi Melody. "Eğlenemeyeceksek hayatın anlamı ne? Bu arada, Paul geçen sene Santino'nun dersine girmiş ve dedi ki..."

Bundan sonra söylediklerinin tek kelimesini bile duymadım; ağzından çıkan kelimeler havada asılı kaldı. Felsefe binasına yaklaşırken başımı kaldırdım ve kalbim önce duracak gibi oldu, sonra deli gibi çarpmaya başladı. Öyle şiddetli çarpıyordu ki gözlerim kararda, her şeyi bir sis bulutu ardından görüyordum.

Midemdeki kelebekler çaresizlik içinde havalanmaya çabalıyorlardı.

Ellerim titriyordu, sırtımdaki çantanın askılarını sıkmaktan parmaklarım karıncalanmıştı. Sadece birkaç saat önce yanından ayrıldığım, gözlerim kapalıyken bile görebileceğim o adam her zamanki gibi kusursuz giyinmiş bir halde en fazla yüz adım ötede binadan dışarı çıkıyordu.

Naz.

Benim olduğum yöne doğru birkaç adım attı ve durdu; bakışları hafifçe bana doğru kaydı ama yüz ifadesinde benim hissettiklerimi hissettiğine dair en ufak belirti yoktu.

Ne bir coşku.

Ne bir heyecan.

Avuçlarım terlemeye, dizlerim titremeye başladı. Durmadan konuşan Melody'yi dinlemeye çalışarak yanında yürümeye devam ettim ama Naz'ın aniden ortaya çıkışı sarsıcı olmuştu. Bakışlarımı ondan alamıyor, beni fark etmesini bekliyordum. Gözleri birkaç kez benim olduğun

tarafa kaydı, hatta doğrudan yüzüme baktı ama hâlâ beni fark ettiğine dair en ufak bir belirti yoktu.

Ne bir göz kırpması.

Ne bir gülümseme.

Hatta yanağında bir seğirme bile yoktu.

Midem düğüm düğüm olmuştu. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyordum. O an hiçbir şeyden emin değildim. Benden elli... kırk... otuz adım ileride öylece duruyordu. Ve nihayet başını çevirdi ve bütün dikkati yürümekte olduğumuz binaya yöneldi.

O tarafa bakınca girişin yanında, işaret çubuğunu bir baston gibi tutarak her zamanki gibi gergin duran Santino'yu gördüm. Binaya yaklaşırken merak içinde bir Naz'a bir Santino'ya bakıyordum, en sonunda başımı çevirdim; Naz'ın bakışlarıyla karşılaşamayacak kadar gergindim.

O kadar yakındım ki öğleden sonrasının esintisiyle yayılan parfümünün kokusu geliyordu burnuma. Adamın kokusunu içime çektiğim o kısa anın tadını çıkararak yanından geçiyordum ki aniden kolumdan tutularak durduruldum. Naz kolumu yakalayıp beni kendine doğru çevirdi. Sendeleyerek hızla geri çekildim; hazırlıksız yakalanmıştım. Bakışlarımız buluştu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Merhaba demeyecek misin?"

"Ben... şey... ben..."

Aptalca kekelemekten başka bir şey çıkmadı ağzımdan. O anda yüzümü avuçlarının arasına alarak başımı sımsıkı tuttu. Birden vahşice öptü; dudakları sert, öpüşü tutku doluydu. Nefesim kesilmiş bir halde öpücüğüne karşılık verdim, öyle yoğun öpüyordu ki başım dönmüş-

tü. Çabucak kendini benden uzaklaştırmış olmasına rağmen öpüşmemiz, sanki sonsuza kadar sürmüş gibiydi. Gözlerinde eğleniyormuşçasına bir parıltıyla hâlâ yüzümü elleri arasında tutuyordu.

Nefes nefese bir halde, "Merhaba," dedim.

Belli belirsiz gülümseyerek beni süzdü ve tekrar eğilip dudaklarıma hafif bir öpücük daha kondurdu. Başparmağını boynumda görünen bir iz bırakacak kadar sürterek ellerini aşağı indirdi. Beni tamamen bırakmadan önce kısa bir an hayranlıkla o kızarıklığa baktı ve başka hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp uzaklaştı.

Melody yanıma geldi ve kulağıma eğilip dişlerinin arasından, "Siktir!" dedi. "Neydi lan o?"

"İşte bu o."

"O mu? Gerçekten o mu?"

Karşıya geçip kaldırımın kenarına park edilmiş Mercedes'e binene kadar arkasından baktıktan sonra arkadaşıma döndüm. "Naz bu."

"Aman Tanrım, Kissemmee, bu kadar seksi olduğunu söylememiştin bana."

Gözlerimi devirerek ona arkamı döndüm; yüzümün kızarmasına engel olamıyordum. "Haydi, derse geç kalacağız."

Binanın girişine yaklaşırken başımı kaldırıp baktığımda Santino'nun hâlâ orada dikildiğini görünce midem kasıldı. Bakışlarını yolun karşısına dikmişti. Sonra gözleri bana kaydı; bakışlarında sadece küçümseme vardı. "Bayan Reed."

"Efendim."

Melody'ye döndü. "Bayan Carmichael. Umarım ikinizin de ödevleri hazırdır."

Yanından geçip kapıya doğru ilerlerken Melody, en şirin tavrıyla, "Elbette, efendim," diye cevap verdi.

Adam bugün formundaydı, artık saymayı bıraktığım kadar çok kez çubuğunu masasına vurup adımı söylemişti. Dersin bitmesine çok az bir süre kala vize kâğıtlarımızı dağıtırken benim sıramın önünde kısa bir süre duraksadı. Başımı eğmiş kitabıma bakıyor ve bir sonraki ödevimiz için hazırlanıyor olmama rağmen yüzüme diktiği bakışlarını hissedebiliyordum. Sınav kâğıdımı kitabımın üzerine koyarken başımı kaldırıp gizlice bir bakış atmayı denedim ama bakışlarımız buluştu.

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," dedi.

"Umarım," diye mırıldandım ve o yanımdan uzaklaşırken kâğıdımı çevirip çekinerek baktım.

C-

8. BÖLÜM

Naz'ın kitapları da film koleksiyonu kadar çeşitliydi.

Çalışma odasında dikilmiş kocaman kitaplığına göz atıyor, parmak uçlarımı kitapların sırtlarında gezdirerek isimlerini okuyordum. Shakespeare'den kişisel gelişime, Edgar Allen Poe'dan şiire kadar her tür kitabı vardı. Bu alışılmışın dışında bir durumdu.

Felsefe ders kitapları bile vardı.

Parmaklarım Savaş Sanatı adlı kitabın sırtında gezinirken, "Bunların hepsini okudun mu?" diye sordum.

Naz, çalışma masasında oturuyordu. Neden böyle yapıyordu bilmiyorum, çünkü hiçbir şey yapmadan beni seyrediyordu. Ona doğru baktığımda başını salladı. "Çoğunu."

"Üniversiteye gittin mi?"

Sorum üzerine kaşları çatıldı. "Evet."

"Hangi bölümü bitirdin?"

Serbest meslek için bir bölüm var mıydı?

"Hiçbirini," dedi. "Bitirmeden bıraktım."

"Neden bıraktın?"

"Öyle gerekiyordu."

"Neden?"

"Çünkü olaylar öyle gelişti." Olayların ne olduğunu merak ederek dikkatle ona baktım ama daha fazla burnumu sokmama fırsat vermeden konuyu kapatmam gerektiğini belli eden bir işaret yaptı. Yanına gittiğimde beni bacaklarının arasına sıkıştırarak sandalyesini döndürdü. Elleri kalçalarımda masa ile onun arasına sıkışıp kalmıştım. "Benim hayatımla ilgili bir kitap mı yazıyorsun, Karissa?"

"Hayır." Gözlerimi ona dikerek ellerimi omuzlarına koydum ve parmaklarımı boynunda gezdirerek yukarı doğru kaydırıp kulağının kenarındaki bir bukleyi parmağıma doladım. "Sadece meraklıyım."

Ellerini kot pantolonumun üzerinde kaydırıp kalçalarımı avuçlarken alçak bir sesle, "Sorularına dikkat et," dedi. "Cevapları her zaman hoşuna gitmeyebilir."

Eğilip hafifçe öptüm onu ve dudaklarım dudaklarındayken, "Sadece öğrenmek istiyorum," diye fısıldadım.

Uzaklaşarak arkasına dayanıp gözlerini bana dikti. O kadar sessizdi ki utandığımı hissettim; Naz, abartılı bir biçimde iç çekerken bakışlarındaki yoğunluktan yüzüm kızarmıştı. Kravatını gevşetip çıkarmasını ve yanımdaki çalışma masasına atmasını izledim.

Ceketi bir saat önce eve girdiğimiz anda çıkarılmıştı.

Yavaş yavaş gömleğinin düğmelerini açtı ve gözlerini bana sabitlemiş bir halde üzerinden çıkardı. Vücuduna bakmamaya, göz temasını kaybetmemeye çalışıyordum ama kendime engel olamıyordum. Atletini kafasından çekip çıkararak ulaşabileceği en uzak noktaya doğru fırlatırken bakışlarım göğsüne kaydı. Gözlerim, eski yara izleriyle dolu bronz tenine takılı kalmıştı; sağ elim saçlarından boynuna doğru kaydı.

Bir an tereddüt ettikten sonra parmak uçlarım teninde dolanmaya başladı, sanki eski yaralarını birleştirdiğimde bana bir hikâye anlatacaklardı. Teninde çizgiler çizerken bir şey söylemeden durdu, sonra bileğimi yakalayarak daha fazla hareket etmesine izin vermedi. Gözlerinin içine baktım; sert tutuşundan ürkmüştüm. Gözlerinde yine o bakışı gördüm.

O bakışı.

Sırtım buz gibi oldu.

Hiçbir şey söylemeden dik dik bana bakıyordu. Az önceki hareketi hiçbir şeyi açıklamıyordu ama ben anlamıştım. Başına her ne geldiyse kötü bir şeydi... Hayatının gidişatını altüst edecek ve onu farklı bir yola sevk edecek kadar kötü bir şey...

"Eğer böyle bir şey olmasaydı hangi bölümü bitirecektin?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Bileğimi bıraktı. Avuç içimi göğsüne bastırdım, tekrar konuşmaya başladığında düzenli kalp atışını hissedebiliyordum. "O kişi şu anki ben değildi. O adamı artık zar zor hatırlıyorum."

Sandalyesini geri çekince elim göğsünden uzaklaştı. Tekrar gömleğini giyip düğmelerini iliklemeye başladı; bunu ondan uzaklaşmamı istemesinin göstergesi olarak

aldım. Tekrar kitaplığı dönerek ders kitaplarını incelemeye başladım. "Üniversitedeyken felsefeyi sever miydin? Bu konuda çok kitabın var."

Dudak büktü. "Nefret ederdim. Hatta kaldım."

"Haha, ben de. Profesörüm bu kadar aşağılık bir herif olmasaydı muhtemelen farklı olurdu."

"Ah, Daniel Santino." Naz kendi kendine güldü. "Her zaman pisliğin teki oldu."

İlgiyle Naz'a döndüm. Konuyu tekrar kapatmadan önce ona ne kadar soru sorabileceğimi merak ediyordum. "Nereden tanıyorsun onu?"

"O, benim..." Bir an durdu. "Ailemi tanıyor."

Duymak istediğim cevap neydi bilmiyorum ama bu değildi. "Yani arkadaş mısınız?"

Bu düşünce ürpertti beni.

"Sayılmaz," dedi Naz. "Onunla sadece profesyonel düzeyde görüşüyorum."

"Ah, neyse," diye mırıldandım. "Şeytanla arkadaşlık ediyor olsaydın senin hakkında ne düşünürdüm bilmiyorum."

"Şeytanla mı?"

"Santino... İblis olduğuna kesinlikle eminim."

"Saçmalık," dedi Naz. "O adam sinir bozucu bir hamamböceği sadece."

"Evet, öyle. Bu durumda umarım biri onu ezer."

Naz bir kahkaha attı. "Ne istediğine dikkat et, tatlım."

Ardından ayağa kalktı ve kravatını alıp rastgele boynuna taktı. "Aç mısın?"

Telefonumu çıkarıp saate göz atarak, "Hımm... Evet, ama gerçekten gitmeliyim," dedim. "Yurtta bir şeyler atıştırırım."

"Seni götüreyim."

"Gerek yok."

"Saçmalama."

Saçmalama. Sanırım en sevdiği kelime buydu. "Ama..."

"Ama ne?" Cevap vermeme bile fırsat vermedi. "Zahmet mi olur? Zamanımı boşa mı harcarsın? Boş yere benzin mi harcamış olurum? Yolumu değiştirmemi mi istemiyorsun? Sıkıntı vermek mi istemiyorsun?"

"Yani... Evet."

"O gece odanda sana ne dedim? Geri dönüş yok demedim mi? Yani benden çekinmene gerek yok. Emrine amadeyim, Karissa. İstediğin zaman, gece ya da gündüz fark etmez."

"Senden çekinmiyorum."

"Ama sadece düşünüyorsun, hissettiğin gibi yaşamıyorsun. Fazla düşünüyorsun."

Buna karşı çıkacak durumda değildim.

Suçluydum.

"Bırak seni yurda ben götüreyim," dedi. "En azından bunu yapayım."

Beni Manhattan'a geri götürdü.

Yola çıkmadan önce söylemiş olmama rağmen yol üzerinde bir yerde yemek ısmarladı. Lüks, onun yiyeceği türden değildi ama benim zamanımı almayacak bir yemekti.

Beni indirmek için arabayı yurdun yanındaki otoparka çektiğinde çikolatalı milkshake hâlâ bitmemişti. Ona teşekkür ettim ve eğilerek yanağından öptüm. Tam inmek üzereydim ki adımı söyleyerek tüm dikkatimi kendisine çevirdi.

"Bu hafta sonu gitmem gereken bir parti var," dedi. "Benimle gel."

Gözlerim kocaman açıldı. "Bir parti mi? Yani insanların olduğu, dans edilen türden bir şey mi?"

"Daha ziyade bir ziyafet ama evet, dans da edilebilir."

"Bir ziyafet," diyerek söylediğini tekrar ettim. "Yani... yemekli bir şey mi?"

Ziyafetin ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu, sadece televizyonda görmüştüm. Son günlerden hangi cehennemdeler bilmiyorum ama bir zamanlar Umutsuz Ev Kadınları'nı izliyordum. Ziyafet dedikleri türden şeyler görmüştüm.

Bir kahkaha atarak, "Evet, yemekli," dedi. "Genelde hiç tarzım değil ama bu iş. Yalnız gitmek istemiyorum; yanımda biri olsa sevinirim."

"Hımm... Bir ziyafette giyilecek elbisem yok ama."

"Onu kafana takma. Sana bir şey göndertirim. Bedenin ne? Otuz dört mü?"

Hâlâ *milkshake*imi yudumlarken anırırcasına güldüm. "Kıçımın bir kenarı anca sığar."

Pis pis sırıttı. "Sen benimle geleceğini söyle yeter, gerisini ben hallederim."

Bir an düşündüm. Sadece böyle bir toplantıya katılmaya cesaret edemediğimden hayır demek istiyordum ama kelime ağzımdan çıkmıyordu. O, bana bu kadar iyi davranırken bu isteğini nasıl geri çevirebilirdim? "Tamam, elbette."

Naz, "Harika," dedi. "Haber veririm."

Mutluluk konusundaki ödevimden de C- aldım. Baştan sona düzeltilmişti; düz beyaz kâğıtta benim kelimele-

rimin siyah mürekkebinden daha çok kırmızı mürekkep vardı. Santino her satırımı öyle yorumlarla eleştirmişti ki okurken alay edici ses tonunu duyuyordum neredeyse. Sayfanın en üstünde, büyük harfle yazılmış ve birçok kez altı çizilmiş bir kelime vardı: FAZLA İDDİALI.

Fazla iddialı. Ben mi?

Kıçına kadar uzanan gösterişli bir işaret çubuğu olan bu herif bana fazla iddialı diyordu. Ağzım bir karış açık kalmıştı. Tepem atmıştı. Okuldan yurda dönüş yolunda çok sinirliydim, öyle öfkeliydim ki Melody, Disney World'den söz ettiği ödev kâğıdını sımsıkı tutmuş yanımda yürürken benimle sohbet etmeye kalkışmadı bile.

O, B+ almıştı.

Santino, ödev kâğıdını ona geri verirken göz ucuyla bakmış ve kırmızıyla yazılmış çok az yazı görmüştüm; gerçekten o kadar azdı ki en üstte yazan şey daha çok göze batıyordu.

İLHAM VERİCİ

Ben, sınıfta Walt Disney'den alıntı yaptığımda alay edilsin. O aynı konuda upuzun bir yazı yazsın ve Santino bunu ilham verici bulsun.

Daha fazla aşağılanamazmışım gibi hissediyordum.

Girişte öğrenci kimliğimi okutarak hızlı adımlarla binaya girdim. Melody hemen arkamda, bir basamak gerimdeydi. Tıka basa dolu asansöre sıkıştık; tam o sırada telefonum çalmaya başladı. Kimin aradığına bakmak bile istemiyordum; annemle konuşacak havada değildim, yine de sessize almak için çıkardım. Tam sessiz düğmesine basacaktım ki gözüm ekrana kaydı. Naz'ın adını görünce duraksadım.

Ağırdan alarak cevap verdim. "Efendim?"

"İşin var mı?"

"Hayır."

"Güzel... Aşağıda seni Beşinci Cadde'ye götürmek üzere bir araba bekliyor."

"Şimdi mi?"

"Evet, şimdi," diye cevap verdi. "Bir elbiseye ihtiyacın yok mu?"

"Şey... Var."

"Oda arkadaşını da getir," dedi. "Hatırladığım kadarıyla ona da bir elbise borcum var."

Ne diyeceğimi bilemedim. Bunun bir önemi de yoktu zaten, çünkü cevap vermemi beklemeden kapatmıştı. Hemen hemen her katta dura dura yukarı çıkarken asansörün duvarına yaslanıp beklemeye başladım. On üçüncü kata vardığımızda içeride sadece Melody ve ben kalmıştık. Asansör hafif bir tınlamayla durdu; Melody dışarı doğru bir adım atmıştı ki onu tutup içeri çektim ve lobi düğmesine bastım.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum," dedim. "Beşinci Cadde'de bir yerlere."

Şaşkınlıkla heyecan arasında gidip geldiği görülüyordu, sanki bir yandan sevinçten zıplamak istiyordu, diğer yanda ise bütün hafta sadece *noodle* yiyerek kıt kanaat geçinirken nasıl alışverişe çıkacağımızı anlamamıştı. Hiçbir açıklama yapmadım, Melody ödev kâğıdını çantasına tıkıştırırken ben hâlâ burnumdan soluyordum. Göz ucuyla bana baktı; onu izlediğimi görünce yüzü asıldı. "Bu adam sana neden taktı bilmiyorum. Bu saçmalıkta benden çok daha iyisin. Hep A alıyor olman gerek."

Asansörden çıkıp dışarı doğru yürürken sadece omuz silktim; ne cevap verebileceğim konusunda en ufak bir

fikrim yoktu. Tam o sırada yurdun önünde, kaldırımın kenarına park etmiş pırıl pırıl, siyah bir araba fark ettim. Arabaya dayanmış bekleyen bir adam vardı. Başını kaldırdı; bizi görünce arabadan uzaklaştı. "Bayan Reed?"

"Evet."

Kibarca gülümseyerek binmemiz için bize kapıyı açtı. Ben biraz oyalandım ama Melody beni itip çekerek arka koltuğa kuruldu. Ben de iç çekerek ona katıldıktan sonra şoför kapıyı kapatarak ön koltuğa geçti. Melody yol boyunca durmadan konuştu, oysa ne nereye gittiğimizi biliyordu ne de ne yapacağımızı.

Lanet olsun ki ben de bilmiyordum.

Tek bildiğim bir elbiseye ihtiyacım olduğuydu.

Şoför bizi Midtown West'teki Beşinci Cadde'ye götürdü ve çok lüks bir butiğin önünde indirdi. Araba bizi orada bırakıp hareket ederek trafiğe karışıp gözden kaybolurken kaldırımda durmuş, cam kapıya bakakalmıştım. Melody de kocaman açılmış gözlerinde en az arabadaki kadar heyecanlı bir ifadeyle mağazaya bakıyordu. O bile tereddüt ediyor gibiydi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Sanırım içeri gireceğiz."

Omuz silkerek koluma yapıştı ve beni butiğe soktu. İçerisi yumuşak bir ışıkla kaplıydı ve alçak bir sesle klasik müzik çalıyordu. Mağaza, renk ve modele göre düzenlenmişti ve her tasarımcı için ayrı bir bölüm vardı. Duvarlar boydan boya kıyafetlere ayrılmış, orta bölüme ise mobilyalar serpiştirilmişti; sanki birinin evindeydik.

Fabrikasyon üretilmiş ve sipariş eden herkese gönderilmiş kıyafetlerin her bedeninin raflarda üst üste sıkıştırılmış halde durduğu, benim alışık olduğum türden

mağazalara benzemiyordu. Bunların hiç birinin bir eşi yoktu. Burada nefesinizi tutar, bir elbise seçer ve içine girebilmeyi umut ederdiniz.

Kapının hemen girişinde ağzım bir karış açık bakakalmıştım ki satış görevlisi kadın göründü. Sanki yabani bir hayvana yaklaşıyormuş ve onu ısıracağımızı düşünüyormuş gibi her an kaçmaya hazır bir ifadeyle kaşlarını kaldırmış, kasıla kasıla yürüyordu. Tam bunun bir hata olduğunu, kesinlikle yanlış bir yerde bulunduğumu söylemek üzereydim ki kadın adımı söyledi. "Karissa Reed?"

Ağzım açık bakakaldım. "Evet."

En sıcak gülüşü olduğunu sandığım ama hâlâ buz gibi görünen bir gülümsemeyle, "Bay Vitale bu öğleden sonra geleceğinizi söylemişti," dedi. "Gerekli talimatları verdi; sizin için bir gece elbisesi, arkadaşınız için de... yırtılan elbisenin yerine bir elbise, değil mi?"

"Yırtılan elbise mi?" Melody bana bir bakış attı. "Triko elbisemi mi kast ediyor? Siyah olanı?"

Hafifçe başımı salladım. "Evet, Biz... Yani o..."

Ellerini kaldırarak beni susturdu. "Yeterince açık."

Gözlerini bize dikmiş duran kadına tekrar bakarak gergin bir ifadeyle güldüm. Kadının bakışları az öncekinden daha da soğuktu. Abartılı bir biçimde boğazını temizleyerek eliyle içeriyi gösterdi. "Buyurun. Mağazadaki her şey emrinize amade. Soyunma odaları orada." Arka tarafı işaret etti. "Eğer ihtiyacınız olursa ben buradayım."

Yanımızdan uzaklaşırken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Melody'ye bir şeyler, herhangi bir şey söylemek üzere dönmüştüm ki o, hafif bir çığlık atarak okul çantasını orta yere fırlattı ve elimi tutup beni kıyafetlerin durduğu tarafa doğru hızla çekti.

Tüm hızıyla dalıp mağazayı talan etmeye başladı; elbiseleri alıyor, üzerine tutuyor, en yakın aynaya koşuyor ve sağa sola dönerek kendine bakıyordu. Bu kız tam bir alışveriş manyağıydı. Ben ise askıdaki elbiselere göz atıyordum. Hiçbirinin üzerinde fiyat etiketi olmadığını fark ettim. "Fiyatlarını nasıl öğrenebilirim?"

Yanımda buz gibi bir ses açıklama getirdi. "Bay Vitale hoşunuza gideni almanızı söyledi; alabileceğinizi düşündüğünüzü değil."

Kadın yanımdan uzaklaşırken, "Tam ona göre," diye mırıldandım. Şık siyah bir elbiseyi alıp inceledim, sonra tekrar yerine koydum. Kıçımın tek tarafının bile içine gireceğinden şüpheliydim.

Melody, denemek istediği bir düzine elbise toplamıştı; soyunma odalarına doğru giderken birkaç tane de benim elime tutuşturdu. Onu kırmamak için her birini deneyip bir kenara koydum. Hepsi parıltı ve dekolteydi; bunlardan herhangi birinin içinde ölü bulunmak istemezdim. Bedenime uygun, sade siyah bir elbise seçmiş soyunma odasına doğru yürürken başka bir elbise gözüme takıldı. Pembe ve mor elbiselerin bulunduğu askıdaydı ama rengi ikisi arasında, gülkurusuna benzer bir renkti.

Onun durduğu askıya gidip elimi kumaşında gezdirdim. Kolları dirsek boyunda olmasına rağmen askısız gibi görünmesine neden olan nakışlı bir tülle kaplı uçuşan kumaştan yapılmış bir gece elbisesiydi bu. Moda hakkında fazla bir bilgim yoktu; ne tasarımcının adını biliyordum ne de kumaşın cinsini ama tek kelimeyle harikaydı.

Ve benim bedenimdi.

Siyah elbiseyi bir kenara fırlattım; bu elbiseyi alıp soyunma odasına gittim ve giyinmeye koyuldum. Sırtın-

daki fermuarı çekmek için mücadele ettikten sonra başa ramayıp soyunma odasından çıktığımda, Melody'i boy aynasının karşısında kendine hayran hayran bakarken buldum. Üzerinde deri ve dantelden yapılmış gibi görü nen, kısacık ve daracık siyah bir elbise vardı. Aynadan beni gördü ve donakaldı.

Sırtımı ona dönerek, "Fermuarı çeker misin?" diye sor dum. Bunu yaptığım anda caddede tanıdık bir çift göz gördüm. Naz.

Butiğe girdi. Satış görevlisi kadın son derece sıcak kar şıladı onu, bizi karşıladığından çok daha sıcak... Ama Melody fermuarımı çekerken onun bakışları sadece be nim üzerimdeydi. Elbise üzerime oturuyordu; boynu bi raz dardı ama dayanılmayacak gibi değildi.

Ve kahretsin, çok güzeldi.

Naz, onunla sohbet etmeye çalışan kadını umursama yarak bana doğru yürüdü. Yaklaşırken gözleriyle beni sü züyordu ama tam önümüze geldiğinde dikkati Melody'ye kaydı. Elini uzattı. "Sizinle tanışma şerefine henüz eriş medim. Melody Carmichael, değil mi?"

Kaşlarım çatıldı. Melody'nin tam adını kesinlikle söy lememiştim ona ama nedense biliyor olmasına şaşırma dım.

Melody şaşkınlıkla bocaladı; elini uzatırken birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Ignazio Vitale," dedi Naz ve Melody'nin elini kibarca öptü. "Sizin hakkınızda çok şey duydum, Bayan Carmic hael."

"Ben de... sizin hakkınızda."

Naz, onun elini bırakıp bana dönerken bir kahkaha attı. "Bundan şüpheliyim."

Göğüslerimden başlayıp karnıma, oradan kalçalarımın kıvrımlarını takip ederek ayakucuma kadar, beni baştan aşağı süzdü. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi; gamzesini ortaya çıkarmaya yeterli bir gülümsemeydi bu. "Güzel elbise."

Üzerimdeki elbiseye göz gezdirerek, "Beğendin mi?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Sana çok yakışmış."

Melody'nin bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu; elini sallayarak lafa karıştı. "Bu kurallara aykırı değil mi? Elbiseyi önceden görmemen gerekiyordu."

Kalçalarımın altından başlayan kabarıklığı tutup hafifçe sağa sola döndürürken, "Bu, sadece evlenirken geçerli," diye mırıldandım.

Naz, "O noktaya gelmedik," dedi ve ağzından betimi benzimi attıracak kadar beni çarpan belli belirsiz "henüz" kelimesi çıkmadan bir an duraksadı. Bana bakmıyordu; satış görevlisi kadını arıyordu. Eliyle çağırdı onu ve kadın yüzüne bir gülücük yapıştırarak yaklaştı. Naz üzerimdeki elbiseyi göstererek, "Bu bana kaça patlayacak?" diye sordu.

Kadın elbiseye şöyle bir baktı. "Monique Lhuillier tasarımı on bir," dedi.

Nefesim kesilmişti. "Ne? On bir mi?"

Kadın küçümser bir ifadeyle bana baktı. "Elbette. On bir bin dolar."

Kadın bunu söylediği anda nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Elbise çok dardı; nefes almamı engelliyordu. Panik atak geçirmenin eşiğine gelmiştim ki Naz Melody'yi işaret ederek, "Ya Bayan Carmichael'in beğendiği?" diye sordu.

"Stella McCartney tasarımı indirimde. Seksen beş."

"Seksen beş ne?" diye sordum ısrarla.

Kadın, "Dolar," diye cevap verdi.

"Oh." Melody'nin elbisesine bir bakış attım. Hâlâ pahalıydı ama benimkinden çok daha iyiydi. "Bunun yerine ben de ondan alabilir miyim?"

Kadın henüz ağzını açamadan Naz müdahale ederek ikisini de alacağını söyledi. Yüzünde bu durumdan keyif aldığını gösteren belli belirsiz bir ifadeyle bana döndü. "Buna uyacak bir ayakkabı da seç."

Tam ne ayakkabıya ne de on bir bin dolarlık bir elbiseye ihtiyacım olduğunu söylemek üzereydim ki ben ağzımı açmaya fırsat bulamadan Melody beni kolumdan yakaladığı gibi çekip oradan uzaklaştırdı. Bir an tökezledim; az kalsın elbisenin eteğine takılıp düşüyordum.

"Bu adamı kafalamak için ne halt ettin bilmiyorum ama onu elinde tut Kissimmee. Duyuyor musun beni? Yeni elbisene uyacak yeni bir ayakkabı almak isteyen bir adam elde tutulmalı. Ne olursa olsun gitmesine izin verme."

Kulaklarıma inanamayarak bir kahkaha attım. Kendimi rahat koltuklardan birine atıp Melody'nin zorla elime tutuşturduğu ayakkabıyı denerken kendimi olayların akışına bırakmıştım. Elbisemle mükemmel uyacağını söylediği parlak bej bir gece ayakkabısı seçmişti. Ne ona karşı çıktım ne de fiyatını sordum.

Öğrenmeye korkuyordum.

Naz, ödemeyi American Express kartıyla yaptı. Nakit dışında bir şey kullandığını ilk kez görmüştüm. Alçak sesle dile getirdim bunu; duyup duymadığından emin bile değildim. Ama belli belirsiz kahkahası beni duydu-

ğunun kanıtıydı. Kredi kartı slipini imzaladıktan ve ödeme tamamlandıktan sonra bana döndü. Bakışları mağazada gezindi; Melody'nin ön kapının yanındaki mankenlere göz attığını gördü. "Genelde üzerimdeki nakdin yetmediği miktarda harcama yapmak durumunda kalmam."

Benim için bu kadar çok para harcamış olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışarak, "Neden üzerinde bu kadar fazla nakit taşıyorsun?" diye sordum. "Birinin seni soymasından korkmuyor musun?"

Sanki duyduğu en saçma şey buymuş gibi yüksek sesli bir kahkaha patlattı. "Beni kim soyacak, Karissa?"

"Herhangi biri," dedim omuz silkerek. "Bu şehir çok tehlikeli. Her yeri kötü insanlarla dolu. Yani... Diğer yerler daha güvenli olabilir ama New York değil. Burası kimse için güvenli değil."

Yanından uzaklaşmak için bir adım attığımda uzanıp kolumu tuttu ve beni olduğum yere mıhladı. Yüz ifadesi ciddiydi; bakışları tekrar bana dönmeden önce etrafı kolaçan etti. "Kim söyledi bunu sana? Annen mi?"

"Evet. Soyulurum, tecavüze uğrarım ya da öldürülürüm diye ödü kopuyor. Burada ne kadar uzun kalırsam başıma bir şey gelme olasılığının o kadar artacağını düşünüyor."

Naz, "Saçmalık," diye cevap verdi. "Burası ülkenin en güvenli şehri. Kötü insanlar olmadığını söylemiyorum, var elbette. Olduğunu biliyorum. Ama kimseden korkmuyorum ve senin de kimseden korkmanı istemiyorum."

Ne diyeceğimi bilmiyordum, o yüzden sadece başımı salladım. Satın aldığımız elbiseleri ve ayakkabıyı alıp yanında benimle birlikte kapıdan dışarı çıktı. Melody, okul çantalarımızı kapıp isteksizce peşimizden geldi; ağzının

suyu akarak vitrine bakarken yüzü asıldı. "Hayatımı bu rada geçirebilirim."

"Bana göre değil," dedim. "Bir elbise ve bir çift ayak kabı kendimi Özel Bir Kadın'daki Vivian gibi hissetmem yetti."

Naz, "Böyle bir kıyaslama söz konusu değil," diye laf karıştı. "Hem daha gerdanlığını görmedin."

9. BÖLÜM

Şaka yaptığını düşünmüştüm.

Şaka yaptığını umuyordum.

Benim için yeteri kadar para harcamıştı.

Ama oturma odasında dikilmiş elindeki büyük siyah kadife kutuya bakarken şaka yapmadığını fark ettim. Bu adam bana mücevher almıştı.

Ne tepki vereceğimi bilemeden, gülkurusu uzun elbisemle öylece duruyordum; o âna kadar giydiğim en yüksek topuklu ayakkabılarla dengede durmaya çalışırken bacaklarım titriyordu. Boyum neredeyse onunki kadar uzun olmuştu; ikimizin gözleri ilk kez aynı hizaya gelmişti. Ve gözlerinde maskesi düştüğünde keşfettiğim o karanlığı, o gizemi görüyordum.

Bunun beni korkutması gerekirdi muhtemelen ama tek hissettiğim hafif bir ürpermeydi.

İlk bakışta her zamanki gibi giyinmiş olduğunu düşünmüştüm ama yakından daha dikkatli bakınca öyle olmadığını fark ettim. Üç parçalı bir takım giymişti; yelek onu her zamankinden daha yapılı göstermişti. Kravat, kıyafetin geri kalanı gibi koyu renkti. Beyaz gömleğinin manşetlerinde göz alıcı kol düğmeleri vardı; elmas olduklarını düşündüm. İçimden bir şeyler bu adamın asla sahte bir şey kullanmayacağını söylüyordu. Ayakkabıları pırıl pırıldı; takım elbisesi üzerine tam oturuyordu ve mendil cebinde gömleği kadar bembeyaz bir mendil vardı.

Sanki podyumdan henüz inmiş ve salına salına doğrudan benim yanıma gelmiş gibi görünüyordu. Göz çevresindeki kırışıklıklar yaşını belli ediyor, yüzündeki sakalın gölgesi asla tam anlamıyla tıraş olmamış izlenimi veriyordu ama bunlar ona çok yakışıyordu. Beni ne olduğum kadar ne de gerektiği kadar genç hissettiriyordu. Bana baktığında, NYU'da birinci sınıf öğrencisi, kendine hâlâ bir yol çizememiş, on sekiz yaşındaki bir kız gibi hissetmiyordum.

Bana baktığında bir kadın gibi hissediyordum; onun bu bakışını, hayranlığını, ünlü bir tasarımcının elinden çıkmış bir elbiseyi, bir ziyafeti ve elindeki kutuda her ne halt varsa onu hak eden bir kadın gibi...

Hiçbir şey söylemeden kutuyu açtı. Bakışlarım onun gözlerinden ayrılıp kutuya kaydı. Sade bir gerdanlıktı; Edward'ın Vivian'a verdiği gerdanlıkla ilgisi yoktu ama o bir filmdi, bu ise gerçek hayattı ve bunları hak edip edemeyeceğimden endişelenmeye başlamıştım.

Çok güzeldi; altın zincir yumuşak ışık altında pırıl

pırıl parlıyordu. Ucunda yuvarlak, altınla çevrili küçük bir pırlanta sallanıyordu. Parlak metal üzerinde bulunduğum yerden seçemediğim bir şey yazıyordu. Yaklaşıp onun ne olduğunu görmek istiyordum ama kımıldayamıyordum.

Bu topuklular üzerinde kıçımı kırmaktan korkuyordum.

Gerdanlığı kutusundan çıkardı ve kutuyu bir kenara koyarak arkama doğru dolandı. Saçlarım toplanmış ve topuz yapılmıştı: Melody sağ olsun... Bu yüzden onu boynuma takmakta zorlanmadı. Eğilip enseme bir öpücük kondururken pırlanta ucu tutup ne yazdığına baktım.

Carpe Diem. *Anı yaşa.*

Tekrar karşıma geçip durduğunda, "Neden ben?" dedim fısıldayarak. Bu, daha önce de sorduğum ve cevabını alamadığım bir soruydu. Dünyadaki onca kadın arasından niye beni seçmişti.

Cevabı geçen seferkinin bire bir aynıydı. "Neden sen olmayasın?"

Gülümseyerek pırlanta ucu bıraktım ve gözlerinin içine baktım. "Beni şımarttığının farkında mısın?"

"Hayır, değilim. Yakınından bile geçmiyorum." Uzandı ve başımı elleri arasına alıp öyle sımsıkı tuttu ki başka tarafa bakamadım. "Hep böyle olabilir Karissa; her günün her anın... Sana her şeyin en iyisini verebilirim. Yeter ki izin ver."

"Neden yapacaksın bunu?" diye sordum. "Karşılığında ne elde edeceksin?"

Eğilip dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. "Seni."

"Bir hazineymişim gibi davranıyorsun bana."

"Değil misin?" diye sordu. "Bence büyük ikramiyeyi kazandım."

Güldüm. "Büyük ikramiyeden ziyade beş dolarlık kazı kazan biletiyim ben."

"Sen değerinin farkında değilsin."

Telefonu çalarak ânın büyüsünü bozdu. Telefonu cebinden çıkarıp ekrana bir göz attı. "Gitme vakti. Araba hazır."

"Sen kullanmıyor musun?"

"Hayır," dedi. "Alkollü araba kullanmak tedbirsizlik ve aptallıktır."

"Daha önce alkol aldıktan sonra araba kullandın."

"O zaman sarhoş olacak kadar içmemiştim."

Dudak bükerek "Bir şişeyi birlikte içtik."

"Birlikte mi içtik?" dedi. "Çünkü hatırladığım kadarıyla her iki seferinde de üçte ikisini tek başına içtin."

Yüzüm kızardı. "Hadi canım."

Öyle olduğunu belli edercesine başını salladı.

"Yaa." Yüzümü buruşturdum. "Yani bu gece hakkın olan payı içeceksin, öyle mi?

"Hakkım olandan fazlasını içeceğim," dedi. "Bu biletlere ödediğim para düşünülürse mekândaki alkolün her damlasını içmeye niyetliyim."

Bu sözler üzerine gözlerimi kısarak baktım. "Biletler mi? Ne tür bir ziyafet bu?"

"Daha çok bir tür bağış toplama yemeği ama parti dememin sana daha cazip geleceğini düşündüm."

"Bağış için mi? Ne tür bir bağış?"

"Politik."

Ağzım açık kalmıştı, bir şeyler geveledim ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Beni politik bir bağış yemeğine mi

götürüyordu? Resmi konuşmalar; sevimsiz genç karıları olan smokin giymiş, diğer ülkeleri bombalamak ve insan haklarını ayaklar altına almak için yanıp tutuşan, hırslı yaşlı adamlar geldi gözümün önüne. Naz bu tip adamlarla mı takılıyordu? Olmamız beklenen insanlar bu tür insanlar mıydı?

Ben bu değildim, hiçbir zaman da olmayacaktım ve onun da olabileceğinden emin değildim. Gözümün önünde yargılayıcı, alaycı ve oraya ait olmadığını düşündükleri herkese sopalarını gösteren Santinolarla dolu bir salon canlanıyordu. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Naz, elimi tutup beni dışarı çıkarırken, "Bence yapabilirsin," dedi. Dışarıda, evin önünde park etmiş bekleyen upuzun bir limuzin duruyordu. Şoför arka kapıyı açtı ve Naz önden beni bindirerek arka koltuğa yerleşti. Deri koltuklar serin, içerideki hava ılıktı; önümdeki buz dolu kovada bir şişe şampanya duruyordu.

"Bu çok saçma."

Naz sadece güldü ve bir kadehe şampanya doldurarak bana uzattı. "İç. Rahatla."

Kadehi aldım ve o kendi kadehini doldururken bir yudum aldım. "Henüz on sekiz yaşındayım, biliyorsun. Hani belki unutmuşsundur."

"Unutmadım."

"İçki içmemem gerek." Söylediklerime ters düşerek kadehi kafama dikip öyle hızla içtim ki Naz, kendi içkisinden bir yudum bile almadan bana ikinci kadehi doldurdu. "Yaşım tutmuyor."

Arkasına yaslanıp, sanki bunda bir şey yokmuş gibi kolunu omzuma dolayarak, "Takma kafana," dedi. "Sorun yok."

"Yasal değil."

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Ne?"

"Kurallara uymamak," dedi. "Pişman mısın? Cezalandırılmak ister misin? Af dilemek? Teslim olmak? Merhamet için yalvarmak? Bir daha asla yapmayacağına, ömür boyu iyi bir kız olacağına, ne olursa olsun ortalığı dağıtmayacağına, hız yapmayacağına, Wİ-Fİ çalmayacağına, karşıdan karşıya geçerken dikkatli olacağına ya da sokakta çiş yapmayacağına yemin eder misin?"

Bir kahkaha attım. "Hiç sokakta çiş yapmadım."

"Ama diğerlerini yaptın, öyle mi?"

"Evet."

"Hiçbiri yasal değil," dedi. "Abartmaya değmez."

"Bunu söylemek senin için kolay."

"Öyle," dedi kadehini benim kadehime dokundurarak. "Aslına bakarsan ben de bir suçluya yardım ediyor ve seni suça teşvik ediyorum."

"Ama..."

Sözümü kesti. "Ben hayatımı başkalarının kurallarıyla yaşamam. Kendimin patronu, kendimin yargıcı ve kendimin yetkilisi yine benim. Hükümet seni yetişkin olarak kabul ediyor, vergi ödemeni bekliyor ama gevşemek için bir kadeh şarap içmene izin vermiyor. Buna katılmıyorum. Ne dedikleri umurumda değil."

"Yine de içkili araba kullanmayacaksın."

"Bunun sebebi yasal olmaması değil," dedi. "İçkili araba kullanmıyorum, çünkü ertesi günü görecek kadar yaşamak istiyorum; böylece bir başka günün daha tadını çıkarma şansım olacak. Bütünüyle bencilce güdülerim var. Ben bencil bir adamım."

"Bana bencil gelmiyorsun."

"Yaa... ama öyleyim. Bencilim, sahipleniciyim; kontrolü elinde tutmak isteyen ve sabırsız bir yapım var... ve biraz düzen manyağıyım."

"Sonuncusunu fark ettim. Ötekileri bilmiyorum ama kesinlikle bir düzen manyağısın. Evin pırıl pırıl. Temizlikçi ne sıklıkla geliyor?"

"Hiçbir zaman," dedi. "Kendim temizliyorum."

Bu cevap beni şaşırttı; şaka yaptığını düşündüm ama yüz ifadesi ciddiydi. Haftada bir, elleri ve dizleri üzerinde mutfak zemini silerken hayal edemiyordum onu. "Neden?"

"İnsanların evime girip çıkmalarından hoşlanmam. Onlara güvenmem."

Manhattan'a yolculuk rüzgâr gibi geçti, şampanya gözlerimin önünde bir kez daha buharlaştı sanki. Parti verilen mekâna vardığımızda çoktan çakırkeyif olmuştum ve Naz'ın elleri bana çılgınca şeyler yapmaya başlamıştı bile. Koluma öylesine bir dokunuşu, başparmağı ile elbisenin üzerinden hafifçe okşayışı bile bütün bedenimi tutuşturmaya yetiyordu.

Bağış yemeği Park Avenue'daki şık bir oteldeydi. Limuzinden otelin önünde indik; Naz, kolunu bana dolayarak beni kendine doğru çekti. Saçlarıma bir öpücük kondurduğunu hissettikten sonra, "Bu gece harikalar yaratacaksın," diye fısıldadı.

Söylediğinin gerçek olmasını umuyordum.

Biletlerimizi teslim etti ve kapıdan girdiğimiz anda yüzüne gamzesi tam olarak ortaya çıkacak biçimde bir tebessüm oturtarak insanları isimleriyle selamlamaya başladı. Kocaman yuvarlak masaların arasından geçip

salonun ortasındaki masalardan birine doğru ilerlerken beni sadece 'Karissa' olarak tanıttı. Masalara herkes için isim kartları konmuştu; Naz'ın adını bulmam zor olmadı. Ignazio Vitale. Onun yanındaki kart yine onun adını taşıyordu ve isminin altında 'misafir' yazıyordu.

Oturmam için sandalyemi çekti ve otururken masamızdaki diğer kartlara göz attım; isimlerden hiçbirini tanımıyordum. Diğer sandalyeler Naz'ın tanıyor göründüğü kişiler tarafından dolduruldu. Naz, beni onlarla tanıştırdı ama hepsi kendini sevgilimle sohbet etmeye öyle kaptırmıştı ki beni umursamadılar bile.

Sevgilim.

Kulağa ne garip geliyordu.

Garson, masamıza geldiğinde beni görünce ne yaşımı sordu ne de tereddüt etti; kadehimi şampanya ile doldurdu. Anında kadehimi kaldırıp bir yudum aldım ve Naz'dan bir gülücükle ödüllendirildim. Kolunu bana sarıp iyice yaklaşarak burnunu boynuma soktu ve kulak kepçeme bir öpücük kondururken, "Benim güzel, küçük hapishane kuşum," diye fısıldadı.

Bu, şakacı sevgi göstergesi karşısında kimsenin kılını bile kıpırdatmamış olması beni şaşırtmıştı. Sebep bunu sık sık yapıyor olması mı, her seferinde kadınlarla gelip bu insanlara onları göstermesi mi diye düşünürken kimsenin bize bakmadığını fark ettim. Kimse bizi izlemiyordu; bakışları bizim dışımızda her yerdeydi, sanki kasti olarak mahremiyetine saygı gösteriyorlarmış gibi bir halleri vardı.

Politik bağış yemeğinde aklıma gelen her şey vardı ama yine de hiç de beklediğim gibi değildi. Smokinler, konuşmalar, kesinlikle politikacı olduklarını düşündü-

ğüm birkaç kendini beğenmiş kişi dışında çoğunluk rahattı. Yemekler kaliteli, şampanya pahalı ve insanlar ilginçti. İçerideki hava dalga dalga değişiyordu; ilkinde dikkatli ve kuralcı, ikincisinde biraz daha gevşek, üçüncüsünde resmiyetten uzak, dördüncüsüne gelindiğinde herkes, sanki çok eski arkadaşlarmış gibi, sohbet etmeye ve gülmeye başlamıştı.

Belki de artık herkes kafayı bulmuştu.

Naz, peçetesini masaya koyup ayağa kalkarak, "Benimle dans et," dedi. Salonun diğer ucundaki bir sahnede yer alan orkestra yavaş bir şarkı çalıyordu. Sahnenin önünde masaların kaldırıldığı alanda çiftler dans ediyorlardı. Başımı iki yana salladım ama Naz, ya görmedi ya da umursamadı ve kolumdan tutup beni ayağa kaldırarak o tarafa doğru götürmeye başladı.

Dans pistine vardığımız anda, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Haydi." Beni kollarının arasına çekti. "Sakın dans etmeyi bilmediğini söyleme bana."

"Elbette dans edebilirim," dedim. "Ama bu müzikle değil."

Asansör müziğine benziyordu.

Gülerek ellerini kalçalarıma koyup kendine yapıştırdı beni. "Bana ayak uydur yeter."

Kollarımı boynuna doladım; parmaklarımla ensesindeki dağınık buklelerle oynadım. Orada öylece dikilip boş boş salınmak anlamsızdı. Bir süre sallandıktan sonra derin bir oh çektim. "Bu çok sıkıcı."

Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez şarkı değişti ve tempo yükseldi. Naz, beni fırıl fırıl döndürerek sağa sola sallıyordu; kıçımın üzerine düşmemek için büyük

çaba harcıyordum. Attığı her adım tökezlememe neden oluyordu ama o, bunu umursamıyor görünüyordu. Ben ise herhangi birinin ne düşündüğünü kafama takmayacak kadar sarhoştum; onun dışında herhangi birinin...

Tek önemli olan oydu.

Sallanıyor, dönüyor, tökezliyor, kahkahalar atıyor, Naz'ın ayağına basıyordum ve o, benimle birlikte kahkahalarla gülüyordu sadece. Beni sırtımdan kavrayıp bir kez daha geriye doğru yatırdı; bu kez o kadar geriye yatırdı ki ayağım kaydı ve sırtüstü yere serildim. Naz eğilip beni kaldırmaya çalışırken pis pis sırıtıyordu. O sırada arkamdan müziği bastıran bir erkek sesi duyuldu. "Araya girmemde bir sakınca var mı?"

Pürüzlü bir sesti bu; seksi bir ton değildi, daha ziyade hassas bir tene sürülen zımpara gibiydi. Arkamı döndüğümde gözümün bir yerden ısırdığı bir adam gördüm. Daha önce hiç karşılaşmamıştım ama fotoğraflarda ve televizyonda görmüştüm.

Çoğunlukla haberlerde.

Gazetelerin ön sayfalarında.

Günlerce yayınlanan suç haberlerinde.

Adı yazılı bir uyarıydı; yüzü "tehlikeli" kelimesiyle eşanlamlıydı. Büyürken annem bana hiç dolaptaki öcüden ya da yatağın altına saklanmış yaratıklardan söz etmemişti. Gerçek canavarları anlatmıştı ve bunların içinde karşımda duran adam da vardı.

Raymond Angelo.

Adamın sorusunun Naz'a yönelik olduğu belliydi ama buz gibi gözleri benim üzerimdeydi. Altmışlarının ortalarında, kır saçlı, uzun boylu ve iri yapılı bir adamdı. Haşin görünümlüydü ve puro kokuyordu.

O an Naz'ın sahiplenici biri olduğuna dua ettim, çünkü beni Raymond gibi bir adama teslim etmesinin söz konusu bile olmayacağını düşünüyordum. Naz, hafifçe dudak bükmeden önce bir an duraksayınca kalbim deli gibi çarpmaya başladı. "Sen onunla nasıl başa çıkacağını bilmezsin, yaşlı dostum."

Raymond tek kaşını kaldırdı. "Belki bilmem ama kesinlikle denemek isterim."

İki adam da kahkahalarla gülmeye başladı.

Kahkahalarla güldüler.

Bunun üzerine kalbin daha hızlı çarpmaya başladı.

Naz, elini Raymond'a doğru uzatarak Ray ve Karissa diye tanıştırdı bizi. Adam garip bir biçimde dikkatle beni süzdükten sonra gözleri Naz'a kaydı ve iki adam sanki karşılıklı baş sallamayla sona eren sessiz bir sohbet halindelermiş gibi bir süre karşılıklı bakıştılar.

Raymond tekrar bana döndü. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Karissa. Engellediğim için özür dilerim ama kısa süreliğine Vitale'yi ödünç almam gerek."

"Ha, elbette." Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Naz, hemen döneceğini söyleyerek yanağıma bir öpücük kondurdu ve sonra Raymond'ın peşinden dans pistinin kenarına gitti. Bir süre alçak sesle sohbet ettiler, ardından kucaklaşıp ayrıldılar.

Naz, yanıma geri döndü; bakışları yüzümdeydi. Sanki kimse araya girmemiş gibi beni tekrar kollarına aldı.

Kendime engel olamayarak, "Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Kimsenin, özellikle de Raymond Angelo'nun duymasını istemediğimden alçak sesle konuşuyordum. Bu adam kötülüğüyle ün salmış biriydi. Tehlikeliydi.

Naz bunu nasıl bilmezdi?

Naz, yüzüme bakmak için geri çekildi. "Asıl soru *sen* bu adamın kim olduğunu biliyor musun, olmalı."

"Elbette," diye fısıldadım. "Bir gangster."

Seçtiğim kelime karşısında Naz yüzünü buruşturdu. "O, fırsatları değerlendiren biri. Bir iş adamı."

"O bir suçlu."

"Diyor küçük hapishane kuşu."

"Ben onun gibi değilim. Evet, içki içiyorum ama o..."

"O ne?" diye sordu Naz. "O ne yapıyor?"

"İnsanlara zarar veriyor."

"Evet, veriyor," dedi Naz. "Ama aileden biri."

Birden durdum. "Onunla akrabalığın mı var?"

"Kan bağı değil, Karissa. Hatırladın mı?"

Bu kelimeleri özümsemeye çalışırken hayretler içinde ona bakıyordum. Sanırım bu şehirdeki kimseden korkmamasının bir nedeni vardı. İnsanların çoğunun korktuğu kişilerle onun aile dediği kişiler aynıydı.

"İyi misin?" diye sordu. Dikkatle bana bakan gözlerinde yine o ürkütücü ifade belirmişti. "Eğer değilsen söyle."

İyi miyim? Lanet olsun, bilmiyordum. Ne bildiğimin farkındayken ve annemin bana söylediklerini hatırlarken muhtemelen iyi olmamam gerekiyordu ama her şeyden öte şaşkındım. Bir süre sonra başımı salladım ve Naz, beni iyice kendine çekerek bir öpücük kondurdu. Dudaklarının dokunuşu beni rahatlattı, sırtımı ürpertti. Bu, endişelerimi giderme, iyi olacağımı söyleme öpücüğüydü.

Buna inanmayı seçtim.

Başka türlü düşünmek istemiyordum.

Naz, geri çekilip işaret parmağını alt dudağımda gez-

dirirken gülümsedi. "Üst katta bir oda ayırttım. Gecenin tadını en iyi şekilde çıkarmaya ne dersin?"

Sade bir odaydı; mobilyalar demode ve antikaydı. Yine de belli bir cazibesi vardı, sanki yarım yüzyıl öncesine dönmüşüm gibi hissettim. Naz, başucu lambasını en alt seviyede yaktı; odayı yumuşak bir ışık kapladı. Toprak rengi halıyı ve onunla uyumlu yatak örtüsünü aydınlatarak zaten altın rengi olan eşyalara altın sarısı bir ton kattı.

Odada dolanarak geniş pencerenin önüne gittim. O kadar yüksekteydik ki önümde ışıkları gecenin karanlığında göz kırpan şehrin uçsuz bucaksız manzarası uzanıyordu. Sanki başka bir dünyada, başka bir hayat yaşıyordum ve burada durmuş farklı tür bir hava soluyarak dünyaya farklı bir açıdan bakıyordum.

Yaklaşık beş kilometre ileride, ertesi sabah dönmemi bekleyen bir hayatım olduğuna inanmak zordu. Ben Külkedisi'ydim ve kaderimde mutlu son olup olmadığını merak ediyordum.

Naz ceketini çıkararak bir kenara attı ve sonra gelip arkamda durdu. Elini fermuarıma götürüp onu aşağıya indirirken bakışlarım ufuk çizgisinden onun camdaki belli belirsiz yansımasına kaydı. Sert parmak eklemlerini omurgama sürterek fermuarı en alta kadar çekerken çıkan ses odada yankılandı.

Her yanım ürperdi.

Elbiseyi omuzlarımdan öne doğru iterek kollarımdan aşağıya indirdi; elbise tüy gibi kayarak yere indi. Tenimle neredeyse aynı renkteki dantelli tangamla kalakaldım.

Soğuk camda görüntüsü yansıyan kadın çırılçıplak, tamamen savunmasız ve her şeyiyle onun için hazırdı. Kendimi bu şekilde görmek çok tuhaftı. Ayna karşısında kendimi incelemek gibi bir alışkanlığım yoktu ama Naz'ın çıplak kollarımı okşayışını ve omuz başlarımı öpüşünü seyrederken karşımda gördüğüm şeyi gerçekten güzel buldum.

Yüzümü ona dönerek elbiseden uzaklaştım ve yüksek topuklu ayakkabıları ayağımdan çıkarıp attım. Ama dudaklarına ulaşmak için parmak ucunda yükselmek zorunda kaldığımda birkaç santim kısalmış olduğuma pişman oldum. Kollarımı boynuna dolayıp onu yumuşacık öpmeye başladım.

Yavaş, yumuşak, tatlı bir öpüştü bu. Teninde dolaşan parmaklarım titriyordu.

Geri çekilerek dikkatle bana baktı. "İyi olduğuna emin misin?"

Hafifçe başımı salladım. "Neden olmayayım?"

Bakışları yüzümden ayrılıp bedenimde dolanmaya başlarken hafifçe omuz silkti. "Biraz oyun oynayalım mı?"

"Evet."

Anında cevap verdim; bana gülerek bakana kadar bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek için bile duraksamadım. Gülümsemesinde az ileride avını görmüş yırtıcı bir hayvan gibi şeytani bir ifade vardı. Dudağının kenarını öptüm ve beni pencereden uzaklaştırıp yatağa doğru götürürken içimdeki endişe kıvılcımını bastırmaya çalıştım. Ellerimi göğsünden aşağıya doğru kaydırıp yeleğinin düğmelerine uzandım ama bileklerimi sımsıkı yakaladı. "I-ıh... Bunu yapmanı istedim mi senden?"

"Yapmamamı da istemedin."

Ellerimi kendinden uzaklaştırıp bana doğru eğilirken, "Yapma," diye fısıldadı.

Bu tek kelime tenimde hissettiğim ılık bir nefesten biraz daha etkiliydi; en derindeki yangını ateşleyip tüm arzu kıvılcımlarını alevlendirdi. Nefes nefese titriyordum, daha ağzımı açamadan beni iterek kendinden uzaklaştırdı ve kendi etrafımda döndürdü. Sonra kaldırdığı gibi karnımın üzerine yatağa atarak bacaklarımı iki yana açıp beni kımıldayamaz hale getirdi; nefesim kesildi.

"Bekle," dedim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Külotumu yırtarak çıkardı ve tüm ağırlığıyla üzerime çıktı. "Bir saniye bekle, Naz."

"Duraklat düğmem yok, sevgilim." Sesi buz gibiydi; ses tonunda bir tür kayıtsızlık vardı. "Eğer oyun oynamak istemiyorsan beni nasıl durduracağını biliyorsun. Tek yapman gereken o kelimeyi söylemek."

"Dur."

"Bu değil."

Durmadı; buna hiç şaşırmadım. Bunun doğru kelime olmadığını biliyordum ama doğru kelimeyi söyleyemiyordum. Güvenli kelimeyi kullanamıyordum. Şimdi değil, bunun için değil. Tek istediğim yeşilken 'kırmızı' ve hatta 'sarı' diye bile bağıramıyordum. Tek isteğim onu içimde hissetmekken, beni yakıp kül etmesi için yanıp tutuşurken, aldığı nefes ve ihtiyaç duyduğu tek şey olmak isterken bunu söyleyemiyordum.

Zihnim bulanıktı; bedeniyle beni eziyordu ama vücudum bu ağırlığı memnuniyetle karşılamıştı. Bir eli tüm ağırlığıyla sırtımın ortasındayken diğeriyle kemerinin tokasıyla boğuştuğunu duyabiliyordum.

Bakmaya, ne yaptığını görmeye çalıştım ama yanağını yatağa yapışmıştı. Bir göz atmak için başımı kaldırmaya çalıştım ama tek görür gibi olduğum şey loş ışıkta bir an parlayan siyah bir takım elbiseydi. Soyunmamıştı; ayakkabılarını bile çıkarmamıştı, sadece onu kısıtlayan şeyden kurtulabilecek kadar pantolonunun kemerini açmıştı.

Bacaklarımı zorla birbirinden ayırıp kendini iterek sertçe içime girdi. İçimi doldurarak ona uyum sağlaman için beni çekiştirdiğinde bir çığlık attım. Bedenim bana dokunduğu anda tepki vermiş olduğu için canım yanmadı.

Üzerime uzanırken, "Aman Tanrım, ne kadar ıslaksın," dedi. Kalın takımı çıplak tenime sürtünüyordu. Soğuk düğmeleri sırtıma batıyordu. "Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Birkaç kez sertçe gelip gitti içimde. Bağırmamak için alt dudağımı ısırıyordum. Ama sessizliğim hoşuna gitmedi.

"Sana bir soru sordum," dedi gürler gibi.

Gözlerimi kapatarak, "Evet," dedim soluk soluğa. "Buna bayılıyorum."

"Bayıldığını biliyorum." Eli kıvrıla kıvrıla karnımdan aşağıya doğru kayarken sesi kulağımda şehveti ateşleyen bir mırıltıydı. Kalçamı daha derinime girebileceği açıya getirerek güçlü koluyla beni kendisine çekip sımsıkı bastırırken parmak uçları klitorisimi arıyordu. "Sen küçük bir bez bebeksin, değil mi? Oradan oraya savrulmak istiyorsun; seni nasıl uygun görürsem öyle kullanmamı istiyorsun. Çünkü biliyorsun... Biliyorsun ki..." Öyle hızla itti ki acısı karnıma bıçak gibi saplandı. "En sevdiğim oyuncağım sensin."

Söyledikleri bana bundan daha seksi gelemezdi; içimde bir şeyleri ateşledi, tepeden tırnağa bütün bedenimi tatlı bir ürperti sardı. Dudaklarımdan dökülmesine engel olamadığım bir duygusallık, kahredici bir dürüstlüktü bu. "Öyle olmak istiyorum."

Kalçalarını her öne itişinde beni daha sert... daha sert... daha sert... ve daha sert becerip parmakları klitorisimi okşarken, "Öylesin," dedi. "Bu çekingen gülümsemeyi ve bu kocaman masum gözleri ilk gördüğümde anlamıştım. Benim için bunu istemek... seni istemek yanlış bir şeydi; lanet olsun çok yanlış bir şeydi. Ama karşı koyamadım."

Ses tonu gergindi; kelimeler kesik kesik çıkıyordu ağzından.

"Seninle biraz gönül eğlendirip yollayabileceğimi düşünmüştüm ama sana sahip olduğum anda seni bırakmamam gerektiğini anladım, Karissa. Yürüyüp gidemezdim."

"Gitme o zaman," diye fısıldadım, sesim duyabileceği kadar yüksek miydi emin değildim. Ama o, bana daha da sıkı sarıldı ve klitorisimi daha hızlı okşamaya, daha derine girerek beni becermeye başladığında kulağımın dibinde fısıldadı.

"Gitmeyeceğim," dedi. "Yapamam. Artık benimsin."

Parmakları hünerlerini gösterdi. Kolları arasında hapsolmuş, altında esir edilmiş bir halde darmadağın olmuştum. Buna rağmen hiç o anki kadar özgür hissetmemiştim kendimi. Haz bütün bedenimi ele geçirmiş; o âna kadar duyduğum endişe, kaygı ve güvensizliğin her zerresini alıp götürerek yok etmişti. Naz, önce beni dibe vurdurmuş, sonra beni söylediği ve yaptığı her şeyle dol-

durarak inandığı şeyi hissetmemi sağlamış ve bir bütün haline getirmişti.

Güzeldim.

Özeldim.

Onundum.

Başka bir şey söylemedi. Hareketleri yavaşladı; orgazmın bütün bedenimi ele geçirmesine ve şiddetinin yavaş yavaş azalmasına fırsat verdi. Ardından tekrar harekete geçti.

Aniden beni pençeleyen, tırmalayan, bedenimde uzanabildiği her noktayı parçalayan bir canavara dönüştü. Beynimi durduracak kadar acımasızca beceriyordu beni. Darbeyi alıp içime çekmekten başka bir şey yapamıyordum; ağzımdan çıkanlar, onun hayvansı becerilerinin neden olduğu anlaşılmaz seslerden başka bir şey değildi.

Söz konusu kelimeler hep oradaydı; 'sarı' dilimin ucundaydı; ne zaman nefes alamayacağım kadar sertleşse çıkmak üzere bir hamle yapıyordu ama tekrar soluk aldığım anda onu yine yutuyordum. Durmasını istemiyordum; yavaşlamasını istemiyordum. Benimleyken kendisini kısıtlamasını istemiyordum. Bana vereceği her şeyi istiyordum. Elleri çok güçlü, bedeni çelik gibiydi, yine de canımı yakacak sertlikte içime girdiğinde asıl ağır olan şeyin daha derinlerde olabileceğini düşünüyordum.

Naz ruhunu boşaltıyordu ve ruhunun derinliklerinin çok ürkütücü olduğunu düşünsem de onun her parçasını istiyordum.

Ruhunu görmek istiyordum.

Boşalmak üzere geri çekildi ve benden uzaklaşmadan önce bir süre soluklanmak için dizlerinin üzerinde öylece oturdu. Hareket edemiyor, orada öylece yatmak dışında

bir şey yapamıyordum. Sanki yatağın bir parçası haline gelmiştim; sökülmeye başlamış bir parça iplikten başka bir şey değildim. Sessizce oturuyordu, gözlerim kapalı olduğu halde beni izlediğinin farkındaydım. Bakışını hissedebiliyordum.

Bir süre sonra uzandığında sırtımda gezinen parmakları bir tüy gibi hafifti. Tenimde babamdan miras çiller vardı... o adamın bana verdiği tek şey bunlardı.

Naz, tıpkı benim ondaki yaralara yaptığım gibi parmağıyla takip ediyordu onları, sanki birleştirerek bir resim çiziyordu. Gözlerimi açtım ama yaptığı şeyi engellememek için kımıldamadım.

Sakinleştirici bir şeydi bu.

Alçak bir sesle, "Ne çiziyorsun?" diye sordum.

"Geleceği."

Kendi kendime gülümsedim. "Neye benziyor?"

"Henüz emin değilim," dedi. "Hâlâ oluşuyor."

Uysal ve sakin görünüyordu; hâlâ tamamen giyinikti ve sanki az önce beni acımasızca beceren o değilmiş gibi derli topluydu. Kibar bir devdi; oyuncak bir ayı gibi yumuşacıktı.

Ruhunun derinlikleri dışında. Orada öyle olmadığının farkındaydım.

Ve bakışları benden tarafa dönüp de yüzeydeki karanlığı gördüğümde bu adamın canavarlarla takıldığını hatırladım.

Hatta bir tanesi de onun içinde olabilirdi.

10. BÖLÜM

Surat asıyordum.

Dudaklarını büzmüş, somurtur gibi aşağıya sarkıtmış bir halde yavru köpek bakışlarıyla oturuyordum.

Iyk, acınası bir durum.

Cinselliğine sahip ve dünyadan istediğini alan dün geceki güçlü kadın olmak da bir yere kadardı. Yaklaşık on yıl önceki, okul dansına gidebilmek için hava kararduktan sonra dışarıda kalmasına izin vermeyen annesini deli eden asık suratlı ve kaprisli ergenlik öncesi halime dönmüştüm.

Serin deri koltukta yayılmış otururken, "Bu haksızlık," diye mırıldandım. Şatafatlı gece elbisesi bu sabah çok gü-

lünç geliyordu bana; fazla gösterişliydi ve bedenime ağır geliyordu.

Naz yanımda kendi kendine gülüyordu. Üzerine öylesine geçirilmiş takım elbisesi, gevşek bağlanmış kravatı ile oturmuş benimle eğleniyordu; ceketi ve yeleği koltukta, yanında duruyordu. Gözleri telefonunda her ne yapıyorsa onu yapıyordu. Bilmiyorum.

"Kendinden başka kimseyi suçlayamazsın," dedi. "Benimle eve gelmene mutlu olacağımı söylemiştim sana."

"Ama yapacak işlerim var ve hâlâ bu elbise üzerimde. Duş almam gerek ve sabah dersim var. Bu yüzden yurda dönmek zorundayım, biliyorsun işte."

"Söylemiştin."

Neden gitmem gerektiği ile ilgili bütün bahaneleri üçüncü kez sıralamıştım ama ilk seferinden daha kendinden emin çıkmıyordu sesim. Söylediğim her kelime doğruydu, yine de bu adamla vedalaşmaktan korkuyordum.

Bu yüzden de daha çok surat asıyordum.

"Biliyorsun sıcak suyum var," dedi. "Temiz giysiler de."

"Kadın giysileri mi?"

Tekrar bir kahkaha attı. "Maalesef hayır, ama eminim sana uyacak bir şeyler vardır."

"Her iddiaya varım ki takımlarımdan birinin içinde muhteşem görünürüm."

Bu söylediğim dikkatini bana yöneltti. Yüzünde meraklı bir ifadeyle tek kaşını kaldırarak beni bir süre süzdü. "Hı-hı"

Hı-hı. Tekrar telefonuna dönmeden önce ettiği tek kelime buydu.

"Yine de yarın okulum var," dedim.

"Sabah seni bırakabilirim," dedi.

"Ama senin işin yok mu?" diye sordum. "Seni rahatsız etmek istemiyorum."

"Var ama beni rahatsız etmezsin."

Her şeye bir cevabı vardı ama yine de şoför Greenwich Köyü'nden geçip NYU'ya doğru ilerlerken suratımı asıp öylece oturmaya devam ettim. Vardığımızda şoför arabayı kaldırımın kenarına çekip indi. Naz telefonunu bıraktı ve yüzümü avuçlarının arasına alarak beni öpmek için eğildi.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum; dünkü harika gece için onlarca kez ona teşekkür ederken söylenecek her şeyi söylemiştim zaten. Bu yüzden şoför kapıyı açtığında bir şey söylemeden arabadan indim. Ayakkabılarım elimde çıplak ayakla binadan içeri girdim ve girişte okutmak için kimlik kartımı çantamdan çıkardım.

Lobiden geçerken üzerimdeki bakışları hissedebiliyordum, asansör beklerken de... Ve hatta asansörle yukarı çıkarken de... Yaptığım şeyin bütün zamanların en utanç verici yürüyüşü olduğunun kesinlikle farkındaydım.

Ama utanmıyordum, birazcık bile...

On üçüncü kata vardığımda en dipteki odama doğru koridorda yavaş yavaş yürüdüm. Rap müziğin sesi dışarı taşıyor, duvarları zangırdatıyordu. Kapı tokmağını tutup çevirdim. Anahtarlarımın yanımda olduğunu sanmıyordum ama neyse ki Melody bu lanet olası kapıyı asla kilitlemiyordu. Kapıyı açmaya başlar başlamaz onun sesini duydum.

"Oh Tanrım, oh evet!" diye bağırıyordu. "Devam et!"

Yatağının tak tak duvara vuruşu çekiç sesi gibi geliyordu. İçeride ne olduğunu görmek istemediğim için anında

durdum. Elimi kapı kolundan çektim, kapı tıkırdayarak kapandı. Melody'nin bağrışından ikisi de bu sesi duymadı.

"Oh, Paul, bebeğim, harikasın."

Utanarak uzaklaştım oradan. *Utanç verici.* Gerisin geri asansöre doğru yürürken telefonumu çıkarttım ve numarayı çevirirken kaderine boyun eğmiş bir ifadeyle iç çektim. Giriş katının düğmesine basmıştım ki telefon açıldı.

Naz her tür selamlaşma faslını atlayıp sadece, "Aşağıda bekliyorum," dedi.

Bekliyordu. Araba, tam olarak indiğim yerde park etmişti ve şoför kaldırımdaydı. Bana kapıyı açtı. İçeri girdim; Naz, hâlâ telefonuyla meşguldü, son derece ilgisiz görünüyordu.

Kapı kapanınca bana bir bakış attı. "Hı-hı."

"Hı-hı." diyerek onu taklit ettim. "Ne demek bu hı-hı?"

'Saçmalama' dışında en sevdiği ikinci kelime buydu.

"Fikrini değiştirmen düşündüğüm kadar uzun sürmedi demek. En azından pişman olmaya başlayacağın kadar bir süre geçmesini bekliyordum."

"Ne yani, burada öylece oturmuş beni mi bekliyordun?" diye sordum. "Ne kadar bekleyecektin?"

"Ne kadar sürerse."

"Ya fikrimi değiştirmeseydim?"

"Değiştirecektin," dedi dobra dobra. "Benden hoşlanıyorsun."

"Senden hoşlanıyor muyum?"

"Evet."

Bir kahkaha attım ama karşı çıkmadım. Çünkü evet, ondan hoşlanıyordum. Ondan çok hoşlanıyordum, bu

adamdan ne kadar hoşlandığımı kabul etmekten korkacak kadar çok hem de. Ve bakışlarının benimkilerle buluşma şeklini ve dudaklarında beliren gülümsemeyi görünce içinde bulunduğum güç durumu, nasıl bir ikilemde olduğumu biliyor olmasından şüphelendim.

"Ama sorun değil," dedi. "Çünkü ben de senden hoşlanıyorum."

Evine vardığımızda içerisi buz gibi soğuktu. Her nefes alıp verdiğimde ağzımdan çıkan buharı görebiliyordum; etrafımı bir sis bulutu kaplıyordu. Titreyerek kollarımla sardım kendimi. Soğuk Naz'ı rahatsız etmişe benzemiyordu. Beni izlerken ceketiyle yeleğini oturma odasındaki kanepeye koydu.

"Banyonun nerede olduğunu biliyorsun," dedi. "Git ve sıcak bir duş al. Sen onu yaparken ben de burayı ısıtayım."

Duraksadım. "Tekrar bu elbiseyi mi giymem gerekecek?"

"Hayır. Yatağın üzerine giyecek bir şeyler koyarım senin için."

Tek başıma üst kattaki banyoya doğru yürümeye başladım. Dışarıda güneş pırıl pırıl parladığı halde evin üst katının her zaman loş olması gibi burası da karanlıktı. Doğrudan banyoya gittim ve kendimi içeri kilitleyerek banyoyu ısıtmak için sıcak suyu açtım.

Ellerimi sırtıma götürüp tek başıma fermuarı indirme mücadelesi verdim ve elbiseyi çıkardım. Üzerimden çıkardıklarımı ne yapacağımı bilemediğimden öylece köşede bıraktım. Sıcak suyun altına girdim; o kadar sıcaktı ki bir an geri çekildim ama ısıyı düşürmeye cesaret edemedim. İçerisi fazlasıyla soğuktu.

Tenim pembeleşip buruşana kadar duşun altında kaldım. Suyun bedenime çarpışının yarattığı duygunun tadını çıkararak mümkün olduğunca çok sıcağı içime çektim. Basınçlı su gergin kaslarıma masaj yapan eller gibiydi; bütün ağrıyı yok ediyordu. Tenimde yer yer Naz'ın sert tutmalarından kalan, sanki sadece ona aitmiş gibi bedenime nasıl sahip olduğunu hatırlatan belli belirsiz morluklar vardı.

Biraz sabun ve şampuanından aşırdım ve Irish Spring* ve erkeklere özgü Frizz-Ease** kokarak duştan çıktım. Dışarıdaki havayı hisseder hissetmez tüylerim diken diken oldu. Kurulandım, kalın beyaz bir havluya sarınarak hızla banyodan çıktım.

Kıyafetler, tıpkı Naz'ın söylediği gibi yatağın üzerinde duruyordu. Siyah bir eşofman altı ve düz beyaz bir atlet... Havluyu yere attım, bir külot ve bir sutyen olmamasına yüzümü buruşturarak giysileri üzerime geçirdim. Eşofman altını belden birkaç kez kıvırmam gerekti, yine de ayaklarıma dolanıyordu.

Kollarımı göğüslerime kavuşturmuş bir halde alt kata indim ve nerede olduğunu merak ederek Naz'ı aradım. Onu başka hiçbir yerde bulamayınca çalışma odasına doğru gittim ve kapıya yaklaştığımda sesini duydum.

"Evet, haklısın. Tahmin ettiğimden daha karmaşık."

Telefonda olduğunu fark edince bölmemek için kapının birkaç adım gerisinde durdum. Oradan uzaklaşıp onu yalnız bırakmam gerektiğini biliyordum ama orada öylece durdum.

İsterseniz merak deyin.

---

* Kokulu bir sabun markası. *–çn*

** Saç bakımı ürünleri yapan bir firma. *–çn*

"Fikrimi değiştirmedim," dedi. "Ve değiştirmeyeceğim. Bir şeyin ortasında arkamı dönüp gitmeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyorsun beni, özellikle de böyle bir şeyin. Bu ânı uzun süredir bekliyorum, Ray. Senin kadar uzun süredir."

Ürperdim. Buna neden olan soğuk muydu, yoksa duyduğum ad mı bilmiyorum.

"Santino zaman kazanmaya çalışıyor," dedi. "Haftaya onu bir kez daha ziyaret edeceğim ve o dosyayı almak için kıçını kaldırmasını sağlayacağım."

Bir dosya mı? Peşinde olduğu bir dosya mı?

"Hayır. Mecbur kalmadıkça bunu yapmak istemiyorum. Durumun değiştiğini... karmaşıklaştığını söyledim sana. Santino yapması gerekeni yapacak. Sadece kendini tehlikeye atmaktan ve kafasının koparılmasından korkuyor, biliyorsun. Sana ödeme yaptıktan sonra beni bir daha görmek zorunda kalmayacağını düşünüyordu ama bazı borçların sadece nakitle ödenemeyeceğini bilmesi gerekiyor."

Bir süre sustu, sessizlik sağır ediciydi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki duymasından, orada olduğumu anlamasından korktum. Neyse ki kısa süre sonra bir kahkaha attı. "Off, haydi ama Ray. Beni tanırsın. Bilirsin ateşle oynamayı severim. Uzmanlık alanlarımdan biri bu."

Biraz daha konuştular ama onları duymadım. Kapıdan uzaklaşıp hızla daha güvenli olan üst kata çıktım. Ayak seslerimi duyduğunu sanmıyordum. Tekrar banyoya gittim ve kıyafetlerimi alarak yatak odasına götürdüm. Havlu hâlâ yerde duruyordu. Onu da kaldırdım ve bir çamaşır sepeti bulmak için etrafıma bakındım ama yoktu.

Arkamı dönüp çamaşır sepetinin nerede olduğuna

bakmak üzere dışarı çıkarken neredeyse kapıda duran vücuda çarpacaktım. O kadar korktum ki tiz bir sesle çığlık attım ve az kalsın düşüyordum. Elbiseyi göğsüme bastırmış bir halde öylece dururken Naz, orada dikilmiş dikkatle bana bakıyordu.

Üst kata çıktığını duymamıştım.

"Çok kolay korkuyorsun," dedi. "Sana bakmaya geldim. Uzun süredir görünmedin."

"Evet, ben, hımm... yani... Uzun bir duş aldım. Çıkmak istemedim, çünkü iyi geldi ve biliyorsun soğuk... Neden bu kadar soğuk?"

Korkunç bir yalancıydım. Biliyordum.

O da bunu biliyormuş gibi bakıyordu bana.

"Dün çıkmadan önce kaloriferi açmayı unutmuşum," dedi. "Sıcaklık bir gecede düştü. Çalışma odasındaki şömineyi yaktım; orası sıcak."

"Oh, harika," dedim. Kucağımdaki eşyaları göstererek, "Bunları koyacak bir yer arıyordum."

Onları benden aldı ve başıyla dışarı çıkmamı işaret etti. Yanından geçerek dışarı çıktım ve topuklarımı yere vura vura onunla birlikte alt kata indim. Daha önce hiç girmediğim bir odaya girdi; çamaşır odası... Elindekileri bıraktı ve arkamdan çalışma odasına geldi.

İçerisi sıcaktı. Doğrudan ısının kaynağına yaklaştım ve birkaç adım ötemdeki alevleri hissederek sıcaklığın tadını çıkarıp soğuğu bedenimden söküp attım, yine de tüylerimin diken diken olması geçmedi.

Naz, "Film seyredelim mi?" diye sordu.

"Olur," dedim. "Bu sefer sen seç."

"*On İki Kızgın Adam*'ı izledin mi?" En sevdiği filmdi; hatırlıyordum. Başımı iki yana salladım, duymamıştım

bile. Bir an yüzünde kararsız bir ifade belirdi. "Hımm. Bunu telafi etmemiz gerek."

Ben kanepeye yerleşirken filmi koydu. Eski bir siyah-beyaz film olduğu çıktı ortaya. Naz, yanıma oturarak kolunu omzuma attı ve beni kendine doğru çekti.

İç çekerek ona sokuldum.

Sessizdi; tüm dikkatini filme vermişti. Dalgın dalgın kolumu okşuyor, tüylerimi ürpertiyor ve dikkatimi filmden uzaklaştırıyordu. Bir süre sonra eğilip başımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Benim gibi kokuyorsun."

"Senin şampuanını kullandım," dedim. "Sabununu da. Umarım sorun değildir. Aslında sormam gerekirdi."

"Kendini evinde hisset demiştim sana," diye karşılık verdi. "Parmak ucunda dolaşmak zorunda olduğunu hissetmeni, yanlış bir şey yapmaktan ya da bir telefon görüşmesi gibi duymaman gereken bir şeyler duymaktan korkmanı istemiyorum."

Bu sözleri üzerine kanım dondu. Bakışlarının ekranda değil, bende olduğunu hissedebiliyordum. "Ben, şey..." Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Sorun değil," diyerek beni susturdu. Tekrar başımdan öptü ve filme geri dönerek konuyu kapattı. Birkaç dakika sonra hafif bir kahkaha attı. "Söylesene... En azından Google'da araştırmadın mı beni?"

Gerilmiştim. "Ne?"

Ben doğrulup otururken o bana doğru dönerek, "Haydi ama... Hiç araştırma yapmadığını söyleme bana."

Dudak büktüm. Elbette araştırmıştım. İlk sabah onun yatağında uyandıktan ve adını öğrendikten hemen sonra bunu yapmıştım. Aptal değildim. Hangi kadın yapmazdı

ki? "Yani, evet... Araştırdım. Ama beni suçlayamazsın, değil mi?"

"Elbette hayır," dedi. "Bir şey buldun mu?"

"Hayır," diye homurdandım. "Hiçbir şey."

"Moral bozucu," dedi alay eder bir ses tonuyla. "Ama bir teselli olacaksa ben senden yana şanslıydım."

"Google'da beni mi aradın?"

"Elbette," dedi. "Asla yeterince dikkatli olamazsın. Söylediğin kişi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

11. BÖLÜM

Değişim bir gecede olmazdı. Her şeyi bir anda değiştirecek sihirli bir değnek yoktu.

Değişim yavaş yavaş gerçekleşirdi.

Gün be gün

An be an.

Değişim, saatin çevresindeki turunu tamamlarken özenle hareket eden yelkovanın tik taklarıydı. Tam anlamıyla bitene kadar fark etmezsiniz; siz bir sonrakine girerken o dakika sonsuza kadar sürer. Siz isteseniz de istemeseniz de zaman hâlâ akıp gidiyordur.

Kısa süre sonra dünyanın bir zamanlar nasıl olduğunu, o zamanlar nasıl bir insan olduğunuzu hatırlamak-

ta güçlük çekersiniz. Onun yerine çevrenizdeki dünyaya odaklanmışsınızdır.

Vaatlerle dolu bir dünyaya.

Heyecan dolu bir dünyaya.

Naz dolu bir dünyaya.

Dünyayı başka türlü algılayamıyordum.

Bunun ne zaman gerçekleştiğini, hangi dakikada uçurumun kenarına sürüklenip aşağıya itildiğimi ve kanatlarım olmadan uçabileceğimin hissettirildiğini bilmiyordum.

Bu adam, hayatım boyunca gizlediğim ruhumun en derinine kadar işleyerek yürek atışım ve damarlarımda dolanan kan haline geldiğinde, sadece zamanımı değil beni tüketir bir hale gelmişti. Tüm savunmamı paramparça etmiş, tüm duvarlarımı yıkmıştı ve her şeyi birbiri ardına akıp giden saniyeler içerisinde değiştirmeyi başarmıştı.

"Sen değiştin."

Televizyon kumandası elimde, odanın diğer tarafında bunu bana söyleyen Melody'ye baktım. Son on dakikadır kanallar arasında dolanıp duruyordum, öyle hızlı değiştiriyordum ki televizyon sanki sürekli yanıp sönen bir flaş ışığı gibi görünüyordu. Melody, felsefe kitabı kucağında açık bir halde yatağında büzülmüş oturuyordu. "Ne?"

"Sen değiştin," dedi yeniden.

Sadece baktım ona.

"Bir saat içinde Konfüçyüs konusunda lanet olası bir sınav var ve sen bütün sabah kitabının kapağını bile açmadın. Genellikle son dakikaya kadar kafasını kitaptan kaldırmayan sen olurdun, oysa şimdi hiçbir şey sikinde

değilmiş gibi davranıyorsun. Götünü yaymış oturuyorsun. Konfüçyüs, 'donuna kadar değiştin,' der."

Bir kahkaha attım. "Bu, çok gereksiz. Sınavdaki her soruyu doğru cevaplasam da o pislik 'i'nin noktasını unuttuğum için ya da ona benzer bir bahaneyle puan kıracak."

"Yani pes ediyorsun."

"Gerçek irfan insanın ne kadar cahil olduğunu bilmesidir."

Kaşları çatıldı. "Hap mı aldın sen?"

"Hayır," dedim kahkahalarla gülerek. "Konfüçyüs. Yani kitabımı açıp açmamamın önemi yok Melody. Asla her şeyi bilemem. Her şeyi doğru yapamam... Her neyse... Kafama takmıyorum."

Melody şaşırmış görünüyordu. "Biggie Smalls'dan* bile çok değiştin."

Kaşlarım çatıldı. "O değişmiş miydi?"

"Önce pisliğin tekiydi, sonra kötü bir adam oldu, şimdi ise tam bir karizma, değil mi?"

Melody onun şarkılarından birini söylemeye başladığında kahkahalarla gülerek duvara dayanıp bacaklarımı yatağa uzattım. "Evet, haklısın ama sen de değiştin. İlk defa bir derse bu kadar çalıştığını görüyorum. Hayırdır?"

Kitabını sertçe kapatırken, "Sadece iyi bir not almaya çalışıyorum," dedi. "Paul, geçen sene Santino'nun dersinden B almış, bu yüzden ben de B almak istiyorum ki aptal olduğumu düşünmesin."

"Bir erkek için değişmemelisin."

"Haha. Konuşana bakın. Uyduruk Payless** çizmelerin-

---

* Rap müziğinin efsane isimlerinden biri. *-çn*

** Ucuz ayakkabılar satan bir firma. *-çn*

den dokuz yüz dolarlık Jimmy Choos'a geçiş yapan sensin."

"Bu o rapçiden mi?"

"Hayır, tamamen bana ait. Oldukça iyi, ha?"

Tamam, belki de o kadar değişmemişti.

"Her şeye rağmen ben hâlâ aynıyım," dedim. "Sadece daha fazla eşyam var."

Çok daha fazla.

Bundan söz edince gözlerim odada dolaştı. Odanın bana ait olan bölümü Melody'nin tarafına benzemeye başlamıştı; yaşam alanımızın tamamı o kadar küçüktü ki artık daha fazla bir şey sığdırmak mümkün değildi. Naz'ın vermeyi seven biri olduğunu çabucak öğrenmiştim; beni her şeyin en iyisiyle donatmak için hesapsızca harcamaya asla tereddüt etmiyordu. Ayakkabılar. Kıyafetler. Çiçekler. Orgazmlar.

Sayısız yoğun orgazm.

Maddi şeyler olmadan yapabilirdim ve bunu ona defalarca söyledim ama sadece bir aptal onun sunacağı bir orgazmı reddedebilirdi.

Melody'ye dönerek, "Mesele şu ki," dedim, "Paul'u etkilemek zorunda olduğunu düşünmemelisin. Eğer şimdiye kadar etkilenmediyse, eğer senin muhteşem biri olduğunu düşünmüyorsa, siktir et."

Kaşlarını çatıp bana baktı ama cevap vermedi, çünkü haklı olduğumu biliyordu. Kitabını kenara atarak ayağa kalktı, gerindi ve parlatıcı sürmek için aynaya gitti. Ben tekrar kanal değiştirmeye başladım. Kot pantolon, süveter giymiş, en sevdiğim fularımı takmıştım, yani olabileceğim kadar hazırdım. Tek yapmam gereken söz konusu Payless çizmelerimi giymekti.

Melody, "Annene söyledin mi?" diye sordu.

"Neyi söyledim mi?"

"Yaşlı ve zengin sevgilini."

Gözlerimi devirdim ve bozuldum. Buna en uygun cevabın ne olduğundan emin değildim. "Öncelikle o benim yaşlı ve zengin sevgilim değil, şeyim..."

"Neyin?"

Siktir! Bilsem. Erkek arkadaş çok aptalca geliyordu kulağa. Bu kelime, adı Naz olan doğal afeti karşılamıyordu. Üzerinde şık bir etiket olan bir kutuya sığdırılamayacak kadar fazlaydı. "O, sadece... benim."

"Anlaşıldı. Her ne bok ise o adamdan annene söz ettin mi?"

Dudak büktüm. "Elbette hayır. Aklını kaybeder."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olacağını biliyorum. Ödü koptuğu için beni mezuniyet balosuna göndermek istemeyen bir kadından bahsediyoruz. Bize göz kulak olacak refakatçilerin de olduğunu söylemeye çalışmıştım ama bu onu daha da çıldırtmıştı. Ben gitmek için ısrar edince ağlamış, bunun güvenli olmadığını söylemiş, partiden ayrılmayacağım konusunda söz vermemi istemiş, onun haberi olmadan hiç kimse ile hiçbir yere gitmememi tembihlemişti. Park yerinde oturup bütün gece beni izlemediğine şaşırmıştım." Kısa bir an sustum. "Aslında tam olarak bunu yapmış da olabilir. Ama mesele şu ki ona Naz'dan söz edersem büyük olasılıkla kalpten gider."

"Eninde sonunda söylemek zorundasın."

"Söyleyeceğim," dedim. "Önümüzdeki hafta sonunu onunla geçireceğim ve bu sürenin, kendimin bile zar zor

anladığı şeyleri ona açıklamaya çalışacağım uzun bir kriz dönemi olmasını istemiyorum, anlıyor musun?"

Melody, aynadaki görüntüsüne odaklanarak, "Seni hiç kıskanmıyorum," dedi. "Aslında kıskanıyorum. Aldığın yeni, siyah Louboutine ayakkabıları kıskanıyorum. Bu gece giyeceğim elbiseyle muhteşem dururlardı."

"Ödünç alabilirsin," dedim.

Bana bakmak için hızla döndü. "Gerçekten mi?"

"Elbette. Neden olmasın? Sen her zaman bana elbiselerini ödünç verdin."

Daha ziyade elbiselerini zorla üzerime geçirmişti ama olsun.

Ciyak ciyak bağırarak bana sarılmak için üzerime atlamaya çalıştı ama onu kovaladım ve çizmelerimi giydim. Eşyalarımı toparladıktan sonra çantamı omzuma taktım.

Melody, "Bu kılıkta mı gidiyorsun?" diye sordu. "Bu süveterimsi ve fularımsı şeylerle mi?"

Gözlerimi devirdim. "Sadece bir sınav. Nasıl olsa geri dönüp akşam için duş almam gerek. Nasıl göründüğüm kimin umurunda?"

Melody omuz silkerek eşyalarını alıp arkamdan dışarı çıktı. Felsefe binasına yürüyüş bugün yaklaşık on beş dakika sürdü; kaldırımlar oradan oraya koşuşturan insanlarla doluydu. Melody her zamanki gibi durmadan konuşuyordu, sınıfa girdiğimiz sırada hâlâ şevkle konuşmaya devam ediyordu.

Biz yerimize otururken Santino masasında oturmuş, kollarını önünde kavuşturmuş gözleriyle kalabalığı tarıyordu. Arka sırada, her zamanki yerimize oturduk ama buradan bile Santino'nun perişan göründüğünü söyleye-

bilirdim; gözlükleri çarpık duruyordu ve saçları dağınıktı.

"Şeytan uykusunu alamamış görünüyor," dedi Melody. "Dinlenme saatinde zavallı ruhlara işkence etmekle meşguldü herhalde."

Santino hiç vakit kaybetmemiş, herkes yerine oturmadan kâğıtları dağıtmaya başlamıştı bile. Kendi kâğıdımı alır almaz baştan sona bir göz atarak olası hasarın ne olacağını değerlendirdim. Çoğunluğu çoktan seçmeli soruydu; birkaç tane boşluk doldurma ve fazla zor olmayan paragraf yazımı vardı.

Eğer bu sınavı geçemezsem sorunumuz var demekti.

Ben sorulara kolayca cevap vermeye başladığımda Melody'nin yanımda oflayıp pufladığını duyabiliyordum. On beş dakika içinde bitirdim; sınıfın geri kalanı da fazla uzatmadan aynı şeyi yaptı. Melody en sona kalmıştı; dersin sona ermesine yirmi dakika kala o da bitirdi. Santino sınav kâğıtlarını topladı ama bizi erken bırakmak yerine bir tebeşir alarak büyük harfle tahtaya bir kelime yazdı.

CİNAYET

Sınıfta şikâyet uğultuları yükseldiğinde Santino kahrolası sopasını alıp masaya vurarak herkesi susturdu. Öyle hızlı vurdu ki kırılmamış olmasına şaşırdım.

"Elleri göreyim," dedi. "Kimler cinayetin yanlış bir şey olduğunu düşünüyor?"

Anında sınıftaki bütün eller havaya kalktı.

Gözlerini sınıfta şöyle bir dolaştırdı. "Neden?"

Aynı hızla bütün eller aşağıya indi. Santino kimin elinin havada kaldığına baktı ve ön sırada oturan bir çocuğu işaret etti.

"Çünkü kanunlara aykırı."

Santino, devam etmeden önce dik dik aptalın biriymiş gibi çocuğa baktı. Ardından yan taraftaki bir kızı işaret etti.

"Ahlâka aykırı," dedi kız. "Birinin hayatını elinden almak yanlış bir şey."

Başkalarına da sorarak devam etti; cevaplar üç aşağı beş yukarı aynıydı. İstekli olan herkes konuştuktan sonra tekrar yüzlerimizi inceledi ve memnuniyetsiz bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Nasıl oluyor da hepiniz cinayetin yanlış bir şey olduğunu biliyorsunuz ama sadece yanlış olduğu dışında bir neden söyleyemiyorsunuz? Yanlış, çünkü kanunlara aykırı; kanunlara aykırı olduğu için yanlış; yanlış, çünkü ahlâka aykırı; ahlâka aykırı olduğu için yanlış. Ama neden?"

Sessizlik sağır ediciydi.

"İdam cezasını onaylayanlar ellerini kaldırsın," dedi.

Melody de dâhil sınıfın çoğunluğu ellerini kaldırdı. Ben karasız kaldım ama sonra aykırı kalmamak için değil, bu konudaki görüşümü sormak için bana söz vermesini istemediğimden elimi kaldırdım. Çıldırmış gözlerle ellerimize bakarken pis pis sırıtıyordu. "Yaa, şimdi siz cinayetin yanlış olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi?"

Eller yavaş yavaş indi.

"Eğer, başka bir insanı kasten öldürmeyi bir cinayet olarak tanımlarsak birini idam etmek cinayet olmaz mı? Bunlardan birini doğru, diğerini yanlış yapan nedir?"

Daha önce söz alan çocuk, bu kez elini kaldırmaya zahmet etmeden, "Ölüm cezası alan insanlar katil," dedi.

"Yani başkasını öldürmüş olan birini öldürmekte so-

run yok, öyle mi?" diye sordu Santino. "Adil yargı mı? Göze göz dişe diş mi?"

"Evet," diye cevap verdi çocuk. "Ama bu, bir cinayet değil. Cinayet masum birini öldürmektir."

Santino, "Ölüm cezası yeniden yürürlüğe girdiğinden beri ölüm cezasına çarptırılmış 139 kişinin aklandığını ve serbest kaldığını biliyor musunuz?" dedi. "Aynı süre içinde bin iki yüzden fazlasını da idam ettik. Sizce kaçı masumdu? Belki de hiçbiri. Ama biri bile masum olsa bu idamı cinayet yapmaz mı? Neticede masum bir adamı öldürmüş olursunuz."

Lanet olası o çocuk dışında kimse ne diyeceğini bilmiyordu. "Ölmek zorunda kalmaları büyük şansızlık ama çoğunluğun menfaati için bu gerekli."

Santino, "Katillerin hemen hemen hepsinin kurbanları için söyleyeceği de tam olarak budur," dedi. "Şimdi bir kez daha elleri göreyim. Kimler ölüm cezasını onaylıyor?"

Bu kez sadece cesur olanlar el kaldırdı.

Bakışlarını bizden uzaklaştırıp eliyle dersin bittiğini işaret ederken, "Cinayet konusunda iki sayfalık ödev istiyorum," dedi. "Teslim günü Salı."

Salonda toplu bir homurtu yükseldi. Paskalya tatiliydi. Ayağa kalktım ve çantamı kaparak yanımda Melody ile kapıya doğru yürümeye başladım. Binayı boydan boya geçtik; dışarı çıkar çıkmaz başımı kaldırdım ve Naz'la burun buruna gelince olduğum yerde çakıldım. Ön tarafta park etmiş Mercedes'ine dayanmış, gözlerini bana dikmişti.

Anında keşke biraz daha özenli giyinseydim diye dü-

şündüm. Bana doğru yürümeye başladığında, "Hey, merhaba," dedim.

"Merhaba," dudağımın kenarına bir öpücük kondurdu, ardından Melody'ye döndü. "Tekrar merhaba."

Melody, sıcacık bir gülümsemeyle, "Merhaba," dedikten sonra bana döndü. "Seninle odada görüşürüz, Kissimmee."

Melody uzaklaşırken Naz kaşlarını çatarak bana baktı. "Kissimmee mi?"

"Annem beni öyle çağırır," dedim omuz silkerek. "Adımla kelime oyunu yapıyor sanırım ya da öyle bir şey."

"Kissimmee," dedi tekrar. "Florida'daki şehrin adı gibi mi?"

"Evet," dedim. "Ee, sen ne yapıyorsun burada? Sonra buluşacağımızı sanıyordum."

"Öyle," dedi. "Aslında iş için buradayım."

"Ha." Garip bir bakış attım ona. "O zaman seni tutmayayım. Sonra görüşüyor muyuz?"

"Dünyada kaçırmam."

Uzaklaşmadan önce beni bir kez daha öperek artık boşalmış olan binaya girdi. Bir süre kapıya bakakaldım. Eğer peşinden gitmek, onu izlemek, ne yaptığını görmek aklıma gelmedi dersem yalan söylemiş olurdum ama yapmadım. Her seferinde beni yakalamıştı ve onu takip edersem yine yakalanacağımı biliyordum.

İç çekerek döndüm ve yurda doğru yürümeye başladım.

Saatler sonra Naz'ı tekrar gördüğümde garip bir ruh hali içindeydi. Mercedes'in yolcu koltuğuna oturduğumda bana bakmadı, hatta kapımı açmaya bile kalkışmadı.

Böyle bir beklentim de yoktu, böyle bir şeye ihtiyacım da... Ama genelde çok kibar olduğundan bu hareketi dikkatimi çekti.

Emniyet kemerini takar takmaz hiçbir şey söylemeden arabayı döndürerek trafiğe karıştı. Gözlerini yola dikmişti ve bakışları dikiz aynasıyla yan ayna arasında gidip geliyordu ama bana doğru hiç kaymıyordu. Manhattan'ı geçip köprüye doğru yol alırken onu kendi haline bırakmış koltuğumda oturuyordum.

Yemeğe gidecektik. Nereye olduğunu bilmiyordum ama hazırlıklıydım; bana yeni aldığı yüksek topuklu ayakkabılarımı bile giymiştim. Ama kendi yaşadığı semte doğru dönünce evine gittiğimiz belli oldu.

Ona doğru döndüm, tam ağzımı açıyordum ki nihayet bakışlarımız buluştu. Gözlerindeki ifadeyi görünce sorumu yuttum; gözlerindeki karanlık, kötü ruh halinin yüzeyin çok daha derinlerinde olduğunu söylüyordu bana.

Sanırım o an bu sessizliği dudaklarından dökülecek herhangi bir kelimeye tercih ederdim.

Başımı çevirdim ve buraya çok sık geldiğim için artık bildiğim evlerin hızla akıp geçişini seyretmeye başladım. Eve vardığımızda arabadan inip aracın yanında dikilerek arkasından yürümemi beklerken de tek kelime etmedi.

Kapıyı açarak beni içeri soktu. Anında kapıyı tekrar kilitlerken dönen anahtarın arkamdan gelen sesi buz gibi sessizlikte yankılandı. Bu ses gayriihtiyari irkilmeme neden oldu. Pürdikkat onu izliyordum.

Daha fazla dayanamayarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordum. Uzun süredir onun yanında kendimi bu kadar gergin hissetmemiştim. Ona alışmaya başlamıştım ama bu kez farklıydı. Farklı görünüyordu. Rahat, kendini

beğenmiş, çekici ve etkileyici playboyuma alışıktım ben, karşımda duran bu gergin ve sinir bozucu adama değil.

Ceketini çıkarırken başını salladıktan sonra bana döndü. "Neden?"

"Şey... Gergin görünüyorsun da."

"Uzun bir gündü," dedi. "Yemeği eve sipariş etmemizde bir sakınca var mı?"

"Elbette yok."

Işığı açarak mutfağa doğru yürüdü. Arkasından gidip kapıda durarak etrafa bakındım. Burada hiç zaman geçirmemiştim; o da geçirmiş görünmüyordu. Her şey tertemiz, her şey pırıl pırıl ve hâlâ yepyeniydi.

Naz, buzdolabının yanındaki çekmeceden bir paket servis menüsü aldı ve telefonunu çıkararak numarayı çevirdi. Bir İtalyan restoranı olduğu çıktı ortaya. Büyük boy pepperoni pizza siparişi verdikten sonra bir an durdu ve hâlâ telefonda konuşurken bana döndü. "Çikolatalı bir şeyiniz var mı? Evet, çikolatalı herhangi bir tatlı." Bir süre sessizce dinledikten sonra sessini yükselterek karşıdakinin lafını kesti. "Çikolatalı dedim. Hangi gezegende böğürtlenli panna cotti* çikolatalı bir tatlı. Bana geri zekâlıymışım gibi davranma. Ben siktiğimin 'panna cotti'sinin ne olduğunu bilmiyorum sanki. Geri zekâlı kimmiş göstereceğim ben sana."

Gerilmiştim; o, öfkesini kusarken şoke olmuş bir halde ona bakıyordum. Menüyü aldığı yere geri fırlattı ve çekmeceyi çarparak kapattıktan sonra konuşmaya devam etti. "İkisinden de gönder. Evet. Ve çabuk ol."

Telefonu kapatarak bakmadan tezgâha fırlattı ve hiçbir şey söylemeden hafifçe bana sürtünerek yanımdan geçip

* Krema, yumurtanın beyazı ve baldan yapılan bir tür İtalyan tatlısı. *–çn*

mutfaktan çıktı. Telefona bakakalmıştım; Naz üst kata yöneldiğinde midem kasıldı.

Arkasından gitmedim.

Onun yerine çalışma odasına geçtim; ne ışığı açtım ne de herhangi bir şeye dokundum. Kanepeye oturdum ve cep telefonumu çıkarıp dikkatimi dağıtmak için kurcalamaya başladım. Melody'ye mesaj çekmeyi düşündüm ama ona sıkıntı vermek istemedim: Paskalya tatilini Paul'un anne-babasıyla tanışmak için onlarla geçirecekti.

Naz'ın geri dönmesi bir süre aldı. Onu duymadım, zaten hiç duymuyordum; birden ortaya çıktı, çalışma odasına girerken ışığı yaktı. Gözlerim ekrana kilitlenmiş bir halde minik kuşları uçuruyordum ama bakışlarını hissedebiliyordum.

Artık bana bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda ses tonu daha sakindi.

"Domuz öldürüyorum."

Kuru bir kahkaha attı. "En sevdiğim oyun."

Yan gözle ona baktım. "Sen Angry Birds mü oynuyorsun?"

Onun bu tür oyunlar oynadığını hayal bile edemiyordum.

"Elbette. Ne olursa." Kanepeye yanıma oturdu ve ufak bir gülücük attı. Bu zoraki olsa da, havayı yumuşatmıştı. Kızgın olabilirdi ama bana kızgın değildi. "Bu akşam çok güzel görünüyorsun. Seni dışarı çıkarmadığım için kendimi kötü hissediyorum. Seninle caka satmalıydım."

"Sorun değil." Telefonumu bıraktım ve ona doğru döndüm. "Burada olmanın bir sakıncası yok benim için. Burada olmayı seviyorum."

"Çok iyi, çünkü ben de senin burada olmanı seviyorum." Uzandı, yüzümü avuçlayarak başparmağını alt dudağımda gezdirmeye başladı. Beni öpeceğini sandım ve bu düşünce nefesimi kesti ama o, ilgisini başka yöne çevirdi. "Ee, okul nasıl gidiyor?"

"Hımm, iyi." Okuldan daha önce de söz etmiştik ama bu biçimde bir soruyu ilk kez soruyordu. "Derslerimin çoğu iyi gidiyor."

"Ya felsefe?"

"Çok kötü."

"Hımm." Elini yüzümden çekti. "Eğer kalacak kadar kötü giderse haberim olsun, ben ilgilenirim."

"Benim yerime sınava girip ödevlerimi mi yapacaksın?"

"Ne yapmamı istersen yaparım."

Yüksek zil sesi evin içimde yankılandı ve Naz, anında tekrar gerildi; sırtı sertleşti, omuzları dikleşti. Garip bir biçimde hareketsiz oturuyordu, sanki Medusa'nın bir bakışıyla taşa dönüşmüştü. Zil tekrar çaldı.

"Sanırım pizzacı çocuk kapıda," dedim.

Ayağa kalkarken yan gözle bana baktı ve sessizce dışarı çıkarken, "Burada kal," diye mırıldandı. Elinde pizzayla geri dönene kadar hiçbir şey yapmadan olduğum yerde kaldım. Pizza kutusunu, üzerindeki iki küçük kapla birlikte sehpaya koydu. Merakla ikisini de açtım ve içlerinde çikolatalı mousse ve tiramisu olduğunu gördüm.

Naz, eliyle onları işaret edip sanki açıklama yapıyormuş gibi, "Çikolata seviyorsun ya," dedi. İkisini de benim için ısmarlamıştı. "Karnını doyur. Birkaç telefon görüşmesi yapmam ve bazı şeyleri halletmem gerek."

"Sen yemeyecek misin?"

"Şimdi değil."

"Zehirli olmasından mı korkuyorsun? Telefondaki çocukla konuşma tarzından sonra ben de biraz endişeliyim bu konuda."

Bir kahkaha atarak televizyonu açıp sesini yükseltti ve uzaktan kumandayı kanepeye, yanıma koydu. "Endişelenme. Az sonra dönerim."

Bir şeyler yedim, kanallar arasında gezindim, biraz daha bir şeyler yedim, biraz daha kanal değiştirdim. Tıka basa doyup ve her programı birkaç kez gördükten sonra pek de ilgimi çekmeyen bir realite şova takılana kadar bu böyle devam etti. Bir süre telefonumu kurcaladıktan sonra ayağa kalkıp çalışma odasında biraz dolanarak kitaplığına gittim.

Geri dönüp beni raftan eski ve yıpranmış bir kitap alırken yakalayana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum; on beş dakika, belki de yarım saat. Bu kitap, Suç ve Ceza idi.

Masasındaki sandalyeye oturup telefonunu önüne koyarken, "Güzel kitap," dedi. "Okudun mu?"

"Hayır."

Bir anda o öğleden sonra Melody'ye söylediğim her şeyden pişman oldum. Sırf ona aptal görünmemek için şu lanet olası kitabı okumak istiyordum. "Hımm."

Kitabı rafa geri koydum ve parmaklarımı yanındaki kitapların sırtlarında gezdirdim. "Sanırım ödevlerimi yapmana yetecek kadar çok felsefe kitabın var."

"İlginç bir konu," dedi. "Yine de fazla düşünmemek lazım."

Merakla ona döndüm. "Ölüm cezasını onaylıyor musun?"

"Evet."

Düşünmeye gerek bile duymamıştı.

"Cinayetin yanlış bir şey olduğunu düşünüyor musun?"

Yine kesin ve katı bir evet bekliyordum ama bu kez duraksadı."Bu çok kapsamlı bir soru. Haklı bir sebeple adam öldürmeyi dahil ediyor musun?"

"Öldürmenin haklı bir sebebi olabilir mi?"

"Elbette olur." Bana baktı; daha fazla şey söylemek istiyor gibiydi ama tekrar duraksadı. "Karneades Prensibi'ni duydun mu? Santino bunu öğretti mi size?"

"Hayır."

"Diyelim gemimiz battı ve ikimiz de suda yüzmekte olan bir kalas gördük ama sadece birimizi taşıyabilecek büyüklükte."

"Bu, ürkütücü bir biçimde Titanik'in sonuna benziyor."

Bir kahkaha attı ve devam etti. "Kalası önce sen kapıyorsun ama ben eğer bir şey yapmazsam boğulacağımı bildiğimden seni denize atıp kalası senden alıyorum. Sen de bu yüzden ölüyorsun. Bu bir cinayet mi?"

"Evet."

"Emin misin?"

Sorusu bir an duraksamama neden oldu. "Bir kalas için beni öldürdün."

"Yoksa kendi hayatımı mı korudum?" diye sordu. "Öldürmek ya da ölmek. Yani evet, Karissa, bazen öldürmenin geçerli bir sebebi vardır."

"Ama seni tehdit etmiyordum."

"Belki etmiyordun ama yine de bir tehdittin."

Anlamlı bir ifadeyle bana bakıyordu. Buna ne cevap

vereceğimi bilmiyordum. Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

"Ama bu hikâyede bu geçerli değil," dedi. "Ben kalası sana verirdim."

"Öldüremeyeceğin için mi?"

"Seni öldüremeyeceğim için."

Bu kelimelerin ödümü koparması gerekirdi; ensemin hafifçe ürperdiğini hissettim de ama sesindeki koruyuculuk karşısında garip bir heyecan da duydum. Her kız kendine uygun bir Jack Dawson* isterdi.

Yavaşça ona yaklaştım ve kucağına tırmanarak ata biner gibi oturdum. Kollarımı boynuna doladım; gözlerinin içine bakarak bulduğum bütün duygu kırıntılarını içime çektim.

Naz, karanlık bir girdaptı ve kendimi gitgide daha dibe, onun uçurumunun derinliklerine çekiliyor gibi hissediyordum.

İçinde boğuluyordum.

Beni öpmek için kendine doğru çekerken elleri sırtımda gezinmeye başladı. Sertleştiğini, pantolon ağının gerildiğini, hissedebiliyordum ve bu duygu her yanıma ateş basmasına neden oluyordu. Onun bende yarattığı etkiyi benim de onda yarattığımı fark etmek baş döndürücüydü. Ona dokunma arzusuyla parmak uçlarım uyuşmuştu.

Ellerim aşağıya, ikimizin arasına kaydı. Kemerine uzanıp açmaya uğraşırken beni durdurdu. Geri çekildim ve o, kemerini çözüp düğmesini ve fermuarını açarken hafifçe dudak büktüm. Ardından beni bir kez daha öpmek için yeniden kendisine çekti.

Bu fırsatı geri tepmedim. Serbest kalır kalmaz elimi

* Titanik filmindeki erkek karakter. *–çn*

pantolonunun içine kaydırdım ve erkekliğini avuçladım. Aletini ikimizin arasında, dışarı çıkardım; içimdeki her tür duyguyla onun öpücüğüne karşılık verirken aletini okşamaya başladım.

Sıcacıktı; kahredici derecede sıcacık. Avucumun içinde büyüdüğünü hissedebiliyordum; taş gibi sertleşiyordu. Başparmağımı aletinin başına sürtünce zevk suyunu hissettim. Birden tadına bakmak, dilimi erkekliğinin ucundaki yarıkta gezdirmek ve onu ağzıma almak istedim ama bana o fırsatı vermedi.

Kalçalarımı kavrayarak beni kendine doğru çekti ve aletini bana dayadı. "Bırak içine gireyim."

Bu kelimeler beni titretti.

Soyunmadım; bu elbiseyi giymiş olduğuma dua ederek minicik tangamı yana çektim. Yükseldim ve üzerine oturarak onu içime aldım. Aklım başımdan gitti.

Kalçalarımı oynatarak onu deli gibi öpüyor, içimde olduğu her saniyenin tadını çıkarıyordum. Daha öncekiler gibi çalıntı bir tutku ânı değildi. Bitiş çizgisine varmak için engelleri çılgınca atlayıp deli gibi koşturmadan sadece yarışta olmanın tadını çıkarıyorduk. Ellerim onun ellerini aradı ve parmaklarımız buluşunca ellerimi göğsüne bastırdı.

O âna dek yaşadığım en özel şeydi. Tamamen giyinik olduğum halde her nasılsa çırılçıplak, bütünüyle ortada ve savunmasız, hatta çok... hem de çok değerli hissediyordum. Bu adam istese beni ince bir dal gibi kırabilirdi ama sanki çok sağlam bir kalasmışım, sanki suda hayatının bağlı olduğu tek şey, hayatta kalabilmesinin tek yolu, tek kurtuluş şansı benmişim gibi bana tutunmaya çalışıyordu. Parmaklarımı o kadar sıkı kavramıştı ki canım

yanıyordu ama yüzü, sanki sürüklenmekten hiç korkmuyormuş gibi rahattı.

Beni öpmeyi bırakıp başını geriye eğdi; gözleri kapalı, kesik kesik nefes aldığı dudakları aralıktı. Ağzını, yanaklarını, kirli sakallı çenesini öptüm; dudaklarım bütün yüzünde dolaşıyor, tenini keşfediyordu. Hareket etmedi, ellerimi daha çok sıkmak ve kendine daha çok bastırmak dışında hiçbir şey yapmadı. Sanki beni içine çekiyordu ve ben, onun nabzını, göğsünü delecekmiş gibi çarpan güçlü kalp atışını hissedebiliyordum.

O, bir türlü algılayamadığım duygu kasırgasıydı ama hoşuma gitmişti. Onu seviyordum. Ve ona bakıp yüz ifadesinde böylesi bir huzur gördüğümde bunu fark ettim. Onun her hücresini her hücremin içinde istiyordum, çünkü o benim içimdeyken kendimi güzel hissediyordum. Güçlü hissediyordum. Aşkın ne anlama geldiğini biliyormuş gibi hissediyordum.

Aşk; çirkinlikte güzelliği, karanlıkta ışığı görmek demekti ve ışıklar sönükken önümü göremiyor olsam bile orada bana yol gösterecek bir şey olduğunu bilmekti. Aşk; kendini tersyüz etmek, başka birine teslim etmek ve ona güvenmekti... Sana dokunacağına, seninle ilgileneceğine, sana teslim olacağına ama ne olursa olsun ona verdiklerini asla paramparça etmeyeceğine inanmaktı.

Ve onu seviyordum.

Onu deliler gibi seviyordum.

"Seni seviyorum." Kelimeler, gergin bir fısıltı gibi dudaklarımdan döküldü. Zar zor nefes alıyordum. Bir süre sonra midemde kanatlanan kelebekler göğsümü o kadar sıkıştırdılar ki o lanet olası nefesi de alamaz oldum.

Naz'ın gözleri yavaşça açılarak benim bakışlarım-

la buluştu. Ne hareket etti ne de tepki verdi; bana öyle güçlü bakıyordu ki gözleriyle ruhumu beceriyormuş gibi hissettim. Sanki beni duymamış gibi bir bakıştı ama bu, mümkün değildi.

Bu yüzden tekrarladım. "Seni seviyorum."

Bu kez tepki verdi. Yüz ifadesi, sanki darbeyi püskürtmeye çalışıyormuşçasına gerilmişti. Ben herhangi başka bir şey yapmadan önce sakin bir sesle konuşmaya başladı. "Gerçekten böyle hissetmiyorsan sakın bunu söyleme."

"Seni seviyorum," dedim üçüncü kez. "Seni sev..."

Kelimenin yarısında lafımı kesti. Oturduğu yerden kalktı; şaşkın bir halde ona yapışmış durumdaydım. Sert bir biçimde çalışma masasının üzerine yatırdı beni; masanın üzerindekiler sırtıma batıyordu. Bacaklarımın arasına girerek bir eliyle kalçamı kavrayıp beni olduğum yere sabitledi, diğer elini ise boynuma koydu. Aşırı sert bir biçimde içime girdi; nefesim kesilmişti, eliyle boğazımı öyle bir sıktı ki sesim çıkmadı.

Nefes almaya çalışırken içimdeki baskı o kadar arttı ki göğsüm deli gibi yanmaya başladı. Boğazımı bırakmadan şiddetle tekrar tekrar içimde gidip geliyordu. Nasırlı parmaklarıyla boğazımı sıkarken görüşüm bulandı, zaman durdu.

Nefes alamıyordum.

Nefes alamıyordum.

Nefes alamıyordum.

Baskı arttı, arttı, arttı. Ta ki patlayacakmışım gibi hissedene kadar. İki elimle koluna yapıştım; o, boğazımı sıkmaya devam ederken daha önce hissetmediğim türden bir panikle sımsıkı kavradım. Derisine tırnaklarımı geçirerek onu itmeye çalıştım ama çok güçlüydü.

Fazla güçlü.

Çok fazla güçlü.

Saniyeler saatler gibi geldi. Oysa sadece birkaç saniyeydi; on saniyeden fazla değildi. O, beni boğarken sonsuza dek süren on saniye... Baskı, artık gidecek bir yeri kalmayana kadar arttı. Patlayacak hale gelmiştim, gözlerim karardı.

Dehşet vericiydi. Sanki tüm vücudum alev almış, içimde bir bomba patlayarak beni en derinden yok etmiş gibi dehşet vericiydi. Boğazımdaki elini gevşetip boynumdaki baskı azaldığında hızlı hızlı nefes almaya başladım; ciğerlerim büyük bir iştahla havayı içine çekiyordu.

Bedenim kıvranıyor, ağzımdan kulak tırmalayıcı sesler çıkıyordu; ilkel, insana ait olmayan sesler... Becerilen bir hayvandım.

Saç diplerim uyuşarak, ayak parmaklarım kıvrılarak sarsıla sarsıla boşaldım. Çaresizce nefes almaya çalışıyordum ama ben her soluk aldığımda, daha fazla hava almak için her çaba harcadığımda bütün kaslarım kasılarak dışarı atıyordu onu. Haz öyle yoğun ve zirve o kadar yüksekti ki sonsuza kadar böyle sürecekmiş ve o sona ermeden önce ben yere çakılacakmışım gibi hissediyordum.

"Sarı," diye bağırdım, ama sesim doğru dürüst çıkmadı. Naz, anında yavaşlayarak boğazımı tamamen bıraktı. Durmadı, içimden çıkmadı; bana bakmak için üzerime doğru biraz daha eğildi. Gözlerimle buluşan gözleri endişe doluydu. Gözyaşları görüşümü engelliyordu; yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildi.

Beni kaldırarak çalışma masasının kenarına doğru kaydırdı ve kollarını bana doladı. Hareketleri ölçülü, elleri nazikti. Vücudum gevşerken garip bir mutluluk

kapladı içimi. Naz, beni göğsüne bastırmış öylece tutuyordu; kol ve bacaklarımdaki uyuşukluk yavaş yavaş yok olmaya başladı. Hayatım boyunca hiç böyle bir güç hissetmemiştim. Nefes alabildiğim için asla böylesi minnet duymamıştım.

Asla bu kadar canlı hissetmemiştim.

Bu hastalıklı bir durumdu. Belki de ben hastalıklıydım. Neredeyse tekrar yapmasını isteyecektim.

Ama istemedim. Hiçbir şey yapmadım.

Hiçbir şey söylemedim.

Kısa süre sonra boşaldı. Bu kez kendini geri çekmedi. İçime geldiğini hissedebiliyordum. Sarsıla sarsıla tüm içimi ilk kez kendisiyle dolduruyordu.

Sonra durdu; nefes alışı sakinleşmişti. Saçlarımın arasında fısıldadı. "Ben de seni seviyorum."

Yalnızdım.

Gözlerimi açar açmaz hissettim bunu.

Yatak odası zifiri karanlıktı. Saatin kaç olduğunu ve ne kadar zamandır uyuduğumu bilmesem de gecenin bir yarısıydı. Çırılçıplak bir halde Naz'ın çarşaflarına sarınmıştım; kokusu üzerime sinmişti.

Uyku mahmurluğunu atmaya çalışarak kendi tarafımda yuvarlandım. Uzanıp elimi kırışmış beyaz çarşaflarda gezdirdim. Yatağın Naz'a ait olan bölümü buz gibiydi. Epey önce kalkmıştı.

Gözlerimi tekrar kapatmayı düşündüm, nasılsa eninde sonunda geri dönecekti. Ama merakım galip geldi.

Nerede olabilirdi?

Yataktan kalkarak yerden Naz'ın gömleğini aldım ve üzerime geçirdim. Kapıdan çıkarken birkaç düğmesini iliklerdim. Merdivenleri inmeye başladım. Son basamaklara geldiğimde hafif bir hışırtı duydum.

Çamaşır odasının ışığı yanıyordu. O tarafa doğru yöneldim. Kapı tokmağını tutarak kapıyı açtım. İçeri baktığımda parlak ışık gözlerimi kamaştırdı. Oda boştu ve çamaşır makinesinin sesi dışında tamamen sessizdi.

Çamaşır mı yıkıyordu? Şimdi mi?

En az sabahın üçü olmalıydı ya da belki de dördü. Gece yarısından önce yatmamıştık; ben uykuya dalmadan önce bir kez daha sevişmiştik. İkinci kez sevişmemizde yumuşaklık dışında bir şey yoktu, o saldırgan tutum çalışma odasında içinden akıp gitmişti sanki. O ânı hatırlamak ensemdeki tüylerin ürpermesine neden oldu. Bu konuda en ufak bir özür dilememişti.

Aslında özür dilemesini isteyip istemediğimden de emin değildim.

Çamaşır odasından ayrılarak evin diğer bölümlerini gezdiğimde onu her zamanki yerlerinden hiç birinde bulamadım. Her şey karanlık ve soğuktu; tüylerim diken diken olmuş, kollarımla kendimi sarmıştım.

Mutfaktan çalışma odasına, oradan oturma odasına gittim; ön kapıya doğru göz attığımda adımlarım kararsızlaştı. Kilit açıktı, zincir sallanıyordu.

Oraya doğru giderek kapı tokmağını tutup kapıyı açtığımda aniden yüzüme çarpan soğuk hava titretti beni. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için zifiri karanlık mahalleye bir göz attıktan sonra yarı giyinik ve gerilmiş bir halde kapının önüne çıktım.

Mercedes geldiğimizde park ettiği yerde değildi.

Boş yola baktım ve verandaya çıktım, gözlerimle sokağı taradım ama hiçbir yerde görünmüyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Arkamdan gelen alçak ses beni zıplatarak döndürdü; göğsüm sıkışmıştı. Kalbim küt küt atıyor, sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Naz'ın evin iç tarafında, kapının yanında durduğunu gördüm. "Beni korkuttun."

Üzerinde koyu renk bir eşofman altı vardı ve ayakları çıplaktı; çıplak göğsünün bir kısmı öne doğru adım attığında yok olan bir karartıyla örtülmüştü. Tek kaşını kaldırıp bir kez daha, "Ne yapıyorsun?" diye sorarken yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Aniden eserek beni titreten buz gibi rüzgârdan korunmak için kendime daha da sıkı sarılarak, "Uyandığımda sen yoktun," dedim. Başka bir şey söylememe fırsat kalmadan Naz beni kolumdan yakaladığı gibi içeri çekti.

Kapıyı kapattı ve tekrar kilitleyerek dışarı çıkmamam gerektiğini belli ettikten sonra, "Uyuyamadım," dedi.

"Nereye gittin?"

"Hiçbir yere."

"Ama araban yoktu."

"Garajda."

"Neden?"

"Çünkü onu garaja koydum."

Cevapları beni daha çok soru sormaya teşvik ediyordu; sormamam gereken türden sorular... Bana doğru uzanarak avucunu yanağıma dayadı ve sonra boynuma doğru kaydırdı. Devam etmesini umarak başımı yana doğru eğdim ama o, parmak uçlarını nabzımın hissedildiği noktaya bastırarak öylece durdu. "Kalbin çok hızlı atıyor."

"Sen yakınımdayken genelde öyle."

Başparmağını boğazımın çukur kısmına değdirerek elini biraz daha aşağıya kaydırdı; sert bir biçimde yutkundum. "Seni korkuttum mu?"

"Korkuttuğunu söyledim ya."

Gözlerini gözlerimden ayırıp boğazımı kavramış eline doğru kaydırırken, "Onu kast etmiyorum," dedi.

Ha. Şu mesele.

Tekrar gözlerimin içine bakarken hafifçe başımı salladım.

"Hoşuna gitti mi?"

Tekrar başımı sallamadan önce bir an duraksadım.

Dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılırken eli daha da aşağıya, göğsüme doğru indi; ardından elini çekti. "Araba garajda, çünkü onu yıkadım. Söylediğim gibi uyuyamadım."

"Temizleyecek nesi vardı ki?" diye sordum. "Araban el değmemiş gibi."

"Sen daha bagajı görmedin."

Bir kahkaha attım. "Ne var bagajda?"

"Şu an hiçbir şey."

Bana doğru bir adım atarak beni kollarının arasına aldı ve başımdan öptü. "Yapacak işlerim var. Yukarı çıksan iyi olur."

Tam yanımdan uzaklaşıyordu ki onu kolundan tutup durdurdum; yukarı onsuz çıkmak istemiyordum. Kolunu tuttuğum noktaya bakarak bir an durdu. Benim de bakışlarım oraya kaydığında kolundaki tırnak izlerimi görünce gerildim. "Bunu sana ben mi yaptım?"

Cevap vermedi, sadece bana doğru eğilerek dudaklarıma ufak bir öpücük kondurduktan sonra kolunu çekti.

"Git ve biraz uyu Karissa. Ben biraz daha ayakta olacağım."

Naz, beni orada tek başıma bırakarak odadan çıktı ve mutfağın arka tarafında bulunan bir kapıya doğru yürüdü. Saniyeler sonra Mercedes'in motorunun çalıştığını duyunca bu kapının garaja açıldığını anladım. İç çekerek döndüm ve üst kata çıktım; gömleği çıkarmadan tekrar yatağa tırmandım.

Ertesi sabah Naz benden önce uyanmıştı... tabii eğer uyuduysa.

Yataktan çıkıp alt kata inmeye cesaret ettiğimde çoktan duşunu almış, giyinmiş, mutfakta bulaşıkları yıkıyordu.

Bu, keyif alarak izlediğim garip bir görüntüydü.

Ceketi arkasındaki tezgâhta duruyordu ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı; elleri sıcak ve köpüklü suyun içindeydi. Sanki grafiti dolu tuğla bir duvarı temizleyen biri gibi, eşi benzeri olmayan bir güçle bir bardak ovalıyordu.

Elinde kırılmamış olmasına hayretler içinde bakıyordum.

Çamaşır suyu ve limon kokusu karışımı kimyasalların kokusu mutfağa sinmişti. Zemin pırıl pırıldı; gözün görebildiği her şey ovularak temizlenmişti.

Evde dolanmamıştım ama içimden bir ses diğer odaların da burası gibi tertemiz olduğunu söylüyordu.

Naz fazla yemek yapan biri olmadığından yıkayacak fazla bulaşığı da yoktu. Bardakları bitirip bir bıçak aldı eline ve onu öyle bastıra bastıra yıkadı ki elini kesmesin-

den korktum. İşi bitince hepsini bulaşık makinesine koydu bir kez daha yıkamak için makineyi çalıştırdı ve sonra bana döndü. "Tünaydın."

Bir anda yüzüm asıldı. "Tünaydın mı?"

Yanındaki tezgâhta duran saatine bir göz atarak "Evet," dedi. "Saat on ikiyi çeyrek geçiyor."

Gözlerim kocaman açıldı. "Acele etmeliyim, yoksa otobüsümü kaçıracağım."

"Otobüsünü mü?"

"Eve gidiyorum ya. Paskalya tatili için. Hafta sonu için eve gideceğimi söylemiştim sana. 13:30'daki otobüse binmem lazım."

Lavabonun tıpasını çekerek bana doğru döndü. "Unutmuşum, aksi halde seni uyandırırdım."

Kaşlarımı çatarak, "Benim hatırlatmam gerekirdi," dedim. Dün gece beni uyandırmayı unutmamasını söylemeyi düşünemeyecek kadar aklım başımdan gitmişti.

Ellerini kurulamak için bir havlu alarak, "Seni ben götürürüm," dedi. "Otobüs saatini kafana takma."

Başımı iki yana sallayarak, "Bu delilik," dedim. "Oraya kadar gidip dönmen tüm gününü alır."

"Syracuse'e gitmek sadece dört saat sürüyor."

"Syracuse'de yaşamıyoruz," dedim. "Oradan bir saat uzakta yaşıyoruz."

"Sorun değil," diye cevap verdi.

"Ama ben... bunu senden isteyemem," dedim. "Üstelik annem hiç hoşlanmaz bundan. Etrafında insanlar olmasından hiç hoşlanmaz ve henüz ona söylemedim... yani... şeyi bilmiyor..."

Gömleğinin kollarını düzeltirken, "Görüştüğün biri olduğunu bilmiyor," diye tahminde bulundu.

"Evet," dedim. "Ona anlatacağım. Sadece..."

"Anlamayacak," diye bir kez daha tahminde bulundu.

"Evet," dedim. "Yine de teklifin için teşekkür ederim. Gerçekten. Ve ona anlatacağım, sadece hemen değil. Eğer hemen şehre gidebilirsem otobüsü yakalayabilirim."

Ceketi alıp giydi; yakasını düzeltti. "Giyin o zaman. Seni götüreyim."

Tam söylediği gibi, beni zamanında Manhattan'a ulaştırdı, hatta yolda kahve alacak zamanımız bile oldu. Onu öptüm; tekrar öpmeden önce çekingen bir ifadeyle gülümsedim.

Ve bir kez daha öptüm.

Bir kez daha öptüm.

"Hafta sonu seni özleyeceğim," diye fısıldadım dudaklarım dudaklarındayken.

"Döndüğünde burada olacağım," dedi. "Şansını kaybetmeden git."

İsteksizce arabadan inmeden önce bir kez daha öptüm onu ve sonra göğsümde tarif edilemeyecek bir ağırlıkla uzaklaşmasını izledim.

O benim nefesimdi ve yanımda olmadığında nefessiz kalıyordum.

12. BÖLÜM

Annem, tek bir kedisi bile olmamasına rağmen evinde yüzlerce kedi besleyen deli kadınlar gibiydi.

Onun yerine bir köpeği vardı.

Killer'ı, ben on altı yaşındayken, Watertown'a taşındığımız gün yolun kenarında bulmuştu. Ne kırması olduğunu bilmiyordum; altın sarısı ve kirli beyaz karmakarışık tüylü, sarkık kulaklı ve kocaman gözlüydü. Bulunabilecek en uysal köpekti. Aşırı duygusal, sevgi dolu ve aşırı tembeldi. Bir sineğe bile zarar vermediği düşünüldüğünde ismi oldukça ironikti.

Gerçekten. Bir sineği bile incitmezdi.

Kedileri olmamasına rağmen annem, hafif nevrotik bir

kadının klasik belirtilerinin hepsini sergiliyordu. Arkadaşı yoktu, paranoyada boğuluyordu, Tim Burton'ın hayal dünyasından fırlamışçasına garip görünüşlü, tek başına yaşayan bir kadındı. Saçları karmakarıştı ve ele avuca sığmaz buklelerini darmadağınık bir halde öylece bırakıyordu. Kahverengi gözlerini kalın siyah çerçeveli gözlükler perdeliyordu.

Çiçekçi dükkânı Watertown otogarından fazla uzak değildi; batmakta olan güneşe doğru yaklaşık bir buçuk kilometrelik bir yoldu. Ona sürpriz yapmak istediğimden valizimi çekerek yürümeye başladım. Dükkân, üzerinde sadece "çiçek" yazan el boyaması bir tabelanın asılı olduğu beyaz, ahır görüntüsünde küçük bir binaydı.

Mekâna bir isim bile vermemişti.

Nasıl iş yaptığını bilmiyordum. Faturaları ödeyecek kadar para kazanıyor olması bile beni şaşırtıyordu.

İçeri girerken kapının üzerindeki çan çaldı; her yer aydınlıktı ve mis gibi kokuyordu. Her tarafa çiçek düzenlemeleri yerleştirilmişti, tam önümdeki tezgâhta kimsenin durmadığı eski bir kasa vardı. Killer, bir köşeye kıvrılmış bir tenis topu kemiriyordu. O kafasını kaldırırken arka odadan da bir çift göz belirdi.

"Kissimmee!" Annem hoplaya zıplaya dışarı çıkıp koşarak yanıma geldi; az kalsın köpeğin üzerine basıyordu. O bana sarılırken Killer da zıp zıp zıplayarak ve heyecanla havlayarak etrafımızda dolanıyordu.

Ben de ona sarılıp, "Merhaba anne," dedim, ardında eğilip Killer'ın başını okşadım. "Selam dostum."

Elimi yalayarak beni selamladı.

Annem, valizimi elimden kapıp kenara koyarken, "Buraya kadar yürüdün mü?" diye sordu. Bir yandan da beni

inceliyor, saçlarımı düzeltiyor, üstümü başımı toparlıyor ve tam anlamıyla üzerime titriyordu. Nihayet dayanamayıp elini ittim. "Keşke haber verseydin. Seni alırdım."

"Sorun değil," dedim. "O kadar uzak değil."

"Yine de tatlım, hava kararmak üzere. Tek başına yürümesen iyi olur. Ne olacağını asla bil..."

Güvenlik konusunda her zamanki nutuklarından birine başlamadan önce sözünü kesip, "Anne, ben iyiyim," dedim hafif sert bir ses tonuyla. "Gerçekten. Bütün el ve ayak parmaklarım hâlâ yerinde, başım hâlâ omuzlarımın üzerinde ve kırık kemiğim yok. Hiçbir zarar görmedim."

Kuşkulu bir ifadeyle baktı bana ama gülümseyince yüz ifadesi yumuşadı. Bir kez daha kendine çekip bana sarıldı. "Seni özledim. Ne kadar buradasın?"

"Sadece hafta sonu," dedim. "Salı günkü dersim için dönmek zorundayım ama o zamana kadar sadece seninim."

"Harika, harika." Beni bırakıp dükkânda koşturarak etrafı toplamaya başladı. "Ortalığı toparlar toparlamaz çıkarız buradan."

Killer koştu ve topunu alıp bana getirdi. Burnuyla elimi dürterek kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Topu ağzından çekip alarak kapıya doğru yürüdüm. "Dışarıda bekliyoruz."

Karşı çıkmak üzereydi ama onu umursamadım; dışarı çıkması için köpeğe kapıyı açtım. Dükkânın çevresi parça parça çim kaplıydı, bu yüzden Killer'ı binanın yan tarafına götürdüm ve topu, getirmesi için park yerinin arkasına doğru fırlattım. Killer, coşkuyla havlayarak tekrar tekrar gidip getirdi.

Annemin dışarı çıkması sadece birkaç dakika sürdü;

valizimi sürükleyerek dışarı çıkardıktan sonra kapıyı kilitledi. "Haydi çocuklar!"

Her yanı dökülen Grand Wagonner bir cip kullanıyordu; kendimi bildim bileli sahip olduğu tek arabaydı bu. Benden yaşlıydı, büyük ve gürültülüydü; ağzına kadar anılarla dolu bir canavardı. Düzenli aralıklarla, en az on kez, kutulara konmuş eşyalarım arka koltuğuna sıkışmış halde beni başka bir şehre, yeni bir hayata, yeni bir başlangıca taşımıştı ki artık kim olduğumu biliyor olmama bile şaşırır durumdaydım.

Annem valizimi arka koltuğa attı; biz öne geçerken Killer da valizin yanına atladı. Watertown'a on dakika mesafede, şehrin dışında, Dexter denen bir yerde yaşıyordu. Ev, nehir boyunca uzanan, çiçek ve bitkilerle kaplı ıssız bir alanda ağaçların arasına sıkışmıştı.

Sadece birkaç ay önce Noel için buradaydım ama bu kez daha farklı, daha küçük, daha izbe görünüyordu; hatırladığım kadar keyifli gelmemişti. Parça parça dökülmüş beyaz boyası, pul pul ön verandayı kaplıyordu.

Ön kapıda artık daha fazla kilit vardı, o kadar çoktu ki annemin her birini tek tek açması bir dakikadan fazla sürdü. Kapıyı açmasını beklerken içimi endişe kapladı ama bir şey söylemedim.

Yine de düşündüm. Tekrar kötüleşiyordu. İşaretler oradaydı; çocukluğumdan hatırladığım işaretler... Sıkı sıkı kilitlenmiş kapılar, parmaklıklı pencereler, rüzgârın uğultusuna kulak kabartıp onu almak için geldiğini düşünerek evin içinde dolanıp durduğu uykusuz geceler... Duvarlar üzerine üzerine geliyormuş ve dünya onu eziyormuş gibi davranmaya başlamadan önce haftalar, aylar ve hatta bazen bir yıl boyunca iyi olurdu.

Nihayet huzur duyduğu, kendini evinde hissettiği bir yer bulduğunu umuyordum ama tüm bu kilitler beni huzursuz etmişti. Kilitler sizi emniyette tutmak içindir ama annem ve kilitleri birlikte kırılganlık işaretleriydi.

Eski odam tam bıraktığım gibiydi; yatakhanedeki odamdan bile küçüktü. Boğucuydu. Çantamı hemen bırakıp mutfağa, yemek hazırlamaya başlamış olan annemin yanına gittim. Pencerenin önünde durdum; orman gibi yemyeşil, geniş arka bahçeyi ve ilerideki ağaçların arasında koşturup duran Killer'ı izlemeye başladım.

Çok uzağa gitmezdi. Asla yapmazdı bunu. Sanırım annemin ona bu kadar değer vermesinin sebebi de buydu. Onu asla terk etmiyor, asla yanından çok fazla uzaklaşmıyordu.

Killer arka bahçede külçe gibi yatmaya başlayınca bakışlarım pencerenin camından pervazına kaydı; eski ahşaba gelişi güzel çakılmış kalın çivilerin uçları dikkatimi çekti.

Yakın bir süre önce pencereleri çivileyerek sımsıkı kapatmıştı.

"Burada her şey yolunda mı anne?"

"Elbette," dedi. "Her zamanki gibi."

Sesi çok inandırıcı gelmiyordu.

Ayrıyken neler olup bittiğinden konuşurken gece su gibi akıp geçti. Rahatlamış ve hatta mutlu görünüyordu. Bu, endişelerimi biraz giderdi.

Belki de aşırı tepki veriyordum.

...yanlıştır, çünkü öldürmek doğru değildir...
toplum tarafında aklâka aykırı olarak görülür...
...bu sıktığımın ödevine yapıyor olduğum şeydir.

Onu öldürüyordum.

İç çekerek kâğıda bir şeyler karalıyordum. Sırtımı eski ahşap sandalyeye dayamış, ayaklarımı tezgâha uzatmış bir halde çiçekçi dükkânındaki kasanın arkasında oturuyordum. Annem bitkilere göz atıyor, çiçek buketlerini kokluyor ve aranjmanlar hazırlıyordu. Bütün gün boyunca toplam iki müşterisi olmuş, kocaman bir elli papel kazanmıştı.

Bunu ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordum.

Hiç canı sıkkın ya da endişeli görünmüyordu. Killer, ayağımın dibinde yerde yatıyor, onu seyrediyordu. Cumartesi günü öğleden sonranın ilerleyen saatleriydi; annemi çok seviyordum ve onunla zaman geçirme şansı bulduğum için çok mutluydum ama burada şimdiden ölesiye sıkılmıştım.

Naz'ın nasıl olduğunu merak ediyordum. Onu aramak, sesini duymak, ne yaptığını görmek istiyordum ama bu arzuya direniyordum. Elim fark etmeden boynumdaki kolyeye kaydı ve bana verdiği küçük kolye ucu ile oynamaya başladım. Onun da beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Beni özleyip özlemediğini merak ediyordum.

"O yeni mi?"

Annemin sesi ilgimin tekrar ona dönmesini sağladı. Beni seyrediyordu. "Şey... Evet."

"Çok güzel," diyerek yanıma yaklaştı. Kolyeyi tutup inceledi. "Nereden buldun?"

"Bir arkadaşımın hediyesi."

Gözlerini kısarak üzerindeki yazıyı okudu. "Carpe Diem."

"Evet, Latince bir söz." Ayağa kalkarak konuyu değiştirdim. "Karnım acıktı. Köşeyi dönünce sosisli sandviç yapan bir yer vardı; hâlâ duruyor mu? Gidip bize yiyecek bir şeyler alayım."

"Evet," diye mırıldandı. "Beraber gidelim mi? Bugün biraz erken kapatacağım."

Elindeki işi bitirmesini beklerken ümitsiz ödev başlangıcımı yırtıp çöp kutusuna attım. Dışarı çıkıp kaldırımda yürümeye başladık. Killer, dolana dolana hemen arkamızdan geliyordu. Annem diken üzerinde görünüyor, gergin bir ifadeyle çevreyi kolaçan ediyordu. Yarı yolda birden bire durdu; omuzları dikleşmiş, bedeni gerilmiş bir halde ana caddede akan trafiği izlemeye başladı.

"Anne?" Koluna yapıştım. "İyi misin?"

Bana dönerek gözünü birkaç kez kırptı ve zorla gülümsedi. "Evet. Sadece düşünüyordum... Bu kasaba son zamanlarda çok büyüdü. Bir sürü yeni insan var. Eskisi gibi değil."

"Bana aynı görünüyor."

Hatta belki de daha da küçülmüştü.

Tereddütlü bir ses tonuyla, "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım artık taşınma zamanı geldi."

"Ama burayı seviyorsun," dedim. "Üstelik dükkân da var."

"Dükkânı herhangi bir yerde açabilirim," diye cevap verdi. "Belki batıda bir yerlerde. Sonunda New York'tan bir daha geri dönmemek üzere kurtuluruz. Hep Kaliforniya'yı görmek isterdin."

"Evet, ama..."

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Deniz kenarında küçük bir ev bulabiliriz," dedi. "Killer sahile bayılacaktır. Mükemmel olur. Tıpkı eski günlerdeki gibi; sen ve ben yollara düşer, yeni bir yerde baştan başlarız. Ne dersin, Kissimmee?"

"Anne, ben Kaliforniya'ya taşınamam."

"Neden?"

"Çünkü okulum var," dedim. "Şehirde bir hayatım var."

"Herhangi bir yerde de hayatın olabilir."

Onun bu konudaki bezgin tavrı can acıtacak kadar sinir bozucuydu. Kalıcı bir yaşam ihtiyacımı bir gün anlayacak mıydı? Nihayet yuvam diyebileceğim bir yere duyduğum ihtiyacı?

"Oradaki hayatımı seviyorum," dedim. "Hayatımda ilk kez arkadaşlarım var; beni gerçekten tanıyan, kaybetmek istemediğim arkadaşlarım... Onlardan ayrılmak istemiyorum."

Karşı çıkacağımı beklemediğini belli eden çılgına dönmüş bir ifadeyle başını iki yana salladı. Çocukken her şey farklıydı. Gidiyoruz dediği anda gitmek zorundaydım. Ama artık bir yetişkindim. Yoluma tek başıma devam edebilirdim.

"Anlamıyorsun," dedi. "Şehir çok tehlikeli."

"Hayır... herhangi başka bir yerden daha tehlikeli değil. Orası benim evim. Bir kez daha taşınamam. Olduğum yerde mutluyum."

Bu konuda başka bir şey söylemedi.

Aslında başka hiçbir şey söylemedi.

Öğle yemeği almak için giderken ve dükkâna dönerken hiç konuşmadan yanımda yürüdü; Dexter'daki eve giderken de arabayı benimle tek bir kelime konuşmadan kullandı. Akşam gergin geçti, erkenden odama gittim ve yatağımda uzanıp gözlerimi tavana diktim.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

Ne olduklarını seçemediğim ve aslında duymaktan korktuğum kelimeler mırıldanarak evin içinde dolandığını duyabiliyordum. Çizilmiş bozuk bir plak gibi aynı şeyi tekrarladığını fark ettim. "Carpe Diem." Gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak boynumdaki kolye ucunu sımsıkı kavradım. *Onunla,* John adındaki ben doğduğum zaman çekip giden o görünmeyen adamla, konuştuğunun farkındaydım.

Bunun benim suçum olmadığını biliyordum. Annemin böyle olması da benim suçum değildi. O adamın onu terk etmiş olması da benim suçum değildi. Ama yine de kendimi suçlu hissediyordum. Lanet olsun!

Yatağımda öylece yatarken kapım itilerek açıldı. Kapı mandalı çalışmıyordu, böylece Killer istediği zaman rahatça içeri girebiliyordu. Köpek yatağa atladı, ayağımın yanına yerleşti ve bana değecek biçimde kıvrılıp yattı.

Burada telefon hatları çok yetersizdi; telefonumun sinyali bir-iki çizgi arasında gidip geliyordu. Birini zar zor arayabilirdim. Naz'ın numarasını çevirerek telefonu kulağıma götürdüm ve diğer kolumla gözlerimi kapatarak zil sesini dinlemeye başladım.

Onu neden aradığımı bilmiyordum; telefonu telesek-

retere düşünce kendimi aptal gibi hissettim. Mesaj otomatik kayıttı. Sesini bile duyamamıştım.

İç çekerek mesaj bırakmadan telefonu kapattım ve yanıma koydum. Ardından gözlerimi kapatarak uyumaya çalıştım.

Pazar sabahı, pencereden süzülen gün ışığıyla erkenden uyandım. Annemin evin içinde dolanmasını dinleyerek tam yataktan çıkıyordum ki telefonum bip etti. Elime alıp ekrana baktım. Bir cevapsız arama. Naz.

O da mesaj bırakmamıştı.

Annem kendini Paskalya ile ilgili işlere kaptırdığından pazar günü daha iyi geçti. Masayı taze zambaklar ve bir sürü yiyecekle donattı. Film izleyip güzel anılardan söz ettik. İkimiz de kötü bir şeylerden bahsetmedik.

Ama pazartesi sabahı uyanıp yola çıkmak üzere eşyalarımı toplarken annemi tekrar yalnız bırakacağım gerçeği hızla üzerime gelen bir yük treni gibi çarptı bana. Sanki birkaç ay öncesine, geçtiğimiz ağustosa geri dönmüştük ve ben ondan ilk kez ayrılıyordum.

Beni otogara götürürken gözleri yaşlıydı. "Dikkatli olacağına söz ver. Kendine dikkat edeceğine söz ver."

"Söz veriyorum anne."

Çok kısa bir an acaba ona yalan mı söylüyorum, diye düşündüm. Şu an ona Naz'dan söz etsem ne düşüneceğini merak ettim.

Büyük bir olasılıkla beni kaçırırdı.

"Seni seviyorum, Kissimmee," dedi. "Seni ararım, tamam mı?"

Alelacele ona sarıldım, arka koltuktan kafasını kaldı-

rıp beni dürten Killer'ı okşadım ve durumu daha da kötüleştirmeden arabadan indim. Kalmak istemiyordum. Kalamazdım. İçimdeki suçluluk duygusu kalmak istememe neden olacaktı.

Ama diğer her parçam gitmek zorundaydı.

13. BÖLÜM

Cinayet konusundaki ödevim, şehre dönüş yolunda defterden yırtılmış bir sayfaya yarım yamalak karalanmıştı. Yurda döndüğümde onu bitiremeyecek kadar yorgun ve bilgisayara dökmeyi kafama takamayacak kadar dikkati dağınık bir haldeydim.

Annem telefonuma cevap vermiyordu. Ya onu hayal kırıklığına uğrattığım için benden kaçıyordu ya da taşınmak için eşyalarını toplamakla meşguldü. Öyle ya da böyle suçluluk duygum artmıştı ve bütün sabahı ona mesaj bırakıp beni aramasını söyleyerek geçirdim.

Karma.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Melody, acele etmezsek derse geç kalacağımızı söyleyerek beni ite kaka dışarı çıkardı.

Zaman nasıl bu kadar hızlı geçmişti?

Binaya doğru yürürken, düşünceler arasında kaybolmuş bir haldeydim; tek kelime etmiyordum. Taa ki Melody hafif bir kahkaha atarak, "Vaay, şuna bak..." diyene kadar.

Sadece meraktan söylediği yere baktığımda adımlarım yavaşladı. O bildik siyah Mercedes felsefe binasının önünde park etmişti ve Naz, bir eli cebinde, diğer elinde kan kırmızısı tek bir gül döndürerek arabaya dayanmış bekliyordu; bakışlarını güle dikmişti.

Onu görünce nefesim kesildi, midem kasıldı, birden başım dönmeye başladı. Bir an tereddüt ettikten sonra ona doğru yürümeye başladım. Melody, geç kalmak istemediğinden binaya girdi. Santino, geç gelen öğrencileri maskara ederdi.

"Felsefe profesörü ile randevun mu var?"

Gülümseyerek bakışlarını çiçekten bana doğru çevirirdi. "Aslında öğrencilerinden birini becermeyi umuyorum."

Bir kahkaha attım ama arabadan uzaklaşıp kaldırıma çıkarak beni es geçip ufak tefek sarışın bir kıza doğru yürümeye başladığında gülüşüm yok oldu. Kızı tanımıyordum ama yüzü yabancı değildi. Felsefe dersinde aynı sınıftaydık.

Gülü uzatarak, "Sizin için," dedi. "Güzel bir kız için güzel bir çiçek."

Kız kıpkırmızı kesilerek gülü aldı ve hızla kapıya doğru gitti, neredeyse kapıya çarpıyordu. Naz, genç bir kızın onun çekiciliği karşısında kızarması, sanki dünyanın en komik şeyiymiş gibi kendi kendine güldü ama benim tek hissettiğim boğazımın yanmasıydı.

Alev alev yanıyordu.

"Bunu neden yaptın?"

Bana dönerek, "Biraz neşelenmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu," dedi. Yüzümdeki ifadeyi görünce kaşlarını kaldırdı. "Kıskanmadın, değil mi?"

Bunun çok anlamsız olduğunu düşündüm... Belki aptal, ahmak ya da saftım ama ilk kez hayatında başkaları olabileceğini düşündüm. Elbette onu sık sık görüyordum ama birbirimizden uzak geçirdiğimiz saatler, hatta günler oluyordu ve o anlarda ne yaptığını bilmiyordum. Elbette çalışıyordu... Çok çalıştığını söylüyordu... Ama düzenli bir çalışma saati yoktu.

Ben yanında olmadığım zamanlar başkaları olabilirdi.

Güvensiz hissetmekten nefret ediyordum.

"Kıskandın, öyle mi?" Sesindeki neşeli ifade yok olmuştu. "Gerçekten kıskandın."

"Başkaları var mı?" diye sordum alçak sesle. "Yok, değil mi?"

"Başka kim var mı?"

"Başka kızlar."

Dik dik bana baktı; eğilerek bana yaklaştığında hiç eğleniyormuş gibi bir yüz ifadesi yoktu. "Başka kızlar yok. Başka kızlarla düşüp kalkmıyorum. Bana verebilecekleri hiçbir şey yok. Benim bir kadına ihtiyacım var. Ve eğer başka birileriyle de görüşüp görüşmediğimi, başka kadınları da becerip becermediğimi soruyorsan, cevabım hayır. Başka kimse ile ilgilenmiyorum, Karissa."

Cevabı beni hem rahatlatmış hem de altüst etmiş, sesindeki tutku irkilmeme neden olmuştu.

"Seni sevdiğimi söyledim," dedi. "Buna inanman için ne yapmam gerek?"

"Ben, şey..." Bunun laf olsun diye sorulmuş bir soru olduğunu umarak kekeledim ama yüz ifadesi gerçekten bunu öğrenmek istediğini söylüyordu bana. "Bilmiyorum."

"Yeteri kadar göstermiyor muyum?" diye sordu. "Eğer benden bir şey istiyorsan, daha fazlasına ihtiyacın varsa söylemen yeter, onu sunarım sana. Dünyayı ayaklarının altına sererim. Sadece neye ihtiyacın olduğunu bilmem yeter."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedim.

Bir an sustu; ses tonu daha da düştü. "Bana güvenmemene neden olacak bir şey mi yaptım?"

"Hayır."

"O zaman bana güven," dedi. "Artık güvenmeni rica ediyorum. Eğer o sınıfa gidip o kızdan çiçeği geri almamı istersen yaparım. Elinden çekip alır ve sana veririm."

"Hayır, bunu yapmanı istemiyorum," dedim. "Ben sadece... Bilmiyordum."

Elini yanağıma bastırarak, "Şimdi biliyorsun," dedi. Öne doğru eğilerek dudaklarıma çok hafif bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Bu kelimeler beni eritti. Gerçek şu ki bana dokunuyor, beni öpüyor ve beni tutuyor olmasa ayaklarının dibindeki bir su birikintisinden başka bir şey olmadığıma yemin edebilirdim. Önce dudaklarımı, sonra alnımı öperek kollarını sımsıkı etrafıma doladı ve bana sarıldı. Ardından nihayet, tereddüt ederek geri çekildi. "Derse gitsen iyi olur. Geç kaldın."

Kaşlarımı çatarak, "Ah, evet," dedim ve binaya doğru döndüm.

Elini sırtıma bastırıp beni hafifçe iterek, "Ben de senin-

le geleyim," dedi. Yanımda Naz ile binaya girdim; hiç acele etmeden sınıfın kapısına doğru yürüdük. Santino'nun konuştuğunu duyabiliyordum; derse çoktan başlamıştı.

İsteksizce sınıfa girdim ve fark edilmeden Melody'nin yanındaki boş sandalyeye oturmaya çalıştım ama işe yaramadı. Santino bana doğru döndüğü anda göz göze geldik ve o, cümlenin ortasında durdu. Sınıfa gergin bir sessizlik hâkim oldu; herkes Santino'nun devam etmesini bekliyordu ama o, ne konuştuğunu unutmuş gibi görünüyordu.

"Ooo, Bayan Reed, varlığınızla bizi onurlandırmanız ne büyük şeref," diyerek yüzden fazla gözün bana dönmesine neden oldu. "Lütfen oturun. Rahatınıza bakın. Kendinizi evinizde hissedin. Ben beklerim."

Ve bekledi. Orospu çocuğu gerçekten bekledi.

Ben yerime oturup çantamı yere koyarken herkes bana bakıyordu. "Geç kaldığım için özür dilerim, Efendim."

"Yoo, lütfen. Ben özür dilerim," diye karşılık verdi. "Umarım derse gelmeniz sizin için sorun olmamıştır. Size zahmet vermek ve değerli vaktinizi çok fazla çalmak istemem. Felsefeden daha önemli işleriniz olduğunu biliyorum. Notlarınız bunu yansıtıyor zaten."

Off. Sınıfta utanç verici mırıltılar yükseldi. Santino kaldığı yerden derse döndüğünde ben yerin dibine geçmiştim. Hâlâ cinayet konusunu anlatıyordu. İç çekerek etrafıma bakındım; birkaç çift gözün hâlâ benim üzerimde olduğunu fark ettim: Bakışlarım kapıya doğru kaydı. İçimi büyük bir utanç kapladı, yanaklarım kızardı. Naz, tam kapının önünde koridorda duruyordu.

Her kelimeyi duymuştu.

Bana bakmıyordu; kapıda durmuş bakışlarıyla

Santino'yu takip ediyordu. Geri çekilmeden önce bir süre orada bekledikten sonra başını iki yana sallayarak yürüdü gitti.

Önüme döndüm; dersi dinlemeye ve not almaya karar vererek defterimle kalemimi çıkardım. Ama halihazırda geri kalmıştım, ben daha ne olup bittiğini anlamadan ders bitti. Yerimden kalkıp her şeyi çantama tıkıştırdığım anda Santino'nun sesi sınıfta yankılandı. "Bayan Reed, eğer boş zamanınız varsa biraz konuşabilir miyiz?"

Melody, bana acıyan bir bakış attı ve sadece dudaklarını oynatarak, "İyi şanslar," dedi ve bensiz kapıya doğru yürümeye başladı. Onu suçlayamazdım. Ben de sınıfta beklemezdim. Sınıfın ön tarafına gitmeden önce oyalanarak sınıf arkadaşlarımın çoğunun çıkmasını bekledim. Santino tahtayı siliyordu ve bir süre benimle ilgilenmedi; arkasını dönüp orada beklediğimi gördükten sonra bile...

"Bir sorun mu var, Efendim?"

Silgiyi bırakarak döndü ve kalın gözlüklerinin arkasından dik dik bana baktı. Beklediğim gibi kızgın ya da saldırgan görünmüyordu. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Hiçbir şey söylemeden çantasına uzandı ve bir kâğıt çıkarıp bana uzattı. Her yeri kırmızı kalemle düzeltilmişti ve üzerinde adım yazıyordu. Konfüçyüs sınavımdı bu; üst köşesinde kocaman göbekli bir D vardı.

Kâğıdı ondan aldım. "Nasıl olur bu? Konuyu biliyordum."

Sandalyesini çekip masasına otururken, "Mesele bilmek değil," dedi. "Asıl mesele; kendi yorumunuzu katamıyorsunuz. Adamın neler söylediğini anlatabiliyorsunuz ama bunu gerçek hayata geçiremiyorsunuz. Aynı şey ödeviniz için de geçerli... Aynı sorun. Mutluluğu ta-

rif edebiliyorsunuz ama yorum katamıyorsunuz. Aristo ile Sokrat'ın mutluluk hakkında ne düşündüklerini yazmışsınız ama bütün ödev boyunca *sizi neyin mutlu ettiği* hakkında tek bir kelime bile etmemişsiniz."

Elimdeki sınav kâğıdıma dikkatle baktım; şaşkına dönmüştüm. "Bu kâğıt D'lik değil."

"Söylediğim gibi," diye devam etti. "Eğer kendinizden bir şeyler katsaydınız size en az B verirdim."

Suratımı asarak çantamı açtım ve sınav kâğıdımı içine tıktım; hayal kırıklığından ağlamak üzereydim. Bu noktadan sonra geri dönüşüm yoktu, eğer final sınavında çok yüksek bir not almazsam bu notu yükseltmemim yolu yoktu ve not ortalamam düşünüldüğünde bu imkânsızdı.

"Bugün teslim etmeniz gereken bir ödev vardı," dedi. "Hazır mı?"

Kâğıdı isteksizce çantamdan çıkardım; teslim etmeye pek niyetim yoktu. Ona doğru uzattığımda dikkatle bakarak hayal kırıklığı iyice derinleşmiş bir ifadeyle elimden aldı. Başını iki yana sallayarak diğer ödev kâğıtlarının üzerine koydu. "Perşembe günü görüşürüz, Bayan Reed. Bu kez geç kalmayın."

"Kalmam, Efendim."

Çantamı sırtıma takarak sınıftan çıktım, sanki omuzlarımda çok ağır bir yük vardı. Binadan çıkıp etrafıma bakındım ve Mercedes'in hâlâ kaldırım kenarında park etmiş duruyor olduğunu görünce duraksadım. O tarafa bir göz atınca Naz'ın ortalıkta olmadığını gördüm. Telefonumu çıkarıp onu aradım. Telesekretere düştü.

Bir yere gitmiş olabileceğini ya da civarda bir yerde işi olduğunu düşünerek oralı olmadım. Yurda doğru yürümeye başladım; acelem yoktu.

Bütün yol boyunca asık suratımı düzeltmeye ve yüzüme bir gülücük yerleştirmeye çalıştım, arkadaşımla yüz yüze gelmeden önce beni rahatsız eden bir mesele yokmuş gibi görünmeye çalışıyordum. Odaya varıp iterek kapıyı açtığımda Paul'un yüzüyle karşılaştım.

Melody'nin erkek arkadaşı onun küçük yatağına yayılmış, elinde uzaktan kumanda ESPN* seyrediyordu. Melody ise çalışma masasında oturmuş sırt çantasını karıştırıyordu. Başını kaldırıp beklediğim bakışı attı bana. Acıma dolu bir bakış. "Ne dedi?"

"Felsefe için uygun olmadığımı söyledi." Çantamı yere fırlatıp kendimi yatağıma attım. "Bir sürü zırvalık anlattığımı ama bunların ne anlama geldiğinden haberim olmadığını söyledi."

"Bunu mu söyledi?"

"Özet olarak evet," diye mırıldanarak gözlerimi kapattım. "Ve daha da ötesi o bunları söyledikten sonra ona yarım bir ödev teslim ederek söylediklerini kanıtlamış oldum. Felsefe bana göre değil."

Melody, "Buna inanmıyorum," dedi. "Delilik bu."

Paul, inanamaz bir ifadeyle, "Santino'nun dersinden kalıyor musun?" diye lafa karıştı. "Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Savunur bir biçimde, "Kalmıyorum," dedim. "Ama geçmiyorum da."

Paul bir kahkaha attı. "Ne fark var ki?"

"Fark şu; zar zor geçiyorum ama not ortalamamı gereken noktada tutmaya yetmiyor."

---

* Dünyaca ünlü bir spor kanalı. –*çn*

"Büyük şansızlık," dedi Paul. "Santino'nun dersi gerçekten çocuk oyuncağı. Kitabın kapağını bile açmadan B aldım."

Söyledikleri kendimi daha iyi hissetmeme neden olmadı. Aslında daha da çok sinirlendirdi beni.

Yatağımda uzanmış yatarken telefonum çaldı. Çantamdan çıkarıp ekrana bakınca Naz'ın adını gördüm. İç çekerek açtım ve alçak bir sesle, "Efendim," diye mırıldandım.

Bir süre sessiz kaldı. "İyi misin, aşkım?"

"Evet. Neden?"

"Beni aramışsın."

"Ah, evet... Arabanın hâlâ orada olduğunu gördüm ve ne yaptığını öğrenmek için aradım."

"Ha. Biraz işim vardı. Yurda döndün mü?"

"Evet, şimdi geldim."

"Sana yemek getireyim mi?"

"Hiç aç değilim."

"Benimle eve gelmek ister misin?"

"Gelmesem daha iyi olur. Sabah erkenden dersim var ve ödev yapmam gerek. Bu yüzden oldukça uzun bir gece olacak sanırım."

"Sorduğum bu değil. Ne hissettiğini öğrenmek istedim, ne düşündüğünü değil. Gelsen nasıl olur diye sormuyorum. Gelmek istiyor musun diye sordum."

Bir an tereddüt ettim. "İstiyorum."

"O zaman beş dakika içinde alırım seni. Ödevini de getir. Yapmana yardım ederim."

Tam itiraz edecektim ki telefonu yüzüme kapattı. Ayağa kalkıp çantamı kaptım ve kapıya doğru yürürken

Meloy'ye el salladım. "Siz, çılgın gençler, eğlenmenize bakın. Ben Naz'a gidiyorum."

"Sabahki derse gelecek misin?"

"Evet," dedim. "Ama beni daha önce bekleme."

Bir kahkaha atarak bana iyi geceler diledi. Paul hiçbir şey söylemedi. Onun da benden pek hoşlandığını sanmıyordum ve umurumda da değildi. Benim televizyonumu seyrediyor, kirli çoraplarını benim zeminime atıyor, benim 'Ramen noodle'ımı yiyordu ve felsefede benden iyi bir not alması da cabasıydı.

Gitgide daha az hoşlanıyordum ondan.

Naz, yurdun önünde arabayı yolun ortasına park etmişti ve trafiği engellediğine kızdıkları için ona korna çalan insanları umursamıyor görünüyordu. Arabaya binip onun kafasını eğmiş telefonuna baktığını ve dışarıda olan bitenlere aldırmadığını görünce bir kahkaha attım.

Kralın kendisi olduğu kendi küçük dünyasında yaşıyordu ve onun gözdesi olmaktan fazlasıyla mutluydum... Ama bana bakıp gamzesini ortaya çıkaracak biçimde gülümsediğinde gözdesi değil, kraliçesi olduğumu hissettim.

Yola çıktı ve doğrudan Brooklyn'e gitti. Evine vardığımızda anahtarlarını oturma odasındaki sehpanın üzerine attı ve ceketini çıkarıp kravatını gevşetti.

"Aç olmadığına emin misim?" diye sordu. "Sana bir şeyler hazırlayabilirim."

"Sen mi? Bir şeyler mi hazırlayacaksın?"

Güldü. "Kolay hazırlanacak bir şeylerim vardır muhtemelen."

"Teşekkür ederim ama böyle iyiyim. Tek istediğim şu ödevi bitirmek; ondan sonra rahatlayabilirim."

Çalışma odasına yerleşip problemleri çözmek için matematik kitabımı açtım. Yanımdaki kanepede oturan Naz dikkatimi her şeyden çok dağıtıyordu. Matematikte berbattı, yardım etmeye çalıştığında en basit çarpma işlemlerini bile arapsaçına çeviriyordu.

Hatta birkaç kez parmaklarıyla sayarak hesaplarken yakaladım onu.

Sadece gülümsüyordum. Bazı problemleri baştan yapmak zorunda kalıyordum ama iki katı zaman alsa da umurumda değildi. Naz işin içinde olunca ödev yapıyormuş gibi hissetmiyordum.

Son problemi bitirmek üzereyken bir tutam saçımı parmağına doladı. Tipik bir boktan dört işlem problemiydi. Lanet olası hızla giden iki tren sonunda karşılaşırlar ama kimse nerede olduğunu umursamaz. Onu çözmeye çalışırken Naz beni seyrediyordu; bakışları dikkat dağıtıcıydı.

"Sana bir dört işlem problemi soracağım," dedi.

"Dinliyorum."

"Eğer Naz uykudan vazgeçerse ve Karissa çırılçıplak soyunursa, güneş doğana kadar Naz ona kaç orgazm yaşatabilir?"

Gülümsememeye çalışarak, "Hımm. Emin değilim," dedim. Kendimi zor tutuyordum. "Saymaya parmakların yeter mi bilmiyorum."

"Yetmeyeceklerini biliyorum," dedi. "Ayrıca bu gece parmaklarım başka işlerle meşgul olacaklar."

14. BÖLÜM

Şaşkına dönmüştüm.

Santino, sınıfın ön tarafında ayakta durmuş bir şey hakkında homurdanıp duruyordu. Ne olduğunu bilmiyordum. Sıramın üzerindeki kâğıda dikkatle bakıyordum; sesi tekdüze bir mırıltı gibi geliyordu.

Bu ödevden F bekliyordum. Tam değildi; içinde şahsi bir şey yoktu ve Santino'nun istemediği her şey vardı.

O zaman tepesinde neden A yazıyordu.

Kırmızı mürekkep de yoktu. Ne bir yorum ne de düzeltme vardı. Açıklama yoktu. Bu ilk kez başıma geliyordu. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bu kez herkese bir

kıyak mı çekti diye gözlerim Melody'nin kâğıdına kaydı, deli gibi arzu ettiği B'yi almıştı ama ödevi düzeltilmişti.

Bu, hiç mantıklı değildi.

Ders boyunca ne el kaldırdım ne de ses çıkardım; sessiz sessiz oturdum. Ders bitince kâğıdım elimde çantamı alıp ayağa kalktım.

Melody'ye, "Odada görüşürüz," dedim. "Santino'ya sormam gereken bir şey var."

Sanki ikinci bir başım çıkmış, dünyanın sonu gelmiş ya da ben klinik bir vakaymışım gibi bakıyordu bana. Lanet olsun, belki de öyleydim. Ama ona sormak zorundaydım.

Anlamıyordum.

Santino'nun masasına yaklaşmadan önce yine sınıf arkadaşlarımın çoğunun çıkmasını bekledim. Başını kaldırıp bana baktı; yüzü ifadesizdi, hiçbir şey söylemedi. Dünyada konuşmak istediği en son insan benmişim gibi bakıyordu.

"Ödevimle ilgili bir sorum var, Efendim."

Tek kaşını kaldırdı.

"Yani durum şu: Ödevimi tamamlayamadım ve olması gerektiği gibi bilgisayar çıktısı almadım. Teslim ettiğimde henüz tam değildi."

"Fark ettim," dedi.

"Evet, bu yüzden merak ediyorum... Neden A?"

Dikkatle bana baktı. Sert bir bakıştı. Biraz daha sert baksa, telepati yoluyla patlamamı sağlayabilir ve beni gözünün önünden yok edebilirdi. Konuştuğunda ses tonu buz gibiydi. "Sizin için yeterince iyi değil mi?"

"Hayır, sorun bu değil," dedim hemen. "Sadece beklemiyordum..."

Keskin bir kahkaha attı; kesinlikle keyifli bir kahkaha

değildi. "Eminim öyledir."

Kaşlarım çatıldı.

"Bakın, Bayan Reed, ne söylememi istediğinizi bilmiyorum. Eğer ödevinizin hak ettiği not olan F'yi almayı tercih ediyorsanız bunu vermekten mutluluk duyarım. Ama her ne kadar göstermek için yeterli çabayı harcamamış olsanız da, bu konuda son derece bilgili olduğunuzdan oldukça eminim."

Kendimi aptal gibi hissetmiştim. Adam bana A vermişti ve kâğıdımı alıp koşarak oradan uzaklaşmak yerine sorguluyordum. İster hak edilmiş olsun, ister olmasın ama bana resmen bir cankurtaran halatı fırlatmış, bu dönem sonuna kadar mücadele etme şansı vermişti.

Kâğıdım elimde birkaç basamak yukarı çıkarken, "Teşekkür ederim," dedim.

Gözlerini benden kaçırarak, "Lafı bile olmaz," diye cevap verdi. "Bir daha asla."

Başımı sallayarak döndüm ve hızla oradan çıktım. Dışarı adım attığımda hava ılıktı; bahar kendini hissettirmeye başlamıştı. Sıcaklığı hissederek gömleğimin uzun kollarını dirseklerime kadar sıyırdım ve fularımı çıkardım. Nisanın son haftasıydı ve sadece iki hafta sonra dönem sona eriyor, dersler bitiyordu. O tarihe kadar yapmam gereken bir sürü iş vardı ama huzurlu hissediyordum, sanki her şey yolunda gidecekmiş gibi geliyordu.

Sadece iki hafta daha ve sonra Şeytan olarak bilinen bu profesöre veda edecek, o kahrolası sınıfa bir daha adım atmayacaktım.

İki hafta. İki hafta dayanabilirim.

Cehennemdeydim sanki.

Meşhur üniversitelerden biri olarak görünmesi için süslenip püslenmişti ama birbirimizi kandırmayalım, burası cehennemdi. Son on dört gündür en dibine vurmuştum; her şey o kadar üzerime geliyordu ki artık nefes almakta dahi zorlanıyordum. Kızgın cehennemin dumanının oluşturduğu zehirli bulutlar Santino'nun sınıfının kapılarından süzülerek her şeyi kaplıyor ve yoluna çıkan herkesi boğuyordu. Kıyamet günü yaklaşıyordu. Çok hızlı yaklaşıyordu.

Finaller.

Abartıyor olabilirdim ama iki hafta boyunca doğru dürüst uyumayınca dünyayı net görmek zorlaşıyordu. Her şey notlar ve sınavların neden olduğu zihin bulanıklığında boğuluyordu.

Melody, üzerinde Latince bir şeyler -*modus tollens*- yazan kartı kaldırarak, "Peki, buna ne dersin?" diye sordu.

Yüksek sesle, "*Modus tollens*," dedim. Doğru telaffuz edip etmediğimden bile emin değildim. Hmm... Harry Porter'daki ölüm yiyicilerden biri."

Melody, bir kahkaha atarak en az kelimenin kendisi kadar bana bir şey ifade etmeyen tanımı böbürlene böbürlene söyledi. Elimi sallayarak susturdum onu ve bir sonrakine geçmesini işaret ettim.

Olasılık

"Oo... Bu kolay," dedim. "Olası gibi bir şey."

Bir kahkaha daha.

Bir kart daha.

Bir yanlış cevap daha.

"Benden bu kadar," diyerek sırtüstü yatağa uzanarak kolumla gözlerimi kapattım ve bunu yapar yapmaz iğ-

renç bir koku geldi burnuma. "Iıyk. Bu berbat kokan şey ne?"

Melody, kartları yere atarak, "Sensin," dedi.

"İğrenç." Yüzümü buruşturarak isteksizce yataktan çıkıp temiz bir havlu aradım. "Ben duş almaya gidiyorum."

Melody, "Lütfen git," dedi. "Şu leş gibi kokudan kurtul."

Yorgun argın banyoya doğru yürürken ona orta parmağımı gösterdim. Buharın ve ısının kaslarımdaki gerginliği az da olsa yumuşatacağını umarak sıcak suyu açtım. Su şakır şakır üzerime akarken gözlerim kapalı bir halde neredeyse uyuyana kadar duşun altında öylece durdum.

Sallanıyor, neredeyse kayıp düşüyordum. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp suyun sıcaklığını değiştirmek için musluğa uzandım. Soğuk su bana çarpar çapmaz, her yanım titreyerek zınk diye ayıldım. Çıkmadan önce hızlıca yıkandım; orada daha fazla dikilecek enerjim yoktu.

Yarım yamalak kurulandım ve eski pembe havluya sarınarak ağır ağır odaya geri döndüm. Kapıyı açıp içeri girdiğim anda Paul ile burun buruna geldim. Yarısı benim yarısı Melody'nin tarafında, odanın ortasında dikiliyor, Melody'nin kirli bir gömleğini top gibi yapmış havaya atıp tutuyordu. Bana döndüğü anda dona kaldım. Yarı çıplak olduğumu görünce başını çevirmesini bekliyordum ama tam tersi vücudumu baştan aşağı süzdü. *İğrenç.*

Nihayet kafasını çevirince Melody homurdandı ama o, bir kahkaha atarak elindeki gömleği, sanki basketbol oynar gibi yanında duran ağzına kadar dolu sepete fırlattı. Ardından kız arkadaşının tarafına çekilerek onun yatağına attı kendini ve başını Melody'nin dizlerine koydu.

Melody elleriyle onun gözlerini kapatıp bana özür diler bir bakış attı.

Bunu görmezden gelerek dolabımdan birkaç parça giysi aldım ve huzur içinde giyinmek için banyoya geri döndüm. Odaya geri döndüğümde ikisi öpüşüyorlardı. Bunun için en ufak bir özür dilemediler.

Melody mükemmel bir arkadaştı; her zaman dinlemeye hazırdı. Ama konu bir yaşam alanı paylaşmak olduğunda çok kötü bir oda arkadaşıydı.

Elimden geldiği kadar onları görmezden gelerek saçlarımı taradım ve kendime çeki düzen vermeye çalıştım. Makyaj yapmakla uğraşmadım ve saçlarımı da sadece atkuyruğu yaptım. Gözlerim saate kaydı. Sınava yaklaşık iki saat vardı.

Eşyalarımı topladım ve Melody'nin yatağının yanında yerde duran not kartlarını kaparak kapıya doğru yürüdüm. Melody çıktığımı görünce Paul'dan uzaklaştı. "Şimdiden mi gidiyorsun?"

"Evet, aşağıya inip bir fincan kahve alacağım." Bir an sustum. "Ya da koca bir çaydanlık."

"Haa, tamam. Gitme vakti geldiğinde aşağıda buluşuruz."

Kapıyı arkamdan kapatarak dışarı çıktım ve alt kata inerek binanın arka tarafındaki yemekhaneye gittim. Finallerin çoğunun bittiği ve öğrencilerin bazılarının yaz tatili için yurttan ayrıldıkları göz önüne alındığında şaşırtıcı biçimde doluydu. Dönemin son günü, benim son sınavımdı. Diğerleri sorunsuz geçmişti ama felsefe beni ya batıracak ya da çıkaracaktı.

Yemek kartımda kalan son parayı orada satılan büyük bardak kahveye harcadım ve sert içeceği, beni saatlerce

enerjik tutmaya yetecek kadar bol şekere boğdum. Köşede küçük bir masa bularak oturup not kartlarını masaya yaydım. Önce ön yüzlerine bakıp sonra arkalarını çevirerek arka yüzde yazan tanımı ezberlemeye çalıştım ama sanki hepsi kafamın içinde uçuşuyor, hiçbiri beynime girmiyordu.

Son dakika çalışmanın hiç bir işe yaramayacağını çok iyi biliyordum.

Asla faydası olmazdı.

Yine de yapıyordum.

Kahvemi yeniden doldurarak tekrar tekrar üzerlerinden geçtim. Melody ortaya çıkıp kaşımdaki sandalyeye oturduğunda sinirlerim tepemde, ümitsiz ve lanet olası sınavdan kurtulmak için can atar bir haldeydim.

Melody, "Acil yeni doza ihtiyacı olan bir bağımlı gibi görünüyorsun," dedi. Kahvemi alıp bir yudum içti. "Iıyk... Bunun içinde ne kadar şeker var?"

Masanın karşısına göz atarken, "Yeteri kadar," diye cevap verdim. Saçları darmadağınıktı ama isteyerek öyle yapılmış gibi değildi. "Mümkün olan her biçimde becerilmiş gibi görünüyorsun."

Sırıtarak kahveden bir yudum daha aldı. Yüz ifadesi bana evet diyordu; yaptığı tam olarak buydu. Kahveyi bırakıp geri kalanını bitirmem için bana uzattığında yüzümü buruşturdum. "Yok, almayayım. Dudaklarının az önce nerede olduklarını biliyorum."

Gözlerini devirerek geri kalanını kafaya dikti ve boş bardağı en yakındaki çöp kutusuna fırlattı. "Haydi bakalım günahkâr dostum. Şeytan bekliyor ve geç kalanlar hakkında ne hissettiğini biliyorsun."

Bu kez sınıfa erken girdik, hatta ilk girenlerdendik.

Santino sandalyesinde oturmuş masasının üzerinde işaret çubuğunu yuvarlıyordu. Bizi duyunca başını kaldırıp baktı. Her zamanki yerime otururken göz göze geldik. Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama diğer öğrenciler sınıfa girerken sessizliğini korudu.

Saat tam ikide, tüm sandalyeler dolduğunda, ayağa kalkıp eline bir tomar kâğıt aldı.

Tek kelime etmeden onları dağıttı ve herkes alana kadar bekledi. Ardından boğazını temizledi. "Bildiğim tek şey hiçbir şey bilmediğimdir. Umalım bugün hepiniz Socrates'in bildiğinden biraz daha fazlasını biliyorsunuzdur, baylar ve bayanlar. Zaman sınırlaması yok. Bitirince verebilirsiniz.

Tekrar yerine oturdu ve işaret çubuğuyla oynamaya başladı. Derin bir nefes alıp sınav kâğıdıma dönerek ilk soruyu okumadan önce bir süre onu izledim.

Gerçek hayattan örnekler vererek evrensel *modus tollens* denklemini açıklayın.

Sıçmıştım.

Beş sayfalık sınav kâğıdının hepsini bitirmek bir saatten fazla zamanımı aldı. Elime kramplar giriyor, başım zonkluyor ve biri bitirmiş olduğu sınav kâğıdını teslim etmek için ayağa her kalktığında uykusuz ve kafein yüklü bedenimi mantıksız bir öfke dalgası kaplıyordu.

Ne cüretle bitirmişti bunlar?

Bir an önce bitirip kurtulmak arzusuyla sayfayı çevirdim ve son soruyu okudum.

Thales hayattaki en zor şeyin kendini bilmek olduğunu söylemiştir. Siz kimsiniz?

Zapt etmeye, yutmaya çalıştım ama çevremdekileri rahatsız eden acı bir kahkaha kaçtı ağzımdan. Bakışlarını

hissedebiliyordum ama başımı kaldırıp bakmadım, gözlerimi kâğıdıma diktim. Ne boktan bir soruydu bu? Soruya baktım, baktım, biraz daha baktım ve sonra Melody'ye gizli bir bakış atmak için başımı çevirdim. O da son sorudaydı. Kâğıdının arkası tamamıyla doluydu, sanki otobiyografisini yazmıştı. Ben ona bakarken kalemini bıraktı; kâğıdını teslim etmek için ayağa kalkarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Neredeyse ona çelme takacaktım.

Bunu gerçekten düşündüm.

Aklımdan geçti.

Bacağım onun yoluna çıkıp oraya gitmesini engelleme arzusuyla seğiriyordu. Çocukça ve mantıksız bir arzuydu bu ama ben orada oturmuş bitirmek için mücadele ederken o, kendinden lanet olası bir biçimde emin görünüyordu.

İç çekerek kâğıdıma döndüm ve soruya biraz daha baktım. Melody geri döndü, eşyalarını topladı ve sadece dudaklarını oynatarak, "Odada görüşürüz," dedi.

Başımı salladım. Diğerlerinin sınıfta dolanışlarını dinlerken kalemimi sıranın kenarına vuruyordum. Sınıf hızla boşalıyordu. Bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Ben kimim?

Felsefeyi hiç sevmeyen biri.

Soruyu biraz daha düşündüm ve nihayet cevabımı yazdım.

Bilmiyorum.

Ayağa kalkarak kâğıdımı teslim etmek için sınıfın ön tarafına yürümeye başladım. Ona yaklaşırken Santino

beni izliyordu. Kâğıdımı ön yüzü yukarıda olacak biçimde ona verdim; aldığında ters çevirdi. Bakışları, tek kelimelik acıklı cevabımdan bana doğru kaydı ve bütün bir dönem boyunca ilk kez dudaklarının kenarı kıvrıldı.

Gülümsüyordu.

Hem de *bana.*

Ürpertici.

Ne bir şey söyledim ne de gülümsemesine karşılık verdim; sadece yürüyüp gittim. Eşyalarımı aldım ve hızla kapıdan çıktım. Yurda doğru yürürken rahatlamış hissediyordum. Kolay olduğunu söyleyerek bir ders almamızı önerdiğinde Melody'ye bir daha asla güvenmeyecektim.

Doğrudan odaya gitmek istiyordum ama danışmanımla halihazırda geç kalmış olduğum bir toplantım vardı. Atlatmayı, siktir et demeyi düşündüm ama tekrar bir randevu verecekti ve bu yolu bir kez daha geri gelmek zorunda kalacaktım.

İç çekerek karşıya geçip diğer binaya doğru yürüdüm ve doğrudan içeri girerek danışmanımın ofisinin dışındaki sandalyeye çöktüm. Açık kapıdan beni gördü ve eliyle odaya girmemi işaret ettikten sonra havadan sudan konuşmaya başladı.

Söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu.

Bilgisayarın tuşlarına çarpan ojeli tırnaklarının sesi küçük ofiste yankılanıyordu. Harfleri klavyede tek tek arıyordu; bilgilerimi sisteme girmesi fazlasıyla uzun sürdü.

Bir an önce şunu yapıp da kurtulamaz mıydık?

Evraklarımın hepsini teslim ederek bir sonraki dönem için bütün ders kayıtlarımı tamamladım; yüklü bir programım olmuştu. Danışmanım hiçbir şey atlamadığımdan

emin olmak istiyordu. Aslında otuz saniyede bitecek bir işlemle beş dakikadır uğraşıyorduk.

Nihayet sonunda, "Her şey yolunda görünüyor," dedi. "Final notlarının çoğu gönderilmiş... Sadece felsefeyi bekliyorsun. Ondan da en az bir B alırsan not ortalaman bursunu sürdürmen için yeterli olacak. Şimdilik sorun görünmüyor."

Sanki bu çok kolaymış gibi konuşuyordu. Tek ihtiyacım olan bir B idi. Bunun yakınından bile geçsem kendimi çok şanslı hissedecektim. Ama önümüzdeki sene okul ücretimin ödenmesini istiyorsam not ortalamamın en az 3,5 olması gerekiyordu. Bu yüzden de alınması gereken not B idi.

Lütfen Tanrım, B almamı sağla.

"Harika," dedim. "Hepsi bu mu?"

"Evet, hepsi bu."

Sandalyeden kalktım; alelacele kapıya doğru yürürken bir teşekkür mırıldandım. Muhtemelen kaba görünmüştüm ama umursayamayacak kadar yorgundum. Yurda doğru yürürken kafamın içi matematik denklemleri ve yüzdelerle doluydu. Ve sonunda B almak için final sınavından 89 almam gerektiğini hesapladım.

Odaya vardığımda Paul orada değildi. *Şükürler olsun.* Melody ruj sürüyordu. Kutlama yapmak için onunla dışarı çıkacağı hakkında bir şeyler zırvaladı ama dikkatli dinlemedim. Çantamı yere koydum, pantolonumu çıkardım ve başka bir şey giymekle uğraşmadan kendimi yatağa attım.

15. BÖLÜM

Bir şey beni tedirgin ederek uyandırdı.

Yatağımda doğruldum. Sanki bir rüyadan uyandırılmış gibi şaşkın bir haldeydim. Bir an nerede olduğumu algılayamadım. Oda zifiri karanlık bir keşmekeş içindeydi. Saat geçti.

Çok geç.

Duvardaki saate bir bakış attığımda sabahın biri olduğunu gördüm. Melody'nin yatağına attığım bakış ise bana onun henüz geri dönmediğini söyledi. Gözlerimi ovuşturarak ayağa kalktım ve yalpalaya yalpalaya tuvalete gittim. Ellerimi yıkarken odamın kapı sesini ve hafif ayak sesleri duydum.

İç çekerek musluğu kapattım ve ellerimi kuruladım. Sanırım artık yalnız değildim. Melody'nin Paul'u da getirmemiş olduğunu umuyordum. Son isteyeceğim şey odada bir adam bulmaktı.

Tuvaletin ışığını kapattım ve odaya geri döndüm. Melody'nin ışığı açmamış olmasına şaşırmış bir halde gözlerimi kırpıştırarak karanlığa alışmaya çalıştım. Onun yatağına bir göz attım ve kaşlarımı çatarak kalakaldım.

Hâlâ boştu.

Hemen yanımda bir ses duydum, bana doğru bir adım atıldı. Kalbim duracak gibi oldu; donakalmıştım. Ardından deli gibi çarpmaya başladı, göğsümde ateş almış bir makineli tüfek gibi atıyordu. Tam o yana doğru dönüyordum ki bir kol kaba bir biçimde beni yakaladı ve karanlıkta kendine doğru çekti.

İçimde bir çığlık kabardı ama dışarı çıkamadı. Eldivenli, iri bir el ağzımı kapatıp anında bastırmıştı onu. Donakaldım.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Dizlerim boşaldı; gözyaşları yüzünden görüşüm bulandı. Eğer az önce tuvalete girmemiş olsaydım o an altıma yapardım. Kendini savunmayla ilgili öğrendiklerimi hatırlamaya çalışıyordum ama zihnim karmakarışıktı.

Sıçmıştım.

Beni tutan kollardan kurtulmaya çalışıyor, ağzımı kapatan elin altında çığlık atıyordum. O an hafif bir gülme sesi duydum. "Sakin ol, aşkım."

Rahatlamanın verdiği çöküşle az kalsın yere düşüyordum. Naz, kollarını biraz gevşetince ona doğru dönüp

karanlıkta gözlerine baktım. Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu; aniden salgılanan adrenalin ve korku yüzünden midem bulanıyordu. Bu duygudan kusmaya başlamadan önce kurtulmam gerekiyordu.

Aniden ona saldırıp göğsünü yumruklamaya başladım. Çok sert vuruyordum. Ellerimi yakalayıp sımsıkı tuttuğunda hâlâ keyifle kahkaha atıyordu.

Onu itmeye çalıştım ama kolunu bana dolayarak daha çok gülmeye başladı.

"Ödümü koparttın," diye homurdandım. "Bunu bana yapamazsın, Naz!"

"Özür dilerdim ama pişman değilim," diye fısıldadı. "Karşı koyma şeklin hoşuma gitti."

"Ben sadece... Tanrım!" Kollarından kurtulup elimi göğsüme bastırarak sakinleşmeye çalıştım. "Buraya nasıl girebildin?"

"Yürüyüp geçtim. Buradaki güvenlik pek güvenli değil, Karissa. Lobideki görevli kız bana baktı ve tek bir kelime bile etmedi. Kapıyı kilitlememiş olmandan söz etmiyorum bile. Tek eksik binanın girişinde 'içeri girin' yazan bir tabelaydı; ben de içeri girebilirim diye düşündüm ve belki..." Uzandı, eliyle yanağımı okşadı ve sonra başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "...*başka bir yere de* girebilirim."

Gözlerimi devirerek eline vurup uzaklaştırdım. Bir kahkaha daha atarak, "Zor kadın," diye fısıldadı.

Çok kızmak, öfkeden kudurmak istiyordum. Zorla odama girmiş ve ödümü koparmıştı. Ama kızamıyordum; tek hissettiğim gülüşündeki coşku, mutluluktu.

"Göt herif," diye mırıldandım. "Bana bunu yapmış olduğuna inanamıyorum."

Omuz silkerek benden uzaklaştı ve eldivenlerini çıkarıp odada dolanmaya başladı. Yatağıma oturduğunda inanmaz gözlerle ona bakıyordum. "Ne diyebilirim ki? Sen çok meşguldün ve ben seni özledim."

Meşguldüm. Son iki haftadır onu fazla görmemiştim ve lanet olsun ki ben de onu özlemiştim.

Ona doğru bir adım atıp önünde durdum. Yandaki pencereden içeri hafif bir ay ışığı süzülüyor, durduğum yeri aydınlatıyordu. Birden üzerimde pantolon olmadığı gerçeğiyle yüzleştim. Nasıl oluyordu da her seferinde üzerimde hiç de seksi olmayan bir külot varken yakalıyordu beni? Gömleğimin kenarlarını çekerek onu kapatmaya çalıştım.

Yüz ifadesi değişti; uzanıp elimi tutarken gülüşü yok olmuştu. "Haydi ama... böyle yapma. Benden saklanma."

Yatağın üzerine doğru kayarak beni kendine doğru çekti ve ayakkabılarını ayağından çıkarıp attı. Ayakkabıların yere vururken çıkardıkları sesi duydum. Beni kucağına çekti; ata biner gibi oturarak kollarımı boyuna doladığımda yavaş yavaş gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Kalbim yine göğsümden çıkacak gibi çarpmaya başlamıştı ama bunu yapan bu kez korku değildi. Loş ışıkta gömleğini çıkarmasını izledim; ardından gözlerimin içine baktı.

Gözlerindeki arzuyu görebiliyordum; ben de aynı arzuyla yanıp tutuşuyordum. Onun dudaklarını, yanaklarını, çenesini öperek aşağıya doğru inmeye başladım. Göğsüne ulaştığımda geriye doğru yaslandı. Dudaklarımla tenini okşayıp eski yaralarını öperken kabartılarını hissedebiliyordum. "Sana ne oldu, Naz?"

Kalbinden fazla uzakta olmayan en büyük yara izine son bir öpücük kondurarak gözlerinin içine baktım.

Sakin bir sesle, "Hayatımı kaybettim," dedi. "Ve sonra az kalsın ölüyordum."

Arasındaki farkın ne olduğunu sormak istedim; kalbi hâlâ attığına göre hayatının nasıl elinden alındığını merak ettim, ama gözlerindeki bakış beni durdurdu; daha fazla bir şey söyleyemeden kelimelerimi sessizleştirdi. Onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. O gözleri koyuydu, lanet olası derecede koyu. Sanki içinde fırtınalar kopuyordu.

Böylesi bir karmaşada nasıl ayakta kalabildiğini merak ediyordum.

Sormadım. Bir cevabı olduğunu sanmıyordum. O beni öperken kollarımı ona doladım. Naz, beni yatağa çekerek döndürdü; artık yanında yatıyordum. Bu çok güzeldi. Üzerimdekileri çıkaran, parmak uçlarıyla çıplak tenimi keşfeden elleri son derece nazikti. Her hareketinde hafif bir üzüntü var gibiydi. Birden ona kendini iyi hissettirme isteğiyle doldum.

O kahkahayı geri istiyordum.

Onu mutlu etmek istiyordum.

Benimle mutlu olmasını istiyordum.

Gerginliğimi sesime yansıtmamaya çalışarak, "Nasıl istersin, söyle," diye fısıldadım. "Sert olabilirsin. Ben direnirim."

Kendi üzerindekileri de çıkarıp üzerime uzanırken hafifçe gülümsedi.

"Gelecek sefere," dedi. "Bu gece oyun yok."

"Ne var?"

"Sevecenlik."

Yavaşça içime girdi, bedeni tüm ağırlığıyla beni ezerken dudakları bir kez daha dudaklarımla buluştu. Yavaş ve çok güzeldi. Sadece zevkti, bıçak gibi saplanan bir acı değil.

Benimle sevişiyordu.

Kendini içime doğru iterken bacaklarımı onun beline doladığımda içimi en derine kadar doldurdu, sonra yine geri çekildi ve tekrar tekrar gidip geldi. Beni sımsıkı kendine yapıştırmıştı; terli bedenler birlikte hareket ediyordu. Naz, bana o an her şeyini vermişti. Başı boynumda, dişlerini gıcırdatarak ve inleyerek içime boşaldı.

Ardından kollarının arasında ve başım göğsünde öylece uzandık. Sanki kolay kırılabilecek bir şeymişim gibi tutuyordu beni. Bir eli sırtımda duruyor, başımdaki diğer eliyle saçlarımı okşuyordu. Tek kelime etmedim. Söylenecek bir şey olduğundan emin değildim. Bu konuda konuşmanın, hissedilmesi gereken bir şeyi dile dökmenin, yaşadıklarımızı ucuzlatmasından çekiniyordum.

Az düşün, çok hisset.

Şimdi anlamaya başlamıştım.

Çok sessizdi. Bana dokunmuyor olsa uyuduğunu düşünürdüm. Orada uzanmış uykuya dalmak üzereydim ki sesi, sessizliği bastırdı. "On iki kalibrelik bir silah. Kurşunu göğsümden çıkarmaları saatler sürdü ama bir önemi yoktu; kalbim zaten paramparça olmuştu."

"Tam anlamıyla mı?" diye sordum alçak bir ses tonuyla. Anlayamıyordum. Göğsüne bir kurşun sıkılmıştı. Böyle bir şeyi kim yapardı ona?

Bana daha sıkı sarılarak iç çekti. Sesi duyulamayacak kadar az çıkıyordu. "Öyle de denebilir."

Melody dönmüştü.

Gözümü açar açmaz onu gördüm, daha doğrusu duydum. Bitkin ve leş gibi bir halde horlayarak uyuyordu; o kadar yüksek sesle horluyordu ki irkilerek ikinci kez uyandım.

Beni saran kol ağırdı; bedenime yapışmış olan beden sıcacıktı. Hâlâ yanımda olduğuna niye şaşırdığımı bilmiyordum. Sanki dün gecenin benim hayal ürünüm olmasını bekliyordum. Eliyle hafifçe kasıklarımı okşayarak yavaş yavaş daha duyarlı kısımlarıma doğru kayıyordu ki kıpırdandım. "Günaydın."

"Günaydın," diye fısıldadım. Sesim uyku mahmuru çıkıyordu. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Bütün gece," dedi.

Şaka yaptığını düşündüm ama biraz kayarak başımı ona çevirip yüzünü görünce ilk dikkatimi çeken yorgunluk ifadesi oldu. Benim geçen iki haftadaki halime benziyordu. Gözlerinin altındaki torbaları yok etme isteğiyle elimi uzattım. "Uyuyamadın mı?"

"Genelde uyuyamam," dedi. "Ve eğer merak ediyorsan şuradaki Darth Vader* yaklaşık bir saat önce sallana sallana geldi ve hemen uyudu."

İçimi utanç kapladı. "Aman Tanrım, çıplağız."

"Görmedi," dedi. "Bu tarafa bakmadı bile."

"Ama bakabilirdi."

"Ne olmuş yani?" Elini karnımdan çekerek dağılmış saçımı düzeltti. Boynumu öptüğünü hissettim; dudakları

* Yıldız Savaşları serisinde yer alan, nefes alırken yüksek ses çıkaran bir karakter. –*çn*

yumuşak ve sıcaktı. Bu duygu her yanımın ürpermesine neden oldu. "Bu düşüncenin seni azdırmadığını söyleme bana."

"Hangi düşüncenin?"

"Görülme düşüncesinin," dedi. "Basılma heyecanının. Sen zevkten kıvranırken senin yerinde olmak ya da seni becermek için can atan, asla bu kadar şanslı olmayacaklarını bildikleri için kıskançlıktan çatlayan birileri tarafından seyrediliyor olma düşüncesinin. Asla... Asla sana sahip olamayacaklar, Karissa... Asla sen olamayacaklar. Çünkü sen benimsim... Sadece benim."

Bana sımsıkı sarılarak iyice kendine çekti. Arkadan baskı yapan sertleşmiş erkekliğini hissedince ürperdim; elleri bacaklarımın arasına kaydı. Hâlâ boynumda olan dudakları omuzlarıma doğru kayıp hafif hafif ısırmaya ve klitorisimi okşamaya başladığında gözlerim kapandı. Her yanımı ateş basmış; bedenim kızarmıştı. Kalçalarımı aletine sürttüm. İnleyerek daha hızlı okşamaya, daha sert ovuşturmaya başladı. Hafif hafif inlememi engelleyemiyordum.

Bu, doğru değildi.

Bu, doğru değildi.

Aman Tanrım, bu, doğru değildi.

Melody'nin horlaması inlemelerimi zar zor bastırıyordu. Onu durdurmam, kollarına yapışıp itmem gerekiyordu ama yapamıyordum. Yapmayacaktım. Bana dokunmayı bırakmasını hiç istemiyordum.

Baskının arttığını, duygunun keskinleştiğini ve okşadığı yere doğru hızla aktığını hissediyordum. Beklenti içinde nefes nefeseydim. Yaklaşmıştım... Çok yaklaşmıştım... Çok fazla yaklaşmıştım. Ayak parmaklarım bükül-

dü, bütün bedenim gevşetilmeyi bekleyen bir yay gibi gerildi. Tam o anda odayı alçak bir zil sesi kapladı. Naz bir anda durdu.

Gözlerim anında açıldı. Naz yanımdan kalkıp otururken haz yavaş yavaş yok olmaya başladı. Ümitsizce kalçalarımı birbirine sürterek, "Hayır, hayır, hayır," diye söylendim. Sırtüstü döndüm; gözlerim onu arayıp buldu. "Lütfen."

Bu, bir işkenceydi; acı tüm bedenimi sarıyordu. Naz, telefonu kulağına götürüp sakin bir 'Alo' ile cevaplarken bana baktı.

Telefonu boynuna sıkıştırıp karşı tarafta her kim varsa onu dinlemeye başladığında suratımı astım. Tek parmağını dudaklarına bastırarak bana susmamı işaret etti; diğer eli ise beni kısmen örten battaniyenin altına kaydı. Memelerim açıkta kalmıştı ama umurumda değildi. Naz bana tekrar dokunurken ve serbest olan eliyle ağrıyan klitorisimde daireler çizerken bunu kafama takamazdım. Gözlerim kaydı; bedenimin tekrar gerilmesi, o duygunun geri gelmesi uzun sürmedi.

"Evet, ilgileniyorum," dedi. Sesi sakin, buz gibi ve ciddiydi. Sesindeki duygusuz ton beni çıldırtmak üzereydi. Yavaş yavaş yaklaştığını hissedebiliyordum; çarşafı avuçladım, ayak parmaklarım yeniden kıvrıldı. "Bu hafta sonu orada olurum."

Oh, Tanrım.

Oh, Tanrım.

Oh, Tanrım.

Dudaklarım aralandı, nefesim kesildi. Ses çıkarmamak için büyük mücadele veriyordum; sessiz bir çığlık göğ-

sümü yakıyordu. Haz her yanımı ele geçirdi ve bedenim sarsıldı.

Naz, "Yalnız olacağımı sanmıyorum. Eminim o da... hımm... *gelmekten* mutlu olacaktır." dedi.

Sesindeki gülümsemeyi saklamaya çalışıyordu ama hafif bir kahkaha attı. Gerginlik azalıp vücudum yatakta gevşerken yan gözle ona baktım. Bana öyle bir bakış attı ki neredeyse tekrar boşalıyordum.

Eli o noktadan kalktı, önce karnıma oradan da göğsüme kaydı. Memelerimden birini avuçlayarak başparmağını sertleşmiş başının üzerinde gezdirdi.

"Evet, biliyorum," dedi. "Görüşürüz."

Telefonu kapatarak yatağa fırlattı ve eğilip beni öptü. Dudakları sert ve istekliydi. Uzanıp elimi battaniyenin altına sokarak erkekliğini avuçladım. Bir iki kez okşadıktan sonra geri çekildi ve bileğimi tutup beni durdurdu. Gözlerinde alışılmışın dışında bir ifadeyle bana bakarken dudaklarında yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. "Hı hı."

"Ne, hı hı?"

"Sessiz olmak konusunda oldukça başarılısın."

"Konuşmanı engellemek istemedim," diye fısıldadım. "Ya da Melody'yi uyandırmak."

Tek kaşını kaldırdı. "Hı hı."

Yine *hı hı*. O ve gerçek bir kelime bile olmayan şu lanet olası 'hı hı'sı. "Ne?"

"Bunu daha sonra mutlaka denemeliyiz," dedi ve beni tekrar öptü. Bu kez yumuşak bir öpücüktü ve sonra yataktan kalktı. Odanın ortasında, çırılçıplak dikilirken inanmaz bakışlarla onu seyrediyordum. Eşyalarını toplarken hiç acele etmiyordu. "Ama şimdi değil. Kalmayı çok isterdim ama biliyorsun..."

Battaniyeyi vücuduma dolayıp oturdum ve onun giyinmesini seyrettim. Elleriyle saçlarını düzeltip kendine anında çeki düzen verdi ve sonra yatağın kenarına, yanıma oturdu.

Ayakkabılarını ayağına geçirerek, "Bu hafta sonu benimle gel," dedi. Bu bir soru değil, bir talepti. Onun bu yönünü daha önce fark etmiştim. Gerçekte soru olmayan şeyler sorardı bana. Bu, hoş ve kendinden emin bir duruştu, sanki zaten cevabımı biliyor ve boş laflarla vakit kaybetmiyordu.

"Nereye?"

"Uzağa," dedi.

Bu da fark ettiğim başka bir şeydi. Aslında sorularıma cevap vermiyordu.

Başımı iki yana salladım. "Gelmesem daha iyi."

"Ama istiyorsun."

Elbette istiyordum. "Neden?"

"Neden olmasın?"

Naz ayağa kalkıp gömlek yakasını düzeltirken bir kahkaha atarak, "Bilmiyorum," dedim.

"Derslerin bitti, değil mi?"

"Evet. Son sınavım dündü."

"Geçtin mi?"

Omuz silktim. "Umarım."

"Eminim geçersin," dedi. "O zaman benimle neden gelemezsin?"

"Şey... Melody ile cumartesi gecesi kutlama yapmayı düşünüyoruz."

"Derslerin bitmesini mi kutlayacaksınız?"

Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı dolarken, "Hayır," dedim. "Doğum günümü."

Donakalmıştı. Dikkatle bana bakıyordu, yüzünden bir şaşkınlık ifadesi gelip geçti. İlk kez onu gafil avlamıştım, ilk kez benden birkaç adım önde değildi. Kısa bir süre sonra başını iki yana sallayarak yaklaştı ve sanki beni öpecekmiş gibi eğildi. O, öylece dururken ben gözlerinin ta içine baktım.

"Bu hafta sonu benimle gel," dedi tekrar. "Sana hayatının en güzel zamanını geçirteyim."

"Zaten geçirdim," diye fısıldadım. "Hem de birkaç kez."

"Henüz bir şey görmedin, aşkım."

Bir öpücük kondurdu ama bu dudaklarıma hafifçe dokunmaktan öte bir şey değildi. Sonra doğruldu. Ne başka bir şey söyledi ne de cevabımı duymak için bekledi.

Bu kendini beğenmiş orospu çocuğu sadece yürüyüp gitti.

Battaniyeye sarılı bir süre öylece oturdum. Ardından kahkahalarla gülmeye başladım. Gözümü kapıya dikmiş başımı iki yana sallayarak sadece gülüyordum. Naz beni altüst etmiş, bütün kanımı tepeme fırlatmış, sonra beni sersemletmiş ve onun kokusundan başı dönmüş bir halde otururken bırakıp gitmişti.

Ayağa kalkıp bir havlu ve giyecek bir şeyler alıp battaniyeyi çeke çeke, duş almak için banyoya gittim. Hiçbir şeyden habersiz, horul horul uyuyan oda arkadaşımın yanından, burnunun dibinden geçerken hissettiğim suçluluk duygusunun akıp gideceğini umuyordum.

Çok kötü bir arkadaş olduğumdan söz etmiş miydim?

Yıkandım ve kendime çeki düzen verip hiçbir planım olmayan güne hazırlandım. Belki biraz ortalığı toparlar, kesinlikle biraz uyur ve muhtemelen bütün öğleden son-

ramı televizyon önünde geçirirdim. Yedi gün sonra yurttan ayrılmam gerektiği düşünülürse kesinlikle bir iş ve gidecek başka bir yer bulmam gerekiyordu.

Yaz tatili. Aylarca öncesinden bunu bekliyor, dönemin biteceği saatleri sayıyordum ama şimdi bunu düşünmekten ürküyordum. Watertown'a dönüp yaz tatilini annemle geçirmeyi planlıyordum ama birkaç hafta önceki ziyaretimden sonra bunun mantıklı olduğundan emin değildim.

Daha ne kadar orada kalacağını ve hatta dürüst olmak gerekirse oradan çoktan ayrılıp ayrılmadığını bile bilmiyordum.

Bunu düşünmemeye, suyun altında dikilerek kafamı boşaltmaya çalışıyordum ama zihnimin arkasına gizlenmişti; az ilerideki kaygı verici bir sağanak gibiydi.

Naz'ın zihninde gelecekle ilgili bir fotoğraf olup olmadığını, geleceğin onun için net olup olmadığını merak ediyordum.

Henüz Naz'a söylememiştim. Sadece iki ay için olsa bile onun uzak mesafedeki bir ilişkiye nasıl katlanacağını bilmiyordum.

Kendimin de buna nasıl katlanacağını bilmiyordum.

Yanımdan ayrılalı henüz yirmi dakika olmuştu ve ben şimdiden onun dokunuşunu çok özlemiştim.

Temizlenip giyindikten sonra tamamen uyanmış hissederek odaya geri döndüm. Melody'yi uyandırmak istemiyordum. Bu yüzden uzaktan kumandayı aldım, kısık sesle televizyonu açtım ve sabah ışığında izlemeye başladım.

Sohbet programları.

Biyolojik baba dramı.

Aldatan erkek arkadaşlar.

Rehabilitasyon gören ünlüler.

Diğer insanların dramlarında kendimi kaybedip geçici olarak kendi sorunlarımı unuttum. Melody birkaç saat sonra, öğlene doğru uyandı ve gözlerini ovuşturarak, "Bok gibi hissediyorum," dedi.

"Uzun bir gece miydi?" diye sordum daha anlamsız bir şeyler bulmak için kanal değiştirerek. *Hukuk programları.*

Melody yatağında doğrulurken, "Ve sabahtı," diye mırıldandı. Üzerinde hâlâ dün giydiği kıyafetler vardı ve makyajı akıp yorgun yüzüne bulaşmıştı. "Odaya girdiğimde seni uyandırmadım, değil mi? Sessiz olmaya çalıştım ama bok gibi sarhoştum."

"Hayır," dedim. "Hiçbir şey duymadım."

Ayağa kalktı ve sallana sallana banyoya gitti. Tekrar kanalları dolanmaya başladım, neler olduğuna fazla dikkat etmeden daha az dram olan bir şeyler arıyordum.

Yarışma programları.

"Uyan, uyan, uyan!"

Ses kulağımın dibinde ciyak ciyak bağırıyordu; derin bir uykudan uyandırdı beni. Çığlık atarak sanki biri beni sarsıyormuş gibi kendimi savunurcasma ellerimi kaldırdım. Sersemlemiş bir halde gözlerimi açınca Melody'nin bulanık yüzünü gördüm karşımda; deli gibi sırıtıyordu. "Ne oldu?"

"Uyan," dedi bir kez daha. Beni zorla oturtmaya çalışıyordu.

Homurdanarak onu ittim ve hızla gözlerimi kırpıştırdım. "Kalktım, kalktım... Uff. Neden uyandırdın beni?"

Önümde hoplayıp zıplayarak, "Başardım," dedi. "Felsefeden B almışım."

Dediklerini algılamam biraz zaman aldı. Birden tamamen uyandım. Dikkatle ona baktım; endişeden midem kaynıyordu. "Neee? Notlar açıklanmış mı?"

Heyecanla, "Evet," dedi. "İnanabiliyor musun?"

Gözlerimi ovuşturarak, "Vay canına, bu harika," dedim. Sakin görünmeye çalışıyordum ama bu çok anlamsızdı. Duyduğum endişe yüzünden kusmak üzereydim. Ayağa kalkıp onu iterek dizüstü bilgisayarımı kaptım; notuma bakmak için okul hesabıma giriş yaptım. Kalbin umutla çarpıyordu ama sayfa yüklenir yüklenmez içimdeki her şey bir anda durdu. Mideme bir yumru oturdu, kalbim duracak gibi oldu.

Felsefe: C

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırarak final notuma bakmak için sayfayı aşağıya kaydırdım. 88.

Seksen sekiz.

Lanet olası seksen sekiz.

Başımı iki yana sallayarak, "Olamaz," dedim. Yutmaya çalıştığım safra boğazımı yakıyordu. "Bir puanla kaçırmışım."

Şaşkına dönmüştüm. Ne düşüneceğimi ya da ne hissedeceğimi bilmiyordum: Yarı uykuluydum ve sayfayı tekrar final notuma kaydırırken aklımı kaybetmiş gibiydim. Melody arkamda konuşup duruyordu ama söylediklerini algılayamıyordum. Ne onun söylediklerini ne de çalan telefonumu duyuyordum. Melody ciyak ciyak bağıran nesneyi suratıma dayanana kadar sesini duymamıştım.

Sürekli yutkunarak duygularımı bastırmaya çalışırken gözlerim ekrana kaydı. *Panik yapma,* dedim kendi kendime. *Bir şekilde çözersin.*

Dizüstü bilgisayarımdaki internet tarayıcısını kapatıp telefona cevap verdim. "Merhaba."

Sesim alçak çıkmıştı. Boğazımı temizleyip tekrarladım ama daha kelimemi bitirmeden Naz'ın sesi duyuldu "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Ben, hımm... hiçbir şey."

Kısa bir sessizlik. "Sorun ne?" Tam 'hiçbir şey' demek üzereydim ki devam etti. "Sakın *hiçbir şey* deme."

Derin bir iç çektim. "Felsefeden C almışım."

"Geçtin," sesinde içten bir coşku vardı. "Bu harika bir haber."

"Hayır, değil. Bursumu elimde tutabilmek için B'ye ihtiyacım vardı. Neden alamadığımı anlayamıyorum. Sınava deliler gibi çalıştım ve bir puan, sadece bir puanla kaçırdım. Tek bir puan."

Gözyaşları gözlerimi yakarken kelimeler ağzımdan döküldü. Siktiğimin bir puanı. İnanılmaz.

Finaldeki son soruyu ciddi olarak cevaplamadığım için kafamı taşlara vuruyordum. Lanet olası tek bir puana ihtiyacım olacağını bilseydim bütün hayat hikâyemi yazardım.

Naz, "Hımm," dedi. "Anlıyorum."

Sesindeki kayıtsızlık beni delirtmişti; içimde kabaran bir öfke vardı. Bu, Naz'ın hatası değildi, benden başka kimsenin hatası değildi ama bu konuda sakin kalamayacak kadar üzgündüm. Derin bir iç çektim ve ayağa kalkmak için sandalyemi ittim. "Bak ne diyeceğim. Siktir et.

Santino ile konuşup bunu değiştirmek için yapabileceğim bir şey var mı, soracağım."

Melody'nin 'of' çektiğini duydum; planımdan hoşlanmamıştı.

Naz, "Benim ilgilenmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, ben hallederim," dedim. "Bu, benim sorunum."

Bana bol şans diledi ve ne olduğunu haber vermemi istedi. Telefonu kapatarak üstüme bir şeyler giydim ve ayağıma ayakkabılarımı geçirip dışarı çıktım. Felsefe sınıfına doğru yürümeye başladım. Sinirlerim altüst durumdaydı; içimden beni hiç umursamayan Tanrı'nın bir kez olsun yanımda olması için yalvarıyordum.

Lütfen bunu ver bana.

Sınıf açıktı; ışıklar yanıyordu. Onu binanın arkasındaki ufak ofisinde bulmayı bekliyordum ama o, buradaydı; önüne kâğıt ve kitapları yaymış oturuyordu. Gözlükleri burnunun üzerinde ders kitaplarını inceliyor ve notlar alıyordu.

Dikkatini çekmek için kapının pervazını tıklatarak yavaşça sınıfa girdim. "Profesör Santino?

Tekrar kitabına dönmeden önce başını kaldırıp gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Sizin için ne yapabilirim, Bayan Reed?"

"Ben, şey... Sizinle notum hakkında konuşmak istiyorum."

"Ne olmuş notunuza?"

"Neden C aldım?"

"Bunu bana değil, kendinize sormanız gerek."

"Ama elimden geleni yaptım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. B'ye ihtiyacım vardı. Sadece bir puanla kaçırdım."

Her ne yazıyorsa bitirip kalemini masaya koydu ve arkasına yaslandı. Kısa bir süre garip bir ifadeyle beni inceledi, işaret çubuğunu alıp biraz kurcaladı ve sonra onu ön sıralara doğru döndürerek hiçbir şey söylemeden oturmamı işaret etti. Mecburen gergin bir biçimde tam karşısına oturdum.

Yüz ifadesi sertti, bakışlarında ne merhamet ne de anlayış vardı. Sonra gözleri sınıfta gezindi. "Sınıfın iki çıkışı var. Sizce neden böyle?"

Hımm. Bana saçma sapan sorular sormasından artık çok sıkıldığımı düşündüm. Ekstra puan almak için bir fırsat mıydı bu?

"Çünkü sınıf çok büyük ve çok öğrenci var. Acil bir durum için iki çıkış olması mantıklı," dedim. "Muhtemelen odadaki kişi sayısına göre çıkış kapısı adedini belirleyen bir yangın yönetmeliği vardır, bu yüzden burasını yapan kişi bunu göz önüne almak zorunda kalmıştır. Sınıf yüz öğrencilik olduğuna göre sanırım elli öğrenciye bir çıkış, değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Son cevabınız bu mu?"

Duraksadım. "Evet."

"Çünkü böylesi daha güvenli, Bayan Reed."

Yüzüm asıldı. "Benim söylediğim de oydu."

"Hayır, değildi. Siz varsayıma dayalı yangın yönetmeliklerini ve matematiksel denklemleri kaynak olarak gösterdiniz. Mantıklı dediniz, daha güvenli demediniz. Ve Bayan Reed, B ile C arasındaki fark bu işte. İşleri her zaman zorlaştırıyor ve asıl noktayı kaçırıyorsunuz."

"Ama kast ettiğim buydu," dedim.

"Belki öyleydi ama bu kelimelerinizi dikkatli seçmeniz konusunda size bir ders olsun. Çünkü insanlar ilk izlenime göre karar verirler ve sizi kast ettiğiniz şeye göre değil, söylediklerinize göre değerlendirirler.

"Ama ben..."

Başka bir şey söylememe fırsat vermeden kalemini alıp işine geri dönerek konuşmayı bitirdi. "İyi günler, Bayan Reed."

Sandalyemi iterek ayağa kalktım. Buraya gelmenin bir işe yaramayacağını bilmem gerekirdi. Hızla sınıftan çıktım. Gözyaşları yine gözlerimi yakmaya başlamıştı; bu kez yanaklarımdan süzülmelerine engel olamıyordum. Telefonumu çıkarıp Naz'ın numarasına basarken elimin tersiyle sildim onları.

İki kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Ondan deli gibi nefret ediyorum," dedim anında. Binadan çıkıyordum. "Aşağılık herifin teki."

"Ondan merhamet istemenin işe yaramadığını anlıyorum bu sözlerden."

"Hayır, yaramadı, çünkü kalpsiz biri o. Sanki cahilmişim gibi davrandı bana... Hiçbir boktan anlamayan aptal bir kızmışım gibi..."

Gözyaşlarıma engel olmaya çalıştıkça sesim çatallaşıyordu. Kısa bir süre hatta buz gibi bir sessizlik oldu, sonra yeniden konuşmaya başladı. "Sen ağlıyorsun."

"Hayır, ağlamıyorum."

"Bana yalan söyleme."

Ağlamak aptallıktı. Kendimi gülünç hissediyordum. Asi gözyaşlarımı silerek kendimi toparlamaya çalıştım. "Ben iyiyim... Sadece beni delirtti. Kendini beğenmişin

biri, sanki her şeyi o biliyormuş gibi davranıyor. Birinin onun burnunu kırmasını o kadar isterim ki."

Naz, derin bir nefes verdi. "Bu konuyu kafana takma, Karissa."

"Ama ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yoluna girer," dedi. "Tek ihtiyacın olan biraz uzaklaşmak, kafanı toplayacak zaman kazanmak ve her şeyi kafana takmamak. Hafta sonu benimle gel."

Gözlerimi devirdim. Sesi lanet olası derecede sakin geliyordu, hiçbir şey onu rahatsız etmiyordu. Ondaki kendine güvene sahip olmayı çok isterdim. "Geleceğimi biliyorsun."

16. BÖLÜM

Araba yurdun önündeki kaldırımda motoru çalışır halde duruyor, şoför yanında dikilmiş beni bekliyordu. Hâlâ askısında ve torbada olan yeni kırmızı elbise kolumda asılı, valizimi çekerek kaldırımda ilerledim ve arabaya birkaç adım kala duraksadım.

Terli, yorgun, dağılmış bir haldeydim. Üzerimde siyah bir tayt, büyük beden beyaz bir tişört vardı ve kıyafetimi parmak arası terlikler tamamlıyordu.

Ayakkabılarımı giyememiştim. Ayak parmaklarımdaki elbiseme uysun diye sürdüğüm kırmızı ojeler henüz kurumamıştı. Naz arayıp arabanın aşağıda beni beklediğini söylediğinde daha işin yarısındaydım. Son anda haber vermişti. Bütün eşyalarımı toparlamak için son saniyede koşturmak zorunda kalmıştım.

Şoför eşyalarımı alarak bagaja koydu. Kapıyı açmasını beklemeden kendim açtım. Naz, telefon kulağında, her zamanki gibi giyinmiş, içeride oturuyordu. Yanına yerleştiğimde telefonun diğer ucunda her kim varsa onunla konuşurken bana bir göz attı.

"Şimdi Greenwich'ten ayrılıyoruz," dedi. "Yarım saat içinde Jersey'de oluruz."

Kaşlarımı çattım. Beni New Jersey'e mi götürüyordu?

Vedalaşmadan telefonu kapatıp kenara koydu. Ardından bana doğru eğilerek dudaklarıma ufak bir öpücük kondurdu. Şoför arabaya bindi, kaldırımın kenarında ayrılarak yola çıktık.

"Eee... New Jersey'de ne var?" dedim merakla.

"Çok şey," diye cevap verdi. "Tam donanımlı benzin istasyonları, bonbon şekeri, Jersey Devils*, Palisades Park... Atlantic City, Jersey sahili... ve elbette Snooki."

"Snooki mi?"

"Hı hı... ve Sopranos." Kaşlarını kaldırdı. "Seyrediyor musun?"

"Hımm. Birkaç bölümünü yakalamıştım."

"Muhteşem bir dizi," dedi. "Elbette hepsi kurgu."

Başımı iki yana sallayarak bir kahkaha attım. "Yani New Jersey'e bu yüzden mi gidiyoruz? Televizyon programları ve benzin istasyonları yüzünden mi?

"Elbette hayır."

"O zaman neden gidiyoruz?"

"Görürsün."

Eyalet sınırını geçtikten kısa bir süre sonra araba kü-

* New Jersey'in en popüler hokey takımı. –*çn*

çük bir havaalanına doğru döndü. Bu tabelayı görür görmez yan gözle Naz'a baktım. "Aslında New Jersey'e gitmiyoruz, değil mi?"

"Elbette hayır," dedi. "New Jersey'de hiçbir şey yok."

Gözlerimi devirerek camdan dışarı baktım. Yaklaştığımızda özel bir jetin kenarda durduğunu gördüm. Araba hemen yanında durdu. Uçağın yanında bir grup insan bekleşiyordu. Arabalardan valizleri çıkarılıp uçağa yüklenirken sohbet ediyorlardı.

Asfalt pistteki yüzlerin çoğu bana yabancıydı. Orta yaşlı adamlar ve birkaç kadın... Toplam on-on iki kişi civarı. Kalabalığın ortasındaki Raymond Angelo'yu hemen tanıdım.

Kolunu benden fazla büyük olmayan bir sarışının beline dolamış, keyifle gülümsüyordu.

Herkes kusursuz giyinmişti; takımlar, elbiseler... Tek bir tel saç bile dağınık değildi. Pahalı siyah takımı içindeki Naz bu ortama uyuyordu ama ben uymuyordum. Ben buraya ait değildim. Bu insanlar gibi değildim. Onlar ıstakoz, havyar ve bin dolarlık şarap gibiydiler.

Ben ise arabaya servis yapılan yerlerden alınan yiyeceklere daha çok benziyordum.

Araba durduğunda uzanıp Naz'ın kolunu sımsıkı tuttum. Şoför kapıyı açarken duraksayarak bana garip bir bakış attı.

"Bize biraz izin ver," dedi. "Git ve eşyalarımızı uçağa yükle."

"Baş üstüne, Efendim."

Yalnız kalır kalmaz Naz beni görecek biçimde oturduğu yerde döndü. "Sorun nedir, aşkım?"

"Bunu yapamam."

"Neden?" diye sordu. "Uçağa binmekten mi korkuyorsun?"

Konusu açıldığında midemde endişe baloncukları uçuşmaya başlamış olsa da, "Hayır," diye fısıldadım. "Yani... Daha önce uçağa binmedim ama sorun bu değil. Ben sadece... Buraya uygun değilim."

"Uygun olmadığını biliyorum."

Sanırım aksini söyleyeceğini düşünmüştüm, çünkü benimle aynı fikirde olduğunu söyleyince hazırlıksız yakalandım. "Ne?"

"Buraya uygun olmadığını biliyorum, Karissa. Zaten seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri de bu. Farklısın."

"Ya onlar aynı şeyi düşünmezlerse?"

"Bu iyi bir şey. Ne düşündükleri umurumda değil."

Bunu, sanki bundan farklı herhangi bir görüş kesinlikle yanlışmış gibi gerçekçi bir ifadeyle söylemişti.

Uzanıp yanaklarımı avucunun içine alarak, "Bu konuda bana güven," dedi. "Hayatının en güzel hafta sonu olacak. Ve eğer bir şekilde birisi bunu mahvederse kesinlikle ona, bunu ödetirim."

"Cevap beklemeden arabadan indi ve benim göğsüm sıkıştı. İçimden bir ses bu ödetmenin parayla ilgisi olmadığını söylüyordu."

Naz kapımı açtığında derin bir nefes aldım ve bu konuyu daha fazla düşünmemeye çalışarak arabadan inip ona katıldım.

Bakışlar bizden tarafa döndü. Bütün bakışları üzerimde hissedebiliyordum. Kalabalığa göz atarken meraklı bakışlarla karşılaştım. Beni gördüklerine şaşırmış olsalar da fazla düşmanca bakışlar değildi bunlar. Özellikle kadınlar kuşku dolu gözlerle beni süzüyorlardı. Her biri Pi-

casso şaheserleri gibi mükemmel boyanmıştı. Bense kendimi rastgele çizilmiş bir eskiz gibi hissediyordum.

Raymond kalabalıktan ayrılıp bize doğru geldi. "Muhteşem zamanlama, Vitale."

Naz onu başıyla selamladı ama Raymond ona bakmıyordu. Hayır, Raymond bana bakıyordu.

Elimi tutup öptü. "Bize katılmış olmandan dolayı şeref duydum, Karissa."

Bunun bile bile olmadığını, onlara katılacağım hakkında en ufak bir fikrim olmadığını söylemek istedim ama çenemi kapalı tuttum; sadece kısa bir gülümsemeyle karşılık verip başka bir şey söylemesini engellemeye çalıştım. Annem, bu adamın rencide edilmeyi kibar karşılayacak türden biri olmadığını anlayabileceğim kadar şey öğretmişti bana.

Naz fazla oyalanmadı. Elini sırtıma bastırarak beni kalabalığın arasından geçirip uçağa bindirdi. Uçağın içi, dışarıdan göründüğünden daha büyüktü. Her yer krem rengiydi ve ahşap panelliydi. Herkese yetip de artacak kadar koltuk vardı.

Naz uçağın ortasında bir yerde durarak uzun bir kanepenin en ucundaki, geri kalanından ayrı olan iki kişilik kısma oturdu. Gergin bir halde onun yanına oturdum ama kolunu omuzuma atıp beni kendine çekerek rahatlattı. Diğer herkes yerlerini alırken saçlarıma bir öpücük kondurdu; parfümü hislerimi tetikliyor, başımı döndürüyordu.

Raymond benim yanıma oturmaya karar verdi. Beni bu iğrenç heriften ayıran tek şey konforlu bir koltuk koluydu. Diğerleri de teker teker yerleşirken sarışın

Raymond'ın yanına oturdu. Yan gözle kıza baktım, bu adamda ne bulduğunu kavrayamamıştım.

Naz'ın benden büyük olduğunu ve insanların aramızdaki yaş farkını çok fazla bulabileceklerini biliyordum, yine de hâlâ oldukça genç, muhteşem ve inanılmaz seksiydi. Onda inkâr edemeyeceğim, inkâr etmek istemediğim bir çekicilik vardı. Ama Raymond daha yaşlıydı; yanındaki kadının dedesi olacak yaştaydı ve en ufak bir seksapeli de yoktu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bence biraz Shrek'e benziyordu.

Naz'ın yanına sokulmuş, sessizce oturuyordum; kalbim, çevremdekilerin duymasından çekindiğim kaygı dolu bir ritimle deli gibi çarpıyor, her vuruşu kulaklarımda yankılanıyordu. Hepsi yerlerine yerleşmiş sohbet ediyorlardı ama konuştuklarının hiçbiri bana herhangi bir şey ifade etmiyordu.

Görünmez hissediyordum ve bunun için mutluydum.

Herkes yerleşip kemerlerini bağladıktan sonra uçak havalandı. Gökyüzüne doğru yükselirken yüreğim ağzıma geldi, Naz'ın ceketine sımsıkı yapıştım. Yükseldikçe kulaklarım patlayacak gibi oldu, midem kasıldı.

Başka kimse bundan rahatsız olmuş görünmüyordu. Aslında hiç kimse herhangi bir şeyden rahatsız olmuş gibi değildi. Uçak gereken yüksekliğe ulaştığı anda bu, onlar için çok normal bir şeymişçesine hepsi kaldıkları yere dönüp, bıraktıkları noktadan sohbete devam etmeye başladılar. Naz'ın ceketine yapışmış olan elimi biraz gevşettim ama ceketini tamamen bırakmadım.

Yanımdan kalkmasına fırsat vermeyecektim.

Kafayı yememi sadece onun varlığı engelleyebilirdi.

Yanımda Raymond bir hikâye anlatıyor, çevremizdeki herkes dikkatle onu dinlerken kendi esprilerine kendisi gülüyordu. Onların küçük dünyasının merkezi olduğu çok açıktı; bu insanlar için yörüngesinde döndükleri güneşti.

Naz dışında herkesin. Naz ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Başını bana doğru eğdi. "İyi misin?" diye fısıldarken nefesi yanağıma değiyordu.

Başımı salladım.

"Buradaki herkesi tanıyor musun?"

Kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım. Nereden tanıyabilirdim? Sadece Raymond'ı tanıyordum ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaretim yoktu. Adını söylediğimi duyacak kadar yakınımda oturuyordu.

"Hı hı."

Naz'a bir bakış attım, yüzü birkaç santim uzağımdaydı. "Ne oldu?"

"Sadece şaşırdım."

"Sen mi? Şaşırdın mı?"

Gülümsedi. "Ara sıra olur. Ray'ı tanıdığına göre diğerlerini de tanıyorsundur diye düşünmüştüm."

Tam da düşündüğüm gibi Ray adını duyduğu anda dikkat kesildi. Hikâyenin ortasında durdu ve dikkatini bize yöneltti. "Beni tanıyor muymuş?"

Naz, "Tanıyormuş," diye cevap verdi.

"Şöhretimin hâlâ sürdüğünü bilmek güzel," dedi Raymond.

Karşımızda oturan adam, "Her zaman sürecek, patron," dedi. Patron. Bu kelime karanlıkta parlayan neon ışıklı bir tabela gibi öne çıktı. "Vitale burada olup bunu garantiye aldığı sürece."

Naz'ın gerildiğini hissettim; bedeni kaskatı olmuş, bana sardığı kolu bir kaya gibi ağırlaşmıştı. Tekrar ona bir bakış attığımda bu lafı eden adama ters ters baktığını gördüm. Diğer herkes de bunu fark etmiş görünüyordu. Bir kaçı boğazını temizledi, kısa bir süre garip bir sessizlik oldu, ardından sohbet bizden uzaklaştı.

Ama Naz hâlâ ters ters bakıyordu.

Gevşememişti.

Bu adamın ne kast ettiğini, Naz'ın Raymond'ın şöhretini nasıl etkilediğini bilmiyordum ama onun bundan hiç hoşlanmadığı açıkça belliydi.

Uçuş beş saat sürdü; uzun ve boğucu beş saat... Durmadan Naz'ın saatine bakıp dakikaları sayıyordum. İnene kadar nereye gittiğimizi bilmiyordum. Birkaç kez Naz'a sormuştum ama o, sadece omuz silkip beni cevapsız bıraktı. Ta ki uçağın tekerlekleri piste değene kadar. Naz'ın kolu hâlâ omzumdaydı, hâlâ oldukça ağırdı... Bir süredir konuşmuyordu. Diğerleri heyecan içinde havadan sudan sohbet ederlerken Naz beni iyice kendisine çekti. "Las Vegas'a hoş geldin."

Ona doğru dönerek şaşkınlık içinde kaşlarımı kaldırdım. "Vegas mı?"

Başını salladı.

"Burada ne işimiz var?"

"Günah Şehri'nde başka ne yapılır?" diye sordu. Ben daha cevap vermeden elini kaldırdı, çenemi tuttu ve bana doğru eğildi. Burnunun ucunu benimkine sürttükten sonra başını eğip beni öptü. Yumuşak, tatlı, dudaklarıma yarım yamalak değen bir öpücüktü bu. Ardından, "Günah işlenir," diye fısıldadı.

Herkesin içinde sergilediği bu sevgi gösterisi kızarma-

ma neden olmuştu ama kimse oralı değildi. Artık Naz ile göz göze bile gelmekten kaçındıkları düşünüldüğünde kasten ilgilenmediklerini fark ettim. Bu bana bağış yemeğini, bir sürü insanla dolu bir salonda bile Naz'ın etrafının nasıl görünmez bir duvarla kaplı olduğunu hatırlattı.

Onun kendi evreni vardı.

Pistte bizi bekleyen limuzinler vardı. Uçaktan indim ve bütün bir öğleden sonrayı havada geçirmiş olmaktan dolayı bedenim kaskatı, kafam sersem gibi piste ayak bastım. Güneş yeni batıyordu. Gökyüzü turuncu ışıklarla donanmış, etrafımızdaki her şeyi bir ışıltı kaplamıştı. Hava neredeyse boğucu derecede sıcaktı ama Naz arkamda durup elini kalçama koyduğunda titredim. İkimiz, sanki hızla akan bir nehirdeki kaya parçalarıymışız gibi insanlar yanımızdan geçip gidiyorlardı. Valizler indiriliyor, bekleyen araçlara konuyordu.

Raymond yanımızda duraksadığında şaşırmadım. Bizim bulunduğumuz yere doğru yaklaştı; beden dili sakindi ama ciddi bir ses tonuyla konuştu. "Bunu yapma."

Kaşlarımı çattım. Ona baktığımda, sanki hiçbir şey söylememiş gibi karşıya baktığını gördüm.

Naz'ın kalçamdaki eli kasıldı. "Yapmam... Şimdilik."

Raymond, "Tek ricam bu," dedi.

Aralarındaki bu konuşma benim için bir şey ifade etmiyordu. Başladığı kadar çabuk bitmişti. Raymond birlikte olduğu sarışının onu beklediği yere doğru yürümeye başladı. Valizimin ve elbisemin Naz'ın valiziyle birlikte sıranın en sonundaki arabaya yerleştirilmesini izledim. Her şey yerine konup bagaj kapanır kapanmaz şoför limuzinin arka kapısını açtı.

Naz hafifçe beni itti. "Haydi, aşkım."

Karşı koymadan yürüdüm ve arabaya bindim. Son bindiğimiz limuzin gibi bu da, sanki hiç el değmemiş gibiydi. Kusursuz bir biçimde temizdi; yeni deri kokuyordu. Sanki daha önce hiç kimse binmemiş, kimse içerideki havayı solumamış, kimse bu koltuklarda oturmamıştı. Naz yanıma yerleşti, şoför kapıyı kapatıp öne geçti ve diğerleri hareket eder etmez yola çıktı.

Merakla Naz'a döndüm. "Ne yapmayacakmışsın?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Raymond senden bir şey yapmamanı istedi."

"Ne?"

"Ben de bunu soruyorum."

Sanki bir cevap bulmaya çalışıyormuş gibi bir süre bana baktı. Omuz silkerek başını çevirdi. "Önemli değil. Yapmayacağım."

"Şimdilik mi?"

Dudakları gayriihtiyari kıvrıldı. "Şimdilik."

"Eğer yaparsan bana söyler misin?"

"Söylememi istiyor musun?"

Duraksadım. Bu, gerçek bir soruydu ve ben ne cevap vermem gerektiğinden emin değildim. İçgüdülerim evet demek istiyordu elbette ama ben gerçekten bilmek istiyor muydum? İçimden bir ses bilmemenin muhtemelen daha iyi olacağını söylüyordu. "Emin değilim."

Aldığım tek cevap başını sallamasıydı.

Daha önce hiç Vegas'a gelmemiştim, gelme şansım olacağını da hiç düşünmemiştim. Camdan dışarı bakıp yavaş yavaş görünmeye başlayan şehir ışıklarını seyrederken bunun gerçek olamayacak kadar güzel bir şey olduğunu düşünüyordum. Gökyüzü kararıyor, güneş her saniye daha fazla gözden kayboluyordu ama caddelerin

hareketliliğinde en ufak bir azalma yoktu. Sanki her şey henüz canlanmaya başlıyor gibi görünüyor, insanlar akın akın caddelerde dolanırken ışıklar pırıl pırıl parlıyordu.

Limuzin, isimlerini bildiğim otellerin önünden geçti. Venetian, Caeser's Palace, Flamingo ve Bellagio... Ve MGM Grand'in tam önünde durdu. Gözlerim kocaman açılmış bir halde kafamı kaldırmış otele bakıyordum. Parlak yeşil ışıkla aydınlatılmış, adı karanlıkta sapsarı parlayan bir binaydı. Limuzinden inerken ağzım bir karış açık ona bakıyordum. Sanki bambaşka bir dünyadaymış gibi hissediyordum.

Naz da arabadan indi ve yanımda bir süre durdu. Hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu; burası onun için sadece haritadaki başka bir yer, hayat yolundaki bir durak gibiydi sanki. Ama benim için hayatımı değiştiren bir yerdi. Birileri valizlerimizi taşırken biz de otomatik kapıdan geçip içeri girdik. Naz'ın eli yine sırtımdaydı; beni yönlendiriyor ve geride kalmamı engelliyordu. Bizi aldıkları özel lobi, ana girişten ayrı, çok şık bir yerdi. Naz'ın kalmasını bekleyeceğim türden bir yer olduğunu düşündüm: Sadece birkaç adım ötede kıyametler koparken burası sakin ve rahattı.

Benim için her şey ışık hızında gelişiyordu. Lobiden valizlerimizi taşıyan adamın en üst katın düğmesine bastığı asansörlere götürüldük.

Teras katı.

Sonradan uşak olduğu ortaya çıkan bir adam en üst kata kadar bize eşlik etti ve süit dairemizin kapısını açtı. İçeri girdiğim anda gözlerim kocaman oldu. Karşımdaki

geniş mekân şimdiye dek gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Naz, kapıda adamla konuşurken ağzım bir karış açık etrafa bakıyordum.

Süit daire, güzelliğiyle Naz'ın evine bile rakip olurdu. Bir yemek odası, ufak bir mutfak, bir oturma odası ve hatta bilardo masası için bir alanı bile vardı. Siyah beyaz damalı zemin soluk kahverengi ve sarımtırak olan diğer her şeyden daha çok dikkat çekiyordu. Yavaş yavaş yürüyerek camdan yapılmış bir duvara geldiğimde, durup dışarı baktım. Orada bir havuz olduğunu görünce şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım.

Naz, yardım istemediğini söyleyince uşak bizi yalnız bırakarak odadan çıktı. Arkamı döndüm ve serin cama yaslanıp ceketini çıkararak bana doğru gelmekte olan Naz'a baktım. "Beğendin mi?"

"Beğenmek mi? Muhteşem."

Naz, ceketini sandalyenin arkasına asarken, "Evet, güzel," dedi. "Üst kat daha da güzel."

Hayretle ona baktım. "Üst kat mı?"

Kenardaki merdivenleri işaret ederek, "Elbette," dedi. "Yatak odası nerede sanıyorsun?"

Başka bir şey söylemesini beklemeden uçarak yanından geçip merdivenleri tırmandım. Yukarı çıktığımda kalakaldım. O kadar yüksek sesle nefes alıyordum ki kahkahasından anladığım kadarıyla Naz alt kattan duyuyordu.

"Söylemiştim," diye seslendi.

Üst kat çok şıktı. İki yatak odası ve şimdiye dek gördüğüm en büyük banyo vardı. Koca küvette boğulabilirdim; cam duşakabini neredeyse NYU yurdundaki oda kadar büyüktü. Şaşkınlıktan dilimi yutmuş bir halde içine girip

dönmeye başladım. Duştan şehir ışıklarını, zemin kata inen merdiven sahanlığını görebiliyordum.

Banyodan çıktığımda Naz, ana yatak odasında eşyaları yerleştiriyordu. Kapıda durup başımı iki yana salladım. "Burada başka kim kalıyor?"

"Hiç kimse," dedi. "Sadece ikimiz."

"Kocaman üç yatak var. Neden üç yatağa ihtiyacımız olsun?"

"Yok zaten," dedi yan gözle bana bakarak. "Ama hafta sonu boyunca hepsini tek tek deneyebiliriz."

Gülümsedim. Bu planı sevmiştim.

Giysilerini valizden çıkarıp dolaba asıyor; sanki temelli taşınıyormuş gibi eşyalarını uygun yerlere yerleştiriyordu. Ben her şeyi valizimde bıraktım. Ne koyduğumdan emin değildim ama bu ölçüde bir dolaba asmaya değer hiçbir şeyim olmadığından kesinlikle emindim. Yatağın yanındaki komodinin üzerindeki kitapçığı alıp sayfalarını çevirmeye başladığımda bana baktı. Oda Servisi.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Hımm. Evet, biraz." En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum. "Bir şeyler ısmarlayabilir miyiz?"

"Ismarlayabiliriz," dedi. "Ama onun yerine dışarı çıkmaya ne dersin?"

"Nereye?"

"Nereye istersen." Elindeki işi bitirdiği anda telefonu çalmaya başladı. Telefonu alarak ekrana şöyle bir göz attı ve soğukkanlı bir ifadeyle cevap verdi. Konuşma kısa sürdü; 'evet' ve 'hayır'dan başka bir şey yoktu. Ardından telefonu kapatıp kenara koydu ve bana döndü. "Hallet-mem gereken ufak bir iş var... Birkaç dakikadan fazla

sürmez. Sen de bir duş alıp üzerini değiştir, sonra şehrin altını üstüne getirelim."

"Tamam," diyerek etrafıma bakındım. Gözüme elbise torbası çarptı. "Elbiseyi mi giyeyim?"

"Hayır. Onu yarına sakla."

"Yarın ne var?"

Sorum onun gülümsemesine neden oldu. Bana yaklaştı; yüzümü avucunun içine aldı, başparmağı ile alt dudağımı okşadı. "Yarın için endişelenmeye başlamadan bu gecenin tadını çıkarmaya bakalım. Bir sonraki şeye odaklanarak çok fazla zaman harcıyoruz ve şu an elimizde olanın kıymetini bilmiyoruz... Ve şu an elimizde sonsuz bir fırsat var. Benim dünyam gökyüzü ile sınırlı değil, Karissa. Sınır yok. İstiyor musun? Elde et. Her ne olursa."

"Ne istersem mi?"

"Ne istersen," dedi. "Söyle yeter."

"Jambonlu çizburger."

Bir kahkaha attı. "Jambonlu çizburger mi?"

"Evet."

"Tamam o zaman." Eğilip beni öptü ve arkasını döndü. "Duş al ve sonra jambonlu çizburger için şehrin altını üstüne getirelim."

Naz odadan çıktı ve ben valizimi karıştırmaya başladım. Vegas'a geleceğimizi bilseydim Melody'nin kıyafetlerini ödünç alırdım. Sonunda siyah bir pantolonla pembe bir bluzda karar kıldım. Benim için olağandışı bir kıyafet değildi bu ama en azından kot pantolon giymiyordum.

Banyoya gittim, üzerimdekileri çıkarıp sıcak suyu açtım. Cam duşakabinin içine girdim, rahatlamanın verdiği hazla derin bir oh çektim. Tazyikli su her taraftan geliyor ve sanki vücuduma masaj yapıyordu.

Başımdan ayak parmağıma kadar nefis kokan bir banyo köpüğü ile sabunlandım. Gözlerimi kapatıp orada öylece dikildim ve buhar oluşturarak camı buğulandıran suyun çağlayan gibi dökülerek tüm köpükleri akıtmasını bekledim. Birkaç dakika sonra gözlerimi tekrar açarak etrafa bakındım. Merdivenin başında gördüğüm şey karşısında donakaldım.

Naz orada dikilmiş beni seyrediyordu.

Sırtım hafifçe ürperdi. Bakışlarını hissedebiliyordum. Beni seyrediyor olduğu gerçeğiyle yüzleştiğimde gerilmem gerekirdi ama hafif bir heyecan duydum. Belki de gerçekten basılma fikri hoşuma gidiyordu.

Bir an tereddüt ettikten sonra cama iyice yaklaştım ve ona bakarak ellerimi karnımda gezdirip göğüslerime doğru çıkardım ve memelerimden birini avuçladım. Yavaş yavaş Naz'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı ve sonra başını iki yana sallayarak yürüdü gitti.

Tekrar duşun altına girdim; sabunu akıttım ve tertemiz olarak dışarı çıktım. Kıyafetimi giyip hafif bir makyaj yaptım. Saçlarıma şekil vermek için elimden geleni yaptıktan sonra hazırdım. O anda alt kattaki ayak seslerini duydum. Naz dönmüştü. Aynada rujumu sürerken banyoya girdi. Yanıma geldi, arkamda durarak elini kalçama koydu ve ensemden öptü. "Çok ateşlisin."

"Sen de röntgencisin."

Bir kahkaha attı. "Suçluyum."

Üzerini değiştirmesine gerek olmadığı için elbette çoktan hazırdı ve beni yurttan aldığı andaki gibi nefis kokuyordu. Bu adam her zaman bir sanat eseri gibi görünmeyi nasıl başarıyordu bilmiyordum. Ayakkabılarımı ayağıma geçirip elini tuttum ve birlikte süitten çıktık.

Kapının önünde bir adam duruyordu. Yanından geçerken Naz başını salladı ama adam bir şey söylemedi. Merakla ona baktım; asansörün yanında bekleyen bir adam daha olduğunu görünce daha da şaşırdım. Adam düğmeye bastı ve kapı kendiliğinden açıldı. Tek bir kelime etmeden bizimle birlikte asansöre bindi ve giriş katının düğmesine bastı. Aşağıya indiğimizde Naz bir kez daha başını salladı.

Oradan uzaklaşıp hareketli kumarhaneye doğru yürürken Naz'a döndüm. "Sana hizmet ediyor olmaları biraz garip."

Bu yorumum hoşuna gitmiş görünüyordu. "Buranın hizmeti birinci sınıf. Ne istersen iste, gerçekleştirirler."

"Ne istersem mi?"

"Evet, ne istersen," dedi. "Jambonlu çizburger olsa bile."

Beni doğrudan bir restorana götürdü... Fransız olduğunu düşündüğüm bir aksanla konuşan bir adamın işlettiği, adını telaffuz edemediğim dünyaca ünlü lüks bir yerdi burası. Naz'ın tek yaptığı soyadını söylemek oldu, Vitale... Ve anında arka taraftaki boş bir masaya götürüldük; aynı anda elinde yemek tabaklarıyla bir garson yanımıza geldi. Naz'ın çekmiş olduğu sandalyeye otururken kaşlarımı çattım; burger önüme konduğunda çok şaşırdım.

Ağzım bir karış açık, yerine oturmakta olan Naz'a bakıyordum. "Önceden aradın mı?"

"Görevliye jambonlu çizburger istediğinden söz ettim," diye cevap verdi. "O da bu isteğini gerçekleştirdi."

Karşımda el pençe divan durulması kavrayabileceğim

bir şey değildi ama hiçbir şey söylemedim. O sırada garson içeceklerimizi getirdi... Alkolsüz olanlardan...

Burgerden bir ısırık aldım. Garip bir tadı vardı; balzamik sirke gibi acımsıydı ve üzerine ıspanağa benzer bir yeşillik konmuştu. Lokmayı yavaş yavaş çiğnerken üstteki ekmeği kaldırıp yapraksı saçmalığı sıyırdım. Kaşlarımı çatarak masaya bir göz attım.

Naz, "Ne oldu?" diye sordu. Başımı kaldırıp ona baktığımda burgerinden bir ısırık alırken beni izlediğini gördüm. Hiç beklemeden ikinci ısırığı aldığına göre sevmişti.

"Masada ketçap yok."

"Bu tür yerlerde olmaz genellikle."

"Bu yüzden bu tür *olmayan* yerleri seviyorum," diye mırıldandım. "Masada ketçap oluyor."

Eliyle işaret ettiğinde garson hemen yanımıza geldi. Naz ketçap getirmesini söyledi ona ve adam başını sallayarak uzaklaştı; kısa süre sonra ketçap olduğunu varsaydıkları ama daha çok haşlanmış domatese benzeyen topak topak bir şeyle dolu bir sos tabağı ile koşturarak geri geldi. Tadına bakmak için çekinerek parmağımı içine daldırdım. Yine o balzamik sirke tadı vardı.

Naz bir kez daha, "Ne oldu?" diye sordu. Sesinde hafif sabırsız bir ton vardı. Başımı iki yana sallayarak ketçabı kenara ittim ve bir ısırık daha almak için ekmeği tekrar yerine koydum. Naz'ın gözlerini hissedebiliyordum. Masanın üzerine koyduğu soruyu görmezlikten gelme çabalarım onun için yeterince iyi değildi, "Karissa, sorun nedir?"

Belli belirsiz gülümseyerek, "Sorun yok," dedim. "Her şey yolunda."

"Ketçabından almadın."

"Evet, şey... ketçap denebilirse."

Uzanıp tabağı aldı ve benim yaptığımı yapıp parmağını batırarak tadına baktı. Yüzünü buruşturmadı, ses çıkarmadı ama garson masamızın yanından geçerken uzanıp tabağı ona doğru itti. Adam durdu; gözlerini kocaman açarak tabağı aldı. "Bir sorun mu var, efendim?"

Naz, "Ketçap," dedi. Tekdüze bir sesle konuşuyordu. "Ketçap istemiştim."

"Evet, bu..."

"Ketçap değil," diyerek onun cümlesini tamamladı. "Ketçap olan Heinz 77, bu değil. Bu ketçap değil. Ne bok olduğunu bilmiyorum. Ben ketçap istedim, bu yüzden de ketçap bekliyorum."

Garson bir kez daha koştururken ağzım bir karış açık Naz'a bakıyordum. Oralı olmadan yemeğe devam etti. Birkaç dakika içinde garson bu kez içindekinin ketçap olduğu kesin olan yeni bir tabakla geri geldi. Teşekkür ettim. Tereddüt içinde tabağa bakıyordum. Naz bezgin bir ifadeyle iç çekti. "Şimdi ne var?"

"Düşündüm de biri yemeğine zehir koymayı planlıyorsa, o an, bu an olabilir," dedim ketçaba bakarak.

"Sence zehirli midir?"

"En azından içine tükürülmüştür."

Onu sinirlendirmeye başladığımdan endişe ettim; sorun çıkarmak istemiyordum. Burgerimden bir ısırık daha alarak zorla yutmaya çalıştım, çünkü bu lanet şeyi yiyebilecek kadar açtım. Naz bir kahkaha attı; yüksek ve içten bir kahkaha. Sandalyesini iterek ayağa kalktı ve elini bana uzattı. "Haydi."

Eline bir bakış attım gözlerimi yüzüne çevirdim. "Nereye gidiyoruz?"

"Asıl istediğin şeyi bulmaya."

Burgerimi bırakıp elini tuttum ve kapının yanında duran şaşkın garsonu geçerek dışarı çıktık. Etrafta biraz dolandık; bazıları ünlü şeflerin adını taşıyan birkaç restoranın önünden geçtik ve nihayet maç seyredilen kalabalık bir bara girdik.

Burası, diğerinden gece ile gündüz kadar farklı bir dünyaydı. İçeride sınırsız bir karmaşa, gürültü ve hareket vardı. Kot pantolon giymiş ve spor şapka takmış bir sürü insan bira içerek bağırış çağırış televizyon seyrediyorlardı. Havada yağlı yemek kokusu vardı, midem guruldadı.

Naz, gözden uzak bir köşede bir masa bulduğunda garson elinde menülerle yanımıza geldi. Ben neredeyse sevinçten zıplayarak kola ısmarladım. Naz menüleri garsona geri verdi. "Bir bira. Markası önemli değil, sadece şişede olsun ve açmadan getir. İki de jambonlu çizburger."

Kadın siparişi not aldı ve gülümseyerek uzaklaştı.

İçeceklerimiz geldiğinde ben kolamdan bir yudum alırken Naz anahtarlarını çıkarıp birayı açtı. Bir yudum aldı. Tiksintiyle yüzünü öyle bir buruşturdu ki kahkahalarla gülmeye başladım. "Kötü mü?"

İçmem için şişeyi bana uzatırken, "Bira asla iyi olmaz," dedi.

Bir an almakta tereddüt ettim. "Emin misin?"

"Doğum günün."

"Doğum günüm yarın."

"Yeterince yakın."

"Hâlâ yirmi bir olamayacağım."

Şişeyi bana daha da yaklaştırırken dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık

sanki. Küçük hapishane kuşum Günah Şehri'nde benimle günah işlemek istemiyor mu yoksa?"

"Elbette istiyor."

"O zaman al şunu."

Bira şişesini aldım ve yüzümü buruşturarak içtim. İğrençti, yine de ikinci yudumu aldım ve kimse beni yakalamadan şişeyi ona doğru ittim.

Yemek hemen geldi. Taze ekmek arasına konmuş ağız sulandırıcı bir burgerdi; ısırdığımda yağı damladı. "Çok güzel," diye mırıldanarak abartılı bir biçimde gözlerimi devirdim. "İşte *bu* jambonlu çizburger."

Ben karnımı tıka basa doyururken o, burgerinin sadece yarısını yiyip onun yerine midesini içkiyle doldurdu ve neşe içinde sohbet ettik. İçkisinden çakır keyif olacak kadar çok yudum almıştım. Başım hafif dönüyordu ve bedenim, sanki yerçekimine karşı koymayı öğrenmişim de gökyüzünde süzülüyormuşum gibi hafiflemişti.

Naz dördüncü birasını yudumlarken sandalyeme yayılıp sessizce onu izlemeye başladım. Çok yakışıklıydı; karanlık bir yakışıklılıktı bu. Doğal bir güzellikti. Bunun için çaba harcamıyordu. Onda en çok sevdiğim şeyin bu olduğunu düşündüm. Olduğu gibiydi. Sert hatları ve hafif günahkâr gülümsemesiyle Naz, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına ve sırtımın ürpermesine neden olan katıksız bir tutku ve gerçek bir korkusuzluk abidesiydi. Ürkütücü olabiliyordu ama kesinlikle etkileyiciydi. Daha önce etrafımda bu kadar etki uyandıran biri hiç olmamıştı.

Tehlike ile sarılmış biri nasıl oluyordu da bana kendimi bu kadar güvende hissettiriyordu?

Tek kaşını kaldırıp bana dikkatle bakarak, "Çok sessizsin," dedi. "Ne düşünüyorsun?"

"Senin ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyordum," diye itiraf ettim.

Birasını masaya koyup son bir yudum almamı teklif ederek bana doğru iterken bir kahkaha attı. Şişeyi alıp ısınmış acı tadına rağmen, yüzümü buruşturarak kafama diktim. Naz cüzdanını çıkardı; çok meşgul olduğu için bir süredir görmediğimiz garsonumuza yardımcı olmak için hesabı beklemeden hesabın çok üzerinde bir miktar para bıraktı.

Ayağa kalktı, kravatını düzeltti. Onu takip ederek ben de kalktım ve kapıya doğru yürürken kolumu ona doladım ve yavaş yavaş kumarhaneye doğru yürüdük.

"Yirmi bir oynamayı biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Oldukça kolay," dedi. "Kartlardaki sayıları topluyorsun. Yirmi biri geçmeden ona en çok yaklaşan kazanır. Anladın mı?"

"Hıı. Elbette," dedim garip bir ifadeyle ona bakarak. Aslında anlamamıştım. "Neden?"

"Çünkü yirmi bir oynayıp bir sürü para kaldıracağız."

Şaşkın şaşkın ona baktım ve yasal olarak Vegas'ta kumar oynayacak yaşta olmadığımı anlatmaya çalıştım ama her zamanki gibi işe yaramadı. Ana kattaki bütün masaları geçerek otelin tamamen farklı bir yerine götürdü beni. Kumarhane içinde bir kumarhaneydi burası. Lüks ve herkesin giremeyeceği bir mekândı; öyle ki yanımızda bir refakatçi ile girmek zorundaydık. Arkadaki bir odada bulunan özel yirmi bir masalarına götürüldük. İçeri girer girmez tanıdık bir ses duydum. Etrafıma baktığımda hayal meyal tanıdığım yüzler gördüm. Uçaktaki herkes bu-

radaydı. Gülüyor, sohbete devam ediyor ve geceyi kumar oynayarak geçiriyorlardı.

Naz, Raymond'ın yanındaki bir sandalyeye oturdu. O, oturur oturmaz görevli bir adam yanına yaklaştı; tereddütlü bir ifadeyle ve gözlerinde korku parıltılarıyla kekeleyerek konuşmaya çalışıyordu. "Şey... Bay Vitale... Efendim... arkadaşınız..."

"Kız arkadaşım," dedi Naz. Bu kelimeyi duyunca donakaldım; kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki başım dönmeye başladı. *Kız arkadaşım.* İlk kez bana böyle hitap ediyordu. Odayı garip bir sessizlik kapladı, tüm sesler sustu. Çevremdeki erkeklere bakınca meraklı gözlerini gördüm. Bu kelimeden onlar da benim kadar etkilenmiş görünüyorlardı. "Kumar oynamaya yaşının tutmadığının fazlasıyla farkındayım ama o, benim şans meleğim. Bu yüzden beni onun varlığından yoksun bırakırsanız paramı başka yerde harcamak zorunda kalacağım."

Adam geri adım atarak, "Sorun değil," dedi. "Sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız."

Naz'ın arkasında durarak gergin bir ifadeyle diğerlerinin ne yaptığına baktım. Birkaç kadın bir köşede vakit geçiriyordu. Raymond'ın sarışını onun arkasında ayakta durmuş özenle omuzlarını ovuyordu. Oysa Raymond, onun orada olduğunun bile farkında değilmiş gibi görünüyordu. Naz beni kolumdan tutup kendine çekti. Beni kucağına oturttuğunda tedirgin bir ifadeyle gözlerimi kırpıştırdım. Kucağına yerleştim ve sırtımı ona dayayıp önünü görmesine engel olmamak için kenara kaymaya çalıştım. Adamlardan birkaçı ona garip bir bakış attı ama oyuna dahil olduğunda hiç kimse bir şey söylemedi.

Bana oyunun kurallarını anlatmış olmasına rağmen ne

olduğunu takip etmekte zorlanıyordum. Bu adamların çok parası olduğu belliydi; hızlı hareket ediyorlardı. Binlerce dolar değerinde beyaz, sarı ve kahverengi fiş oradan oraya savruluyordu. Oyun hakkında çok az şey konuşuluyordu. Saçma sapan gevezelik yapıyorlar, nasıl oynayacaklarını bildirmek için ellerini kullanıyorlardı. Naz'ı izliyor, kartlarındaki sayıları toplamaya çalışıyordum ama yanaklarımda hissettiğim nefesi ve bahisler arasında zaman zaman boynumu bulan dudakları dikkatimi dağıtıyordu.

Onun nasıl konsantre olduğunu bilmiyordum.

Masalara sürekli içki geliyordu. Naz, birkaç yudum almam için bana kendi içkisini uzatıyordu ve kimse bir şey söylemiyordu. Şakalaşarak durmadan oynuyor, hiçbirinin umurunda değilmiş gibi görünen binlerce dolar saçıyorlardı. Gece geçmek bilmiyordu. Naz, birkaç kez fısıldayarak ne yapması gerektiğini sordu bana. Bu oyunu benden çok daha iyi bildiğinin fakındaydım, yine de fikrimi söyleyerek eşlik ettim. Her seferinde dediğimi yaptı; neredeyse bütün parasını kaybetmesine neden olduğumda, sanki bu durum onu eğlendiriyormuş gibi, bir kahkaha attı.

Bir süre sonra alkol beni etkilemeye başladı; oturmaktan kıçım uyuşmuştu. Naz'a da ağır gelmiş olabileceğimi düşünerek ayağa kalktım. Naz, oyunun ortasında durup soru soran gözlerle bana baktı.

Etrafa bakarak, "Bacaklarımı açmam lazım," dedim. "Tuvaletler nerede?"

Naz, "Haa, hemen koridorun sonunda," diyerek kapıyı işaret etti.

Sarışın, "Ben onu götürebilirim," diye lafa karıştı. Göz göze geldiğimizde gülümsedi. "Gel, birlikte gidelim."

Naz oyununa geri döndü. "O, seni götürecekmiş."

Kadının arkasından odadan çıkarak Naz'ın söylediği gibi koridorun sonunda olan tuvalete gittim. Tek başıma da kolayca bulabilirdim. Sarışın, makyajını düzelterek ve saçını kabartarak tuvalette oyalanıyordu. Ben kabinde huzur içinde işemeye çalışırken o dışarıdan benimle sohbet etmeye çabalıyordu. "Yani sen ve Vitale, ha? İlginç."

"Evet... neden ilginç?"

"Bilmem, ilginç işte," dedi. "Yanında kadın getirmez... Şimdiye kadar hiç getirmedi. Beş yıldır Ray ile birlikteyim Vitale'yi tek bir kadınla bile görmedim."

Dedikodu yapacak biri olduğumu hiç düşünmesem de konu ilgimi çekmişti. Ellerimi yıkamak üzere lavaboya gittim. "Naz, biraz ketum biri."

Gözleri kocaman açıldı. "Naz mı?"

"Evet, Naz. Herkes ona böyle hitap etmiyor mu?"

Sarışın, sanki sağlam dengesiz biriymişim gibi bana bakarak başını iki yana salladı. "Her zaman Vitale... veya Ignazio. O da eğer çok yakın biriyse. Asla Naz değil."

Kaşlarımı çattım. "Emin misin?"

"Kesinlikle," dedi. "Bazen Ray, yalnızken eski alışkanlıkla öyle hitap eder. Ama Vitale'nin yüzüne karşı değil. Sanırım bu, hassas bir yara, bu yüzden dikkatli davranırlar. Olay olduğunda ben yoktum."

Bu söyledikleri daha da aklımı karıştırdı. "Ne zaman, ne olduğunda?"

"Ailesini kaybettiğinde." Ona öylece bakakaldım. Ne söylediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve sanırım bunu o da anladı. Beti benzi atarak lavabodan uzaklaştı; kiraz kırmızı dudaklarına zoraki bir gülüş yapıştırdı. "Sanırım dönsek iyi olur."

Ona daha fazla soru sormak istiyordum. Ne demek istediğini, bunun neden böylesi hassas bir yara olduğunu, ailesine, hiç söz etmediği ailesine, ne olduğunu öğrenmek istiyordum ama haklıydı. Geri dönmemiz gerekiyordu. Ve Naz, konu her ne ise, bu konuda konuşulmasından hoşlanmazdı.

Odaya geri döndük; tekrar bana gülümsedi. "Bu arada adım Brandy," dedi.

"Karissa," diye karşılık verdim. "Yani sen ve Raymond beş senedir evlisiniz, öyle mi?"

Güldü. "Yoo. Biz evli değiliz. Ama o kadar süredir birlikteyiz."

"Oh... Onun evli olduğunu sanıyordum."

Tekrar içeri alınırken bir an kapıda durarak bana garip bir bakış attı. "Öyle. Ben sadece kız arkadaşıyım."

Brandy, Raymond'ın sandalyesinin arkasındaki yerini aldı ve ellerini omuzlarına koydu. Eğilip yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. Ama Raymond oralı olmadı; onunla ilgilenemeyecek kadar oyuna dalmıştı.

Bir süre durup onları izledim. Bu kızın Raymond'ın metresi olduğu gerçeği beni o kadar etkilemişti ki midem kasıldı. İyi bir kıza benziyordu ve yargılamak haddime değildi, yine de beni üzdü.

Hem de çok.

Bakışlarım Naz'a kaydı.

Onun kız arkadaşı olmanın ne anlama geldiğini merak ettim.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi benden tarafa döndü. Kaşlarını çatmış, soru dolu gözlerle bana bakıyordu. Üzüntümü bastırıp gülümseyerek ona doğru yürüdüm. Ama ruh halimin değiştiğini çoktan fark etmişti.

Elindeki kartları atarak ayağa kalktı. "Benden bu kadar."

"Daha şimdiden mi?"

Naz, "Otuz bin doların üstünde kaybettim," dedi. "Sanırım bu bir işaret."

Bir adam, şaka yollu, "Şans meleğinin düşündüğün kadar iyi olmadığının bir işareti mi?" diye seslendi. Uçakta gördüğüm adamdı bu; buraya gelirken Naz'ı sinirlendiren adam... Naz, fişlerini nakde çevirirken bu şakaya karşılık vermedi. Parayı cebine koyarak kimse ile vedalaşmadan masadan ayrıldı.

Naz, bana doğru yürürken Raymond soğuk bir kahkaha attı. "İkinci hata."

Bu, Naz'ın yüz ifadesini biraz yumuşattı.

Uzanıp elimi tuttu ve beni yanında sürükleyerek kapıya doğru yürüdü. Yarı yola gelip meraklı gözlerden uzaklaşarak yalnız kalana kadar tek kelime etmedi. Sonra durdu, bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. Yüz ifadesi o kadar sertti ki ürktüm. "Sana ne söyledi?"

"Ne sorduğunu anlamadım."

"Sanki beni tanımadığını düşünüyormuşsun gibi bakıyordun bana," dedi. "O kız sana ne söyledi?"

Beni bu kadar iyi tanıyor olmasına çok şaşırmıştım.

Bir süre kekeledim: Naz, iki elini bana uzatarak yanaklarımı avcunun içine aldı ve beni yüzüne bakmaya zorladı. "Söyle."

"Önemli bir şey değil. Kimsenin sana Naz diye hitap etmediğini söyledi. Şeyden beri... Aileni kaybettiğin günden beri."

Ona, bana ya da bir başkasına kızmasını bekliyordum. Ama gördüğüm acıydı. Hafifçe geri çekilerek gözlerini

kapattı. Sanki söylediğim şey o kadar canını yakmıştı ki yüzüme bile bakamıyordu.

Bir süre öyle durdu ama gözlerini tekrar açtığında o duygu yok olmuştu. Yüzümü bıraktı, elimi tutup göğsüne bastırdı. "Ne olduğunu anlattım sana."

Yaralar.

Söylediği şey karşısında içim acıdı. Onu bu duruma getirmiş olmanın suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu. Özür dilemeye, konuyu değiştirmeye çalıştım ama eğilip beni öperek susturdu. Yumuşak, tatlı ve telaşsız bir öpücüktü bu. Dili alt dudağımda dolandıktan sonra benim dilimle buluştu. Dudakları dukalarımda inledim ve sonunda yumuşak bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

17. BÖLÜM

Yukarı çıkarken Naz sessizdi. O kadar yakınımdaydı ki parfümünün kokusunu alabiliyordum, yine de kilometrelerce uzaktaymış hissini veriyordu. Aklı karmakarışık; bir türlü anlayamadığım düşünceler arasında kaybolmuş gibiydi.

Odamıza vardığımızda çikolata kaplı çilekler ve bir şişe buzlu kovada duran şampanya bizi bekliyordu. Bir şey planlamış olduğu belliydi ama hiç oralı olmadan yanımdan geçip üst kata çıkmaya başladı.

Tek kelime etmeden, ona biraz zaman tanımak için belli bir mesafeyi koruyarak arkasından gittim. Sonunda büyük yatak odasında bir araya geldik. Bana yaklaştı; ko-

nuşmaya başladığı zaman sakin görünüyordu. "Beni seviyor musun?"

"Sevdiğimi biliyorsun."

"Söyle," dedi. Ses tonu biraz düşmüştü. "Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum."

Yüzümü elleri arasına aldı. "Bir daha söyle."

"Seni seviyorum."

Ellerini aşağıya kaydırarak boğazımı kavradı. "Bir daha."

"Seni seviyorum."

Boynumu sıktı; canım yanmadı ama nefesim kesildi. "Bir daha."

Kelimeler ağzımdan dökülürken sesim zar zor duyulacak kadar çıktı. "Seni seviyorum, Ignazio."

Adını söylediğimde yüz ifadesi sertleşti, bakışları kararardı. Maskesinin altından, canavar gizlice bana bakıyordu. Dışarı çıkmak istiyordu. Onunla oyun oynamamı istiyordu.

Bir şey söylemedi ama boynumu bıraktı. Elleri aşağıya, göğüslerime doğru kaydı ve kumaşın üzerinden memelerimi avuçladı. Ardından biraz daha aşağıya inerek gömleğimin ucunu tutup yukarı doğru çekti. Çıkarmasına yardım etmek için ellerimi havaya kaldırdım. Pantolonumun düğmesini açarak fermuarı indirdi. Pantolonumu çekip çıkardı.

Sonra tepeden tırnağa beni yavaş yavaş süzdükten sonra tekrar yaklaştı. Öne bir adım daha atarken gözlerimin içine bakarak tam karşımda durdu. Yaydığı sıcaklığı hissedebiliyordum, parfümü sarhoş ediciydi.

Başımı döndürüyordu.

"Eğer beynimi okuyabilsen..." Bir an sustu ve esrarengiz bir biçimde güldü. "Zangır zangır titrerdin."

Bu kinayeli söz bile beni titretmeye yetmişti. "Ne düşünüyorsun?"

Etrafımda döndü, arkamda durdu ve saçlarımı yana çekti. Bir eliyle kalçamı kavrayıp beni kendine çekti ve eğilerek boynumu öptü.

"Ancak lobiden duyulacak kadar sert biçimde seni bağırtarak becerdiğimde," diye fısıldadı dudaklarını tenimden ayırmadan, "bu an olduğundan daha mükemmel görüneceksin."

Bu, işe yaramıştı.

Titremeye başladım ama henüz bitirmemişti.

"Sınırlarını zorlamak istiyorum, Karissa. Seni benden nefret etmene neden olacak kadar sert ve çok becermek istiyorum."

"Senden asla nefret edemem."

Bunu söylediğim anda elleri tekrar boynuma gitti ve başımı kaldırarak ona bakmaya zorladı beni. "İnanarak söylemediğin şeyleri söyleme."

"İnanarak söylüyorum," diye fısıldadım. "Seni seviyorum."

Bir an dikkatle bana baktı, ardından eğilip dudaklarına ulaşabilmem için canımı acıtacak kadar sert bir biçimde beni kendisine çekip öptü. "Ben de seni seviyorum. Bunu aklından çıkarmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

"Güzel," dedi. "Çünkü şimdi seni, senden nefret ediyormuşçasına becereceğim."

Sesim titrek bir nefesten daha yüksek çıkmadı. "Tamam."

"Güvenli kelimeyi unutma."

"Unutmam."

Boğazımı ve beni bırakarak geriye doğru bir adım attı. Titrememeye çalışarak hareketsiz duruyordum. Omzum üzerinden bir bakış attığımda siyah kravatını çözdüğünü gördüm.

Kravatını çıkardı, ardından tekrar bana bakarak, "Ve eğer beni gerçekten seviyorsan," dedi. Öfkeli görünüyordu. Bu kızgın görüntü ve sesindeki buz gibi ton bacaklarımın boşalmasına neden oldu. Artık kesinlikle tir tir titriyordum. "Eğer bunu gerçekten söylüyorsan, direnirsin."

Dudaklarımı araladım, dilimin ucundaki cevap çıkmadan öylece kaldı. Naz, kaba bir biçimde beni tutarak yatağa çekip karnımın üzerine itince nefesim kesildi; panik oldum.

Tutuşunda yumuşaklık, bana dokunan adamda sevecenlik ya da hassasiyet yoktu. Kollarımı zorla arkama çekti, kravatını bileklerime dolayıp düğümledi. Beni yatağa bastırırken kurtulmaya çalışıyordum ama o kadar güçlü ve o kadar hızlıydı ki onu durdurmam mümkün değildi. Kollarımı bağladıktan sonra kemerini çözdüğünü duydum; tokadan çıkan madeni ses kalbimin deli gibi çarpmaya başlamasına neden oldu.

Canımı yakmayacak.

Bunu biliyorum.

Beni seviyor.

Bunu unutmayacağım.

Ama mantık yürütmek zordu; iki katınız bir adam, vahşi bir hayvan, lanet olası bir *canavar* sizi kımıldayamaz hale getirmişken düşünmek güçtür.

Bu yüzden düşünmedim.

Hissettim.

Mücadele etmem gerektiğini hissettim.

Bacaklarımı sağa sola savurarak ve üzerimden kalkması için bağırarak direnmeye başladım. Elbette kalkmadı. Çığlıklarım bir kulağından girip öbür kulağından çıktı. Tutuşu sertleşti, elleri kabalaştı. Onun biricik oyuncağıydım, bunu biliyordum ve beni ne kadar sürede kırabileceğini görmek üzereydi.

Ama bunu yapmasına izin vermeyecektim.

Veremezdim.

Beni kıramayacaktı.

Sırt üstü dönmeyi başardım ve o henüz fark edemeden ellerim arkamda kendimi zorla oturur pozisyona getirdim. Kemerini sıyırdığında ayağa kalkmak üzereydim. Bu, daha gerilmeme neden olmuştu.

Daha da korkmama neden olmuştu.

Tepkim çok kısa bir an duraksamasına neden oldu; bunu fark etmeme yetecek bir süreydi bu. Ardından tekrar üzerime yürüdü. Ne saldırdı ne de vurdu, sadece karnımın üzerine zorla yatırdı beni. Kemer bir kenara atılmış, unutulmuştu. Bedeninin ağırlığıyla beni yatağa bastırdı ve kımıldayamaz hale getirdi.

"Lanet olsun, neyin var senin?" diye sordum. Sesimde beni bile şaşırtan bir hırlama vardı. Cevap vermedi. Konuşmadı. Beni duyduğunu bile belli etmeyen, çok kısa buz gibi bir bakış attı.

Kalçalarımla kasarak tekrar karşı koymaya çalışıyordum ama bedeni çok ağırdı. Birden külotumu aşağıya indirdi ama çıkarmakla uğraşmadı bile. Dizlerimdeki kumaş parçası tekme atmamı zorlaştırıyordu. Kolunu be-

lime dolayıp popomu yukarı çekti; kıçım havada dizlerimin üzerinde durmaya zorladı beni.

Kollarında mücadele ederken, "İn üzerimden," diye bağırdım. Neredeyse kurtuluyordum ama beni daha sıkı tuttu.

El yordamıyla giysilerini yokladı; soyunmadı, sadece pantolonunun kısıtlamasından kurtardı kendini. "Kolaysa sen indir."

"Siktir git."

Kelimeler ağzımdan zar zor çıktı. Kendini içime itti; o kadar sert, o kadar derin ve o kadar aniydi ki çığlık attım. O içimde gidip gelirken yüzümü yatağa bastırarak feryatlarımı susturuyordu. Tek kolu hareket etmemi engellemek için sımsıkı bana sarılmıştı, diğer eliyle kürek kemiğime bastırıyordu. Hareket edemiyordum ama önce en derinime kadar bastırıp sonra kendini çekerek içimden çıkana kadar, kalçalarımı sağa sola sallayarak kımıldanmaya, onunla mücadele etmeye devam ettim.

Bu olur olmaz pişman oldum. İşemek üzere olduğumu ve acının gitgide arttığını hissettim. İçgüdüsel olarak tepki verdim. Ya savaşacaktım ya kaçacaktım ve savaşmak işe yaramıyordu. Tutuşu gevşedi, elini sırtımdan çekti ve tekrar içime sokmak için aletini kavradı.

Bunu yapmadan kaçmalıydım.

Nefes nefese kayarak altından çıktım ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım ama sonrasını düşünmemiştim. Siktir.

Mahvolmuştum.

Koşamıyordum. Ayakta güçlükle duruyordum. Sadece birkaç adım atabildim; neredeyse düşüyordum. Tökezleyince bir çığlık attım. Naz, yüzüstü yere kapaklanmadan önce beni yakalayıp tekrar yatağa attı.

Beni aynı pozisyonu almaya zorlayarak bir kahkaha attı. "Benden bu kadar kolay kurtulabileceğini mi sanıyorsun?"

Elinden kurtulma çabalarım işe yaramazmış, ben çok güçsüzmüşüm, lanet olası enerjimin hemen hemen hepsini az önce yaptığım şeye harcamışım gibi davranarak alay ediyordu benimle.

Beni fiziksel olarak incitmemiş olabilirdi ama kahretsin, canımı yakmıştı.

İçimde adrenalin dalga dalga kabardı, öfkem ve utancım çok yoğundu. Kavga mı istiyordu? Edecektim. Tüm gücümle mücadele ediyordum. Kravatı bileklerime sürtündükçe yakıyordu; düğümleri birazcık bile gevşememişti.

Tekrar içime girerken, "Çöz beni," dedim emreder bir ses tonuyla. Daha fazla şey söylemek istiyordum ama duygularım bir an için dilimin tutulmasına neden oldu. Lanet olsun o, iyi hissediyordu...

"Kendin çöz."

"Deniyorum." Bu baskı karşısında biraz daha kıpırdandım. "Lütfen. Sadece düğümleri gevşet."

Bir kahkaha daha attı. Kahkahalar. İçimde kendini o kadar iyi hissediyordu ki öfkeden kuduruyordum.

"Sen bilirsin, tamam. Ne yaparsan yap," dedim hırıltılı bir sesle. "Çok sert mi olduğunu düşünüyorsun? Adil bir biçimde dövüşemezsin bile. Burada zayıf olan sensin. Lanet olası korkak. Zavallı."

Bu acı dolu sözler nereden aklıma geldi bilmiyorum ama işe yaradı. Naz sert bir biçimde kolumu tuttu, bağı çekerek bileklerimi çözdü. Ellerim serbest kalır kalmaz

beni ters çevirdi, artık sırt üstü yatıyordum ve o üstümdeydi.

Gözlerinin içine baktım. İçime tatlı bir heyecanla karışık bir endişe yayılmaya başladı. Yüz ifadesi ürkütücüydü. Hiçbir şey söylemedi ama her şey yüzünde yazılıydı.

Bacaklarımı geniş omuzlarına çekti ve acımasızca içime girip, durmadan gidip gelmeye başladı. Elini boğazımda şahdamarıma bastırıyor, beni vahşi bir biçimde becerirken başımın dönmesine sebep oluyordu.

Beni becerdi.

Becerdi.

O kadar güçlü kavramıştı ki ertesi gün hâlâ hissediyor olacağımı düşündüm. O, bütün iç organlarımı imha edercesine bana tecavüz ederken tenimde siyah ve mor, koyu gölgeler halinde parmak izleri beliriyordu. Ona karşı koyuyor, bacaklarımı indirmeye çalışıyordum; içime her girişi büyük acı veriyordu. Elini tırmalayıp onu iterek kurtulmaya çalıştım. Tırnaklarım etine geçti, teninde izler bıraktı ve kan akıttı ama bu onu bir an bile durdurmadı.

Bu yaptığıma ben ondan daha çok sinirlenmiştim sanki.

Ne yaparsam yapayım beni boyunduruğu altında tutmaya devam ediyordu. Çok daha güçlü, çok daha sertti. Onu yenemezdim. Bunu fark ettiğim anda öfkem arttı; ellerimi yumruk yapıp tüm gücümle göğsüne vurdum.

O kadar sert vurmuştum ki yumruğumun sesini duydum, parmak boğumlarım acıdı. Yumruğum ona çarptığında ikimizin de bedenleri sarsıldı, kaslarım gerildi.

Siktir.

Bana doğru eğilerek elimi sımsıkı tuttu; o kadar yakındık ki burunlarımız birbirine değiyordu. Kalbim deli gibi

çarpıyordu. Ceza bekliyordum ama bir öpücükle şaşırttı beni.

Dudakları hâlâ dudaklarımdayken, "İşte böyle, aşkım," dedi. "Seni ölümüne becermeden önce dövüş benimle."

Bunu yapabileceğini düşünüyordum ama bunu yüksek sesle kabul edemeyecek kadar kendimi kaybetmiştim. Öfkeliydim, aşırı duygu yüklüydüm. "O kadar erkek değilsin."

İnleyerek beni tekrar öptü; dudakları da geri kalan her yeri gibi acımasızdı. Siktir, bundan hoşlanıyordu. Bu düşünce beni kısa bir an gerdi. Onunla seks yapmak her zaman tutkuluydu; o zaman bu neydi? Bu çok fazlaydı. Bedenimin kontrolünü tamamen ele geçirmişti ama kendi kontrolünü kaybettiğini söyleyebilirdim. Bu, Naz değildi. Bu, canavardı; maskesi tamamen düşmüştü.

Bu, Ignazio Vitale idi.

Beni seviyordu. Bunu hâlâ aklımda tutmaya çalışıyordum. Bunu unutmak istemiyordum. Ama bedenimi hırpalayan bu adam boğazıma yapışmış, sanki benden nefret eder gibi, sanki hayatım sadece onun elindeymiş gibi beni beceriyordu.

Eğer canı isterse beni hiç vicdanı sızlamadan öldürebilecek gibiydi.

Bu korkutucuydu.

Dehşet vericiydi.

O zaman neden bu kadar zevk alıyordum?

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Ses tonum gergin, görüşüm bulanıktı. Gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu ve baskının arttığını hissedebiliyordum... Onun altında infilak etmek üzere olduğumu hissediyordum. Onun

dokunuşunda kıvılcımlar saçan elektrikli bir teldim. Bu, heyecan vericiydi. Ellerim saçlarına kaydı; buklelerini tutarak çektim. İtmek için mi, yoksa kendime doğru çekmek için mi yaptım bilmiyorum; ya benden uzaklaşması ya da daha fazlasını vermesi için yalvarıyordum ona.

Şiddetli kasılmalar bedenimi kasıp kavururken gözlerimi kapatıp sırtımı yay gibi gererek memelerimi göğsüne bastırdım. Tiz bir çığlık atmama engel olamadım; boğazımı sıkan eli bu sesi bastırmış olsa da kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek çıkmıştı. Ama Naz etkilenmemişti; ne yavaşladı ne de ağırdan aldı.

Orgazm her şeyi söküp aldı benden; ne endişe ne kaygı ne de karşı koyma isteği kaldı. Bir zevk bulutunda sürükleniyordum, aklım başımdan uçup gitmişti ve bedenim nihayet ona direnmeyi bırakmıştı. O hâlâ sert olsa da, bedenen hâlâ bunu istiyor olsa da, benim bedenim ona direnmekten vazgeçmişti.

Aman Tanrım, beni parçalıyordu.

Beni parçalıyordu.

Ama parçalanmanın bu kadar iyi hissettirebileceğini tahmin etmemiştim.

Gözlerimden yaşlar süzüldü. Naz, 'unutma' diye fısıldayarak öperek sildi onları. Tek bir kelimeyle onu durdurabileceğimi biliyordum ve belki de bu yüzden o kelimeyi kullanmamıştım. Durmasını istemiyordum. Onun olmak istiyordum. Onun her şeyi olmayı istiyordum. Beni almasını, becermesini, kullanmasını ve acı vermesini istiyordum, çünkü kontrolün onda olduğunu düşünüyordu ve onun özlem duyduğu şeyin bu olduğunun farkındaydım. Oyununu onunla oynamak istiyordum, çünkü biliyordum ki dudaklarımdan dökülecek tek bir kelime, onu

anında durduracaktı. Eğer gerçek güç bu değilse neydi?

Saatler, günler. Dakikalar, saniyeler. Bunu ne kadar sürdürdü, ne kadar süre bu oyunu oynadı bilmiyorum. Sadece dünya etrafımda yok olana, uyku beni ele geçirene kadar o anda olduğumu biliyorum.

Ve sonra uyandım.

Oda tüyler ürpertici bir biçimde karanlıktı; dışarıdaki tabelalardan gelen ve açık perdenin arkasındaki camdan süzülen bir tür neon ışığıyla kaplanmıştı. Bıçak gibi saplanan acı yüzünden çekinerek doğruldum. Bedenim ağrı ve acı içindeydi. Çıplak ve pistim. Sanki maraton koşusuna katılmış ve gelir gelmez kendimi yatağa atmış gibi hissediyordum.

Hâlâ yürüyebileceğimden bile emin değildim.

Lanet olası bacaklarım hissizleşmişti.

Odanın öbür ucunda, Naz, binanın parıltısından yansıyan yeşil ve altın sarısı ışıkla kaplanmış bir halde ayakta durmuş camdan dışarı bakıyordu. Tamamen giyinikti.

Soyunmuş muydu ki?

Hiç hareket etmeden duruyordu, sanki odanın bir aksesuarıydı. Tek yaşam belirtisi Tanrı vergisi hafif nefes alış verişiyle inip kalkan göğsüydü. Bunu kendisi yapmıyordu. Sadece öyle oluyordu.

Aslında o, hiçbir şey yapmıyordu.

O an beni parçaladığını düşünmüştüm ama yanılmışım. Beni parçalamadı uykudan uyandırdı bence. Hayatım tekdüze bir hayalden başka bir şey değilmiş ve gözlerimi açmanın nasıl bir şey olduğunu, o bana göstermiş gibi hissediyordum. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Ama paramparça olmanın ne olduğunu ona baktığımda görüyordum. Sanki bir tel kopmuş, bir şey parçalanmış

ve tanıdığım adamla şu an karşımda duran bedeni birbirinden ayırmıştı.

Ve canavar dışarı çıkmıştı. Onu görmüştüm. Onunla oynamıştım. Onu memnuniyetle içime almıştım ve itmemiştim.

Naz'a bakarken canavarın kalmaya karar verdiğini düşünüyordum.

"Naz?" diye seslendim ama sanki beni duymamış gibi, tepki vermedi. Sesim alçaldı; endişeli bir fısıltıya dönüştü. "Ignazio?"

Hareket etti.

Başını çevirdi, odanın diğer ucundan dikkatle bana bakmaya başladı. Camdan dışarı hızlı bir bakış daha attıktan sonra yatağa doğru yürümeye başladı. Hiçbir şey söylemeden yavaş yavaş gömleğinin düğmelerini açarak yaklaştı. Yakınıma geldiğinde kumaştaki yırtığı, kolundaki kan izini gördüm. Gömleğini çıkarınca derin yaraları ve güçlü kolundaki tırnak izlerini görüp ağzım bir karış açık ona bakakaldım.

Panik oldum. Onu, onun beni incittiğinden daha çok incitmiş olabileceğimi düşündüm.

Hiçbir şey söylemeden soyundu ve yanıma uzandıktan sonra dönerek üzerime çıktı. Burnunu boynuma sürterek bacaklarımın arasına girdi. Tek kelime etmeden rahatça içime girdi.

İlk vuruş yumuşaktı; ardından rahatsız edici biçimde şiddetli bir tane geldi. Nefesim kesildi; onu sımsıkı tuttum, acı dolu ve gergin bir sesle, "sarı," dedim.

Yavaşladı ve bir süre sonra vücuduyla benim vücudumu örterek çok yavaş hareket etmeye başladı. Benimle sevişiyordu. Bedenimin her hücresinde hissediyordum

onu. Boynumda hızlı hızlı nefes alışını ve inleyişini dinliyordum, ılık nefesi tenime değiyordu. Bana sataştığı anlar dışında sevişirken genelde sessizdi ama şimdi onu duyuyordum... Titrek nefesini ve gergin inlemelerini duyuyordum. Sımsıkı sarıldım ona ve ensesindeki yumuşak bukleleri parmağıma doladım. Güzeldi, çok güzeldi, lanet olası derecede güzeldi. Boynumdan başlayıp öperek çenemin altına kadar çıktı ve sonra bana bakabilecek kadar bir mesafe geri çekildi.

Hâlâ hiçbir şey söylemiyordu ama dudaklarındaki kıvrım, karanlıktaki gülümsemesi aramızdaki havayı aydınlattı. Yakışıklıydı. Çok yakışıklı.

Bu gülümseme her şeydi.

Naz her şeydi.

Hâlâ yüzüme bakarak içime boşaldı. Hayranlıkla izlediğim bir zevk ifadesi gelip geçti yüzünden. Dudakları aralandı, göz kapakları düştü ve yumuşak bir fısıltı halinde bir inlemeyle adım döküldü dudaklarından. "Karissa."

Ardından öylece uzandık. Yatakta onun yanında battaniyeye sarılmış bir halde yüzüstü yatıyordum. Tüy gibi yumuşak dokunuşunu, gıdıklayarak tenimi okşayan parmak uçlarını sırtımda hissettiğimde yarı uykulu, yorgun ve mutluydum. Ayak parmaklarımın kıvrılmasına, kıkırdamamak için alt dudağımı ısırmama neden olan bir duyguyla gözlerimi kapattım.

Ya bir şey çiziyor ya da bir şey yazıyordu... Ne olduğunu bilmiyordum. Çizgileri takip etmeye, el hareketlerinden bir anlam çıkarmaya çalışırken tüylerim diken diken olmuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım ve soruma cevap

vermemesine hiç şaşırmadım. Birkaç dakika çizgi çizmeye devam etti; uykuya dalmak üzereydim. Sonra eğilip kürek kemiğime yumuşak bir öpücük kondurdu. Kollarını bana dolayarak beni kendine doğru çekti. Sırtım sıcacık göğsüne yaslanmıştı.

"Noktaları birleştiriyorum," dedi sakin bir sesle. "Sırtındaki çiller yıldızlara benziyor. Onları birleştirme biçimime göre bir hikâye anlatıyorlar.

Naz, elimi alıp parmaklarını parmaklarımın arasına geçirirken kendi kendime gülümsedim. "Ne söylediler sana?"

"Senin çok güzel olduğunu ve sana sahip olduğum için benim çok şanslı bir orospu çocuğu olduğumu söylediler."

18. BÖLÜM

Bir boy aynasının önünde durmuş, elbisemi çekiştirerek vücuduma oturtmaya çalışıyordum. Sanki hatırladığımdan daha dardı ve normalde giydiklerimden daha açıktı. Her şeyimle hazırdım; saçım topuz halinde toplanmış, makyajım yapılmış, dudaklarıma elbisemin renginde kırmızı bir ruj sürülmüştü.

Bu ışıkta tenim porselen kadar soluk görünüyordu.

Pudra kutusunu alıp boynuma biraz daha pudra sürdüm; boynumdaki morlukları kapatmaya çalışıyordum. Acımıyorlardı; beni rahatsız da etmiyorlardı ama diğerlerinin ne düşüneceğinden endişeleniyordum.

Nasıl göründüğünün farkındaydım.

Diğerlerinin ne düşüneceğini biliyordum.

Düşüncelerimde kaybolmuştum ve aklım sürekli dün geceye kayıyordu. Aynadan kapıda birinin belirdiği çarptı gözüme. Bütün dikkatim Naz'ın aynadaki yansımasına kaydı ve bir an şok oldum.

Daha önce onu hiç bu kadar gayri resmi bir kıyafetle görmemiştim.

Siyah, bol kesim bir kot pantolon giymiş, bir kemer takmıştı. Üzerinde beyaz bir gömlek ve nefis vücudunu örten gece mavisi bir blazer vardı. Tıraş olmamıştı ve saçları her zamankinden daha dağınık görünüyordu, belki de bana öyle geliyordu. Bu düşünceler zihnimden geçerken elini buklelerinde gezdirerek şüphelerimi doğruladı.

Darmadağınıktı.

Çok seksiydi.

Lanet olası derecede seksi.

Ama benim alışık olduğum Naz değildi. Sürekli mükemmel, her şeyi yerli yerinde ve kontrollü olurdu. Karşımda duran bu adam kendi içinde düzenli bir karmaşaydı; zırhı çatladığında çatlaklardan sızan şey buydu.

Bir süre ona baktım; gergindim. Günün çoğunu dışarıda geçirmiş, beni tek başıma bırakmıştı. Nereye gittiğini ya da niye gittiğini bilmiyordum ama döndüğünde sevinmiştim. O yanımda değilken her şey daha soğuktu sanki. "Ignazio."

Banyoya girdi, aynadan bana dik dik baktı. "Bana böyle hitap etmenin bir nedeni var mı?"

Küpelerimi takarken, "Adın bu," dedim. "Herkes sana böyle hitap ediyor."

"Genelde Vitale derler." Arkamda durdu. "Ve sen herkes değilsin."

Arkamdan yaklaşarak elini boynuma yakın bir biçimde omuzlarıma koydu ve başparmağını hafifçe morluklara sürdü. Bir şey söylemedi ama kelimeler, derin karanlık gözlerinde ve asılmış dudaklarında yazıyordu. Daha önce onda görmediğim bir şeydi bu, oldukça pişman görünüyordu.

Yine de özür dilemedi. İç çekerek yanağını saçıma dayadı. Geriye doğru kaykılarak ona yaslandım. Bana sarılmış bir halde gözlerini kapatırken aynadaki yansımasını seyrediyordum.

Alışılmışın dışında içtendi.

Çok savunmasız görünüyordu.

Hareketsiz öylece durup her geçen saniye daha çok âşık olarak ona baktım.

"Haydi bakalım, doğum günü kızı," dedi sonunda. "Gece bizi bekliyor."

On dokuz bana on sekizden farklı gelmiyordu. Öyle olmasını beklediğimden değil ama garip bir duyguydu bu. Doğum günümmüş gibi hissetmiyordum. Bence bu adamla birlikte olduğum her an özeldi.

Naz yürürken elimi tutarak beni kumarhaneye götürdü. Gözlerimi ondan alamıyordum. Bu dikkatini çekti ve bir süre sonra bir kahkaha atıp dirseği ile beni dürterek, "Bu akşam neyin var senin?" dedi.

"Hiçbir şeyim. Sadece... şaşırdım."

"Ne şaşırttı?"

"Sen," dedim. "Ben şık takımlara alışığım."

"Evet. Ama takımlar iş için."

"Ya kot pantolon ne için?... Keyif için mi?"

Gülümsedi. "Bu durumda giyinmek tercihe bağlı olsa da onun gibi bir şey."

Bir gece önce kumar oynadığı alandan geçirilip gösterişli bir malikâneyi çevreleyen geniş bir bahçeye götürüldük. İtalyan mimarisine benziyordu, sanki Vegas'tan sökülüp alınmış, *Kızgın Güneş Altında*'nın* setine atılmıştık. Malikânenin yanındaki seradan limon çiçeğine benzer kokular yayılıyordu. Nefes kesiciydi.

Verandaya oturduğumuzda yüzüme vuran akşam güneşi kendimi çok iyi hissettirdi. Kısa süre sonra hava kararacaktı; binadaki ışıklar halihazırda parlıyordu ama ben hazır yapabiliyorken güneşten arta kalan sıcaklığın tadını çıkarıyordum.

Naz karşıma oturdu ve ikimiz için de sipariş vererek bir şişe şarap ısmarladı. Burada hiç kimse soru sormuyordu.

Belki de on dokuz farklıydı.

Belki de bu gece içki içebilecek yaşta görünüyordum.

Ya da belki Naz, bir şey isterken birinin soru sormaya cesaret edemeyeceği kadar korkutucuydu.

İçtik, yedik, sohbet ettik ve güldük; masada çok huzurlu bir hava vardı. Etrafta başka insanların da olduğuna emindim ama onları ne görebiliyordum ne de duyabiliyordum. Sanki bizden başka hiçbir şey yokmuş gibi görünen ıssız bir yere sığınmıştık.

Arkama yaslanıp etrafıma bakınırken, "Hep İtalya'ya gitmek istemiştim," dedim. Alkolün kanıma karışmaya başladığını, bedenimi gevşettiğini ve beni rahatlattığını hissedebiliyordum.

Dikkat çekici bir ifadeyle fısıldarken ses tonu sakindi. "Biliyorum."

---

* *Under The Tuscan Sun*, 2003 yapımı bir Amerikan filmi. Türkçe'ye *Kızgın Güneş Altında* olarak çevrilmiştir. *–çn*

Tam nasıl bilebileceğini soracaktım ki bunun gereksiz olduğunu düşündüm. Bu adamın bilmediği ne vardı? "Sen hiç gittin mi?"

İçkisinden bir yudum alarak başını salladı. "Burada bir İtalya yaratma konusunda iyi bir iş çıkarmışlar ama hiçbir taklit gerçeğini tam anlamıyla yansıtmaz."

"Eminim cennet gibidir."

"Öyle," dedi. "Bir gün seni götürürüm."

"Cennete mi?"

Gülümsedi. "Nereye istersen."

Bunu içten söylediğinin farkındaydım, sesi samimiydi. "Senden böyle bir şey isteyemem."

"Biliyorum," dedi. "Bu yüzden ben önerdim."

Garson bahçeye çıktığında Naz eliyle onu çağırdı ve tatlı menüsünde çikolatalı ne varsa ondan getirmesini söyledi. Birkaç dakika sonra çikolatalı bir şey kondu önüme. Ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama kreması ve yoğun tadıyla şimdiye kadar yediğim en lezzetli şeylerden biriydi. Ağzıma bir kaşık daha atarken Naz sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Sana âşığım, Karissa."

Kaşık elimde donakaldım ve dikkatle ona baktım. "Ben de seni seviyorum."

"Hayır... Ben seni sadece sevmiyorum," dedi. "Sana *âşığım*."

Ses tonu o kadar içtendi ki tüylerim diken diken oldu. "Bir fark var mı?"

"Var," dedi. "Birini sevdiğin zaman onun için en iyi olanı istersin... Ama ona âşıksan, onu kendin için istersin. Ve bu ikisi her zaman aynı şey değil. Sırf seni istiyor olmam senin için en iyisi olduğum anlamına gelmez... De-

ğilim. Olmadığımı biliyorum. Bununla barışmak hiç kolay değil. Çünkü gitmene izin vermem, hemen şimdi beni terk etmene izin vermem gerektiğini biliyorum ama bunu yapamıyorum. Yapamam. Bencilim ve sana âşığım. Seni kendime saklamaktan başka hiçbir şey istemiyorum."

"Senden ayrılmak istemiyorum. Asla gitmeyeceğim."

"İnanmadığın şeyi söyleme."

"Yemin ederim," dedim. "O gece kalmanı istediğimde de, şimdi de bunu inanarak söylüyorum. Ben de sana âşığım."

"Geleceği düşünüyor musun?"

"Her zaman."

"Ne görüyorsun?"

Kaşığımı çikolatalı her ne ise onun içinde döndürerek, "Emin değilim," dedim. "New York'ta beni neyin beklediğini bilmiyorum. Eğer bursumu kaybedersem gidecek bir okulum bile olmayacak."

"Onu kafana takma."

"Nasıl takmam?" diye sordum. "Artık hiçbir şeyden emin değilim... Sen hariç... Hayatımda emin olduğum tek şey sensin. Seni istediğimi... sana ihtiyacım olduğunu biliyorum. Seni sevdiğimi biliyorum. Başka hiçbir şeyin anlamı yok."

"Bunu söyleme. Tabii eğer..."

"İnanmıyorsam," diye mırıldanarak sözünü kestim. "İnan bana, doğrusu bu."

"Benim gelecekte ne gördüğümü öğrenmek ister misin? Senin için ne gördüğümü?"

Gözlerinin içine baktım. "Ne?"

"İstediğin her şeyi elde ettiğini görüyorum," dedi.

"Hayal ettiğin her şeyi. Giysiler, ayakkabılar, evler, arabalar... tekneler."

Bir kahkaha attım. "Tekneler mi?"

Omuz silkti. "Bir tekne isteyebilirsin. Mesela bir gün İtalya'ya gittiğinde Venedik'te kanala indirmek için."

"İşte bunu kabul edebilirim," dedim. "Ama bunların hiçbirine ihtiyacım yok."

"Yine de sahip olabilirsin," dedi. "Hayattan istediğin her şeye sahip olabilirsin. Okulu bitirebilirsin ve istediğin gibi bir yaşam kurabilirsin. Bir aile, çocuklar... Ne istersen. Senin için bunu görüyorum."

Gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor."

"Tüm bunlar gerçekleşebilir," dedi sakin bir ses tonuyla. "Ve umarım gerçekleşecek."

"Bu hayatta sen de var mısın?"

"Olmamı ister misin?"

"Elbette. Senin için diğer her şeyden vazgeçerim."

Hiçbir şey söylemeden bir süre bana baktı. Söylediğime karşılık vermeden ceketine uzandı. Küçük kadife bir kutu çıkardı; onu gördüğüm anda vücudumdaki her kas bir anda hareketsizleşti. Kalbim bir an durdu ve sanki şok verilerek çalıştırılmış gibi göğsümü delercesine tekrar çarpmaya başladı.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Tek kelime etmeden kutuyu açtı; gün ışığının son küçük damlası, yüzüğün ortasına yerleştirmiş oval biçimde bir pırlantaya yansıyordu. Ağzım bir karış açık ışıl ışıl göz kamaştıran bu taşa bakıyordum. Değerli taşlar konusunda hiçbir şey bilmiyordum, kaç karat olduğunu hayatta

tahmin edemezdim ama çok değerli olduğunu anlayacak kadar bilgim vardı.

Naz hiçbir şey söylemedi.

Ben hiçbir şey söylemedim.

Elindeki kutuya baktıktan bir süre sonra yüzüğü çıkardı ve kaldırarak önünde tuttu.

Benim yaptığını düşündüğüm şeyi yapıyor olamazdı.

Asla olamazdı.

Bakışları tekrar bana kaydı ve orada, karanlıkta gizlenmiş olan gerçeği gördüm. "Bunu gerçekten yapar mısın?"

Yavaşça başımı salladım. "Yapacak olmasaydım söylemezdim."

Bu, bir rüya olmalıydı. Bu, bir rüyaydı. Ben ya uykudaydım ya da baygındım. Belki dün akşam kendimi kaybedene kadar boğazımı sıkmıştı ya da ölmüştüm. Belki sadece benimle kafa buluyordu. Belki ben yanılıyordum.

Belki biri acımasız bir oyun oynuyordu.

Öyle ya da böyle... Bunun gerçek olması mümkün değildi. Bunun benim anladığım, Naz'ın kast ettiğini düşündüğüm anlama gelmesi mümkün değildi. Bunu söylemek üzere olamazdı.

"Evlen benimle."

Bu iki kelime bahçedeki oksijeni bir anda emdi. Göğsüm yanıyordu, gözlerim bulanmıştı. Zor nefes alıyordum. Lanet olsun, nefes alamıyordum.

Gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırırken bakışlarım onunla yüzük arasında gelip gidiyordu. Beynim isyan çığlıkları atıyor, bu kararın tüm yanlışlarını çılgınca haykırıyordu. Upuzun bir listeydi bu. Onu sadece birkaç aydır tanıyordum. Onunla ilgili benim için sır olan bir sürü şey vardı. Gençtim ve belki de saftım. O ise karanlık ve belki biraz

da tehlikeliydi. Geçmişini neredeyse hiç bilmiyordum ve annemin onun varlığından haberi bile yoktu.

Bir sürü yanlış şey vardı. Öyleyse bu kelimeler neden bu kadar doğru geliyordu bana?

Evlen benimle.

Teklif etmemişti.

Bu, bir soru değildi.

Tanıyordu.

Lanet olsun, beni çok iyi tanıyordu.

Konuşmaya çalışırken sesim bana ihanet etti. Dudaklarım aralandı ama titrek bir nefes dışında bir şey çıkmadı. Naz pür dikkat bana bakıyordu; yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayılarak o derin gamzeleri ortaya çıkardı. Yüzüğü uzatarak tek kaşını kaldırdı.

Elimi masanın üzerinden ona doğru uzatarak abuk sabuk bir şeyler kekeledim ama Naz, ayağa kalkarak bana doğru eğilip bir öpücükle beni susturdu. Öpücüğüne karşılık verdiğimde elimi bıraktı. Uzanıp kollarımı boynuna doladım. Naz'ın bütün tutkusunu yansıtan ateşli bir öpücüktü. Bedenimi titreterek ruhumu ele geçirdi. Dudakları, teni ve söyledikleri beni sonsuza kadar değiştiriyordu.

Bu kadar şiddetli bir şeyi nasıl reddedebilirdim? Benim için bu kadar değerli olan birine nasıl hayır diyebilirdim? Bu çılgınlıktı, aptalcaydı ve tam anlamıyla kahrediciydi. Yine de ilk atlayışımı bile yapmaya korkarken nasıl uçup gidebilirdim?

Dudaklarım dudaklarında, "Evet," diye fısıldadım. "Seninle evlenirim."

19. BÖLÜM

Hava elektrik yüklüydü.

Tenimdeki çatırtılarını duyabiliyordum, akım içimde dolanırken kollarımdaki tüyler dimdik olmuştu. Her santimetrem sızlıyordu.

Salon çok gürültülüydü; o kadar gürültülüydü ki kendi düşüncelerimi bile zor duyuyordum. Binlerce, binlerce insan koca salonu tıka basa doldurmuş, üst üste binmiş, bağırıyor ve tepiniyorlardı. Sesler kafatasımın içinde yankılanıyor, elektriği arttırıyordu. Cehennem gibiydi.

Naz, büyük boks ringini çevreleyen en ön sıraya götürdü beni. Oraya varır varmaz ortadaki iki sandalyenin boş olduğunu fark ettim; diğer sandalyelerin çoğunda ta-

nıdık yüzler oturuyordu. Naz, onlardan birine oturmamı işaret etti ve gergin bir halde dün gece tanıştığım kızın, Brandy'nin yanına oturdum. Raymond'a yaslanmıştı. Raymond ise kolu kızın omzunda, meraklı gözlerle bana baktı. Sonra bakışlarını benden Naz'a çevirdi. "Vitale."

"Ray."

Ray'ın bakışları bir kez daha bana kaydı, ardından beni baştan aşağı süzdü. Sanki nereye bakacağını biliyormuş gibi gözleri doğrudan parmağımdaki yüzüğe kaydı. Başını iki yana sallarken bir kahkaha patlattı. "Yaptın demek."

"Evet," dedi Naz. "Az önce."

Brandy, "Ne yaptı?" diye sordu. "Ne oldu?"

Raymond benim elimi işaret ettiğinde elimi yanımdaki koltuğa doğru kaydırıp saklamak istedim ama yeteri kadar hızlı değildim. Brandy'nin gözleri kocaman açıldı, elimi yakalayıp kaldırdı. "Olamaz! Nişanlandınız mı?"

Yüzüme ateş bastığını hissedebiliyordum. Onlarca göz bize doğru dönerken bütün sırayı sessizlik kaplamıştı.

"Evet," dedi Naz.

Sessizlik, birçok tebrik ama daha çok şaşkınlık mırıltılarıyla bozuldu. Brandy elimi tutmuş hayran hayran ışıkta parlayan yüzüğe bakarken bir erkek kahkahası duyuldu. Ses dün gece onu sinir eden adamdan gelmişti; Naz bunu duyunca gerildi.

"Bu günü göreceğime inanmazdım," dedi adam. "Vitale yeniden evleniyor."

Bu sözler üzerine yüzüm asıldı.

Vitale yeniden evleniyor.

Yeniden.

Diğerleri başlarını çevirip bir kez daha sessizliğe gö-

müldü. Şaşırmış bir halde Naz'a döndüm ve onun yüzünde hiçbir ifade olmaksızın bakışlarını yüzüğe diktiğini gördüm. Taştan bir heykel gibiydi. Sanki duymamış gibiydi... Buradaydı ama sanki yoktu.

Raymond, "Üçüncü hata," diye mırıldandı. Kelimeler kalabalığın uğultusundan zar zor duyuldu. "Oyun dışısın."

Bir süre sonra Naz arkasına yaslandı, kolunu omzuma atarak beni kendisine çekti. Kafamda milyonlarca soru vardı; örneğin *yeniden* demekle ne kast etmişti? Ama şu an bunları sormanın sırası olmadığını biliyordum. Naz başıma bir öpücük kondurdu ama hiçbir şey söylemedi. O an salonda bir şamata koptu.

Neler olduğunu bilmiyordum. Kim kimdir ya da ne nedir hiçbir fikrim yoktu. Etrafımızdaki herkes çevremizde olup bitene kendini kaptırmıştı. İki adam ringe doğru yürüyor, insanlar çığlık çığlığa bağırıyorlardı ve bangır bangır müzik çalıyordu. Biri mavi, diğeri kırmızı şortluydu. Telaffuz edemeyeceğim isimleri ve tanımadığım yüzleri vardı.

Gongun çalmasıyla vahşet başladı. İki adam ringde çok kısa süreler biraz sakinleşerek birkaç raund boyunca gaddarca birbirlerini yumruklarlarken ben Naz'ın kolları arasında hareketsiz oturuyordum. Ringe çok yakındık. Kanı, teri, gözyaşlarını görebiliyor; berbat yumrukları, homurtuları, hızlı hızlı soluk alışları ve bağrışları duyabiliyordum. Çok barbarcaydı.

Dehşete kapılmıştım.

Naz'a kısa bir bakış attığımda onun büyülenmiş bir halde seyrettiğini gördüm.

Dövüşü büyük bir hayranlıkla seyrediyordu. Diğerleri

tezahürat yapıyor, yuhalıyor, bağırıyor ve yerlerinde zıplayıp duruyorlardı, ama Naz öylece oturmuş, başparmağıyla dalgın dalgın kolumu okşayarak büyük bir dikkatle seyrediyordu.

Boksörler, eşit seviyede görünüyorlar, ikisi de doğrudan ve saldırgan dövüşüyorlardı. Birkaç raunt sonra Naz, bana daha da sıkı sarıldı. "Hangisini destekliyorsun?"

"Mavi şortlu olanı."

Bir kahkaha atarak, "Mavi şortlu olanı," diye tekrarladı. "Bunun bir sebebi var mı?"

Vardı ama bunu itiraf etmeyecektim. Mavi şortlu boksörün saçlarının yanı şekilli tıraş edilmişti. Büyüleyici görünüyordu.

Cevap vermek yerine omuz silktim. Aslında kimin kazandığı umurumda değildi.

Dövüş uzun süre devam etti. Her yumruk kalabalığı hareketlendiriyordu. Çılgın gibi bağırdıklarını duyuyor, ayaklarımın altında zeminin titrediğini, etrafımdaki havanın sarsıldığını hissediyordum. Naz başka bir şey söylemeden maçı izlemeye devam etti. Ringe dikkatle bakarken yüz ifadesi gitgide kararıyordu. Son rauntta kırmızı şortlu adam mavi şortluya o kadar sert vurdu ki çatırtıyı duydum ve adam yere çarptığındaki gümbürtüyü hissettim. Salonda bir gürültü koptu.

Mavi şortlu boksör kendinden geçmişti.

Maç sona ermişti. Salonun yarısı tezahürat yapıyor, kutlama çığlıklarının bastırdığı hafif yuhalama sesleri duyuluyordu. Naz nihayet gözlerini ringden ayırdı; suratımı asarak, "Sanırım kırmızı şortlu kazandı," dedim.

"Sanırım öyle oldu," dedi. "Ama bu iyi bir şey."

"Neden?"

"Çünkü onun üzerine çeyrek milyon bahis oynamıştım."

Naz ayağa kalkarken ağzım açık ona bakakalmıştım. Bana elini uzattı; tuttum. Kimse ile vedalaşmadık, kutlamalara katılmadık ve hatta kimin kazandığı konusundaki resmi açıklamayı bile beklemedik. Salondan ayrıldık, kumarhaneden geçip teras katına doğru yürümeye başladık.

Yol boyunca sessizliğini korumasına ses çıkarmadım ama daireye girer girmez daha fazla dayanamayacaktım. Kafamın içinde öfkeli, birbirine geçmeyen yapboz parçaları gibi yerine oturmayan düşünceler yığın olmuştu.

İçeri girer girmez yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndü. Oda karanlıktı, içerideki azıcık ışıkta esrarengiz bir gölge gibi görünüyordu. Gözlerini zar zor seçebiliyordum. Ona bir sürü soru sormak istiyordum ama kelimeler sindirilmişti.

Ama beni iyi tanıyordu.

Tanıdığını biliyordum.

Sakin bir ses tonuyla, "Bir zamanlar evliydim," diyerek sormak için can attığım soruya kendiliğinden cevap verdi. "Uzun zaman önceydi... Çok, çok uzun zaman önce. Sanki asırlar önce... Sanki başka bir yaşamda. O zamanlar farklı biriydim. Fazla bir şeye sahip değildim ama ona sahiptim... Ve sonra o gitti."

Duygularım birbirleriyle çelişiyordu. Ne söylemem gerektiğinden emin değildi. "Ne oldu?"

"Ne olduğunu anlatmıştım sana," dedi. Bu kelimeleri duyar duymaz anladım. Ailesini kaybetmişti. "Sadece on sekiz yaşındaydı. Başına geleni hak etmemişti. Yaşaması gerekiyordu... Yaşamaları gerekiyordu."

"Onlar mı?"

Bir an sanki cevap vermeyecekmiş gibi duraksadı ama sonunda kelimeler bir fısıltı gibi dudaklarından döküldü. "Hamileydi."

Yine nefes alamıyordum ve bu kez sebep boğazımdaki bir el değildi. Ciğerlerime hava girmesini engelleyen duygu dolu bir yumru oturmuştu boğazıma. Bir bebek.

Çok derin bir iç çekti. "Onlar öldü, ben sağ kaldım. Senin şu anki halinden daha gençtim... Genç ve aptal. Bu tür şeylerin benim başıma gelebileceğini düşünemeyecek kadar genç ve aptaldım. Ama artık toy değilim, Karissa. Birini daha kaybetmeyeceğim. Aynı hataları tekrar yapmayacağım."

"Kim böyle bir şey yapabilir?"

"Bir korkak," dedi. "Bir aptal. Cezalandırılmayı hak etmişti ama yetkililer onu serbest bıraktılar. Gitmesine izin verdiler. Bu yüzden bir gün bunu ona ödeteceğime ant içtim."

"Ödettin mi?"

"Hayır," dedi bana doğru bir adım atarak. "Henüz değil."

Artık daha yakınımda olduğu için onu daha iyi görebiliyordum. Gözlerinde gizlenmiş üzüntüyü görebiliyordum. İkinci kez düşünmeden uzandım ve yüzünü avucumun içine aldım; avuçlarıma batan sert sakalını hissedebiliyordum. Naz fazla dokunulmaktan hoşlanmazdı... Dokunanın, sadece görünüşte olsa bile, kontrolü elinde bulunduranın kendisi olmasını tercih ederdi. Geçmişiyle ilgili her şeyi bilmiyor olabilirdim ama bu kesinlikle bildiğim bir şeydi. Onunla ola ola öğrendiğim bir şeydi.

Bu yüzden geri çekilmesini, elimi tutup yüzünden çekmesini ve uzanamayacağım bir mesafeye gitmesini ya da

dikkatimi dağıtmasını bekliyordum. Ama bunu yapmadı, orada öylece durup parmak uçlarımı çenesine doğru kaydırmama ve yüzünü keşfetmeme izin vererek bana baktı.

"Bunun bir kez daha olmasına izin vermeyeceğim," diye tekrarladı. "Sen benim için çok özelsin, Karissa. Böyle olmanı beklemiyordum."

"Ne bekliyordun?"

"Ne beklediğimi bilmiyorum," dedi. "Ama masumiyetini beklemiyordum."

"O kadar masum değilim."

İfadesi yumuşadı. "Sen sevimli, küçük bir kedi yavrususun."

Gözlerimi devirdim. "Değilim."

"Öylesin," diye karşılık verdi. "Hırlayabilirsin, tıslayabilirsin, miyavlayabilirsin ve hatta zaman zaman pençelerini çıkarabilirsin ama seni nasıl mırıldatacağımı biliyorum. Ben ormanın kralıyım. Ben bir avcıyım."

"Yani ben senin avın mıyım?"

Başını iki yana salladı. "Sen benim kraliçemsin."

Yüzünü okşadım, ardından parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Kendimi bir kraliçe gibi hissetmemi sağlıyorsun zaten."

Karşılık vermedi, ben de başka bir şey söylemedim. Nihayet elimi kendinden uzaklaştırdı, parmaklarını parmaklarıma geçirerek beni merdivenlere doğru çekti. Üst kattaki yatak odasına götürerek yavaş yavaş ve dikkatli bir biçimde beni soydu. Bakışları bedenimde dolaşırken çırılçıplak ve gergin bir halde karşısında duruyordum.

Bir süre sonra dönerek yanımdan uzaklaştı.

Kaşlarım çatıldı. Dolabı karıştırdığını duydum ve sonra elinde kravatlarından biriyle geri döndü. Arkama ge-

çerken hareketsiz durdum. Bileklerimi bağlamasını bekledim, belki de ayak bileklerimi bağlayacağını düşündüm ve hatta boynuma dolama ihtimaline bile kendimi hazırladım. Ama o gözlerime doğru uzandığında, rahat bir nefes aldım. Gözlerimi bağlayıp düşmemesi için kravatı sabitlediğinde oda karanlığa büründü.

Aniden kucaklanıp havaya kaldırıldığımda, bir çığlık attım. Naz beni kaldırıp kollarına aldı. Hiçbir şey görmeden ona doğru uzandım ve sımsıkı sarıldım. Sakin olmamı fısıldayarak beni yatağa yatırdı.

İçgüdülerim bununla mücadele ediyor, gerginliğim artıyordu. Neler olduğunu bilmemek ürkütücüydü. Sakin olmaya çalışıyordum ama bedenim yay gibi gerilmişti. Her dokunuşu bir sürprizdi ve beklenti duyguları körüklüyordu.

Karanlığa teslim olup gözlerimi kapattım. O bana istediğini yaparken öylece yattım. Bedenimin her yerini öptü, her santimetresini okşayarak beni tekrar tekrar orgazmın eşiğine getirdi. Yavaş, nazik, tatlı ve içtendi. Bir yandan benimle sevişiyor diğer yandan kulağıma beni ne kadar sevdiğini fısıldıyordu.

Kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarılmıştım ve ağzımın ulaşabildiği neresi olursa olsun öpüyor, hafif hafif ısırıyordum. Göğsü mü, çenesi mi, yanakları mı olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Zaten bu fark etmezdi. Bu, oydu ve o, her şeydi.

Her parçası...

İkimiz ter içinde kalıp doyana kadar devam etti. Naz, hâlâ içimdeyken üzerime uzanmış yatarken gözlerimi

açtı. Gözlerimi odadaki loş ışığa alıştırmak için birkaç kez kırptım ve Naz'ın gülümsediğini fark ettim. "Sen benimsin," diye fısıldadı.

Gülümsemesine karşılık verdim. "Ben seninim."

"Bunu hiç aklından çıkarma."

"Çıkarmam."

İçimden çıkarak yatakta beni kendine doğru çekti. Uykunun beni ondan koparması fazla uzun sürmedi.

Derin bir uyku çektim. Gecenin bir yarısı uyandığımda yatakta yalnız olduğumu gördüm. Ona seslendim ama cevap alamadım. Kıyafetleri yerde değildi, ayakkabıları da yoktu, cüzdanı da.

Dairede değildi.

Tekrar yatak odasına dönmeden önce kısa bir süre odadan odaya gezindim. Örtünün altına girip Naz'ın yastığına sarıldım. Aynı onun gibi kokan yastığa dokunmak çok güzeldi.

Tekrar uykuya daldım. Daha geç bir saatte bir şey beni dürterek uyandırdı. Pencereden süzülen güneş ışığı yatağı sıcacık bir ışıltıyla kaplıyordu. Gözlerimi açınca Naz'ın yatak odasına girdiğini gördüm. Üzerinde dün geceki kıyafeti vardı ve biraz buruşmuştu.

Çok yorgun görünüyordu.

Yatakta doğrulup örtüyü bedenime dolayarak, "Merhaba," diye mırıldandım.

Gömleğini çıkardı. "Günaydın."

Naz karşımda soyundu ve hiçbir şey söylemeden banyoya gitti. Bir süre sonra akan suyun hafif sesi geldi kulaklarıma. Merak içinde yataktan çıkıp yanına gittim.

Naz, başını geriye atmış, gözleri kapalı bir halde duşun altında duruyor, her açıdan gelen su bütün bedeni-

ne çarpıyordu. Duştan gelen suyun ıslatamayacağı bir mesafede durup bir süre hayranlıkla onu izledim. Buhar bir sis bulutu halinde onu sararken su güçlü bedeninden akıyordu. Biçimli çenesinde sert bir ifade vardı. Yorgun olmasına rağmen uyarıldığı açıkça görülüyordu. Aleti sertleşmiş ve şu an burada beni rahatlıkla on iki kez becerebilirmiş gibi seğiriyordu.

Dönüp bana baktığında gözlerindeki ifadeden bugün onunla yaşanacak bir sevişmenin boks ringinde şahit olduğumuz vahşet kadar acımasız olacağını fark ettim. Duruşunu değiştirip başıyla yaklaşmamı işaret etti. Duşa girdim; su o kadar kaynardı ki yana çekildim. Naz beni kollarının arasına aldı.

Sakin bir ses tonuyla, "Dün gece neredeydin?" diye sordum.

"İşte," dedi. "İlgilenmem gereken bir şey vardı."

Yanımdan uzanarak şampuanı aldı. Otelin verdiği küçük bir şişeydi bu ama yıllar boyu oradan oraya taşınma aralarında annemle kaldığımız tek göz oda yerlerde karşılaştığım ucuz zırvalıklardan olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdim.

Avucuna bir miktar döküp kenara koydu. Duş alırken ona engel olmamak için yanından uzaklaştım ama o, ellerini saçlarımda gezdirmeye başladı. Donakaldım. Naz, şampuanı saçlarımda köpürtürken hissettiklerim beni hareketsiz bırakmıştı. Dokunuşu sertti, başıma masaj yaparken sırtım baştan aşağı ürperdi. Gözlerim kapandı, dudaklarımdan hafif bir inleme çıktı.

Bununla kalmadı. Beni tepeden tırnağa yıkayıp vücudumun her köşesini sabunladıktan sonra durularken öylece durmaktan başka bir şey yapamadım. Tek kelime

bile etmedi, işini bitirene kadar gözlerime bakmadı bile. Bütün köpükler akıp gittikten sonra bakışları tenimde gezinerek boynumdaki morluklarda durdu. Uzanıp parmak uçlarını onların üzerinde dolandırdı ama hâlâ hiçbir yorumda bulunmadı.

Onun yerine arkasını döndü.

"Uçağımız iki saat içinde kalkıyor," dedi. "Acele etmeliyiz."

Duruşunda da konuşma tarzını yumuşatacak hiçbir şey yoktu; sert bir biçimde kovulmuşum gibi tuhaf bir duygu kapladı içimi. Duştan çıkarken zar zor duyulur bir sesle, "Tamam," diye mırıldandım. Havlumu aldım, kurulandım ve havluya sarınıp yatak odasına geri döndüm.

Gözlerim yerde duran kıyafetlerine kaydı ama onları orada bırakıp dikkatimi kendi eşyalarıma verdim. Çabucak giyindim, valizimi topladım, saçımı atkuyruğu yaptım ve alt kata indim.

Büyük pencerenin önünde durmuş dışarıyı seyrederken duşun kapandığını, Naz'ın yukarıda hazırlandığını duyabiliyordum. İki gündür buradaydık ama sanki daha birkaç saat önce gelmişiz gibi hissediyordum. Yapmadığım bir sürü şey, görmediğim bir sürü yer ve dairemizde henüz girmediğim bölümler vardı.

Naz, üzerinde siyah takım elbiseyle aşağıya indi. Otelden ayrılırken telaşlı bir hali vardı, limuzin ile havaalanına giderken de telaşlı görünüyordu. Diğerleri bizden önce oraya gitmiş pistte bekliyorlardı; yanlarına vardığımızda eşyalar uçağa yükleniyordu. Naz, herkesin yanından geçip beni uçağa götürdü.

Gelirken oturduğumuz yere oturduk.

Diğerleri de aynı yerlerine oturdular.

Bugün daha sessizdiler. Eve dönmek üzere yola çıkmaya hazırlanırken kimse fazla bir şey konuşmuyordu. Tek tek yüzlerine baktım, bakışlarım karşımdaki koltuğa takıldı.

Boştu.

Vegas'a geldiğimiz kişi sayısından bir kişi eksik geri dönüyorduk.

20. BÖLÜM

Aynı nehirde iki kez yıkanılmaz.

Felsefe dersinin ilk günü, Profesör Santino sınıfın önünde durmuş ve filozof Heracles'ten alıntı yaparak bu sözleri sarf etmişti. Bunu öyle inanarak söylemişti ki teoride çok mantıklı gelmişti. Ta ki ne anlama geldiğini açıklamamızı isteyene kadar...

Elimi kaldırmamıştım.

Birkaç kişi cevap vermişti ama iki görüş dışına çıkılamamıştı. Ya siz değiştiğiniz içindi ya da nehir değişmişti. Tartışma neredeyse bütün ders sürmüştü. Dersin sonunda biri Santino'ya hangi görüşün doğru olduğunu sormuştu.

Adam tek omzunu silkmiş ve işaret çubuğunu dalgın dalgın sert zemine vurarak, "Kimse bilemez. Belki ikisi de," demişti.

Bundan aylar sonra her şeyim etrafıma saçılmış, saat farkı yüzünden serseme dönmüş ve buraya ait olmadığımı hisseder bir halde yurttaki odamda dikilirken nihayet bunu anladım sanırım. Kırk sekiz saat önce buradan ayrılan kişi ile aynı kişi değildim artık.

Ve Melody gözleri yuvalarından fırlamış, çılgına dönmüş bir halde odaya daldığında içgüdüsel olarak fark ettim ki burası da aynı yer değildi. Geçen dakikalar, saatler, günler beni değiştirmişti. Zamanı geri alıp son birkaç günü tekrar ama bu sefer burada olarak yaşayamazdım. O zamanda, burada değildim.

Kayıp zaman.

Her şeyi değiştirmişti.

Melody güçlükle nefes alıyor, aklını kaybetmiş gibi bana bakıyordu. Kıyafetlerimi karton kutuya yerleştirmeye hazırlanırken elimde bir sürü askı dolabımın önünde donakalmıştım. Bakışları bir an önce söylemek için can attığı sırlarla doluydu ama yüz ifadesinden anladığım kadarıyla bunlar duymak istediğim sırlar değildi.

Gözleri Naz'ın arkası dönük bir halde sessizce kitaplarımı topladığı çalışma masama doğru kayarken, "Duydun mu?" diye sordu.

"Neyi?"

Kapıyı kapatarak, "Şeytanı," dedi. "Ölmüş."

Hızla gözlerimi kırpıştırdım. "Ha?"

"Şeytan," dedi bir kez daha. "Santino! Ölmüş."

Midem kasıldı, içimdeki her şey düğüm düğüm oldu; kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Milyonlarca so-

rum vardı ama ağzımdan sadece heceler çıkıyordu. "Ne? Ne zaman? Nasıl?"

"Perşembe günü olmuş... Ya da Cuma. Bilmiyorum. Ama biri öldürmüş onu. Bıçaklanmış ya da öyle bir şey... Delik deşik etmişler." Sesi alçaldı ve bana doğru yürürken çatlak çatlak çıkmaya başladı. "Şu işaret zımbırtısıyla yapıldığını söylüyorlar; çubuk göğsüne saplanmış. İnanabiliyor musun?"

İnanamıyordum. Söyledikleri, yerde zıplayarak bana çarpıyordu ama bir türlü beynime girmiyordu. Nasıl ölmüş olabilirdi? "Kim yapmış? Kim öldürmüş?"

"Bilmiyorum," dedi. "Polis araştırıyor ama herhangi birini tutukladıklarını sanmıyorum. Sadece... vayyyy. Biri onu öldürmüş."

"Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir?" Hiç konuşmadan kitaplarımı kutuya yerleştiren Naz'a baktım. "Naz?"

Adını duyunca kaşlarını kaldırarak döndü. "Efendim?"

"Profesör Santino... ölmüş."

Yüz ifadesi sakindi. "Duydum."

"İnanabiliyor musun?"

"Evet," dedi. Bu kısa cevap beni hazırlıksız yakalamıştı. "Sadece daha önce olmamış olmasına şaşırdım."

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Daniel'ın fazla dostu yoktu, Karissa," dedi. "Birilerinin damarına basması an meselesiydi."

Dikkatle ona baktım. Nasıl oluyordu da bu kadar etkilenmemiş duruyordu? Santino elbette iyi bir adam değildi ama Naz'ın tanıdığı biriydi.

Melody boğazını temizleyerek dikkatimin tekrar ona dönmesini sağladı. Bunu kimin, neden ve nasıl yapmış

olabileceği hakkında komplo teorileri üretmeye başladı. Sanki bu, bir İpucu oyunuydu ve doğru parçaları kullanarak çözebilirdi. Dikkatim sürekli Naz'a kayarak onu dinliyordum. Naz, durmadan kitapları paketliyordu ama bizi dinlediğinden emindim.

Bir süre sonra Melody, "Bu çılgınca bir şey," dedi. "Neyse ki bu hafta yurttan ayrılıyoruz. Artık burada kendimi güvende hissedip hissetmeyeceğimi bilmiyorum. Tüyler ürpertici bir şey bu."

"Farkındayım," diye fısıldadım. "Annem New York'un çok tehlikeli bir yer olduğunu hep söylerdi."

Odada yüksek bir patırtı yankılandı. Melody'nin korkudan nefesi kesilirken ben olduğum yerde sıçradım. Şoke olmuş bir halde Naz'a baktığımda eğilmiş, yere düşürdüğü ders kitabını alıyordu." Hiçbir şey söylemeden onu kutuya koyduktan sonra sanki bir şey olmamış gibi diğerlerini yerleştirmeye devam etti.

Melody, "Toplanıyorsun, öyle mi?" diye sordu. "Yaz tatili için eve mi gideceksin?"

Ben cevap vermeden Naz, "Bir daha dönmemek üzere," diye lafa karıştı.

Melody, "Anlamadım," dedi.

Naz, "Bir daha dönmemek üzere evine gidiyor," diye açıklama getirdi.

Melody ile bakıştık. "Neler oluyor? Annenin yanına geri mi dönüyorsun?"

Sakin bir ses tonuyla, "Hayır," dedim. "Naz'ın yanına taşınıyorum."

Bunlar dün geceye kadar hemen hemen hiç üzerinde

düşünmediğim şeylerdi. Aslında Naz, New Jersey'e indiğimizde, taşınmak için eşyalarımı toplamama yardım edeceğini söyleyene kadar aklıma bile gelmemişti.

Bunun çılgınlık olduğunu, onunla birlikte yaşayamayacağımı söylemiştim.

O ise nişanlandığımız düşünüldüğünde böyle olmamasının çılgınlık olduğunu söylemişti.

Melody ağzı bir karış açık bana bakıyordu. Neredeyse suçlu hissettim kendimi. Bu kızcağız olanların yarısını bile bilmiyordu.

Şaşkınlıktan nefesi kesilmiş bir halde, "Birlikte mi yaşayacaksınız?" dedi. "Şimdiden mi?"

"Şeyyy... Evet."

"Buna hazır mısın?"

Ne dolu bir soruydu; ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Ben bir cevap bulmaya çalışırken Naz lafa karışıp her şeyi ortaya döktü. "Benimle evlenmeyi kabul ettiği düşünülürse, hazır olduğunu umuyorum."

Melody tokat yemiş gibi görünüyordu. Gözleri o kadar kocaman açılmıştı ki çukurlarından fırlayıp yere düşmemelerine hayret etmiştim. Salak salak sırıtarak yüzüğümü göstermek için elimi kaldırdım.

Üzülmesini bekliyordum.

Ve hatta kızmasını.

Ama heyecanlanmasını beklemiyordum.

Sevinçten zıp zıp zıplayıp, deli gibi bağırarak elime yapıştı ve ciyak ciyak her ayrıntıyı anlatmamı istedi. Elimden geldiğince, hatırladığım kadarıyla anlattım. Fazla anlatacak bir şey yoktu, ama gözlerinde beliren hülyalı bakışlar bu kadarının onu kendinden geçirmeye yettiğini gösteriyordu.

Ben olan biteni anlatırken Naz sessizliğini korudu.

Tek önemli şey buymuş gibi eşyalarımı toplamaya devam etti.

Melody o kadar hızlı hareket ediyordu ki onu takip edemiyordum. O sırada odada o tanıdık zil sesi yankılanarak onun hızını kesti. Naz telefonunu çıkardı, ekrana bir göz atarak bana döndü. "Bir yere kadar gitmem gerek. İşle ilgili halletmem gereken bir şey var."

"Tamam."

"Sonra seni almaya geleceğim."

"Ben... Şey... Ben bu gece burada kalmayı tercih ederim."

Yüzünde kırılmış bir ifade belirdi; gururu incinmişti. Sanki onu reddetmiştim. "Burada mı uyumak istiyorsun?"

"Evet. Tabii sence bir sakıncası yoksa. Toplanmayı bitirmem gerek. Üstelik Melody'yle biraz sohbet etme şansım olur."

Naz, bir an karşı çıkacakmış gibi göründü ama telefonu tekrar çalarak onu durdurdu. İç çekerek başımı öptü ve kapıya doğru yürüdü. "Yarın sabah gelirim."

Aşağıya kadar ona eşlik etmemi beklemeden yürüdü gitti. Umursamadım. Ne yapacaklardı? Beni yurttan mı atacaklardı? Hem nasıl olsa bu koridorlarda ilk kez tek başına dolanmıyordu.

Melody'ye döndüğümde, kendini yatağına atmış ve savaş sonrası travması yaşayan askerler gibi, gözlerini boşluğa dikmiş olduğunu gördüm. "Nişanlandın."

"Evet, nişanlandım."

Kuşku dolu bakışlarla bana baktı. "Annene söyledin mi?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Henüz söylemedim."

Melody, sanki şimdiye dek duyduğu en komik şey buymuş gibi katıla katıla gülmeye başladı. Anlamsız anlamsız gülümsedim, oysa içim düğüm düğümdü, o kadar çok düğüm vardı ki zor nefes alıyordum.

Annem bunu doğal karşılamayacaktı.

Şehrin beni bozduğunu düşünecekti.

Belki de öyle olmuştu ama bu şekilde mutluydum. Aynı nehirde ikinci kez yıkanamazdım, yine de bunu sorun etmiyordum. Çünkü dışarıda bir sürü nehir, rüyalarımın erkeği ile keşfedeceğim bir sürü yeni deniz vardı.

Hava hâlâ karanlıktı. Naz yurtta belirdiğinde o kadar erkendi ki "yarın" ya da "sabah" diye adlandırmak mümkün değildi. Bir kez daha yurdun yetersiz güvenliğinden öylece geçip kayıt olmadan odama kadar çıkmış ve bana bu tür bir yerin ne kadar güvensiz olabileceğini hatırlatmıştı. Santino'nun ölümü zihnimde dönüp duruyor, ortalıkta gezinen bir katil olduğunu bilmek beni endişelendiriyordu.

Naz'ın yanına taşınmak belki de en doğrusuydu. En azından onun yanında güvendeydim. Kimse ona bulaşacak kadar aptal değildi.

Odanın kapısını çalıp Melody ile beni uykudan uyandırdığında henüz şafak sökmemişti. Dün gece, belki de tüm dönem boyunca ilk kez kapımızı kilitlemiştik. Ben ışığı yakıp kapıyı açarken Melody yatağında döndü ve homurdanarak battaniyeyi kafasına çekti. Naz içeri girdi,

her zamanki gibi giyinmişti ama ellerinde siyah eldivenler vardı.

Gözlerimi ovuşturarak sersemlemiş bir halde ona bakıyordum. "Dışarısı soğuk falan mı?"

Soru sorar bir ifadeyle kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Eldiven giymişsin," diye belirttim.

Başını eğip ellerine bakarak, "Hayır," dedi. Ardından kafasını çevirip eşyalarımı inceledi. Dün gece toplanmayı bitirmiştim, yastığım ve battaniyem dışında her şey kutulara konmuştu. "Bunların hepsi arabaya sığar sanırım. Olmazsa bir kez daha geliriz."

"Tamam."

Naz, kutuları üst üste koyup kaldırarak kapıya doğru yürürken ben esneyerek tekrar yatağıma kıvrıldım.

Her şeyi tek başına aşağıya indirip binanın hemen önündeki en iyi yere park edilmiş Mercedes'e taşıması on dakikadan kısa sürdü. Ben ayağa kalkıp ayakkabılarımı giyene kadar o her şeyi arabaya sığdırmıştı. Melody'nin kafasından battaniyeyi çekip onu iterek yanına oturmaya çalışırken Naz'a kendisiyle aşağıda buluşacağımı söyledim.

Melody yarı uykulu, "Ne var?" diye homurdandı. Beni iterek battaniyesini elimden kapmaya çalıştı.

"Ben gidiyorum," dedim. "Hoşça kal demeden gitmek istemedim."

"Sonra görüşürüz, kaltak," dedi. "Sonra görüşürüz, hoşça kal değil."

"Sonra görüşürüz," diyerek battaniyeyi kafasına örttüm. Doğruldum ve kapıya doğru yürüdüm.

"Keyfine bak," diye seslendi. "Bir sonraki perdeye kadar."

Gözlerimi devirerek dışarı çıktım. Naz'ı yolcu tarafındaki kapı açık beni beklerken buldum. Arabaya bindim; Naz yerini alırken içimi bir endişe kapladı.

Naz arabayı çalıştırırken, "Eve gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Ev. Ne basit bir kelime ama çağrıştırdığı şey içimde bir şeylerin yükselmesine neden oldu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki sağlam bir zeminde duruyordum, nihayet ev diyebileceğim kalıcı bir yer vardı. Hayatım her zaman geçici şeyler silsilesi olmuştu: Sürekli yeni kasabalar, yeni insanlar, yeni okullar ve yeni evler... Yeni her şey... Çevremdeki dünya sürekli değişmiş, yaşam kelimesinde o kadar çok değişiklik olmuştu ki kim olduğum cevabını asla bulamıyordum.

Ama Naz yeni değişmezimdi.

Sürekliliğimdi.

Cevabımı bulmamı, yerimi bulmamı kolaylaştırıyordu.

Evimi.

Hafifçe gülümseyerek, "Evet, hazırım," dedim.

Brooklyn'e gidene kadar sessizdim, evin önüne park ettiğimizde sessizdim, içeri girdiğimizde sessizdim. Eşyalarımı indirdik, yerleştirmem için Naz'ın odasına... bizim odamıza taşıdık.

Kocaman şifoniyere bakarak, "Acaba..?" deyip durakladım. "...buraya?"

Naz, "Ne istersen yap," diyerek sorulmamış sorumu cevapladı. "Benim olan her şey senindir, Karissa."

Odada fazladan bir dolap vardı ve komodinin çekmecelerinin yarısı sanki hep bana aitlermiş gibi boştu. Ben eşyalarımı yerleştirirken Naz odada dolanıp durdu. Tele-

fonu çalınca izin isteyip yanımdan ayrıldı. Birkaç dakika sonra geri geldi, kapıda durdu. "İlgilenmem gereken bir iş var... Öğlen gibi dönerim. Sen yerleş ve rahatla..."

"Tamam."

Yanıma gelip yüzünde bir gülümsemeyle beni öptü. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Ben de burada olduğuma mutluyum," diye fısıldadım ama kelimeler dudaklarımdan dökülmeden o gitmişti.

Yatak odasındaki tüm kutularımı yerleştirdim. Ardından alt kattaki çalışma odasına gittim. Birkaç DVD ve kitabı rafa, onunkilerin arasına koydum. İşim bittiğinde saate baktım. Sabahın onu bile olmamıştı: Naz geri dönene kadar en az iki saat vaktim vardı ve erkeğinin eşyaları ile ilk kez yalnız kalan kendine saygısı olan her kadının yapacağı şeyi yaptım.

Eşyalarını karıştırdım.

Naz'ın yüzeyde neye sahip olduğunu görmüştüm ama bu adamın daha fazlasını, gizli parçalarını da görme arzusuyla daha derin kazdım. Raflarını ve dolaplarını alt üst ettim; mutfaktaki abur cubur çekmecesini bile karıştırdım. Sonra yatak odasına giderek oradakileri kurcalamaya başladım.

Birinin iç çamaşırı çekmecesine bakarak onun hakkında birçok şey öğrenebilirsiniz. Orası özel bir yerdir, terbiyeli herhangi birinin oraya dokunmayacağını düşünürüm. Aşk mektuplarımı, on altı yaşındayken annemin haberi olmadan kullandığım doğum kontrol haplarımı, on sekiz yaşımdayken satın aldığım vibratörü hep orada saklamıştım... Ama Naz'ın çekmecesi sanki hayalet bir şehirdi.

Ne büyük bir hayâl kırıklığıydı.

Çekmeceyi kapatıp diğer eşyalarına göz attım ama olağan şeyler dışında bir şey bulamadım. Ardından dolabına yöneldim. Üzerinde olan ve kaç taneyse kirli olanlar dışında bir düzine siyah takım saydım. Ama onun dışında da güzel kıyafetleri vardı. Keşke ötekileri daha sık giyseydi. Kravat koleksiyonuna göz attım; çoğu düz renkti. O sırada gözüm dolabın üst rafına kaydı.

Köşede ayakkabı kutusu boyutunda gümüş rengi metal bir kutu duruyordu. Merak içinde parmak uçlarıma basıp uzandım ve kutuyu çektim. Elime aldığımda az kalsın düşürüyordum. Ağırdı. İçinde bir şeylerin tıngırdadığını duyabiliyordum. Bir asma kilidi vardı ama araştırmalarım sırasında bunu açabilecek herhangi bir anahtar görmemiştim.

Yüzümü asarak kutuyu sallayıp içinde ne olduğunu anlamaya çalıştım ve sonra uzanıp iterek onu raftaki yerine koydum.

Bir hayâl kırıklığı daha.

Vazgeçerek yatak odasından çıktım; diğer dolapların içine ve tek tük eşya ile döşenmiş olan misafir odalarına baktım. Her oda tam beklenildiği gibiydi... Çamaşır odasında çamaşırdan başka bir şey yoktu; kullanılmayan bir odaya spor aletleri doldurulmuştu ve aşırı büyük garaj, alet edevatla doluydu. Beton zeminde eski, solmuş leke izleri vardı.

Bodrum kata indiğini tahmin ettiğim bir kapı buldum; kapıyı açtığımda burnuma rutubet kokusu çarptı. Işık yakma düğmesi yoktu ve basamaklar çürüktü. Arkamdan aşağıya doğru yayılan azıcık ışık bir sürü örümcek ağını aydınlattı. Oraya inmeye cesaret edemedim.

Hayır, teşekkürler.

Ön kapının açıldığını duyduğumda saat tam on ikiydi. Ayaklarımı altıma toplamış, televizyondaki kanalları gezinerek çalışma odasındaki kanepede oturuyordum. Naz içeri girdi; derin bir oh çekerek yanıma çöktü. Birkaç saat önce yanımdan ayrıldığından daha yaşlı görünüyordu. Gözaltı torbaları artmıştı ve yüzünde ne kadar bitap olduğunu gösteren bir bitkinlik ifadesi vardı.

Bir yemek programına karar vererek, "Yorgun görünüyorsun, "dedim.

"Öyleyim," diye cevap verdi. "Bir hafta uyuyabilirmişim gibi hissediyorum."

"Biraz kestir."

"Ben bebek değilim."

Omuz silktim. "Ben arada bir kestiririm."

"Olabilir. O, güzelin güzellik uykusu," dedi bana bakarak. "Ama kötüye dinlenme yok."

Gözlerimi devirdim. "Kendimi güzel olarak adlandırmazdım."

"Ben adlandırırım."

"Seni de kötü olarak adlandırmazdım."

"Ben adlandırırım."

"Ne olursa olsun, eğer yorgunsan uyumalısın," dedim.

"Evet, sanırım uyusam iyi olur," diye karşılık verdi ama üst kata çıkmak için en ufak bir harekette bulunmadı. Ayakkabılarını çıkararak kanepeye yerleşti. "Bugün ilginç bir şeyler buldun mu?"

Kaşlarımı çattım. "Ne zaman?"

"Eşyalarımı karıştırırken."

Ona doğru dönerken bir an kalbim durdu sanki. "Eşyalarını karıştırdığımı nereden çıkardın?"

"Çünkü insansın," dedi. "Meraklı olman normal. Üstelik zeki bir kadınsın... Daha azını beklemem."

Ne diyeceğimi bilemedim. En azından kızmış görünmüyordu ama onun soğukkanlı ses tonu, beni benden iyi tanıyormuşçasına her seferinde ne yaptığımı saptaması hâlâ sinirlerimi bozuyordu. "Hayır, hiçbir şey bulamadım."

"Bulamayacağını biliyordum," dedi. "İlginçlik konusunda buradaki hiçbir şey yurttaki çekmecende bulduğum şeyin yanına bile yaklaşamaz."

Bu kez kalbim durmamıştı. Gözlerim kocaman açıldı. "Eşyaları mı karıştırdın?"

"Elbette. Ben de insanım."

"Nasıl...? Ne zaman...?"

"Yurda geldiğim ilk gece sen uyurken. Uyanıp yakalamıştın beni."

"Ne zamandan söz ettiğini anlamıştım... Uyandığımda komodinimin üzerindeki fotoğrafa bakıyordu. "Yani yaptığın bu muydu?"

"Evet," dedi. "Yine de bir tanecik vibratörün olduğuna şaşırdığımı söylemeliyim. Seni soyduğumda dönüştüğün ateşli kadınla ters düşüyor bu."

Yüzüme ateş bastı. Utançtan yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. Ellerimle yüzümü kapatarak başımı çevirdiğimde yüksek sesle bir kahkaha attı. Ben ne söyleyeceğimi düşünürken o, beni yakaladı, kanepeye yatırdı ve kollarının arasına aldı. Ona sokulup başımı göğsüne yasladım. "Uff... Çok utandım."

"Utanma." Saçlarımı öptü. "Onu çok sık kullanır mısın?"

Gözlerimi kapatıp, "Tanrım," diye homurdandım.

"Utancımı yok etme konusunda hiç yardımcı olmuyorsun Naz."

"Utanılacak bir şey yok... Sadece merak ettim."

"Hayır," diye fısıldadım. "Artık kullanmıyorum. Seninle birlikte olmaya başladığımdan beri."

Iykk, gerçekten bunu konuşuyor muyduk?

"Güzel." Sesindeki uykuyu duyabiliyordum. "Buna sevindim."

"Sevindin mi?"

"Evet," dedi. "Seni tatmin edebildiğimi bilmek hoşuma gider."

21. BÖLÜM

Derlerdi ki ne ekersen onu biçersin. Başkaları sana nasıl davransın istiyorsan onlara öyle davran. Bu, altın kuraldı. Her zaman buna uymaya, iyi bir insan olmaya çalıştım ama karma beni yakaladı.

Onlarca arama. Bir o kadar mesaj.

Annemden haftalardır haber alamamıştım.

Aramasını sesli mesaja düşürdüğüm, açmadığım, mesajlarına cevap vermediği bütün o anlar için pişmanlık duyuyordum. Telesekreterinin tıkırtısını her duyduğumda endişem biraz daha artıyordu. Cevap vermeyeceğini bile bile yeni bir mesaj daha bırakıyordum.

"Anne benim... Beni ara."

"Seni merak ediyorum, anne... Nerelerdesin?"

"Neden beni aramıyorsun?"

"Lütfen sadece iyi olduğunu bildir."

Naz, evde olduğunda zamanının çoğunu geçirdiği çalışma odasındaydım. Pijamalarımla kanepeye uzanmıştım. Buraya yerleşeli yedi gün olmuştu ama hâlâ gerçek değilmiş, sadece onu ziyaret etmeye gelmişim gibi hissediyordum. Oysa Naz, sanki uzun süredir burada yaşıyormuşum gibi davranıyordu. Sürekli kontrollü hali çabucak ve kolayca yok olmuş, burada yaşamaya başladığımdan beri her zaman taşıdığı o kusuruz dış görünüşü uçup gitmişti.

Şu anda çalışma masasında otururken üzerinde yine siyah takım elbisesi vardı ama kravat takmakla uğraşmamıştı ve ayakları hâlâ çıplaktı. Gömleğinin üstten birkaç düğmesi açık, kolları dirseklerine kadar sıvanmış ve etekleri pantolonun içine sokulmamıştı. Önünde açık duran dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Her zaman yaptığı her ne ise onu yapıyordu. Ne olduğunu bilmiyordum. Ona sormuştum ve 'insanlarla ilgileniyorum' diye cevap vermişti.

Her gün insanlarla ilgilenen biri için çok ender yanında insan görüyordum.

Garip saatlerde çalışıyordu, birden bire dışarı çıkıyor; gecenin bir yarısı sessizce gidiyor ve ben uyanmadan geri dönüyordu. Ne tür bir ilgilenme olduğu konusunda şüphelerim vardı ama bu konuyu açmıyordum.

Belki de anlatacağını düşünmediğim için.

Ya da belki anlatmasından korktuğum için.

İç çekerek telefon rehberimi açtım, annemin kaydını buldum ve onu aramak için tuşa bastım. Telefonu kula-

ğıma götürerek iki kez çalışını dinledim. Telesekretere düşmesini, o tekdüze 'mesaj bırakın' sesini duymayı bekledim ama onun yerine bip sesleri karşıladı beni ve hat kapandı.

Bunun bir rastlantı olduğunu umarak hemen tekrar aradım. Bir kez daha bir sürü bip sesiyle karşılaştım. Kalbim sıkıştı. Mesaj kutusu dolmuştu. Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyordum ama fark ettiğim şey karşısında midem bulanmaya başlamıştı.

Annem mesajlarını dinlemiyordu.

"Sence polisi aramalı mıyım?"

Anında yazmayı bıraktı ve kafasını kaldırıp bilgisayarın üzerinden bana baktı. "Anlamadım."

"Anneme ulaşamıyorum," dedim. "Haftalardır ondan haber alamıyorum. Bu yüzden acaba polisi arasam mı diye düşünüyorum. Yani gidip bir baksınlar diye."

Bir süre dikkatle bana baktı. "İnsanlar haftalar boyunca anne babalarıyla konuşmuyorlar. Anormal bir durum yok. Ben de benimkilerle aylardır konuşmadım."

Son kelimeleri bir anda dikkatimi kaygılarımdan uzaklaştırdı. "Senin anne ve baban var mı?"

"Elbette," dedi. "Kendi kendimi yaratmadım herhalde."

Gözlerimi devirdim. "Bunu biliyorum. Ama hâlâ hayatta olduklarını bilmiyordum. Hiç onlar hakkında konuşmuyorsun."

"Çok yakın değiliz," dedi. "Ray, kendi babamdan daha çok babalık yaptı bana."

Merakım arttı. Kapıyı o açmıştı, ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için içeri doğru bir adım attım. "Ray'i uzun süredir mi tanıyorsun?"

Başını iki yana sallayarak, "Senin yaşında olduğum günden beri," dedi. "Hatta daha da gençtim. On altı yaşındaydım."

"Onunla nasıl tanıştın?"

Bir an sessizleşti. Susacağını ya da konuyu değiştireceğini düşündüm ama derin bir iç çekerek bilgisayarını kapatıp arkasına yaslandı. "Ondan çaldım."

Beklediğim cevap bu değildi. "Ondan çaldın mı?"

"Evet," diye itiraf etti. "O zamanlar bir dükkânı vardı... Şu küçük, her şeyin satıldığı tür dükkânlardan ama aslında bir kumar halkasının görünen yüzüydü. Okuldan eve gidip gelirken önünden geçerdim. Bir gün içeri girdim, bir kutu gazoz aldım ve parasını ödemek için beş dolar uzattım. Adam kasayı açar açmaz arka taraftan biri seslendi ona. Benden tarafa bakmazken kasaya uzandım ve içindeki parayı alıp dışarı çıktım.

"Yakalandın mı?"

"Elbette," dedi kendi kendine gülerek. "Ancak bir blok uzaklaşabildim. Tam karşıya geçiyordum ki bir araba yolumu kesti. İçinden Ray indi ve parasını geri istedi. Elbette verdim. Kim olduğunu biliyordum. Ben orada dikilirken parayı saydı ve bunu neden yaptığımı sordu. Ukala bir cevap verdim ona; parayı böyle ortada bırakan bir geri zekâlıyı işe aldığı için bunun kendi hatası olduğunu söyledim. Eğer *canımı yakmak isterse, canıma okuyacağını* biliyordum."

Tereddütlü bir ifadeyle, "Canını yaktı mı?" diye sordum.

"Evet, ama gerçekte yapabileceği kadar çok değil," dedi. "Bir erkek gibi sopa yedim, yaralarımı sardım ve eve gittim. Her şeyden çok gururum incinmişti. Beni ya-

kalamış olmasına ya da beni dövmesine sinirlenmemiştim... Beni soymuş olmasına sinirlenmiştim... Gitmeden önce beş dolarımı da almıştı."

Bunun nereye gittiğini görebiliyordum. "Sanırım bu konuda bir şey yapmışsındır."

Gülümsedi. "Dükkâna gittim ve paramı geri istedim."

"Verdi mi?"

"Hayır," dedi. "Onun yerine başka bir şey verdi."

"Ne?"

"İş."

Söylediklerini algılamaya çalışırken bir an durdum. "Ve o günden beri onun için mi çalışıyorsun?"

Dikkatle yüzüme baktı. Beni dışarı attığını ve kapıyı kapatmaya başladığını görebiliyordum. Cevap vermedi ama inkâr etmemiş olması bana yetti. Sessizliği bir tür onaylamaydı. Ayağa kalkıp bir süre başka tarafa baktı. "Eğer anneni merak ediyorsan git ve onu gör, Karissa."

"Bunun için yeterli param ..."

Söylediğim şeye inanamıyormuşçasına bir kahkaha attı. "Yanılıyorsun, aşkım. Benim neyim varsa senindir."

Her şeyi o kadar kolay, o kadar sıradan, o kadar siyah ya da beyaz gösteriyordu ki... Oysa dünya bu kadar hafife alınamayacak kadar karmaşıktı.

"Ayrıca anneni görmeye gitmek için paraya ihtiyacın yok," dedi. "Seni ben götüreceğim."

"Sen mi?"

"Evet," dedi. "Haydi, hazırlan gidiyoruz."

Watertown'a vardığımızda hava kararmıştı. Beş buçuk

saat yolculuktan sonra yan koltukta mayışmıştım. Beni uyanık tutan tek şey endişeydi.

Ve Naz'ın nereye gittiğimiz konusunda en ufak bir fikri olmadığı gerçeği...

Güneye doğru dönene kadar bunu fark etmemiştim; tek söylediğim Syracuse'un bir saat dışında olduğuydu.

Watertown bu kadar erken bir saatte bile ölü görünüyordu. Sokaklarda sadece birkaç araba vardı ve hemen hemen her yer kapalıydı. Naz'a çiçekçi dükkânının yolunu tarif ettim ve tam önüne park ettiğinde hiç şaşırmadım. Dükkân karanlıktı. Orada olmadığını biliyordum, arabası görünürde yoktu. Yakın zamanda buraya gelip gelmediğini anlayamayacağım kadar karanlıktı.

Huzursuz huzursuz kıpırdanarak iç çektim. "Evi, Dexter'da. Kasabanın birkaç kilometre dışında."

Yolu tarif ettim ve Naz, hiç şikâyet etmeden yola koyuldu; kasabadan çıkan yolu takip ederken sessizdi. Karanlıkta arka yoldan ilerledik, eve giden patika yola saptığımızda midem bulanmaya başlamıştı.

Araba orada da değildi.

Ev karanlıktı.

Naz, Mercedes'i evin önündeki yıkık dökük verandanın yanına park etti ve motoru kapattı. Dışarı çıkmak için bir hamle yapmadım. Bu civarda bir yerde değildi. Saatler önce Brooklyn'deki sorularımın cevaplarına orada olduğumdan daha yakın değildim. "Burada değil."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Naz, "Gel, yine de bir bakalım," dedi.

Karşı çıkmadım; arabadan inip onun arkasından verandaya doğru yürüdüm. Naz durdu ve kapıyı çaldı. Ap-

talca olsa da, annemin burada olmadığını söylemiş olmama rağmen, gösterdiği saygıdan etkilendim.

Ben sabırsızlanmaya başlayıp onu iterek tokmağa uzanmadan önce kapıyı çalarak bekledi. Kapıda bir sürü kilidi göz önüne alınca bu yaptığımın saçma olduğunu düşündüm. Bu yüzden tokmak sorunsuzca dönünce çok şaşırdım.

Kapı açılırken gıcırdadı. Çıkan ses kulaklarımda çınlayarak endişelerimi korkuya çevirdi. Annem kapıyı bu şeklide kilitlemeden bırakmazdı. Bunu asla bilerek yapmazdı, ancak başka seçeneği yoksa yapardı böyle bir şeyi. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki vuruşundan göğsüm acıyordu. Görüşüm bulanıklaşmıştı. "Yanlış bir şeyler var," diye fısıldarken zorla yuttuğum safra boğazımı yaktı.

Aslında her şey çok... hem de çok yanlıştı.

Naz hiçbir şey söylemeden eve girdi. Benim önümden koridorda ilerledi; eski ahşap üzerindeki ayak sesleri çok sert hissediliyordu. Onu takip ediyor, bir yandan da daha rahat görebilmek için ışıkları açıyordum. Her şey, son geldiğimde bıraktığım gibiydi. Annemin zarar gördüğünü gösterecek hiçbir iz yoktu; bu endişelerimi yok etmesi gereken bir şey olsa da pek bir işe yaramamıştı.

Sanki buharlaşıp uçmuştu.

"Killer?" diye seslendim belki buralarda bir yerdedir diye. "Killer?"*

Naz'ın adımları aniden durdu ve bana döndü. "Katil?"

"Köpeğimiz... Killer."

"Haa." Etrafa bakındı. "Köpek de gitmiş görünüyor."

Diğer odaları da kontrol ettim ve nihayet annemin

*Katil anlamına gelmektedir. Naz'ın bundan sonraki sorusu "Katil?" buna istinaden sorulmuştur. –çn

odasına doğru gittim ve kapıyı açıp karmaşanın ilk izlerini görünce birden gerildim. Eşyalar etrafa saçılmış, çekmeceler açık bırakılmış ve elbiseler askılarından sökülüp alınmıştı. Valizleri, hayatım boyunca onlarca kez eşyalarla doldurmasını izlediğim o valizler, dolabının altında her zaman koyduğu yerde değillerdi.

Gitmişti.

Ve telaşla çıkmıştı.

"Kaçmış."

Bunu söylediği anda kapıda durmakta olan Naz'a döndüm. "Ne?"

"Buradan kaçmış görünüyor," dedi. "Sanki bir şeyden kaçıyormuş gibi."

"Ya da birinden," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Neden böyle diyorsun?"

"Tüm hayatım boyunca ya birinden kaçtı ya da birine *doğru*... Bilmiyorum. Sanki bir hayaleti kovalıyor."

"Ya da bir hayalet onu kovalıyor."

"Evet," diye fısıldadım. "Sanırım onu tekrar yakaladı."

Naz dışarı çıktığında odada dolanıp çekmecelere baktım, geride bıraktığı şeyleri karıştırdım. Koridordan telesekreterin klik sesini duydum; Naz mesajları dinlemek için düğmesine basmıştı. Evde sesim yankılandı; mesaj üstüne mesaj bırakmıştım. Her biri bir öncekinden daha endişe doluydu.

Komodininin üst çekmecesini çekip açtım. Hemen hemen boştu sadece birkaç parça eşya kalmıştı. Onları kurcalarken Polaroid bir fotoğraf gördüm ve onu aldım. Eski ve solmuş fotoğrafta aynaya baktığımda gördüğüm kadına şaşırtıcı derecede benzeyen annemin genç hali vardı.

Beni büyüten o gergin, yaşlı yüzlü, saçları erken be-

yazlamış kadına o kadar alışmıştım ki onu böyle görmek bana çok tuhaf geldi. Yanında baş döndürücü güzellikte, yanık tenli bir kadın vardı. Fotoğrafın altında, yabancı bir el yazısıyla 'sonsuza kadar sürecek dostluğa' yazıyordu.

Kadını tanımıyordum, daha önce hiç fotoğrafını görmemiştim. Annemi bu kadar normal görmek beni çok şaşırtmıştı. Çok yakın bir dostu bile olmuştu.

"Bir şey buldun mu?"

Naz tekrar kapıda durmuş dikkatle bana bakıyordu. Başımı iki yana salladım; Polaroid'i çekmeceye attım. "Sadece eski bir fotoğraf."

Onun soğuk, toplanmamış yatağına çöktüm. En son ne zaman bu yatakta uyunduğunu merak ediyordum. Günler önce mi? Haftalar önce mi? Yoksa ben en son buraya geldiğimde mi?

Naz geldi ve komodinin yanında durdu. Eğilip fotoğrafa baktı. Hiçbir şey söylemeden bir süre dikkatle baktı.

"Özür dilerim," dedim alçak bir sesle.

Bana doğru dönmedi; özrüm karşısında omuzları dikleşmişti. "Ne için?"

"Zamanını boşa harcadığım için," dedim. "Bir hiç uğruna bu kadar yol boyunca araba kullanmak zorunda bıraktığım için."

"Bir hiç uğruna değil," dedi bana dönerek. "En azından artık biliyoruz."

Naz'ı orada bırakarak kendi odama gittim; eşyalarımın birkaçını topladım. Annemim buraya ne zaman döneceğini, hatta dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum ve her şeyi öylece terk etmek istemedim. Naz gelerek eşyalarımı arabaya taşıdı. Eve son bir kez daha baktım ve dışarı çıkıp kapıyı kilitledim. Arkamda bu kadar çok şey

bıraktığım için kendimi kötü hissediyordum ama her şeyi yanıma alamazdım.

Eve geri dönerken Naz sessizdi. Yol, buraya gelişten çok daha uzun sürmüş gibi geldi. En azından artık biliyoruz, demişti ama yanılıyordu. Saatler öncesinden daha az şey biliyormuşum gibi hissediyordum.

"Senin için geri dönecek."

Kaşlarımı çatarak Naz'a baktım; karanlıkta yüzünü zar zor seçebiliyordum. Brooklyn'e yaklaşıyorduk. İkimiz de saatlerdir tek kelime etmemiştik. "Efendim?"

"Annen," dedi. "Senin için geri dönecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Sana söylemiştim... Sadece korkaklar ailelerini terk ederler."

22. BÖLÜM

Okulun kapanmasıyla kafe sakinleşmişti; her gün kafeyi ziyaret eden öğrenciler yaz için evlerine dönmüşlerdi. Her hafta oturup ders çalıştığım yerime kuruldum ve naneli sıcak çikolatamı yudumlamaya başladım. Melody'nin nefret ettiği, sıvı nane şekerine benzer, yoğun ve yumuşak bir tadı vardı.

Arkadaşım aklıma gelince, az ilerideki saate bakıp iç çektim. Gecikmişti ama bu, hiç şaşırtıcı değildi. Geleceğinden dahi emin değildim, bütün gün hiç konuşmamıştık. Naz çalıştığı için şehre tek başıma gelerek arkadaşımla vakit geçirmeyi planlamıştım. Naz giderken bana para bırakmıştı, *çok fazla para* ve evine istediğim zaman girebilmem için bir set anahtar.

Kendi anahtarlarım olduğuna göre, artık orası benim de evim sayılırdı. *Tuhaf.*

Bir içecek daha aldım, tadını çıkarırken arkamda Melody'nin sesini duydum. "Bazı şeyler asla değişmiyor sanırım."

Sese doğru döndüm, gözlerim Melody'yi bulduğunda fal taşı gibi açıldı. Her zamanki sarı saçları gitmiş yerine parlak platin rengi arasına atılmış kıpkırmızı ve siyah şeritler gelmişti.

"Beğendin mi?" diye sordu saçını kabartırken. "Senin gibi sıradan karılardan farklı olmak istedim."

Kafamı sallarken bir kahkaha attım. "Tam senlik olmuş."

"Değil mi? Ben de öyle düşündüm." Bir kahve söyleyip karşıma çöktü ve kahvesinden bir yudum alıp her zamanki geyiğine başladı. Yaz başından beri neler yaptığını ki çok fazla şey yapmıştı, uzun uzun anlattı ve Paul'la nasıl gittiği hakkında konuştu; beklediğinden iyi, fakat adamın acilen bir işe ihtiyacı vardı. Daha sonra konuyu bana çevirerek sordu. "Nişanlılık hayatı nasıl gidiyor?"

"İyi," dedim omuz silkerek.

"İyi," dedi beni taklit ederek. "Ne yani sadece iyi mi?"

Tekrar omuz silktim. "Evet, iyi."

Tepkim üzerine Melody gözlerini yuvarlayarak soru yağmuruna başladı: Düğün ne zaman? Nerede? Gelinliğini seçtin mi? Kimler geliyor? Yüzüğüne tekrar bakabilir miyim? Sorduğu soruların cevapları üzerinde hiç kafa yormamış olmama rağmen, ona ayak uydurup cevapladım.

"Peki, seneye ne yapacaksın?" diye sordu. "Ortalaman yüzünden bursunu kaybedeceksin ya."

Sanırım düğün konusunu bu konuya tercih ederdim. Derin bir iç çekerek omzumu silktim. Ne kadar kafamın içinde dönüp dursa da, bu konuyu geri plana itip düşünmemeye çalışıyordum. Naz, sahip olduğu her şeyi benimle paylaşmaya hazırdı, fakat eğitimim için binlerce dolar harcamasını ondan isteyemezdim. "Bir yolunu bulacağım."

"Bulsan iyi edersin," dedi. "Bu dersi beraber almak zorundayız: Etik ve Toplum."

"Asla olmaz," dedim. "Kesinlikle olmaz, hayatta olmaz. Daha fazla felsefe dersi istemiyorum."

Bir kahkaha attı. "Hadi ama... Kolay olacak."

Peçetemi top yapıp ona doğru attım. "Hayır."

Kahvesini bitirirken omuz silkti. "Senin kaybın."

Ailesiyle şehrin diğer ucunda öğle yemeği için buluşacağından daha fazla kalamadı. Vedalaştık ve gelecek hafta yine burada buluşmak üzerine sözleştik. Tam gidiyordu ki birkaç adım atıp duraksadı. "Ah, az kalsın unutuyordum! Bu, birkaç gün önce sana geldi... Yurt odasına."

Masaya bir zarf fırlattı. Zarfa baktım, gönderenin adresi yoktu fakat el yazısı çok tanıdıktı... Annemin el yazısı.

İçeceğimi bitirdim, çöpe attım ve kapıya yöneldim. Zarfı yırtarak açıp içindeki defterden koparılmış sayfayı çıkardım ve açtım. Aceleyle karalanmıştı, sevimli girişler ya da havadan sudan konuşmalar yoktu, hemen sadede geliyordu.

Merak etmene neden olduysam özür dilerim. Aşağıdaki numaradan bana ulaşabilirsin. Beni en kısa sürede ara.
Seni seviyorum.

Numaraya baktım; 201 alan kodu dikkatimi çekti.

New Jersey'de miydi?

Mektubu bir kaç kere okudum, numarayı kafamda tekrarladım. Şaşkınlığı bir tarafa bıraktım; ondan haber alabildiğim için mutluydum. Sorularıma cevap alamamıştım ama annem iyiydi. Bir yerlerdeydi ve artık ona ulaşmak için bir yöntemim vardı.

Mektubu katlayıp zarfa sokuşturdum ve cebime tıktım. Brooklyn'e geri döndüm ve tam evin girişine yaklaşıyordum ki biri seslendi. "Karissa Reed?"

Yavaşlayıp sesin geldiği yöne bakarken bir yabancının dudaklarından dökülen adım karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Daha önce gördüğüm biri değildi, gri saçlı yaşlıca bir adamdı ve üzerine oturmayan mavi bir takım elbise giyiyordu. Daha genç görünen başka bir adamsa hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışarak kaldırımda duruyordu. Ellerini beline koyarken ceketi geriye doğru çekildi ve belindeki altın rengi parlayan rozeti gördüm.

Polis.

"Evet, benim," dedim tereddütle gözlerimi rozetten alıp bana seslenen adama çevirirken. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Olabileceğinizi umuyoruz," dedi. "Birkaç soru sorabilir miyiz?"

"Ne hakkında?"

"Daniel Santino hakkında."

Tek kaşımı kaldırdım. Profesör Santino mu? "Niye?"

Hafif bir gülümsemeyle, "Lütfen bizimle merkeze gelir misiniz?" diye sordu. Sorumu cevaplamaktan kaçındığını fark etmiştim. "Sadece birkaç dakikanızı alır."

İki adama ve yanlarında duran arabaya baktım, yazısız

olsa da belli ki bir polis arabasıydı. "Bilmiyorum."

İkinci polis bana doğru dimdik yürüdü, suratında ciddi bir ifade vardı. İyi polis kötü polis rutinini anlayabilecek kadar çok saçma sapan polis dizisi izlemiştim ve belli ki bu adam kötü polisi oynuyordu. "Ya şimdi kendi isteğinizle bizimle gelirsiniz ya da daha sonra biz sizi zorla getiririz."

Surat asarak itaat ettim ve yaşlıca polisin tuttuğu kapıdan arka koltuğa bindim. Nazik bir adamdı, yol boyunca arkadaş canlısı davranarak sohbet etmeye çalıştı. Cinayet masasından, Dedektif Jameson.

Ortağı, Dedektif Andrews ise belli ki tam bir dallamaydı. Yolcu koltuğunda sert bakışlarla sessizce oturdu.

Merkeze geldiğimizde beni kapısında 'Sorgu Odası' yazan, içinde bir masa ve sandalyelerden başka bir şey olmayan, gri duvarlı, küçük ve kasvetli bir odaya aldılar. Gergin bir biçimde karşılarındaki sandalyeye oturdum. Bana içecek ikram ettiler, fakat kabul edemeyecek kadar huzursuzdum.

Soruları ilk bakışta basit görünüyordu: Daniel Santino ile en son ne zaman konuştunuz? Ne hakkında? Niye oradaydınız? Farklı kelimelerle aynı soruları tekrar tekrar bir döngü halinde sormaya devam ettiler, sanki benim bir noktada tuzağa düşüp farklı yanıtlar vermemi bekliyorlardı.

En son benimle birlikte görülmüştü.

Tahmini ölüm saati benim onu ziyaret ettiğim saate denk geliyordu.

"Bir dakika, bir dakika. Siz benim... Yani gerçekten bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

İki adam da bana dik dik baktı.

Suçlanıyor olmanın getirdiği şokla, "Ben yanından ayrıldığımda hayattaydı," dedim. "Ben kimseyi bırakın öldürmeyi, incitmem bile. Yapmam... yapamam. Güvenlik kameralarını kontrol edin. Göreceksiniz."

"O binadaki güvenlik kameralarının kayıtları yok," dedi Dedektif Andrews. "Kayıtları sadece 24 saat tutuyorlar, ceset bulunduğunda kayıtlar silinmişti."

"Yemin ederim ki hayattaydı. Yaşıyordu! Asla öyle bir şey yapmam. Öyle bir insan değilim ben."

"Size inanıyoruz," dedi Dedektif Jameson. "Sadece o akşamüstü olan olayları belirlemeye çalışıyoruz."

İçten görünüyordu ama bu içtenlik Dedektif Andrews'un davranışlarıyla taban tabana zıttı. O, bana azılı bir suçluymuşum gibi davranıyordu. Surat ifadesi sertleşti ve buz gibi bir ses tonuyla lafa karıştı. "Ne kadar zamandır Ignazio Vitale ile birliktesiniz?"

Naz'ın adını duymak beni hazırlıksız yakaladı. "Pardon?"

"Ignazio Vitale," dedi. "İkiniz ne kadardır...?"

Adamın bakışları parmağımdaki yüzüğe kaydığında ellerimi masadan çekip kucağıma koyarken, "Bunun sizi neden ilgilendirdiğini anlayamadım," dedim.

"Ününü duymuşsunuzdur diye tahmin ediyorum. Bunu onun yaptığını düşünmek..."

Sözünü keserek, "Naz iyi bir adam," diye savunmaya geçtim. "Bu olayla onun hiçbir ilgisi yok."

"Buna emin misiniz?"

"Elbette," dedim. "Nasıl bir ünü olduğunu düşündüğünüz umurumda bile değil. Naz yanlış bir şey yapmadı, ben de... Ben de yanlış bir şey yapmadım. Sadece notum

hakkında onunla konuşmaya gittim ve oradan ayrılırken o hâlâ hayattaydı."

"Bu sırada Ignazio neredeydi?"

Tek kaşımı kaldırdım. Daha cevap vermeye başlamadan sorgu odasının kapısı açıldı, bir adam içeri kafasını soktu. Bu adamın üstleri olduğu iki dedektifin oturuşlarının dikleşmesinden ve dikkatlerinin adama dönmesinden, açıkça belliydi. Adam sırtını dikleştirdi, gözleriyle beni süzdü ve kafasını salladı. "Gitmekte serbestsiniz, Bayan Reed."

Dedektif Andrews onaylamadığını göstermek için kafasını salladı. "Birkaç sorumuz daha var."

"Yapacak bir şey yok," dedi adam. "Avukatını istedi."

Gözlerim kocaman açıldı. *Ne yapmıştım, ne yapmıştım?*

Dedektif Andrews da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu, bana dönerek, "Avukatınızı istediğinizi duymadım," dedi.

Avukata ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Dedektif Jameson ise ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başlamıştı bile. Ben adamlara bakarken bir kartvizit çıkarıp annemin mektubunun durduğu cebime koydu. "Yani gidebilir miyim?"

"Elbette," dedi kafasıyla da hafifçe onaylayarak. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Ne demek," diye mırıldandım, bakışlarım yerde sorgu odasından çıkarken. Lobiye doğru giderken arkamda memurlar ateşli bir şekilde fısıltıyla tartışıyorlardı. Bakışlarımı kaldırdığımda, orada olmasını beklediğim son insanla göz göze gelince bir an duraksadım. "Naz."

Dudaklarının kenarı hafifçe seğirdi. "İyi misin, hapishane kuşu?"

Başımla onayladım.

"İyi." İlgisi benden, arkamdaki memurlara kayarken yüzündeki eğlenme ifadesi kaybolup gözleri öfke ile kararardı. Bakışları memurlar arasında dolaşıp onları süzdü, yaydığı düşmanca enerjiden kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Sizin de bildiğiniz üzere, eğer başka bir sorunuz olursa avukatım cevaplamaktan mutluluk duyacaktır. Ne de olsa bundan para kazanıyor."

"Size bir sorumuz yok," dedi Dedektif Jameson. "Sadece Bayan Reed'e birkaç soru sormak istemiştik."

"Senin de fark etmiş olduğun gibi kendisi benim nişanlım olur," dedi Naz. "Genç bir kadına zorbalık yapmak sana hiç yakışmıyor Jameson. Eminim, annen seni daha kibar yetiştirmiştir."

Naz cevap beklemedi. Kafasıyla onunla gelmemi işaret etti. Öne doğru bir adım attığımda ellini belime koyarak beni polis merkezinden dışarı yönlendirdi. Arabası kaldırımın kenarında duruyordu. Gergin bir şekilde arabaya bindim, midemin derinliklerinde bir bulantı başlamıştı.

Naz trafiğe çıkıp da Brooklyn'e doğru yönelene kadar sakinleşmedi. Derin bir iç çekerek koltuğa yerleşti. İç çekmesinin sebebi rahatlama mı, yoksa öfke mi olduğunu anlayamamıştım.

Sessizce, "Orada olduğumu nereden bildin?" diye sordum.

"Bir meslektaşım seni orada görünce nezaketten bana haber verdi. Elimden geldiğince çabuk geldim."

"Teşekkür ederim," dedim. "İyi ki geldin."

Bana baktı. Elini uzatıp yüzümü avucuna alarak başparmağı ile yanağımı okşadı. "Hep geleceğim."

"Söz mü?"

"Yemin ederim."

Annemin notu kucağımda, yatakta oturuyordum. Gözlerim numaranın üzerinde dolanıp duruyordu, ezbere söyleyebilecek hale gelmiştim. Oyalanıyordum, farkındaydım ve belki mantıksızdı ama onu aramaya çekiniyordum.

Soruları olacaktı.

Benim ona sorularım olduğu gibi.

Neler yapıyorsun?

Neredesin?

Neden?

Benim cevaplarım büyük ihtimalle onunkilerden daha ilgi çekici olacaktı.

İç çekerek telefonumu çıkardım ve numarayı çevirdim, çalmaya başladığında telefonu kulağıma götürdüm. Bir tür telesekreterle karşılaşacağımı düşünerek beklemeye başladım ama telefon açıldı. "Alo?"

Sesin sahibi annem değildi. Yoğun aksanlı, boğuk bir erkek sesiydi. Ne diyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi düşünürken bir süre sessiz kaldım, adam sabırsız bir tavırla tekrarladı. "Alo?"

"Hmmm... Şey... Carrie ile görüşebilir miyim?"

"Kim?"

Gözlerimi tekrar kâğıda çevirirken mideme kramplar girdi. Numarayı doğru çevirdiğime emindim. "Carrie," dedim. "Carrie Reed."

"Ah, evet, bir saniye." Önce bir hışırtı, sonra uzaktan adamın sesini duydum. "Carmela! Sanırım o arıyor!"

Tek kaşımı kaldırdım. *Carmela mı?*

Bir hışırtı daha duyuldu ve hırıltılı bir ses geldi. "Kissimmee? Sen misin?"

"Hıhı... Evet. Neler oluyor anne? O adam da kim? Niye sana Carmela diyor?"

"Boş ver bunları şimdi," diye geçiştirdi. "İyi olmana çok sevindim."

"Ben mi? Ben iyiyim. Sen nerelerdeydin? Seni merak ettim!"

"Yeniliğe ihtiyacım vardı, tatlım. Son gelişinde söylemiştim. Artık zamanı gelmişti."

"Bana yeniliği düşündüğünü söylemiştin," dedim. "Her şeyi arkanda bırakıp gitmeni beklemiyordum. Seni bulabilmek için gittim ama- "

"Eve mi gittin? Yağmalanmış mıydı?"

"Iıh... hayır. Niye yağmalanmış olsun ki?"

"Hiç," dedi. "Olanları telefonda anlatamam. Ama her şeyi anlatacağım, söz... Beni görmeye gelmen gerekiyor. Bunu yapabilir misin, Kissimmee? Bu çok önemli."

"Sanırım."

"Yalnız gel," dedi. "Tamam mı? Başka kimsenin nerede olduğumu bilmemesi çok önemli. Anlıyor musun?"

Tabii ki anlıyordum. Kendini kaybetmişti. Anılardan kaçmaya çalışıp hayaletleri kovaladığı onlarca sene, artık kalan akıl sağlığını da yitirmesine neden olmuştu. Çatlaklıkla delilik arasında çok ince bir sınır vardı ve korkarım ki son birkaç haftada o sınırı geçmişti. "Yalnız geleceğim. Adresi ver?"

Ben not alabilmek için fellik fellik çekmecelerimde ka-

lem ararken alelacele bir adres söyledi. Tekrar yalnız gelmemi söyleyip telefonu kapattı; benim nasıl olduğumu, nerede olduğumu ya da ne yaptığımı sormamıştı bile.

Telefonu yanıma, yatağa atarak gözlerimi adrese diktim. New Jersey. Brooklyn'den oraya gidip cevaplarımı alıp geri dönmem yarım günümü bile almazdı. Belki onu benimle gelmeye ve profesyonel yardım almaya bile ikna edebilirdim, çünkü bu davranışı hiç normal değildi.

"Neye bakıyorsun?"

Bakışlarımı odaya girmekte olan Naz'a çevirdim.

"Şey... Hımm... Melody'nin bana verdiği bir not," dedim omuz silkerek. Notu katlayıp arka cebime tıkıştırdım. "Bugün onunla buluşup kahve içtik, yani sorgu muhabbetinden önce. "

Daha fazla soru sorsa ona annemden gelen mektubu ve onunla yaptığım konuşmayı anlatırdım ama sormadı. Önümde durdu ve çenemi yukarı doğru kaldırarak ona bakmamı sağladı. Beni öpmek için eğildi, dudakları yumuşak ve tatlıydı.

Bu adamın sadece basit bir dokunuşu bile beni eritmeye yetiyordu. Varlığıyla kötünün daha kötü olmasına engel oluyor ve iyinin mükemmel olmasını sağlıyordu, varlığı dünyamı güzel ve yepyeni bir hale getiriyordu. Kendimi özel ve dünya yıkılsa dahi onun beni koruyacağını düşündürecek kadar güvende hissettiriyordu.

Tüm endişelerimi yok ediyordu.

Annemle yarın ilgilenirdim.

Bu gece, sadece onu istiyordum.

Titreyen ellerimi uzatarak gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan, elleri başıma kenetlenmiş şekilde onu soymama izin ver-

di. Tam zamanında geri çekilip üzerindekilerin yere düşmesini sağlayarak karşımda çırılçıplak kaldı.

Dışarıdan süzülen ışıkta vücut hatlarını net bir şekilde görebiliyordum. Tüm hatlarına dokunmak, her kavisini okşamak, dilimle teninin tadına varmak ve dudaklarımla onu ne kadar çok sevdiğimi göstermek istiyordum. Yatağa oturup beni kendine doğru çekmek için uzandı ama ondan kaçıp dizlerimin üzerinde yere çöktüm.

Bana doğru bakarken yüz ifadesi gerginleşti. Bakışlarımı kaçırmadan sert aletini avuçlayıp birkaç kez okşadıktan sonra kafamı kucağına indirdim. Dilimi çıkararak aletinin ucunu yaladım.

Doğal gelmeyen bir inleme ile sarsıldı.

Aletini ağzıma alırken saçlarımı okşuyordu. Tamamını ağzıma alamıyordum; yarısını bile zor alıyordum. Daha önce hiç Naz gibi bir adamı memnun etmeye çalışmamıştım, o yüzden elimden geleni yapıp bunun yeterli olacağını umdum.

Çok sürmeden beni durdurdu. Kollarımdan tutup beni yatağa, yanına çekti ve fısıldayarak, "Bu kadar yeter, Karissa," dedi.

"Güzel değil miydi?" diye sordum endişe içinde.

"Mükemmeldi," dedi sessizce. "Ama asla benim önümde diz çökmemelisin."

Bundan mutlu mu olmalıydım, yoksa buna alınmalı mıydım bilemedim, zaten ikisini de yapacak şansı tanımadı. Kontrolü eline alarak beni soyarken yatağın ortasına doğru çekti.

Sırtüstü yatarak üzerine tırmanmama izin verdi. Üzerine oturarak onu içime aldım, tekrar inlemesini duyunca sırtım ürperdi. Tamamen ilkel ve kontrolsüz bir sesti.

Ata biner gibi üzerine oturdum, onu ezdim, sırtımı yay gibi gergim ve onu alabileceğim kadar içime aldım. Elleri kalçalarımdaydı ama beni yönlendirmiyordu. Birlikte olmaya başladığımız günden beri ilk kez her şeyi benim yapmama izin veriyordu.

Boşalmak üzere olduğunu hissettim. Ellerim göğüslerindeydi; yaralarını kapatıyor, avuçlarımın içimde kalp atışını duyabiliyordum. Sakin görünüyor olmasına rağmen kalbi koşuyordu sanki. Gözlerini kapatırken karın kasları kasıldı.

Boşaldığını, içimin onunla dolduğunu hissettim. Bu kez daha yüksek sesle bir kez daha inleyerek kalçalarımı daha da sıktı. Rahatladığında durdum. Naz gözlerini açıp bana baktı. Belli belirsiz gülümsedim ona ama karşılık vermedi. Beni aniden üzerinden çekip yatağa atarak üzerime çıktığında ben de gülümsemeyi bıraktım.

Hazırlıksız yakalanmıştım; bir çığlık attım. Burnunu boynuma sürterek hafifçe ısırdı. "Bu, benim için kolay değildi."

İçime girdi, o kadar derine girdi ki nefesim kesildi. Aleti boşalmadan önceki halinden bile daha sertti. "Biliyorum."

Durmadan çalışan bir makine gibiydi; hava kararıp bedenim bitap düşene ve ikimiz de tepeden tırnağa ter içinde kalana kadar durmadı. Başımı göğsüne yaslayıp kolları arasında uzandım. Öylece yatmış dinlenirken ikimiz de sessizdik. Kalp atışı yavaş yavaş düzene giriyor, normal ritmine dönüyordu.

Benim kalbimin ise bir daha aynı biçimde atacağını sanmıyordum.

Bir süre sonra alçak bir ses tonuyla, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadım. "Neden olmayayım?"

"Bugün polis merkezine götürüldün. Bu çok üzücü olmalı."

"Evet, öyleydi," diye itiraf ettim. "Benim... yani... Santino'nun başına gelen şeyle ilgim olduğunu düşündüler."

"Hayır, öyle düşünmediler," dedi. "Düşündükleri bu değildi."

"Ama dediler ki..."

"Bunu söylemiş olmaları buna inandıkları anlamına gelmez," dedi. "Santino'yu senin öldürdüğünü düşünmüyorlar."

"O zaman neden öyle dediler?"

"Çünkü benim öldürdüğümü düşünüyorlar."

Gerildim. "Bu delilik."

Bana katılmasını, buna kahkahalarla gülmesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Hatta hiç ses çıkarmadı. Odayı saran sessizlik sağır edici ve dondurucuydu. Bundan sonra ne söylememem gerektiğinden emin değildim. Naz'ın elleri çıplak tenimde gezinip beni asla bırakmayacakmış gibi bana sımsıkı sarılırken gözlerimi karanlığa dikip öylece yattım.

Manhattan'a trenle gittim; oradan başka bir trene binip New Jersey'e geçip Newark'taki tren istasyonunun önünden bir taksiye atladım. Adresi söylediğimde şoför bana

garip garip baktı ve hareket etmek için hiçbir hamlede bulunmadı.

Dikiz aynasından bana bakarak, "Adresin doğru olduğuna emin misiniz?" diye sordu.

"Hımm..." Kâğıda bir daha baktım. "Evet."

"Peki o zaman."

Yola çıktı. Newark, gökdelenleri ve kalabalık caddeleriyle bana New York City'nin daha küçük halini hatırlattı. Şehir içinde ilerlerken hayran hayran etrafı seyrediyordum. Şoför merkezden uzaklaşmaya başladığında biraz gerildim. Gitgide kötüleşen birkaç semt geçtik ve gecekondu mahallesine benzeyen bir yere girdik. Camlar kırık, pencerelere tahtalar çakılmış, yıkık dökük duvarları grafiti kaplı, kaldırımları çöp dolu bir yerdi burası.

Lütfen devam et.

Lütfen devam et.

Durdu.

Taksi eski bir tuğla evin önünde durdu. Ona yapışık olan terk edilmiş ev tam bir viraneydi ama diğeri yaşanabilirmiş gibi görünüyordu. Zar zor da olsa. Annemim arabası görünürde değildi. Evin çevresinde en ufak bir hayat belirtisi yoktu; ne içeride bir ışık yanıyordu ne de küçük verandasında bir koltuk vardı. Bunda bir hata olmalıydı. Tam şoföre devam etmesini, beni geri götürmesini söyleyecektim ki ön odadaki perde kımıldadı.

İçeride biri vardı.

Taksi ücretini ödedim ve arabadan inip eve doğru yürümeye başladım. Verandaya çıkıp kapıyı çaldım. Kapının açılmasını beklerken kalbin yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Annem burada, bu evde, bu mahallede yaşıyor olamazdı. Hiç güvenli değildi.

Kapı birden açıldı. Bir çift koyu kahverengi göz benimkilerle buluştu. Gözler, yandan yarılmış, geriye doğru taranmış, bol briyantinli, simsiyah saçları olan bir adama aitti. Bıyığı vardı ama yüzünün geri kalanı sinekkaydı tıraşlıydı. Koyu gri bir kumaş pantolon, bir yelek ve parlak düğmeli bir gömlek giymişti. Dudaklarının arasında yanmayan bir sigara vardı.

Gecekondu mahallesinde yaşayacak birine benzemiyordu.

"Carrie'yi arıyorum," dedim.

"Biliyorum," diye cevap verdi. Yoğun aksanı dikkatimi çekti. Telefonda konuştuğum adamdı bu. Kenara çekilerek içeri girmemi işaret etti. Tereddüt içinde içeri girdim ve evin neredeyse bomboş olduğunu gördüm. Adam bir süre daha kapıda dikilerek bakışlarıyla sokağı taradı. "Yalnız mı geldin?"

"Elbette."

Tatmin olduktan sonra kapıyı kapattı. Yanımdan geçerek yürümeye başladı; yürüyüşünde garip bir aksama, sanki tek dizini tam olarak bükemiyormuş gibi tuhaf bir topallama vardı. "Annen burada değil."

Adam oturma odasına geçip yırtık pırtık, eski kanepeye otururken gergin bir halde dik dik ona baktım. "Nerede?"

Yanındaki yırtık, leş gibi minderi işaret ederek, çok sıradan bir şey söylüyormuşçasına "Lütfen otur," dedi.

Yaklaşmak için bir adım bile atmadan, "Annem nerede?" diye sordum tekrar. Bakışlarım kapıya kaydı; acil çıkmam gerekirse diye kilitli olmadığından emin olmak istedim. Ardından tekrar adama baktım. Beni izliyordu, bir kibrit çakıp sigarasını yakarken dudakları alaycı bir

gülümsemeyle kıvrılmıştı. Kibriti ahşap zemine fırlattı, siyah boyalı ayakkabısıyla üzerine basarak söndürdü.

"Sana zarar vermeyeceğim, küçük kız."

Üçüncü kez denedim. "Annem nerede?"

Arkasına yaslandı, ayaklarını uzatırken tek kolunu kanepenin sırtına uzattı. Bakışları hâlâ üzerimdeydi. "Dışarı çıktı."

"Neden? Nereye gitti?"

"Burada olmamasının, bunu sana benim açıklamamın en iyisi olacağını düşündü."

"Neyi açıklamanın?"

Sigarasından bir nefes çekti, bir süre konuşmadan otururarak külünü yere silkti. "Sizi neden terk ettiğimi."

Korumaya çalıştığım gücümün her zerresi, beni alarma geçiren bir şok dalgasıyla yok olurken dik dik ona bakıyordum. Olamaz. İnanamaz gözlerle ona bakıyor, söylediklerini algılamaya çalışıyordum; bakışlarım yüzünde geziniyordu. Tenine dağılmış çilleri, bu mesafeden bile küçük fenerler gibi dikkat çekiyor, söylemesine gerek bile kalmadan gerçeği gözler önüne seriyordu.

Haftalardır anneme ulaşamamamın sebebi, bizi terk eden, bizi bırakıp arkasına bakmadan giden *babamla* birlikte olmasıymış. Annemin böyle olmasının, durmadan hayaletlerin peşinden gitmesinin suçlusu bu adammış. Ve onu bulmuş. Bu lanet olası herifi bulmuş.

Ve bu yüzden daha da kötüleştiği açıkça belliydi.

Geriye doğru bir adım atarak, "Ben neden gittiğini biliyorum," dedim. Aramızda birkaç adım vardı ama birden çok yakınımdaymış gibi hissetmiştim. "Bizi terk ettin, çünkü sen lanet bir ödleksin."

"Kissimmee..."

Bu takma adın onun ağzından çıkması sinirlerimi tepeme fırlattı. Başımı iki yana sallayarak, "Sakın," dedim. "Sakın bana bu şekilde hitap etme. Sana bu hakkı kim verdi?"

"Bu takma adı sana benim verdiğim düşünüldüğünde buna hakkım var," dedi. "Annen hamileyken sana küçük Kissimmee bebeğim derdim. Annen sana orada hamile kaldı, Kissimmee'de. İşte buna, bu yüzden hakkım var."

"Benimle konuşmaya bile hakkın yok. Sen benim için hiç kimsesin. Hiçbir şeysin. Çıkıp gittiğinde bütün haklarını kaybettin. Sana ihtiyacım yoktu. Sana *ihtiyacım* yok. Ama annem seni sevdi."

"Ben de onu sevdim. Hâlâ seviyorum. O da bunu biliyor, her zaman biliyordu."

"Yanılıyorsun," dedim. "O, darmaduman olmuştu; asla bir yere ait olamadı, asla güven duyamadı. Senin yüzünden sürekli oradan oraya sürüklendi."

Ayağa kalktı. Görüntüsü heybetli ve ürkütücüydü. Bana doğru yürümeye başladığında geriye doğru bir adım daha attım.

"Onun oradan oraya sürüklenmesinin sebebi ben değilim."

"İçin nasıl rahat edecekse öyle düşün, dostum," dedim. "Sen orada değildin. Hiçbir şey görmedin. Bunu yaşamadın. Ne tür boktan bahaneler bulacağın umurumda değil... Bizi terk etmiş olman affedilemez ve eğer annem bunu senin açıklamanın daha iyi olacağını düşündüyse feci şekilde yanıldı."

"Böyle davranma," dedi. "Dinlenmeyi hak ediyorum. Ben senin babanım."

"Sen hiçbir şeysin," dedim "John Reed diye birini tanımıyorum ben."

Bu kelimeleri içimdeki tüm nefreti kusarcasına hayal edilebilecek en yoğun kinle söyledim. Ama o, geri çekilmek, incinmek yerine bir kahkaha attı. Yüksek kahkahası alay eder bir tondaydı ve bana bir yumruktan daha sert çarptı.

Başını iki yana sallayarak, "John Reed," dedi. "Haklısın. O, hiç kimse değil. Hiç kimse değil. Hatta öyle biri yok. Ama ben, senin baban Johnny Rita'yım ve sen benim kızımsın. Annen ise... senin annen, benim karım Carmela Rita."

"Onun adı Carrie Reed."

Başını iki yana salladı. "İçin nasıl rahat ediyorsa öyle düşün, küçük kız," derken sesinde alay eder bir ifade vardı.

"Ben *küçük kız* değilim... Ben bir kadınım. Ve söyleyeceklerin umurumda değil. Bu konuşma burada bitti."

Hızla dışarı çıkarak kapıyı arkamdan çarptım. Arkamdan gelmesini az da olsa bekledim ama gelmedi. *Elbette.* O adamla arama mesafe koymaya çalışarak o harabe evden uzaklaşırken acı içindeydim.

İçinde bulunduğum zor durumu ancak gözlerimden yaşlar akarak birkaç blok yürüdükten sonra fark ettim. Öfkeli ve bitkin bir halde bir sokağın köşesindeki tabelanın yanına, kaldırıma oturarak telefonumu çıkarıp taksi çağırdım.

Gelip beni alması yirmi katlanılması güç dakika sürdü. Şoför beni Newark'taki tren istasyonuna bıraktı ve eve dönüş bileti aldım.

Brooklyn'deki eve vardığımda hava kararmak üze-

reydi. Güneş batıyordu ve her şey bıraktığım gibi duruyordu; Naz'ın arabası yerinde değildi. Sersem gibiydim, midem düğüm düğümdü. Bitkin hissediyorum ve çıkış yolunun ne olduğunu bilmiyordum.

John Reed. Johnny Rita.

Carrie Reed. Carmela Rita.

Kim bunlar?

Ya ben kimim?

Bildiğimi sanıyordum ama artık emin değildim. Sırlarla dolu bir nehirde boğuluyor, yalanlar üzerine kurulmuş bir dünyada yaşıyordum. Karissa Reed hiç var olmuş muydu? Yoksa ben Karissa Rita mıydım?

Kimdi bu lanet herif?

Kapıyı açıp karanlık eve girerken gözyaşlarım sel gibi akıyordu. Eşyalar bile anlamsız geliyordu artık. Ne gerçekti? Ne yalandı? Kapıyı kapattım ve kilitledim. Karanlıkta sert bir ses beni durdurduğunda merdivenlere doğru yönelmiştim.

"Nereye gittin?"

Sıçrayarak arkamı döndüm ve oturma odasında Naz ile yüz yüze geldim. Ödüm kopmuş bir halde elimi göğsüme koydum. "Beni korkuttun. Evde olduğunu fark etmemiştim. Araban yoktu."

Elleri cebinde bana doğru yürürken, "Garajda," dedi. "Nereye gittin?"

"Ben, şey... annemi görmeye gittim."

"Onu buldun mu?"

"Daha doğrusu o beni buldu," diye mırıldandım elimi cebime sokup buruşmuş notu çıkararak. "Dün Melody verdi bunu... Numarayı aradım ve annem adresi vererek onu görmeye gitmemi istedi."

Yaklaşarak elini uzatıp hiçbir şey söylemeden notu görmek istediğini belirtti. Kâğıdı ona verdim; açıp okudu. "Buraya *yalnız* mı gittin?"

"Annem öyle istedi. Önemli olduğunu söyledi."

Kâğıdı katlayıp bana geri vererek gözlerimin içine baktı. Uzanıp yüzümü avcunun içine alırken ters ters bakıyordu. "Sen ağlamışsın."

"Uzun bir gündü."

"Onu gördün mü?" diye sordu. "Onunla konuştun mu?"

"Hayır, orada değildi."

Kuşkulu bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Peki, ya başkası?"

Başımı salladım. "İnanamazsın ama babam vardı."

Ben bile zor inanabiliyordum.

Naz'ın yüz ifadesi sertleşti. Öyle hareketsiz duruyordu ki nefes aldığından bile şüpheliydim. "Sana ne söyledi?"

"Çok şey," diye mırıldandım. "Ama aslında hiçbir şey. Bir sürü yalan. Belki hepsi gerçek. Bilmiyorum. Kim olduğunu öğrenince orayı terk ettim."

"Ne istiyormuş?"

"Bizi neden terk ettiğini açıklamak."

"Bunu yaptı mı?"

"Hayır, ona fırsat vermedim."

Naz baş parmağı ile yanağımı okşadı ve derin bir iç çekti. "Belki de vermelisin."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi. "Ne anlatacağını duymak isterim."

Naz'ın arabasıyla New Jersey'e gitmek daha kısa sür-

dü. O yanımda olduğu için kendimi daha iyi hissediyordum. Bu kez savunan taraf değil, saldıran tarafmışım gibi geliyordu. Arabanın orta konsolunun üzerinde elimi tutuyor, başparmağı ile hafif hafif tenimi okşuyordu.

Evi bulmakta hiçbir sorun yaşamadı; bu döküntü mahalleyi sanki avcunun içi gibi biliyormuşçasına Newark sokaklarında ilerliyordu. Bu kez annemin arabası oradaydı, evin önüne park edilmişti. Naz, Mercedes'i onun arkasına çekti; motoru durdurdu ve tek kelime etmeden arabadan indi.

Kapımı açtı. İnip eve doğru birkaç adım atmıştım ki Naz bileğimden yakalayıp beni durdurdu. O kafasını sallarken ona tuhaf tuhaf baktım. "Burada bekle."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Güven bana."

Bileğimi kurtararak Naz'ın önüne geçtim ve tam önünde durarak eve baktım. Tamamen karanlıktı, sadece önündeki sokak lambası tarafından aydınlatılıyordu. Saat gece dokuzdu, belki biraz geçmişti. "Belki uyuyorlardır."

"Burada uyumuyorlar."

Kaşımı kaldırdım. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte," dedi. "Sadece bakarak bunu anlayabilirim."

Ona daha fazla soru sormama fırsat kalmadan oturma odasındaki perde kımıldadı. Kapı aniden açıldı ve gözlerini kocaman açmış bir halde annem belirdi.

Aşırı endişeli görünüyordu.

"Karissa," diye bağırdı, sesi oldukça tiz çıkmıştı ve korku doluydu. "Aman Tanrım. Uzaklaş ondan, tatlım."

Birkaç kere gözlerimi kırpıştırdım. Naz kolunu bana dolayıp hızla kendine doğru çektiğinde hazırlıksız yaka-

lanmıştım. Bir kolu belime dolanmış, diğer kolu göğsümdeydi, elini yukarı kaldırıp boyuma koydu. Korur gibi tutuyordu beni, dışarıdaki zalim dünyadan beni koruyan zırhımdı o. Ama annem bunu farklı görüyordu.

Korku dolu bir çığlık atıp hızla öne doğru çıktı ve verandanın merdivenlerini inerek bahçede tereddüt içinde durdu.

"Sorun yok, anne," dedim. "Her şey yolunda."

Annem benim dediklerimi duymazdan gelerek Naz'a odaklanmış bir halde, "Lütfen onu bırak," diye yalvardı. "Sana yalvarıyorum. Bırak onu, Vitale."

Annem onun adını... soyadını... o insanların kullandığı adını söylediği anda kanım dondu. Bu, doğru olamaz. Annem onu tanımıyor. Birbirlerini tanımıyorlar. Tanıyamazlar.

"Onun canını yakmayacağım, Carmela, ama onu bırakmayacağım da."

Dizlerim boşaldı. Ona Carmela diye hitap etmişti. Naz beni sımsıkı tutuyor olmasaydı yere kapaklanırdım. Başımı çevirince Naz'ın yüzündeki ciddi ifadeyi gördüm; gözleri, bizi saran gece kadar karanlıktı.

"Naz," diye fısıldadım. "Neler oluyor?"

"Olan şey şu, annen seni benim yanımda gördüğüne mutlu olmadı."

"Neden?" diye sordum. Sesim titriyordu. "Kimsin sen?"

"Benim kim olduğumu biliyorsun," dedi. "Sorulması gereken asıl soru onların kim olduğu."

"Anne," diye seslendim. "Anne, neler oluyor? Naz'ı nereden tanıyorsun?"

Bana bakmıyordu ama beni duyduğunu biliyordum.

Ona Naz diye hitap ettiğimi duyunca korkusu arttı. Daha çok yalvarmaya başladı. "Lütfen, benim kızım o... küçük kızım. Yeteri kadar çekti. Bunu yapma ona."

Naz, kolunu daha yukarı kaldırıp boğazıma dolarken, "Ona hiçbir şey yapmadım," dedi. "İstemediği hiçbir şey yapmadım."

Annem bayılmak üzereydi. "Lütfen onu bırak ve konuşalım. Ne istersen veririm; ne olursa olsun. Beni al ama onu rahat bırak. Lütfen. Sana yalvarıyorum. Ne istersen yaparım."

Naz kollarını gevşetti, derin bir nefes aldım. Aklım karmakarışıktı. "Johnny burada mı?"

"Değil."

"Eminim beni görünce arka kapıdan kaçtı, değil mi?" Annem bu soruya cevap vermedi; bu Naz için yeterli bir cevap gibi görünüyordu. Naz acı bir kahkaha attı. "Korkak her zaman korkaktır."

Annem, "Söyle ne yapabilirim," dedi. "Ne olursa... Söylemen yeter."

"Ne istediğimi biliyorsun. Yoluma çıkmazsan sana zarar vermem, Carmela. Bu kadar basit. Sana zarar vermeyeceğim... Karissa'nın hatırı için umarım buna mecbur kalmam. Ama istediğimi elde etmemi hiçbir şey engelleyemez."

Annem bize doğru bir adım daha atarak, "Anladım," dedi. "Karissa'yı bırak. Lütfen."

"Bunu yapamam," dedi Naz. Onun bu itirazı karşısında annemden garip bir ses çıktı. Tepki veremeyecek kadar şaşkındım. Naz beni saran kollarından birini çekerek arabanın kapısına uzandı. "Bin."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Ne?"

Gözlerimin içine baktı. "Arabaya bin."

Beynimin derinliklerinde çığlık çığlığa bir ses onun elinden kurtulup anneme koşmamı söylüyordu. Ama gözlerindeki tedirgin bakış ayaklarımın arabaya doğru gitmesine yetti.

Koltuğa oturdum ve Naz kapıyı kapatarak bir süre orada durdu.

Beni seviyor diye hatırlatıyordum kendime. Korkmamı gerektirecek bir şey yok.

Ama bu, *benim* Naz'ım değildi. Âşık olduğum Naz değildi. Ve Ignazio Vitale ödümü koparıyordu.

Camdan annemin ona daha fazla yalvarmaya başladığını duyabiliyordum. Naz, annemin endişelerini umursamaz bir tavırla konuşurken, sesi son derece kayıtsızdı.

Yüreğim ağzımdaydı; Naz arabaya bindiğinde midem bulanmaya başladı. Hiçbir şey söylemeden motoru çalıştırdı ve yola çıktı. Eli artık benimkini tutmaya çalışmıyordu. Her şey o kadar gergindi ki infilak etmek üzere olduğumu düşündüm. Her şey zihnimde dönüp duruyordu. İkisinin de söyledikleri, Naz'ın yaptıkları, bugün olan her şey tekrar tekrar beynimin içinde dönüp duruyordu.

Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Eve vardık. Kollarımı göğsüme sarmış bir halde oturma odasında ayakta duruyor ve gerçek suratıma çarparken içimde kabaran bulantı ile mücadele etmeye çalışıyordum. "Anlamıyorum."

Naz kravatını gevşetti. "Neyi anlamıyorsun, Karissa?"

"Tüm bu olup bitenleri."

Ceketini çıkarırken bir süre hiçbir şey söylemedi. "Bir gün onu bulacağımı söylemiştim sana."

"Neyi? Kimi?"

"Hayatımı benden çalan adamı."

Ne dediğini algıladığım anda gözlerim kocaman açıldı. "*O* muydu? Babam mı?"

"Johnny Rita ve ben gerçek bir aile gibiydik. En yakın dostumdu. Ama bunun onun için bir anlamı yokmuş. Karımı ve çocuğumu gözlerimin önünde öldürdü."

"*Biliyor* muydun?" diye fısıldadım. "Benim kim olduğumu başından beri biliyor muydun?"

Yüzünde en ufak bir özür ifadesi yoktu. Sanırım kusacaktım. Hızla yanından geçip koşarak mutfağa gittim ve çöp kutusunun önünde dizlerimin üzerine çökerek midemde ne var ne yoksa çıkardım. Naz peşimden gelerek kapıda arkamda durdu.

"Biliyordun," dedim. Görüşüm bulandı. "Beni babamı bulmak için kullandın... Böylece onu öldürebilecektin."

"Bu doğru değil," dedi. "Kim olduğunu biliyordum, Karissa ama onu öldürebilmek için seni kullanmadım. Hiçbir zaman Johnny'yi öldürmeyi düşünmedim. Bunun bedelini ödeteceğimi söyledim."

"Nasıl?"

"O benim ailemi öldürdü," dedi. "Ben de onun ailesini öldürecektim."

Aman Tanrım.

Tekrar midem ağzıma geldi ve vücudumda artık çıkaracak bir şey kalmayana kadar kustum. Naz'ın yaklaştığını duydum, elini sırtıma koyduğunu hissettim. Tir tir titremeye başladım; yerde sürünerek ondan uzaklaştım ve sırtımı mutfak dolaplarına dayayıp bacaklarımı göğsüme çekerek gizlenmeye çalıştım. Korku dolu gözlerle ona bakıyordum.

Beni öldürmeyi planlıyordu.

Aman Tanrım, beni öldürecekti.

"Söz vermiştin," diye bağırdım. "Canımı yakmayacağına söz vermiştin."

Karşımda çömeldi. "Yakmayacağım da. Sana yalan söyleyemem, Karissa. Sana asla yalan söylemedim."

Dudak büktüm.

Yüz ifadesi sertleşti. "Sana yalan söylediğim tek bir an söyle bana."

"Her konuda yalan söyledin!"

"Hayır, sana söylediğim her şey doğruydu. Her şeyi anlatmamış olmam yalan söylediğim anlamına gelmez. Herkesin sırları vardır."

"Benim yok."

"Vardı," dedi. "*Ben* senin sırrındım. Karşımızdakilerin onları görmeye hazır olduğunu fark edene kadar karanlık yönlerimizi saklarız. Bazen karşımızdaki asla hazır olmaz. Ama bu gece bunun olacağını biliyordum... Beni görme zamanının geldiğini biliyordum."

"Seni görmek mi? Sen bir canavarsın."

"Öyleyim," diye itiraf etti. "Ama şaşırmış gibi davranma. Benimle ilgili her şeyin farkındaydın."

"Değildim."

"Ben sana yalan söylemiyorum, karşılığında sen de bana en azından aynı saygıyı göster," dedi. "Bütün parçalar en başından beri ortadaydı; her bir parça. Onları bir araya getirmeyi ve resmin bütününe bakmayı reddetmiş olman bunu bilmiyor olduğun anlamına gelmez. Sana iyi bir adam olmadığımı söyledim. Asla olmayacağımı da. Gerçek bu aşkım ve sen yine de kalmamı istedin." Uzanıp elinin dışıyla yanağımı okşadı; eli oradan boynuma,

ardından göğsüme indi. "Bedenin zaten bana aitmiş gibi onu canı gönülden ellerime teslim ettin."

Eline o kadar hızlı vurdum ki şaplak sesi, sessiz mutfakta yankılandı. Ondan uzaklaşmaya çalıştım. "Sende yanlış bir şeyler var."

"Bende yanlış bir sürü şey var," dedi. "Baban göğsüme bir tabanca dayayıp tetiği çektiği günden beri..."

"Neden?" Gözlerimden yaşlar akmaya başlamış, bu kelime ağzımdan zar zor çıkmıştı. "Neden yaptı bunu? Neden yapsın?"

"İntikam."

"Neden?" diye sordum tekrar. "Sen ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi. "İntikam almak istediği kişi ben değildim. Karımın babasından intikam almak için yaptı bunu."

"Karının babası mı?"

Başını salladı. "Ray."

Hızla gözlerimi kırpıştırdım. Şok olmuş bir halde ona bakıyordum.

Karısı Raymond Angelo'nun kızı mıydı?

"İki ateş arasında kalmıştım. Bana yakın olan, beni seviyor olması gereken birinin ellerinde ölüme mahkûm edilmiştim. Tanrı beni korudu ama seni kimse benden koruyamazdı, hele ki elime düştükten sonra. Şanslısın... Çok *şanslısın*. Sana âşık oldum."

Fısıldayarak, "Sen, beni sevmiyorsun," dedim. Sesim çok zayıf çıkmıştı.

"Aksine, seviyorum," diye cevap verdi. "Eğer sevmeseydim çoktan ölmüş olurdun."

Sesindeki tını karşısında fark etmeden inledim. Söylediklerinde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. Beni

öldürebilirdi... Kolaylıkla yapabilirdi bunu. Hem de birçok kez. Eğer aşk canlı kalmamı sağladıysa, bu, şu anda ne anlam ifade ediyordu? Geleceğim için ne anlam ifade ediyordu?

Sanki beynimi okumuş gibi, "Hiçbir şey değişmedi," dedi. "Hâlâ iki saat önceki adamım. İki hafta, iki ay... iki yıl önceki adamım. Kendini verdiğin adamla aynı adamım; âşık olduğun adamla aynı adam. Hiçbir şey değişmedi."

Gerçekten inanıyor gibi söylüyordu bunları. Ama ona baktığımda, o adamı artık göremiyordum. Sadece bir zamanlar beni öldürmeyi düşünen bir adam değil, bir gün bunu yapma ihtimali olduğunu düşündüğüm bir adam görüyordum.

"Canını yakmayacağım," dedi sakin bir tonla. Yüzündeki ifadeyi, ona inanmamı isteyen ve neredeyse inanmamı sağlayacak olan o ifadeyi görmeye daha fazla dayanamayarak gözlerimi kapattım.

Hareket etmeden oturuyordum, yüzüme dokunduğunu hissedince nefesim tıkandı; yanağımı okşayıp parmak uçlarını dudaklarımda gezdirirken zor nefes alıp veriyordum. Artan parfüm kokusu ve bedeninin tenime geçen sıcaklığından yaklaştığını hissedebiliyordum. Tenim alev alev yanıyordu ama içim buz gibiydi. Kanımı dondurmuş, korkudan kalbimin atışını durdurmuştu; eğer kalbim hâlâ atıyorsa bu onun içindi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Dudakları dudaklarıma yakındı. Ağzımın kenarını öptü. "Bir şey söyle."

Dudakları yumuşak bir biçimde dudaklarımla buluştu. Öpüşüne karşılık vermedim; onun yerine tek bir kelime fısıldadım. "Kırmızı."

Kırmızı.

Anında dudaklarını dudaklarımdan, elini yüzümden çekti. Gözlerimi açtığımda ayağa kalkıyordu. Bir süre konuşmadan bana baktı. Sanki onu incitmişim gibi, sanki kullandığım kelime onu onun beni incitebileceğinden çok daha fazla incitmiş gibi üzgün görünmeye cüret edebiliyordu. Gözlerimdeki yaşların yanaklarımdan akmasını engellemeye çalışırken ona bakışım, sanki sonsuza kadar sürdü. Bakışlarını benden kaçırarak arkasını dönüp odadan çıktı.

Kendimi ayağa kalkmaya zorlamadan önce orada bir süre oturdum, hareket edebilecek enerjim yoktu. Mutfaktan çıkarken dizlerim titriyordu, neredeyse beni taşıyamayacak haldeydiler. Bakışlarım giriş kapısına kaydı, bir anlığına kaçmayı düşündüm ama nereye gidebilirdim? Kime güvenebilirdim?

Bana kim inanırdı?

Naz ne yapardı?

Vazgeçip yukarı çıktım.

Ayakkabılarımı bile çıkarmadan kıyafetlerimle kendimi yatağa attım. Ağlamanın eşiğindeydim, beni durduran tek şey tüm olaylardan dolayı içinde olduğum şoktu.

Annem bana defalarca şehrin çok tehlikeli olduğunu söylemişti. Beni avlayacak, yozlaştıracak, kullanacak ve istismar edecek insanlarla doluydu. Her zaman gözü açık, tetikte ve dünyanın tehlikelerine karşı savunmada olmalıydım, çünkü tehlikeler gerçekti ve beni yok edebilirlerdi.

Tekrar tekrar.

Çok kez.

En büyük tehlikeye gözü kapalı dalabileceğimi kim bilebilirdi ki?

23. BÖLÜM

Dünya dönmeye devam ediyordu.

Ben hareket etmeye devam ediyordum.

Etrafımdaki dünya olduğu gibi devam ediyordu.

Naz hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyordu. Bunu söylerken inanarak söylemişti, gerçekten inanmıştı ama ben artık farklıydım. Her şey farklıydı. Gerçek, ilikleri-me işlemiş, kaslarımı dondurmuş ve kan damarlarımdan akıp giderken benim bir parçam haline gelmişti.

Göğsümde hâlâ ağırlığını hissettiğim kan, kalbimin her atışını acı ile dolduruyordu.

Çalışma odası sessizdi. Televizyon açıktı ama sesi kı-sıktı. Ekranda *Umutsuz Ev Kadınları*'nın yeni bölümleri

vardı. Naz onu seyretmiyor, elinde bir kitapla çalışma masasında oturuyordu. Kitap okuyordu. *Okuyordu.* Raymond Angelo'nun ona ödediği hiçbir bedelin karşılığının bir kitaba bakmak olduğunu sanmıyordum.

Kapının hemen dışında durmuş içeri bakıyordum. Televizyonun benim için açık olduğunu biliyordum. Bunu her gün yapıyordu; daha önce izlediğimi gördüğü bir şeyi açıyor, beni odada onun yanında olmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Henüz içeri girmemiştim.

Bir hafta olmuştu.

Naz evden hiç çıkmamıştı. Her gün aynı şeyler oluyor, aynı rutin devam ediyordu. Geceleri yanımda yatıyordu ama ikimizin de uyuduğunu sanmıyordum. Gözlerimizi karanlığa dikip öylece bakıyor, acı bir sessizlik içinde yok olup gidiyorduk. Bana hiç dokunmamıştı... Dokunmaya kalkışmamıştı... Mutfakta güvenli kelimeyi söylediğim günden beri. Son yedi gündür eli elime değmemişti.

Buna minnettardım. Rahatlamıştım.

Ama canım yanıyordu.

Onun dokunuşunu kaybetmiş olmanın yasını tutuyordum.

Benim neyin vardı?

Beni ikiye bölmüştü; bir yarım hâlâ tanıdığımı düşündüğüm kişiye sımsıkı yapışmıştı, diğer yarım ise, onun dönüştüğü kişi tarafından paramparça edilmişti. Onu seviyordum. Ondan nefret ediyordum.

Bir daha yüzünü görmesem en iyisi olurdu.

Yine de kapıda durmuş televizyona bakmıyor, onu seyrediyordum. Ne düşündüğünü, ne okuduğunu, onunla konuşursam bana ne söyleyeceğini merak ediyordum.

Şu an onun hakkında ne hissettiğimin farkında olup olmadığını, baştan beri benim için böyle hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Beni mahvetmek için yola çıkmış ama bana âşık olmuştu.

Ben de ona âşık olmuştum ve beni asıl mahveden bu olmuştu.

Asla canımı yakmayacağını söylemişti ama halihazırda yaktığını fark etmemişti.

Beni severek yakmıştı canımı.

Olduğu kişi olarak.

Ben bu kişi olduğum için.

Bir zamanlar felsefe kitabıma baktığım gibi bakıyordum ona. Sanki bütün cevaplar mucizevi bir biçimde beynime transfer edilecekmiş ve böylece öğrenmem gereken her şeyi öğrenecekmişim, şimdiye kadar kaçırdığım her şeyi anlayacakmışım gibi... Midem düğüm düğümdü, bana vermiş olduğu kelebekler sıkışıp kalmışlardı. Ta ki bakışlarım ondan yana kayana kadar. Dikkatle bana bakarken gözleri dışında hiçbir yeri hareket etmemişti. Ne yaptığı izlenen bir çocuk gibi hissettim ama o, hâlâ bir kadına bakar gibi bakıyordu bana.

Soluduğu havadan daha çok bana ihtiyacı varmış gibi bakıyordu.

O, bana böyle bakarken nefes alamıyordum.

Göğsüm yanıyor, midem bulanıyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve dizlerim titriyordu; iki yarım da ciğerleri sökülürcesine çığlık çığlığa bağırıyordu. Onu seviyordum. Ondan nefret ediyordum. O, iyi olan her şeydi. O, kötü olan her şeydi. Hayatıma anlam katıyordu. Bir gün hayatımı elimden alacaktı.

Yakışıklı prensim masaldaki kötü adama dönüşmüştü. Bir yanım bunun sorun olmadığını düşünüyordu, nasıl olsa eninde sonunda her şey yok olup gidecekti.

Hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi.

Sanırım sonsuza dek mutlu yaşamak diye bir şey yoktu.

Naz, soru soran bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı ama ağzını açmadı. Bir an duraksadım, ardından arkamı dönüp oradan uzaklaştım.

Yapacak bir şey yoktu.

Sersem gibi evin içinde dolanıp duruyor, bir odada biraz oturuyor, ardından diğer odaya geçiyordum: Asla çalışma odasına girmiyordum. Annemin bana vermiş olduğu numarayı aramayı düşündüm ama bu Naz'a ihanet etmekmiş gibi geldi bana. Ayrıca ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onun beni aramamış olduğu gerçeği de ayan beyan ortadaydı.

Melody'ye mesaj çektim ve her şey yolundaymış gibi davrandım.

Zaman geçirmek için telefon ekranımda küçük kuşları fırlatıp domuzları yok ettim.

Dışarı çıkıp arka bahçede bile yürüdüm. Orada ağaç, ot, bir an önce kullanılması gereken bir çim makinesi ve uzun zaman önce ölmüş görünen birkaç gül dalı dışında hiçbir şey yoktu. Evin dışında bodrum kata indiğini tahmin ettiğim bir kapı buldum ve can sıkıntısından kurtulmak için oraya inmeyi düşündüm ama Naz'ın çalışma odasının penceresinden beni izlediğini fark edince vazgeçtim.

Bakışları içimi yaktı; bu yüzden tekrar içeri girdim ve bu duygudan kurtulmak için üst kata çıkıp kendimi ya-

tağa attım. Yorgunluğa direnemeyerek uykuya daldım. Uyandığımda oda kararmıştı. Gece karanlığı daha iyi hissettiriyordu.

Boğazım kurumuştu.

Midem deli gibi gurulduyordu.

Karnımı ovuşturarak tekrar alt kata indim. Tek açık olan ışık çalışma odasındakiydi. Mutfağa gittim ve buzdolabının yanındaki tezgâhın üzerinde bir kutu Çin yemeği görünce kalakaldım. Elime aldığımda hâlâ sıcaktı. Kapağını açtım ve içinde hiç sebze olmayan sadece etli Lo Mein* olduğunu gördüm.

Benim için ısmarlamıştı.

Ne zaman Çin yemeği ısmarlasa bundan istiyordum.

Bir çatal aldım ve yemeğe başladım. Çalışma odasına doğru giderken içimi bir merak kapladı. Bir kez daha kapıda durup içeri baktım.

Televizyon hâlâ açıktı; kanal bir yemek yarışmasına çevrilmişti. Naz çalışma masasındaydı. Bu kez ayaklarını masaya uzatmış oturuyordu. Üzerini değiştirmiş, bir eşofman altı giymişti. Ben uyurken yukarı gelmiş demekti bu.

Bakışları benden tarafa kaydı. Hiç ses çıkarmamıştım ama her zaman nerede olduğumu biliyor gibi bir hali vardı. Dikkatle bana baktı; gözleri elimdeki yemeğe takıldı. Ardından kitabına geri döndü.

Sanki saatler geçmiş gibi geliyordu.

Oysa en fazla bir dakika geçmişti.

Sessizlik beni deli ediyordu.

Bütün bir hafta sesim çıkmamıştı. Bu yüzden ağzımı

* Bir noodle çeşidi. *–çn*

açtığımda hâlâ sesim olmasına şaşırdım. "Ne okuyorsun?"

Tepki vermedi. Konuşmama şaşırmış görünmüyordu. Sayfayı çevirene kadar bakışlarını kitaptan ayırmadı. "*Prens*'i."

"O ne?"

"Machiavelli'nin eseri."*

"Machiavelli." Kapı pervazına dayandım. "Tupac gibi mi?"

Dudaklarından dökülen kahkahayı engelleyemedi. Gerçek bir kahkaha idi bu; sesi odanın havasını yumuşatmıştı. Machiavelli'nin kim olduğunu biliyordum ama aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti. Başını kitaptan kaldırdı. O derin gamzeler olduğu gibi ortaya çıktı. "Okudun mu?"

Yavaşça başımı iki yana salladım.

"Herkes sizi göründüğünüz gibi görür, pek azı gerçekte ne olduğunuzu bilir," dedi.

Yemeğimden bir lokma aldım. *Prens*'ten alıntı yaptığını biliyordum ama aslında bana lanet olası bir gönderme yapıyordu. "Gerçekte ne olduğunuzu görüp sizden korktukları zaman ne yapılması gerektiği ile ilgili bir tavsiyesi var mı?"

Bir an sessiz kaldı; düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. Sonra cevap verdi. "Tehlikeyi göze alamadan büyük başarılara imza atılamaz."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum. O, okumasına geri dönerken bir süre orada dikilerek yemeğimi yedim. Sonunda ayaklarım yoruldu ve bir an bile düşünmeden çalışma odasına girip kanepeye oturdum.

* Floransalı bir düşünür, yazar ve şair. –*çn*

24. BÖLÜM

Naz derin bir uykudaydı.

Yüzü bana dönük bir şekilde yan yatmış, yastığına sarılmış, hafifçe horluyordu. Bu hafta ilk defa ondan önce uyanmıştım.

Hâlâ uyuyup uyumadığını kontrol ederek sessizce yatak odasında dolaşıp giysilerimi ve ayakkabılarımı giydim. Telefonumu alıp çantama tıktım ve kapıya doğru yönelmişken sesini duydum. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Ona döndüm, artık açılmış olan gözlerini gördüm. Yüzünde şüpheli bir ifadeyle beni izliyordu.

"Melody'yle buluşup kahve içeceğiz."

"Öyle mi?"

"Evet," dedim. "Yani, aslında sıcak çikolata... naneli sıcak çikolata, her zaman gittiğimiz kafede."

"Manhattan'da mı?"

"Evet."

Oturdu. "Seni şehre ben götürürüm."

Yataktan çıkmasını engellemek için elimi kaldırıp, "Hayır," dedim. "Trenle giderim, problem değil. Daha önce de gittim."

Doğrusu nefes almak ve düşünmek için biraz alana ihtiyacım vardı. Onun parfüm kokusunun etrafımı sarmadığı, yan odada dolanıp duran varlığının olmadığı bir alana.

Dik dik bana baktı. Bakışları sertti. Sanki ona, bana güvenmemesi için bir neden vermiştim ve o da bana güvenip güvenmemesi gerektiğini tartıyordu. Ama güvenmemesini gerektirecek hiçbir neden yoktu ve bir süre sonra o da bunu kabullenmiş göründü. "Dikkatli ol, Karissa."

Yatakta oturmuş bana bakmasını izlerken bir an duraksayıp, "Olurum," dedim. Kısa bir süre sonra arkamı dönerek kapıdan çıktım.

Şehre birkaç dakika erken gelip kafeye girdiğimde tezgâhın arkasında Paul'u görmek beni şaşırttı. Sırıtarak bana bakıyordu. İçim ürperdi.

"Burada çalıştığını bilmiyordum," dedim.

"Yeni başladım," dedi. "Ne alırsın?"

Siparişimi verip her zamanki yerime oturdum ama içeceğime dokunmadım. İçeceğimi Paul'un hazırlamış olması beni biraz germişti. En son onun elinden bir şey içtiğimde gecenin bir yarısı kaldırıma yığılmıştım; haplanmıştım.

Saat tam onda Melody kapıdan girdi ve önce erkek

arkadaşıyla biraz cilveleştikten sonra elinde kahvesi, yanıma gelip oturdu. Ben daha merhaba bile diyemeden çantasını açarak bir zarf çıkardı. "Unutmadan, sana bir mektup daha geldi."

Şaşırarak mektuba baktım ve onu Melody'nin elinden aldım. "Ne zaman?"

"Dün."

Melody geyiğe başlarken zarfı yırtarak açıp içindeki tek sayfa kâğıdı çıkardım ve geçen seferkine benzer kargacık burgacık yazıyı okudum.

Cuma akşamı. Gece yarısı. Washington Square Park'ın girişinde buluşalım. Ondan uzaklaşman gerek. Her şeyi geride bırak. Seni seviyorum.

"Eee," dedi Melody, parmaklarını yüzüme doğru şaklatarak. "Beni dinliyor musun?"

Mektubu zarfa tıkıp kafamı kaldırdım. Cuma akşamı. Gece yarısı. O saate ondan kaçabileceğime emin değildim. "Hayır, pardon. Ne demiştin?"

Paul hakkında bir şeyler anlatıyordu. Ne dediğini bilmiyordum. Hâlâ onu dinlemiyordum. Kafamda not, midemde ise yumrular vardı. Hâlâ ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Paul mola verip masamıza sıkıştığında bir saattir burada oturuyorduk. İç çekerek gözlerimi fazla yakınlaşmaya başlayan çiftten ayırdım ve pencereden dışarı bakmaya başladım. Tanıdık Mercedes'i yolun karşısında görünce suratım düştü ve kaslarım gerildi.

Şerefsiz, beni takip etmişti.

Bilmem gerekiyordu. Bu duruma şaşırmaktan çok sinirlendim. Artık sırrını biliyordum ve beni gözünün önünden ayırmayacaktı. İşini şansa bırakmayacaktı.

O an benimle aynı havayı solumuyordu ama bir an kendimi boğuluyormuş gibi hissettim. Ellerini boğazımda hissedebiliyordum, yavaş yavaş içimdeki hayat ışığını söndürüyordu.

Melody lavaboya gitmek için izin istedi. Yanımızdan uzaklaşır uzaklaşmaz Paul'a döndüm. Kaçmak için bir şansım vardı ve bunun için bir yol bulmalıydım... En azından ne anlatacaklarını, hikâyenin onların tarafını da dinlemeliydim.

Sonuçta o benim annemdi.

Ona bu kadarını borçluydum.

Belki hayatım yalanlar üzerine kuruluydu ama bu on sekiz yıl boyunca beni tek başına yetiştirdiği gerçeğini değiştirmezdi. Kırgın tarafım bu fırsat karşısında çılgına dönmüştü, diğer tarafımsa dışarıda beklemekte olan adamı kaybetmenin yasını tutmaya başlamıştı bile.

Fısıltıdan da kısık bir sesle, "Bir şeye ihtiyacım var," dedim Paul'a. "Birini bir süre uyutacak bir şeye."

"Ambien* gibi mi?"

"Daha güçlü."

Bana dik dik baktı. "Öyle bir şey bulamam."

Alelacele çevremi kolaçan edip bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Melody'yle tanıştığınız gece ona bir içki ısmarladın... Benim içtiğim bir içki... Benim yarım gün boyunca baygın kalmama neden olan bir içki. Onun içine koyduğun şeyden istiyorum."

"Neden bahsettiğini... "

* Uykusuzluk için kullanılan hafif bir sakinleştirici. *-çn*

"Saçmalamayı kes, Paul. Buna zamanım yok. Bana ondan bulabilir misin?"

Yavaşça başıyla onayladı.

"Ne zaman?"

"Bu gece," dedi. "Bir arkadaşımdan alabilirim."

"Bu hafta içinde almak için gelirim."

Böyle bir şeyi nasıl normalde yapmadığından, yanlış bir şey olduğunu bildiğinden, Melody'yi ne kadar çok sevdiğinden ve aralarının bozulmasını hiç istemediğinden söz ederek saçmalamaya başladı. Cevap vermedim, Melody lavabodan dönüp tekrar yerine otururken sustu.

Ayağa kalkıp içeceğimi çöpe attım. Bir anlık tereddütten sonra cebimdeki mektubu çıkarıp küçücük yırtarak onu da attım. Melody ve Paul'a hoşça kal dedim ama onlar beni duyamayacak kadar birbirlerinin içine düşmüşlerdi.

Naz'ın arabasını görmemiş gibi davranmayı düşündüm ama bir anlamı yoktu. Bunun yerine, karşıya geçip yolcu koltuğuna oturdum. Bana bir bakış attı. Yüzünde özür diler bir ifade yoktu.

"Şehre tek başıma inebileceğimi söylemiştim."

"Biliyorum," dedi. "Ama tek başına dönebileceğinle ilgili bir şey söylemedin."

Kelime oyunu.

Güneş batmaya çoğu evi gölgeler içinde bırakmaya başlamıştı. Dışarıdaki hava kasvetli, soğuk ve ıslaktı, hafif yağmurlu hava içimde kabarmakta olan duygularla uyum içerisindeydi.

Bütün gün gergin bir şekilde evde dolanmış, bir oraya bir buraya gitmiştim. Sabit duramıyordum. Hiçbir şey yapamıyordum.

Cumaydı.

Cumanın gelmesi hem sonsuza kadar sürmüş hem de bir çırpıda olmuş gibi hissediyordum.

Hazır değildim.

Hiç hazır olabilir miydim, onu da bilmiyordum.

Musluğun önünde durmuş arka bahçeyi izlerken Naz mutfağın kapısından girerek, "Aç mısın?" diye sordu. Beni hâlâ gözünün önünden ayırmamıştı ama şimdi her şey normalmiş gibi benimle konuşmaya çalışıyordu. "Bir şeyler söyleyebilirim."

"Aslında," dedim ona doğru dönerken. "Sanırım kendim pişirmeyi tercih ederim."

Onu hazırlıksız yakalamıştım. Onu şaşırtmaktan dolayı ilginç bir heyecan duymuştum. "Sen? Yemek mi yapacaksın?"

"Bana bak," dedim kendimi savunarak. "Nasıl yemek yapılacağını biliyorum!"

"Ne zamandan beri?"

"Yemek yapmıyor olmam, yapamadığım anlamına gelmez. Annem bana yemek yapmayı öğretmişti."

Kelimeler ağzımdan çıktığında ne dediğimin farkına vardım. Gözlerim büyüdü, sanki onun hakkında konuşmazsam Naz onun varlığını unutacakmış gibi annem hakkında konuştuğuma pişman olmuştum. Sanki onun adını ağzıma almamak bir şekilde birilerinin hayatını kurtaracaktı. Elleri cebinde mutfağın içine doğru yürürken yan gözle beni izledi.

"Carmela'nın yemeklerini hatırlıyorum," dedi normal

bir şekilde. "Güzeldi... Maria'nın yemeklerinden çok daha güzel. Maria su dolu tencerenin bile dibini tuttururdu."

Maria.

Karısı mıydı?

Konuşmasındaki rahatlığa şaşırmıştım. Ne cevap vereceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Ağzımdan fısıltı halinde, "Öyle mi?" döküldü.

"Birlikte yemek yemiştik." dedi. "Annen lazanya yapmıştı."

Annemin lazanyasına hep bayılmıştım. Yaptığı yemekler arasında en sevdiğim oydu. Bu düşünceyle gülümsedim ama Naz'ın hikâyesinin sonu aklıma gelince gülümsemem yok oldu.

"Sonra eve döndük, annen artanlardan bize vermemişti. Bu aralar bunu çok sık düşünüyorum. Orada yemek yediğimizde annen artanlardan hep bize de verirdi. Ama o gece vermedi." Birkaç adım önümde gözlerimin içine bakarak durdu. "Acaba sabaha ölmüş olacağımızı düşündüğünden mi vermemişti, diye merak ediyorum."

Bu sözleri tüylerimi diken diken etti. Böyle düşünmek istemiyordum, buna inanmak istemiyordum. Beni nazik, sevgi dolu ve şefkatle yetiştiren kadına uymuyordu bu.

"Yani," dedi, "İstersen yemek yapabilirsin ama Ramen Noodle yapacaksan yiyeceğime söz veremem."

Bana şakacı bir şekilde gülümseyip mutfaktan çıktı. Eğer daha önce kafam karışık değildiyse bile, artık karışmıştı.

Ramen yapmadım. Onun yerine köfteli spagetti yaptım. Gösterişli değildi, hatta ev yapımı bile değildi, her şeyi hazırdı.

İtiraf etmek gerekirse, *o kadar da* iyi bir aşçı değildim.

Yemek hazır olunca iki tabak çıkardım. Yakalanmamak için etrafıma dikkatlice bakarak Paul'un verdiği beyaz tozla dolu küçük şişeyi çantamdan aldım. Tabaklardan birinin üzerine biraz döktüm ve sosla karıştırmadan önce kanıtları yok ettim. Sosun içinde rahatça eridi.

Görünmez, tatsız ve son ana kadar fark edilmesi imkânsızdı.

Kendi deneyimimden biliyordum.

Tabakları masaya taşıyarak ilaçlı olanı kendi oturacağım yere koydum.

Naz'ı tanıyordum. Acayipliklerini öğrenmiştim. Her zaman kendi içkisini kendisi koyar ve çok ender yemeklere güvenirdi. Onun davranışlarını öngörmeye çalışmak bir kumardı, çünkü eğer yanılıyorsam fena sıçmıştım.

Naz masaya gelip yerine otururken ilaçlı makarnadan beni bayıltmaya yetmeyecek kadar bir küçük lokma aldım. Beni izledi sonra tedbirli bir şekilde kendi tabağına baktı. Bir şey söylemedi ama ne düşündüğünü biliyordum.

Zehirli olabilirdi.

Gözleri şüpheci bir şekilde benimkilerle buluştuğunda oyunu kazandığımı biliyordum. Uzanıp benim önümdeki tabağı alarak her ihtimale karşı tabaklarımızı değiştirdi. Tabaktan bir lokma aldığımı görmüştü o yüzden o tabağın güvenli olduğunu biliyordu.

Her zamanki gibi hareketinden dolayı özür dilemedi. Zaten beklemiyordum da.

Bir hafta önce olsa buna gülerdim, bunun bir şaka olduğunu ya da onun paranoyak olduğunu düşünürdüm ama artık, niye yaptığını anlıyordum. Ailesini öldüren adamın kızıydım, onu neredeyse öldüren adamın kızı.

Beni seviyor olabilirdi ama bana asla yüzde yüz güvenemeyeceğini düşünüyordum.

Onu suçlamıyordum.

Güvenini hak etmiyordum.

Her aldığı lokma bunu kanıtlıyordu. Ona zarar verecek kadar fazla değildi. Sadece onu uyutup gidebilmemi sağlayacaktı.

Benim önerim üzerine şarap içtik. Alkolün bana vereceği cesarete ihtiyacım vardı, hem de onun ilacın etkilerinin başlangıcını alkol sayesinde fark etmemesini umuyordum. Yeteri kadar içtiğine emin oldum. Benim çekip gidebilecek kadar ayık kalmam gerekiyordu.

Farkında olsa da olmasa da etkilerini hissetmeye başlamıştı.

Masanın karşısından bana gülümseyen, benimle şakalaşan, bana küçük hapishane kuşum, diye hitap eden adam bana korkutucu derece âşık olduğum adamı hatırlatıyordu. Sanki eğer bütün oyunlardan, bir dolu acıdan ve öfkeden arınsa, özünde hâlâ o âşık olduğum adamdı.

Canavar sadece onu gölgeliyordu.

Yemeği bittiğinde tabaklarımızı mutfağa taşıdım. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Saat onu geçmişti bile. Zaman tüm hızıyla akıp gidiyordu.

Hazır değildim.

Hazır değildim.

Hazır değildim.

Avuçlarımdaki teri sildim ve dalgın bir şekilde elbisemi düzelttim. Naz'ın en sevdiği elbiselerimden birini giyiyordum; Vegas'taki kırmızı elbise.

Oyalanmak için musluğu, su ve sabunla doldurup bulaşıkları yıkamaya başladığımda Naz mutfağa geldi.

Yanıma kadar gelip tam arkamda durdu: Ellerini kalçalarıma koyup beni kendine doğru çekti. Tam burada, durduğum yerde güvenli kelimeyi söylediğim o günden beri bana böyle dokunmamıştı. Diğer eliyle saçlarımı yana çekti: Nefesini ensemde hissedince titredim. Bir yandan tenimi öperken elini kalçalarımdan önde doğru kaydırarak elbisemin altına sokup külotumu içine daldırdı.

Kendime engel olamıyordum.

Dokunuşları beni inletiyordu.

Parmaklarının ilk temasıyla neredeyse kendimi kaybediyordum. Çok nazik, çok içtendi; beni büyük bir dikkatle okşuyordu. Sanki son iki haftadır olanlar hiç yaşanmamıştı. Ondan nefret ettiğimi unutmuştu.

Gözlerimi kapatarak ben de unutmaya çalıştım.

Orgazmın ilk belirtilerini hissettim. Bacaklarım titremeye başladı. Lavabonun kenarına yapışmış ayakta durmaya çalışırken nefes nefeseydim. Okşadı, okşadı, biraz daha okşadı. Sonra elini kemerine götürüp tokasını açtı. Kafamın içindeki ses durmamı, onu durdurmamı söylüyordu ama yapamıyordum.

Yapmayacaktım.

Belki onun kadar benim de buna ihtiyacım vardı.

Belki çığlık atan diğer yanımdı. Sadece *ona* ihtiyacım vardı.

Elbisemi yukarı kaldırıp külotumu kenara çekti. Orgazm yaklaştığı anda haz bedenimi alev alev yakmaya başladı. Sadece içime girebilecek kadar öne doğru eğdi beni.

İçimi doldururken bir çığlık attım.

Çok uzun süre olmuştu.

Aşırı uzun bir süre.

Acımasız değildi; oyun oynamıyordu. Ama arkada durmuş, beni becerirken itişinde bir baskı vardı. Bir kolunu belime dolamış, diğer elini boğazımın hemen altına koymuştu. New Jersey'deki o sokakta yaptığı gibi. Bu tutuş, sen benimsin, bana aitsin, her zaman benim olacaksın diyordu. Unutmaya çalışabilirsin ama bedenin bu dokunuşu asla unutmayacak diyordu.

Canım yanıyordu.

Aman Tanrım, canım yanıyordu.

Fiziksel bir acı değildi bu. Yara daha derindeydi, ne kadar zaman geçerse geçsin asla iyileşmeyeceğini düşündüğüm duygusal bir yaraydı. Bedenimi okşuyor ama artık onun, sadece onun olan parçaları söküp alarak ruhumu paramparça ediyordu.

Kaslarının gerilmesi fazla uzun sürmedi. Son birkaç vuruş derindi, acı veriyordu. Saçlarımın arasında inleyerek içime boşaldı. Gidip gelmesi tamamen durduktan sonra tüm ağırlığıyla bana yaslandı; ağırdı, tatmin olmuştu ve nefes nefeseydi.

Titriyordum; vücudum baştan aşağı zangır zandır titriyordu. İçimden çıktığında yaşlar gözlerimi acıtıyordu. Bunun zevkten olduğunu, çaresiz bir biçimde onun önünde ağlamamaya çalışmakta olmadığımı düşünmesini umuyordum.

Pantolonunu düzeltti; lavabonun yanındaki tezgâha yaslanıp yüzümü tutarak, "İyi misin?" diye sordu. Kendinden emin Naz'ın sesi bu günlerde güvensiz çıkıyordu.

Arkamı dönüp ona bakmadan başımı salladım. İyiyim ya da iyi olacağım. Bana yaslandı; elbisemi düzeltirken bir kez daha ensemi öptü ve yanımdan ayrıldı.

O mutfaktan çıkar çıkmaz gözyaşlarım sel gibi akma-

ya başladı. Kendime gelmem en az yirmi dakika sürdü. Gözyaşlarımı sildim; üstümü başımı düzelttim ve çalışma odasına gittim. Masasında oturuyordu. Başı kitaba doğru eğikti.

Hâlâ *Prens*'i okuyordu.

Yavaş yavaş yanına gittim. Çoktan derin bir uykuya dalmıştı. Ona baktım, parmaklarımı çenesinde gezdirdim. Elimi saçlarına götürmeden önce ensesine dokundum. Kımıldamadı bile.

Umarım rüyasında mutlu olduğunu görüyordu, umarım kısa bir an için bile olsa huzur içindeydi. Çünkü uyandığında birilerinin hayatını cehenneme çevireceğini biliyordum.

Duyamayacağını bildiğim halde, "Seni seviyorum," diye fısıldadım "Yapamam... Lanet olsun keşke seni sevmeseydim."

Alyansımı parmağımdan çıkarıp masaya, onun yanına koydum ve arkamı dönüp çıktım.

Saat tam on ikiydi.

Gecenin nemli havasında titreyerek parkın girişindeki büyük kemerin yanında duruyordum. Üzerimi değiştirmediğim, pantolon giymediğim için kendime kızıyordum. Ama üzerimdekilere Naz'ın kokusu sinmişti, onun dokunuşunun anısı kumaşa işlemişti ve bunun yok olmasına izin vermeye henüz hazır değildim.

Gözümü dört açmış, dikkatle etrafı kolaçan ederek bekliyordum.

Bir dakika geçti.

Ardından bir dakika daha.

Ve bir dakika daha.

On dakika geldi geçti. Korkmaya başladım. Ya tüm bunlar bir hiç içinse? Caddede bir araba belirdiğinde neredeyse yirmi dakika geçmişti. Yaklaşıp tam önümde durdu. Siyah bir BMW idi. Yeni ve pahalıydı. Kalbim deli gibi çarparken yolcu tarafındaki cam açıldı.

Onun yüzünü gördüm. John Reed. Johnny Rita.

"Arabaya bin," dedi.

Ya hata yaptıysam endişesiyle bir an duraksadım ama onların anlatacaklarını dinlemeden bunu bilemezdim. İç çekerek arabaya bindim. Onunla göz göze gelmeye özen gösterdim. "Geç kaldın."

Hareket ederken, "Evet, ama yalnız olduğundan emin olmam gerekiyordu," dedi. "Bu günlerde kimseye güvenilmez."

İçimde kabaran öfkeyi bastırmaya çalışarak, "Bilmez miyim?" diye mırıldandım. Bu adam babam olabilirdi ama bu onu ailemden biri yapmıyordu. Bir yabancıydı ve ben ona güvenmiyordum. "Annem nerede?"

"Bekliyor," dedi. "Gelmemenden korktu."

"Bütün hayatım bir yalan üzerine kurulu olduğu için mi? Sana güvenmediğim için mi?"

Bana bir bakış attı. "Çünkü kaçabileceğini düşünmüyordu."

Sanki bir mahkûmmuşum, sanki kendi arzum dışında tutuluyormuşum, sanki Naz'ı hayatıma memnuniyetle sokan ben değilmişim gibi söylemişti bunu. "Onunla ne yaşadığımı bilmiyorsun. İkiniz de bilmiyorsunuz."

"Senin bildiğinden daha çok şey biliyorum. Sen, onun sonuca ulaşmak için kullandığı bir araçsın; oyun oynaya-

cağı bir şeysin. Naz aptal değil. Uygun zamanı bekliyor ve sen onun için bunu kolaylaştırıyorsun. Hepsi bu."

İçimde öfke kabardı. Arabayı durdurup beni indirmesini, bir daha asla bana bakmamasını ve benimle konuşmamasını söylemek istiyordum. Ama nereye gidecektim? Soğuktu, yalnızdım, gidecek bir yerim ve söylediklerimden başka verecek bir cevabım yoktu. Bu yüzden bir süre ona baktım, sonra başımı çevirdim.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi.

Yüzümü buruşturdum. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Belki senin nasıl bir insan olduğunu bilmiyorum ama nasıl bir insan olmak üzere doğduğunu biliyorum," dedi. "Senin içini biliyorum kızım. Benim damarlarımda da aynı kan dolaşıyor. Ve biliyorum ki onun belki de iyi bir adam olduğunu, belki ona yardım edebileceğini düşünüyorsun."

Ben iyi bir adam değilim, Karissa ve asla olmayacağım. Bu yüzden beni düzeltebileceğini ya da değişeceğimi sakın düşünme. Değişmeyeceğim. Değişemem.

Alçak bir sesle, "Yanılıyorsun," dedim. "O düzeltilemez."

"O zaman neden onunla birliktesin?"

"Belki de buna, düzeltilmeye ihtiyacı olmadığını düşünüyorumdur."

"O berbat bir herif, Karissa. Beyni asla iyiye işlemez."

"Hımm... Peki, niye böyle, hiç düşündün mü? Ha? Bunun sebebi göğsüne yediği kurşun olabilir mi?"

Direksiyonu sımsıkı kavradı. Ona cevap vermemden hoşlanmamıştı. "Her hikâyenin iki yönü vardır."

"O zaman lütfen bir de seninkini anlatır mısın? Seni hamile bir kadını öldürmeye ve en iyi arkadaşını ölü-

mün eşiğine getirmeye mecbur bırakan şeyin ne olduğunu duymaya can atıyorum. Eminim bunun mükemmel, mantıklı bir açıklaması vardır."

Frene gerektiğinden daha hızlı asıldı ve araba kırmızı ışıkta sarsılarak durdu. Bakışları benim üzerimde yoğunlaşmıştı. Sinirlenmişti; öfkesinin arabayı kaplamaya başladığı hissediyordum. Bu durum bedenimin uyuşmasına neden oluyor, çenemi kapamam için yalvaran sinyaller gönderiyordu. Araba kullanan birini sinirlendirmek pek akıllıca bir şey değildi.

"Kimse masum değildir," dedi. "Hiç kimse. Ne ben ne o ne onun karısı ne annen... hatta sen bile. Oyunu sürdürmek için yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım; ondan sonra da senin ve annenin hayatta kalması için yapmaya mecbur olduğum şeyi..."

"Bizi terk ettin."

"Bir hedef tahtasıyla dolaşıyordum, kızım. Ne yapmamı beklerdin?"

"O hedef tahtasını ilk başta üzerine koymamanı."

Acı acı güldü ama buna cevap vermedi. Başka bir şey söylemedim, pencereden dışarıyı seyretmeye başladım. Hayatımın en uzun yolculuğuydu; Naz ile Watertown'a yaptığım yolculuktan bile uzun sürmüştü. Bir saatten uzun süredir bu adamla arabada sıkışıp kalmıştım ve beni New Jersey'de bir yere götürüyordu.

Daha önce gitmediğim bir yere.

Mütevazı bir evdi burası; yine de son geldiğim gecekondu mahallesinden dağlar kadar farklıydı. Bir yuvaydı, biçilmiş çalılar ve beyaz bir çitle çevrili bir yuvaydı; birilerinin yuvası. Gergin bir biçimde John'un arkasından içeri girdim ve annemi oturma odasında şarap rengi rahat

bir kanepede otururken buldum. Killer ayaklarının dibinde uyuyordu. Televizyon açıktı ve arka planda bir film vardı. Ama tek duyduğum bana doğru koşan annemin çılgın gibi bağıran sesiydi. Elleriyle beni kavradı, gözleri kocaman açılmıştı. "İyi misin, Kissimmee? Lütfen iyi olduğunu söyle. Lütfen canını yakmadığını söyle."

Ağlamak üzereydi.

Şaşırmış bir halde başımı iki yana sallayarak çevremde olan bitene adapte olmaya çalıştım. "Hayır, elbette öyle bir şey olmadı. Canımı yakmadı. Yakmaz."

John tekrar acı acı güldü.

Annem, "Emin misin?" diye sordu. "Eğer öyle bir şey yaptıysa söyle."

"İyiyim, anne. Sadece..." Odaya göz gezdirdim. Güzel döşenmişti; havada, yanan mumdan yayılan çiçek kokusu asılıydı. "Kimin evi burası?"

John, "Benim," dedi.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Ne kadar süredir burada yaşıyorsun?"

Bir süre düşündü. Sonra ceketine uzanıp bir silah çıkararak beni ürküttü. Onu görünce vücudumdaki bütün kaslar gerildi ama arkasını döndü ve tekrar bana dönmeden önce silahı yanmayan şöminenin üzerindeki taşa koydu. "Kaç yaşında oldun?"

"On dokuz."

"O zaman yaklaşık on dokuz yıldır."

Hızlı hızlı gözlerimi kırpıştırdım. "Bu kadar süredir burada mı yaşıyorsun? Biz oradan oraya taşınırken sen hep burada mıydın?"

"Evet."

"Bunun ne boktan bir şey olduğunu göremiyor musun?"

Duymazdan geldi.

Kendimi tamamen kaybetmeden annem beni kolumdan yakalayıp kanepeye doğru çekti. "Biliyorum anlaması zor."

"Hayır, aslında çok kolay," dedim ona. Sesimi o kadar yükseltmiştim ki Killer irkilerek başını kaldırıp bana baktı. "Sen onun yaptığı bir şey yüzünden yıllarca kaçak yaşadın ve bu onu hiç etkilemedi. Evi var, bir yuvası... Bütün hayatım boyunca istediğim şeydi bu ama hiç sahip olamadım... O oldu... Onun bir evi var."

Annem gözlerini odada dolanmakta olan John'a çevirerek ne olduğunu anlamadığım, sessiz bir mesaj verdi. Ona bakarken gözlerinde görmek istediğim nefretin kırıntısı bile yoktu. Hayır, başka bir şey görüyordum. Sevgi.

Bu beni daha çok nefretle doldurdu.

John izin isteyerek bizi yalnız bıraktı. O dışarı çıkar çıkmaz annem tekrar bana döndü. "Onun tek bir yerde yaşıyor olması etkilenmediği anlamına gelmez. Ailesini kaybetti."

"O mu?" dedim kuşkulu bir ifadeyle. "Ailesini kaybeden Naz. O, Naz'ın ailesini öldürdü."

Annem, "Biliyorum, dedi. Gözlerindeki yaşlar boşalmış yanaklarında akmaya başlamıştı. "Maria en yakın arkadaşımdı. Eğer bilseydim... Eğer bana söyleseydi... Onu durdururdum. Onu durdurmak için her şeyi yapardım. Ama bana söylediğinde çok geçti. Her şey bitmişti. Eve dönmüştü."

Bir anı, onu ürkütmüş gibi gözlerini kapattı.

"O zaman neden buradasın?" diye sordum. Ses tonum alçak ve suçlayıcıydı. Sakin durmaya çalışıyordum ama annemin bu odada, bu adamın evinde nasıl oturabildiğini anlamıyordum. Yaptığı şeyden sonra nasıl onun peşinde koşabilirdi? "Neden sen de ona destek verdin?"

"Başka seçeneği yoktu," dedi. "Yapmak zorundaydı... Bir şeyler yapmalıydı."

"Ve bir kadını öldürdü," dedim inanamaz bir sesle. "Çözüm bu muydu? En yakın arkadaşını vurdu. Naz bana her şeyi anlattı; nasıl yüzüne güldüğünü, nasıl bir sorun yokmuş gibi davrandığını ve sonra o gece onu nasıl öldürmeye kalkıştığını."

"Vitale böyle mi anlattı?" Soru soran bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Tüm bunlar olurken tek düşündüğü şeyin, John'u öldürmek olduğunu söyledi mi sana?"

"Sen ne dediğini bilmiyorsun."

"Asıl sen bilmiyorsun," diye cevap verdi imalı bir ses tonuyla. "Vitale, bu olaydaki kurbanı oynayabilir ve aslında kurbandı... Öyleydi... ama sadece o değildi."

"Bu bir bahane değil," dedim.

"Haklısın... değil. Ama oldu ve bunu değiştirmek için kimse bir şey yapamaz. Ama yeteri kadar ölüm yaşandı. Çok fazla ölüm. Bu olaydan sonra John'u öldürmek yerine ailesini öldürmeye karar verdi. Bu yüzden baban bizi terk etti. Saklandı. Eğer bizi umursamıyor olursa onların bizi öldürmeyebileceğini düşündü. Ama işe yaramadı. İşe yaramadığı çok açık. Çünkü o, bizi buldu." Bir an susarak bana baktı. "*Seni* buldu."

Sadece baktım ona. Her zaman annemin dengesiz biri olduğunu, gereksiz yere paranoya yaptığı düşünmüş-

tüm. Meğer bizi iki adım ötedeki canavardan korumaya çalışıyormuş... Annemden uzaklaşır uzaklaşmaz koşar adımlarla bilmeden yanına gittiğim bir canavardan...

Onun uyarılarına rağmen ben doğrudan aslanın inine girmişim, özlemle beklediği bir yemek olarak kendimi bir tabakta ona sunmuşum.

Sende farklı bir şey var... Uzun süredir özlemini duyduğum bir şey. Hep istediğim bir şey. Ve şimdi onu buldum. Gitmesine izin verebileceğimi sanmıyorum.

Gözlerimi kapattım ve başımı eğip yüzümü ellerimin arasına aldım. Gerçek en başından beri hemen karşımdaymış. Fark edilmemesi mümkün olmayacak kadar gerçekmiş. Başım deli gibi zonkluyordu. Göğsüm sanki infilâk etmek üzereydi.

O sırada Killer bacaklarıma sürtündü; mızıldanarak burnuyla beni dürttü. Kollarımı ona doladın ve başımı tepesine yasladım.

O, bana asla yalan söylemedi.

Beni öldürmeyi asla aklına getirmedi.

O anda nefret etmediğim tek kişi oydu.

"Düşünmeye ihtiyacım var," dedim. "Biraz zamana ihtiyacım var."

Annem şefkatle sırtımı okşadı. "Yukarı katta boş bir oda var. Eğer bu hafta sonunu atlatırsak gideceğiz."

"Nereye?"

"Gidebildiğimiz en uzak yere."

Bu kelimeler kendimi daha iyi hissettirmedi bana. Gitmek, kalmaktan daha çok ölümüme neden olabilir diye düşündüm.

Bir işi yarım bırakıp gidecek bir adam değilim. Daha ileri gidersem, eğer şimdi buradan yürüyüp gitmezsem, bir daha gitmem mümkün olmaz.

Yatak odası yeterli büyüklükteydi. Mobilyalar açık meşeydi ve hiç kullanılmamış görünüyorlardı. Ahşap yüzeyde ne bir çentik vardı ne de bir çizik. Eğer bakacak enerjim olsaydı komodinin bütün çekmecelerinin boş olduğunu göreceğimden emindim. Kimse bu gergin çarşafların üzerinde daha önce kesinlikle uyunmamıştı.

Karanlıkta bundan fazlasına dikkat edemedim. Yatağa tırmandığımda başım ışığı açamayacak kadar ağrıyordu. Yorgunluktan ölüyor olmama rağmen uyuyamadım. Yorgun zihnimde Naz'ın söyledikleri sürekli dönüp dururken gözlerim sonuna kadar açık yatıyordum.

Gitmene izin vermem gerektiğini biliyorum, benden uzaklaşmana izin vermem gerektiğinin farkındayım ama yapamam. Yapamam.

Birkaç saat sonra güneş doğdu. Ama parlamıyordu; gökyüzü yoğun bir bulutla kaplıydı. Yağmur damlaları cama vuruyordu. Gözlerimi tavana dikerek yatakta uzanmış alt kattan belli belirsiz gelen sesleri dinliyordum. Birileri dolanıyordu.

Midem gurulduyordu.

Göğsüm ağrıyordu.

Onun sesini lanet olası beynimden söküp atamıyordum.

Yeteri kadar kayıp verdim, Karissa. Seni de kaybedemem.

Evden çıkalı on iki saat olmuştu. Artık uyanmış olmalıydı. İlacın etkisi çoktan geçmiş olmalıydı.

Uyandığında ne düşündüğünü merak ettim.

Nasıl hissettiğini merak ettim.

Bana ne yapacağını merak ettim.

Orada öylece uzanırken hafif bir zil sesi duydum. Önce umursamadım ama sonra bu sesin benim telefonumdan geldiğini fark ettim. İç çekerek çantama uzanıp karıştırdım. Ekrana baktığımda kanım dondu.

Naz.

Beni arıyordu.

Telefon susana kadar adına baktım. Tam çantama geri koyuyordum ki titreşti.

Sesli mesaj.

Yanıp sönen ışığa bakarken kusacak gibi hissediyordum. Daha fazla dayanamayacağımı fark edene kadar gergin bir halde dudaklarımı kemirdim.

Beni ne kadar korkutursa korkutsun, onu dinlemek zorundaydım.

Kendimi zorlayarak sesli mesajı açtım. Ne kadar öfkeli olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Gergin bir sessizlik; yüksek sesle nefes alıp verme ve ardından hat kapanıyordu.

Bana tek bir kelime bile etmemişti, sadece nefesinin sesini bırakmıştı.

İç çekerek telefonu kenara koydum. Alt kattaki sesleri duyabiliyordum. Bu adam hakkında dün gecekinden daha farklı bir şey hissedip hissetmediğimi çözememiştim ama bu odada daha fazla kalamazdım. Sessizce aşağıya indim; birinin mutfakta dolandığını duydum, burnuma jambon kokusu geldi.

Annem kahvaltı hazırlıyordu.

John ise kanepeye oturmuş silahı ile oynuyordu. Bana, "İyi sabahlar," derken hâlâ ona bakıyordu.

Bu sabahın iyi bir tarafı yoktu. Gökyüzü ağlıyor, içimde bir şeyler ölüyordu.

Tek kelime etmeden koltuğa oturdum. John'a bakmıyordum.

Ona söyleyecek bir şeyim yoktu.

John'un sesini duyan annem mutfaktan çıktı. "İyi sabahlar, tatlım."

"İyi sabahlar."

Hâlâ iyi bir tarafı yoktu.

Sersemletici bir gündü. Kahvaltı ettim, öğle yemeği yedim, annemin ilgisine ayak uydurdum, sorularını cevapladım ve John orada değilmiş gibi davrandım.

Naz'ı düşündüm.

Onu düşündüm.

Ve onu daha çok düşündüm.

Başım yeniden ağrımaya başlayana kadar onu düşündüm. Kalbim un ufak olmuştu sanki.

Ayağa kalkarak, "Ben yatmaya çıkıyorum," diye mırıldandım. Annem akşam yemeğini hazırlıyordu ve beni durdurmaya çalıştı. Ama aç olmadığımı söyleyerek merdivenlere yöneldim.

Lazanya yapıyordu. John istemişti. İkisinden birinin o kader gecesi, ne yediklerini hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Sanki her şey normalmiş gibi davranıyorlardı. Sanki düzenli olarak birlikte akşam yemeği yiyen ve havadan sudan sohbet eden mutlu bir aileydik.

Evren benimle dalga geçiyordu.

Yatağa çıkıp uykunun bir süre için beni gerçek dünyadan uzaklaştırmasını umarak gözlerimi sımsıkı kapattım.

Uykudayken cevapları bulabilmeyi umuyordum.

Bir şey beni derin uykumdan o kadar ani çekip çıkardı ki aklım karıştı. Birkaç saniye nerede olduğumu hatırlayamadım; içerisi zifiri karanlıktı ve odada her şeyi kaplayan bir ağırlık vardı.

Tak

Boşluğa alışmaya çalışarak birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım; bu ses karşısında kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Kulaklarımı dikmiş hareketsiz yatıyordum. Bunun Killer olabileceğini düşündüm. Yoksa gaipten sesler mi duymaya başlamıştım?

Tak

Tekrar aynı sesi duydum. Köpeğin çıkardığı bir sese benzemiyordu. Kaslarım gerildi. Ses gitgide yükseliyor, gitgide yaklaşıyordu. Kontrollü ve düzenli bir sesti.

Tak

Birden bir tokat gibi çarptı yüzüme. Ayak sesleri.

Tak

Doğrulup oturdum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Hazırlıklıydım; gözlerim çılgın gibi karanlığı tarıyordu. Kesik kesik nefes alıyordum. Çok kısa bir süre sonra tam önümde, yatağı kaplayan tehditkâr bir gölge belirdi.

Boğazımda bir çığlık yükseldi; çığlığım tam dışarı çıkmıştı ki karaltı hareket etti. Beni iterek üzerime tırmanıp beni hareket edemez hale getirip eldivenli eliyle ağzımı sımsıkı kapadığında sessizlikte zar zor duyulan çığlıklar atmaya başladım.

Titriyordum, gözlerin yaşla dolmuştu; nefes almaya

çalışırken göğsüm yanıyordu. Tam önümde karanlık gözlerini hançer gibi bana saplayan bulanık bir yüz belirdi. Yüzündeki ifade çok korkutucuydu.

Naz.

Ignazio.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki beni yatağa yapıştırdığında bunu hissettiğinden emindim. Hızlı hızlı nefes alıyordum, çok korkuyordum; yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu. Beni altına almış öylece yatıyor, gözlerini kırpmadan çok sert bakıyordu. Teninde bir iz vardı; çenesinden süzülen ve boynunda ufak lekeler bırakan bir iz.

İyice yaklaşınca bunun kan olduğunu fark ettim.

Kan.

Yüzünde lanet olası kan vardı.

Burnunu burnuma sürterken avcunun içinde hıçkırıyordum. Buradaydı. Beni bulmuştu.

Siktir. Nasıl bulmuştu beni?

"Elimi çekeceğim ve bağırmayacaksın," dedi. Sesi pürüzlü ve duygusuzdu. "Anladın mı?"

Başımı sallamaya çalıştım.

"Ciddiyim," diye uyardı. "En son isteyeceğin şey anneni uyandırmaktır."

Annem... uyuyordu.

Ölmemişti.

Kanlar içinde değildi.

Elini çekti, tutuşunu gevşetti. Hareket etmedim. Bundan daha yüksek sesle nefes alamazdım. Benim Naz'ım uzun süre önce yok olmuştu. Canavar ilaç yüklü uykusundan uyanmıştı.

"Şimdi ayağa kalkacaksın ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde benimle dışarı çıkacaksın," dedi duygusuz

bir ifadeyle. "Annen uyanmadığı sürece onu rahat bırakırım ama uyanırsa..."

Lafını bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu.

Dökülecek bir sonraki kan onunki olacaktı.

Buna izin veremezdim.

Durumu kavradığıma ikna olduktan sonra beni serbest bıraktı. Ayağa kalktığımda hâlâ ayaklarımın üzerinde durabiliyor olmama şaşırdım. Karanlıkta el yordamıyla eşyalarımı toplarken her yanım titriyordu. Dizlerim boşalmış, dilim tutulmuştu.

Ölesiye korkuyordum.

Sakin olmaya çalışarak *Seni seviyor,* dedim kendi kendime. *Canını yakmayacak. Söz verdi.*

Ses kendine güvenliydi ama sağduyu avaz avaz bağırıyordu. Aşklar biter. Herkes sözünü tutacak diye bir kural yok.

Ayakkabılarımı giydim ve çantamı aldım. Üzerimde yirmi dört saat önce onun yanından ayrılırken giydiklerim vardı. Bütün bir gün sahip olduğum tek şey bu olmuştu; benim için gelmesi sadece bu kadar sürmüştü.

Beni her zaman bulacaktı.

Ona baktığımda dikkatle beni izlediğini gördüm. Onu sevdiğim için kazanmış olduğum her güven kırıntısı dün gece o uyurken yok olmuştu. Ödenecek lanet bir bedel vardı ve kabul, bu bedeli ödeyecek kişi bendim. Bakışları kuşku doluydu. Kumandan oydu ve benim vatan haini olduğuma inanıyordu.

Şu aralar bir vatan hainine verilen ceza neydi?

Kapıyı işaret ederek, "Yürü," dedi. "Parmak ucunda."

Merdivenlere doğru giderken nefesimi tutmuş parmak ucunda yürüyordum. Oraya vardığımız anda katta-

ki başka bir kapı gıcırdayarak aralandı. Ödüm kopmuş bir halde hızla o tarafa döndüm ve diğer yatak odasından Killer'in kafasının uzandığını gördüm. Benden önce Naz'ı gördü ve hırlamaya başladı.

Telaşla, "Killer," diye fısıldayarak ona seslendim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Sorun yok, oğlum."

Köpek bana bakarak sakinleşti. Bakışları Naz ile benim aramda gidip geliyordu. Sakin Killer, sanki yanlış bir şeyler sezmiş gibi tetikteydi.

"Karissa, sen misin?"

Annemin yatak odasından gelen sesini duyduğumda az kalsın çığlık atıyordum. Gözlerimi kocaman açarak Naz'a döndüm. Sesimi sabit tutmaya çalışarak, "Her şey yolunda, anne. Su alacağım. Sen uyu," dedim.

Yalvaran gözlerle Naz'a baktım. O sırada Killer ortada bir tehdit olmadığına karar vererek odaya geri döndü.

Annem, "İyi geceler, tatlım," diye seslendi. "Tatlı rüyalar."

"Sana da, anne."

Naz karanlık koridora bakarken hareket etmek için onu bekliyordum. Bir süre sonra bana döndü ve merdivenleri işaret etti. İçimi bir rahatlık kapladı; döndüm ve yürümeye devam ettim.

Annem iyiydi.

Annem hâlâ iyiydi.

Aşağısı da merdivenler kadar karanlıktı. Alışmaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım, o sırada bakışlarım oturma odasına kaydı. Bir anda ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı, az kalsın düşüyordum.

Her yer kanla kaplıydı. Yerde, karanlıkta zar zor seçe-

bildiğim kara bir birikinti vardı. Ortasında biri yatıyordu. Göğsüne bir şey saplanmıştı. Bir bıçak.

John.

Ölmüştü.

Kendime engel olamadım ve bir çığlık attım. Naz arkamdan kolunu doladı; elini uzatarak boynuma bastırdı ve parmaklarıyla çenemi sımsıkı kavrayarak başımı çevirip o görüntüye bakmamı engelledi. "Yapma," diye fısıldarken nefesini tenimde hissettim.

Bakma.

Düşünme.

Nefes alma.

Yapma.

Beni kapıya doğru sürüklerken gözyaşlarım sel gibi akıyor, bu kelimeler beynimde çınlıyordu. Arabası yakında bir yerde park edilmişti. Başka bir canlı görmedik. Buna memnun olmuştum.

İçimden bir ses bu geceye şahit olan kişinin yarın yaşamıyor olacağını söylüyordu.

Brooklyn'e gidene kadar kendi kendime ağladım. Bedenim sarsılıyor, dişlerim birbirine çarpıyordu. Ses çıkarmamak için çenemi sıkıyordum. Safra göğsümü, boğazımı yakıyor, içimi kavurarak her yanımın alev almasına neden oluyordu. Birkaç kez arabanın içine kusmamak için kendimi zor tuttum ve Naz konuşmuyordu. Eldivenli eli uzanıp ensemi sımsıkı kavradı. Masaj yapan parmakları sertti. Bu, baş ağrımı hafifletmiş, içimde yanan ateşi azaltmıştı. Ama daha yüksek sesle ağlamaya başladım.

Bu temas beni niye bu kadar etkiliyordu?

Bu kinci eller bu gece bir adam öldürmüştü; başka birinin hayatına son vermişti ve hâlâ başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar rahatlatıyordu beni.

Kendimden nefret ediyordum.

Eve vardığımızda Naz, siperlikteki bir düğmeye bastı ve garaj kapısı açılmaya başladı. Orada oturmuş, ön camdan dışarıya, doğruca karşıya bakıyordu; sesi mesafeliydi. "Seni öldürmem gerek."

Sessiz kalma çabalarıma rağmen, bu kelimeler üzerine hafifçe inledim.

"Ellerimi boğazına sarıp son nefesini verene kadar sıkmam gerek," dedi. "Kanının son damlasına kadar akıtmam, o pis Rita kanının son damlasına kadar boşaltmam gerek. Bana uyku ilacı verdin... Beni kandırdın... böylelikle kaçıp kendini riske attın. Ben senin canını yakacak hiçbir şey yapmamışken sen bana yalan söyledin."

Sesi yükseldi; öfkesi kelimelerinden dökülüyordu.

Kapıyı açarak, "Seni öldürmem gerek," dedi bir kez daha. "Keşke bunu yapacak gücüm olsa."

Arabadan indi; kapıyı arkasından çarparak beni beklemeden içeri girdi. O gider gitmez gözyaşlarına boğuldum. Hıçkıra hıçkıra deli gibi ağladım; nefes almaya çalıştıkça nefessiz kalıyordum. Gözyaşlarım sel gibi akıyor, içimde ne var ne yoksa alıp götürüyordu. Göğsüm artık içeriden bir şey kalmayana kadar oyuldu.

Hiçbir şey.

Kıvrıldım, koltuğa büzülüp gözlerim kendi kendine kuruyana ve kaslarım gevşememek için

mücadele etmeyi, acıya direnmeyi bırakana kadar sessizlik içinde karanlıkta kayboldum.

Bir saat geçti.

Belki iki.

Ve belki üç.

Nihayet arabadan indiğimde posam çıkarılana, kemiklerim kırılana ve paramparça olana kadar dayak yemiş gibi hissediyordum.

İçeri girdim.

Evde hiç ışık yoktu ve Naz'ı duymuyordum. Ama içgüdüsel olarak çalışma odasında olduğunu biliyordum: Her zamanki gibi. Yukarı çıkmayı, her neresi olursa olsun başka bir yere gitmeyi düşündüm ama gücüm yoktu.

Güçsüzdüm ve korkmuştum ama bir korkak değildim. Damarlarımda Rita kanı dolaşıyor olabilirdi ama sadece ondan ibaret değildim ben. O adamın kızıydım ama o değildim. Ve belki de beni, düşündüğümden güçlü yapan buydu.

O tarafa doğru yürüyüp içeri bir göz attım. Beklediğim gibi masasında değildi. Başını elleri arasına alarak eğmiş bir halde kanepede oturuyordu. Eldivenlerini çıkarmış, küçük siyah bir tabancayla birlikte yanındaki yastığa koymuştu. Bunu daha önce hiç görmemiştim; bir tabancası olduğunu bilmiyordum. Yorgun ve korkmuş bir halde açık kapının dibinde yere doğru kaydım ve sırtımı pervaza yasladım.

Artık onun insafına kalmıştım.

"Nasıl bildin?" Sesim çatlak çıkıyordu. Yine de hâlâ çıkıyor olabilmesine şaşırmıştım. "Beni nasıl buldun?"

"Telefonun," dedi.

Karanlıkta dikkatle ona baktım. "Telefonum mu?"

"Numaranı takip ettim. Beni doğrudan onlara götürmenin an meselesi olduğunu biliyordum."

"Beni kullandın." Bu neden bu kadar canımı yakmıştı,

bilmiyorum ama bütün bu olanların tek suçlusu benmişim gibi içimi bir suçluluk duygusu kapladı. "Onları bulmak için beni kullandın."

"Seni bu işe karıştırmamaya çalıştım," dedi. "Seni, bunun içine çekmemek için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Çünkü gerçek bu!" Sesinde sertlik ve öfke belirtileri vardı. Başını kaldırıp bana baktı. "Beni annene götürmen için seni zorlamam çok kolaydı; ikinizden de kurtulmam çok kolaydı. Bu işi böyle sonuçlandırabilirdim. Ama sonra seni gördüm, izledim ve fark ettim ki..."

"Neyi fark ettin?"

"Kim olduğun hakkında en ufak bir fikrin olmadığını," dedi. "Nereden geldiğin hakkında en ufak bir fikrin yoktu. Bunu umursamamam, dikkate almamam gerekirdi... ama bana birisini... sırf babasının kimliği yüzünden ölen birisini anımsattın."

"Bu yüzden de beni öldüremedin," diye fısıldadım. Sesim titriyordu.

"Hayır, senin canını yakamadım, çünkü bana onu hatırlatıyorsun," dedi."Yine de seni öldürecektim... ama bunun olacağını hiç fark etmedin. Onun gibi acı çekmeyecektin. Bu yüzden seni bu işten uzak tutmak için elimden geleni yaptım; böylece hiçbir zaman öğrenemeyecektin. Santino'ya okul dosyanı çaldırdım. Seni takip ettim, adreslerini araştırdım ama annen akıllıydı. Eğer buraya taşınmasaydın, Santino'nun dersine girmeyecek ve hepimizin çok iyi tanıdığı o kadınla benzerliğin ortaya çıkmayacaktı. Muhtemelen asla izini bulamayacaktım."

Birkaç dakika öncesinin suçluluk duygusu bir yumruk gibi boğazıma oturmuştu; çok zor nefes alıyordum. "O zaman beni en başta neden öldürmedin?"

"Nedenini biliyorsun."

"Çünkü bana âşık oldun." Sesim o kadar alçak çıkmıştı ki duymuş olmasına şaşırmıştım. "Yine de intikamını aldın."

"Hayır, almadım. Onun yerine John'u cezalandırdım."

"Ne farkı var?"

"Kimin sorduğuna bağlı."

"Ben soruyorum."

"Sen acı çekmedin," dedi. "Benim kadar acı çekmedin."

Her türlü acı çekeceğini söylemek istedim ona ama nefesimi harcamaya değer bulmadım. Bizi öldürmesinin John'u, Naz'ın düşündüğü kadar etkileyeceğini sanmıyordum. Her erkek sevdiklerini bu kadar yakın tutmaz. Eğer babam bu kadar kolay yürüyüp gidiyor, ailesi yaşam mücadelesi verirken şehirden uzak bir yerde, beyaz çitle çevirili bir evde yaşamını sürdürebiliyorsa, bizi kendi dünyasından söküp atması zor olmayacaktı.

Naz derinlerde bir yerde bunun farkındaydı. Bana kendi söylemişti... *Sadece korkaklar ailelerini terk ederler.* John için hiç kimse kendisinden daha önemli değildi.

Belki de Naz'ı durduran buydu; babamın aslında beni umursamadığı gerçeği... Belki beni kurtaran sevgi değildi. Belki de tam tersi onun eksikliğiydi.

Bilmiyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım. Ta içimde hissediyordum bunu; inkâr edemedim, görmezden gelemezdim. O kadar öfkeli, o kadar incinmiş ve o kadar ka-

fası karışık haldeydim ki nefret bir ateş topu gibi mideme oturmuştu. Ondan önceki dünyam güneşli bir gökyüzüydü; annemin benim için çizmiş olduğu güzel bir resimdi ve o, gerçekle bunu tamamen siyaha boyamış, kan akıtarak kırmızı gölgeler atmıştı.

Bundan nefret ediyordum.

Naz'dan nefret ediyordum.

"Biliyorum," dedi alçak sesle. "Öyle olmayacağını söylemiştin... İnanarak söylediğini söylemiştin... Yine de nefret ettiğini biliyorum."

"Ama aynı zamanda seni seviyorum da. Hâlâ nasıl sevebildiğimi bilmiyorum. Senden nefret ediyorum ama yine de seni seviyorum. Sanki... Bu iki duyguyu aynı anda nasıl hissedebilirim?"

"Kolay," dedi Naz. "Aşkın zıttı nefret değildir, Karissa. Umarsızlıktır. Sen tutkulu birisin. Aşk ve nefret... Birbirlerinden çok uzak değiller. İkisi de tutku ister, teninin altına işleyerek seni tüketecek birini ister. Ve sen bunu tattın, aşkım. Başka şansın yoktu."

Ayağa kalktığında sırtımdan aşağı buz gibi bir his yayıldı. Bana doğru döndüğünde, gözlerinde parıldayan karanlığı görerek gardımı almış bir halde onu izlemeye başladım. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Bana yaklaştı; elini cebine soktu ve bir şey çıkardı. Onu kucağıma koyarken kuşkulu bakışlarla onu izliyordum. Başımı eğip ne olduğuna baktığımda bunun alyansım olduğunu görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

"Düğün gününe karar ver," dedi. "Yapman gereken bu."

SONSÖZ

Vitale.

Elinin sert dokusunu sırtımda gezdirerek tekrar bu ismi yazıyordu. Sanki dokunuşuyla beni damgalıyor; parmak uçlarıyla attığı imzasıyla ona ait olduğumu gösteriyordu. Kan, ter ve gözyaşlarıyla hazırlanmış güçlü bir sözleşmeydi bu.

Çoğu *benim gözyaşlarım.*

Neredeyse benim kanım da olacaktı.

Yunan Mitolojisine göre insanlar aslında dört kollu, dört bacaklı, bir başta iki yüzlü yaratılmışlar. Dokunmak için dört el. Konuşmak için iki ağız. Bunun gücünden korkan Zeus onları iki insan arasında pay etmiş ve insanları diğer yarılarını arayarak yaşamaya mahkûm etmiş.

Bunu, Santino'nun derslerinde geçirdiğim saatlerde Plato'nun *Şölen*'inden öğrenmiştim.

Güzel bir kavram: Ruh ikiziniz; sizin bir parçanız, dünya üzerinde başka bir beden içinde. İnsanlar hayatlarını diğer yarılarını, onları tamamlayacak yarılarını arayarak geçiriyorlar. Ama benim aramama hiç gerek kalmadı. Benimki ben daha doğmadan peşime düşmüştü.

Bir zamanlar gerçeğin, hayal kadar çarpıcı olmadığını düşünürdüm ama yanılmışım. *Çok daha çarpıcıydı.* Diğerleri için durum farklı olabilirdi ama onlar Vitale'yi tanımıyorlardı. Onunla karşılaşmamışlardı. Onun gözlerinde benim gördüğümü görmediler.

O benim diğer yarımdı.

Belki de masal yanlıştır.

Belki de Külkedisi sonsuza dek mutlu yaşamamıştır.

Belki de gece yarısı olduğunda oradan kaçmak istemiştir.

Belki de prensi buna izin vermemişti.

Benimki vermedi.

Vitale

Sırtıma ne yazdığını fark ettikten çok kısa bir süre sonra elleri tenimden uzaklaştı. Dönüp sonunda benden uzaklaşırken yatak sallandı. Rahatlayarak derin bir nefes aldım ama bu uzun sürmedi.

Benden uzaklaşır uzaklaşmaz onun dokunuşunu özlemeye başladım.

En az ondan nefret ettiğim kadar onu seviyordum.

Onu seviyordum.

Onu seviyordum.

Ve lanet olası biçimde nefret ediyordum.

O, şık yakışıklı prens maskesi ardına gizlenmiş bir canavardı.

Ama şimdi olduğu gibi, aramızda mesafe olduğunu hissettiğim kimi zaman, kendimi şunu düşünürken buluyordum: Onun gözünde belki de gerçek canavar *bendim.*